

www.libtool.com.cn

www.libtool.com.cn

www.libtool.com.cn

M U S A E I

GRAMMATICI

www.libDE.com.cn

HERONE ET LEANDRO

CARMEN

CUM CONIECTURIS INEDITIS

PETRI FRANCII

EX RECENSIONE

IOHANNIS SCHRADERI,

QUI VARIANTES LECTIONES, NOTAS

ET

ANIMADVERSIONUM LIBRUM ADIECIT.

EDITIONEM NOVAM AUCTIONEM

CURAVIT

GODOFR. HENR. SCHAEFER

L I P S I A E

SUMTIBUS C. H. F. HARTMANNI

MDCCCXXV.

www.libtool.com.cri

www.libtool.com.cn

SERENISSIMO ET CELSISSIMO
GULIELMO CAROLO
HENRICO FRISONI

ARAUSIONENSI AC NASSAVIO

P R I N C I P I

GELRIAE, FRISIAE, GRONINGAE AGRORUMQUE
CIRCUMIAGENTIUM AC DRENTIAE

GUBERNATORI ET SUPREMO REI BELLICAE
PRAEFECTO,

ACADEMIAE CURATORI
MAGNIFICENTISSIMO

ETC. ETC. ETC.

UT ET
VIRIS NOBILISSIMIS, SPLENDIDISSIMIS
ATQUE INSIGNIBUS
IN REPUBLICA HONORIBUS
CONSPICUIS,
HESSELODOWONI
ERNESTO AB AYLVA,
DUCO NI MARTENA
BURMANIA,
LIVIO SUFFRIDO
LYKLAMA NYEHOLT,
ULBONI SIXMA
ANDLA,
ACADEMIAE FRANEQUERANAE
CURANDAE IV VIRIS,
HANC MUSAEI EDITIONEM
ET
SESUAQUE STUDIA
ANIMO DEVOTO
D. D. D.
IOHANNES SCHRADER.

Griek
Stechert
1-28-33
27769

www.libtool.com.cn

Inclyta Nassaviae, PRINCEPS generosa, propago
Stirpis et Auriacae spes recidiva domus,
Fata cui toties torvi discrimine Martis
Credidit eventa Belgica laeta bono,
Cuius avos toties Hispanâ clade cruentes
Inque fugam stupuit Gallica terga dari:
Adfuit adsidue quorum Victoria signa
Et dedit heroae laurea sertâ comae:
Quos tamen et positis hâsta clypeoque Virago
Cepit et haud arces dedecere togae:
Splendida per quorum vestigia laudis avitae
Impulit ut caeleas tendere verus amor:
Si fera bella tonant (quod abominor), impiger hostes
Per medios certus falminis ire modo:
VOSque idem, nostrae sublimia sidera gentis,
Inlustres priscâ nobilitate viri:

Patria quos illis, quos aurea condidit aetas,

Tempora longa viros gaudet habere pares:

Numina Frisiacis qui tutelaria Musis

Aonio regitis templa dicata deo:

Et quorum auspiciis atque aegide tuta Minerva:

Pieridas patriis adserit alma focus:

Sistere quis noto fugituras limite divas:

Censetur verae nobilitatis opus:

En age, Musaeo quae carmina tincta lepore

Rapta situ nobis Graia senecta dedit,

Ignem quibus valido tactus Leander amoris:

Ducitur in thalamos, Sesta puella, tuos,

Procedant cultu iam splendidiore, superba

In lucem vestro tuta favore novam.

Vos mihi praesidium tutelaque certa timenti

Estne, nec in vasto linquite vela mari.

Lucida ni, trepidam, ni sidera fausta regatis,

Evertet dubiam saeva procella ratem.

Sit pretium curae vigilatorumque laborum

Non penitus magnis displicuisse viris.

Sit pretium curae, quamvis iuvenilia scripta

Lumina magnorum detinuisse virum.

Hoc ego si capiam, ceciderunt improba vota,

Spirat et inceptis aura secunda meis.

Hoc ego si capiam, nitidos errabo per axes

Et tangam plantis sidera summa meis.

Quo feror insanus? commoti pectoris ignes

Quo rapiunt vatem, Calliopæa, tuum?

Pondera cum Frisiae subeatis maxima molis,

Quae vestris humeris non leve fertur onus,

Parcaque, quae multis, contingant otia vobis,

Urgeat at patriae, ne laebet illa, salus:

Scilicet ut, posito tantarum pondere rerum,
Turbarent curas otia nostra graves,
Muneris et celsi missâ statione, precamur,
Ut libeat nostros evoluisse iocos.

Parva mora est, vobis ducibus quae laeta moventur,
Perlegere imparibus carmina facta modis.

Si tamen et nobis hoc tempora parca negarint,
Sintque ea (quod metuo) vota modesta parum,

At placeat, prima quae fronte notata, tueri
Carminis haud alio nomina digna loco,

Integra devotae constabunt pignora mentis

Pectoris et grati debita signa dabunt.

Parva quidem fateor pro magnis munera reddi,

Munera principibus nec satis apta viris:

Sed tamen auratis, quae maxima victima, taurus

Cornibus ut grato tinguit odore focos,

Sic sale divoram fieri placabile numer
Credibile et lætum thuris honore pio.
Quod si grandiloquum mihi Calliopæa dedisset
Pectus et herois condere gesta modis,
Præcipuos vos arte togæ celebrare diserto
Carmine præ meritis unicus esset amor;
Publica res quanto valeat fundamine, quantum
A vestra capiat Frisia rebus ope;
Qualibus auspiciis Academia celsa lacertos
Erigat et toto nomen ab orbe ferat.
Frigida sed quoniam Natura calescere nostrum
Invida Phœbeo pectus ab igne vetat,
Carmine Maeonio laudes atque inclita facta
Grande sonaturo, quo decet, ore canant,
Vos, o Calliope, quos turba diserta creatos
Vidistis placido luminis orbe semel.

**Quod licet, adtonitus, quo numina magna deorum,
Nomina sacro vestra stupore colam.**

**Quod licet, ut meritis bene convenientia cives
Optabo grata praemia mente ferant.**

**Quod licet, ut domibus vestris felicia surgant
Tempora, pars turbae parva precantis ero.**

**Quod licet, in coeli redeatis caerulea tarde
Publica perpetuo vota iuvabo meis.**

**Frisia cum longum nullâ quassata procellâ
Stabit et usque novo crescet honore virens,
Exseret et studiis Academia patria florens
Mitibus ad coeli sidera summa caput.**

LECTORI ERUDITO

S. P. D.

IOHANNES SCHRADER.

Quod plerique omnes, qui vel novos auctores vel veste splendidiore indutos summo reipublicae literariae bono in lucem produnt, institutum laudabile sane sequuntur, ut, quae ipsis vasta veterum scriptorum volumina adsidua manu versantibus de aetate et meritis scriptoris istius, de quo bene mereri cupiunt, sedulo vestigata sunt, in mediam producant, auxilia, quibus instructi arduum opus adgredi ausi sunt, diligenter enarrent, candide et aperte de interpretibus, quos nactus est auctor, eorumque meritis sententiam dicant, id ne nos deseruisse iure optimo queraris, erudite lector, sedulam operam dabimus, sic tamen, ut, quae viri eruditissimi, Io. Alb. Fabricius ^{a)}, Io. Henr. Kromayerus ^{b)}, nec non Matthias Röverus ^{c)} in hanc rem observarunt, vel breviter adtingamus, vel omnino (quam-

a) Biblioth. Graec. Lib. 1. cap. 16.

b) In Dissertatione editioni ipsius praefixa.

c) In Praefatione.

vis non poenitentiam eorum partem ipsi per nos videramus) praetervehamur taciti.

Inter omnes, quos ex Graecia et antiquo Latio per tempus edax nobis superstites possidere licet scriptores, nescio an ullius aetas adeo ac Musaei nostri controversa sit, in diversissimas eruditorum senatu sententiis miro modo abeunte, aliis quippe ultra Homeri aetatem ipsum evehendum; aliis Ovidio priori aetati adligandum, quibusdam ad Vespasiani tempora, plerisque ad inferiora reipublicae Romanae tempora, quin nonnemine ad seculum post C. N. decimum tertium vatem nostrum demittendum contendentibus.

Primam opinionem virum aetate sua eruditorum principem, Iul. Caesarem Scaligerum ^{a)}), in primis tuitum fuisse quis nescit? Hic post aspera quaedam in Homerum, in quem semper iniquior est, dicta scribit: *Arbitror enim ego Musaei stybum esse Homericum politiore et comptiore, quod ut clarius pateat, aliquot versus adducere coactus sum. Nam quemadmodum omnes sunt incomparabiles solique e Graecanicis Virgilio digni, ita nonnulli adeo compositi, ut ab eius gentis nullo alio quam a Musaeo dici potuisse videantur. Quare neque Homerum, neque Orpheum, sed Musaeum fecit ille principem Elysiaearum cantionum. Illo igitur versu quid rotundius, elegantius, ornatus, numerosius? etc. Tandem conlatis quibusdam Musaei et Homeri, victore Musaeo, locis inter alia addit ^{b)}): *Quod si Musaeus ea, quae**

a) Poëticea lib. 5. cap. 2. p. 539.

b) pag. 540.

Homerus scripsit, scripsisset, longe melius eum scripturum fuisse iudicemus. Scaligeri vetustissimo illi Musaeo Orphei aequali carmen hoc adscribentis sententiam secutum fuisse Davidem Whitfordum, virum minime indoctum, docent verba in fronte libri posita:

*Vos exemplaria Graeca
Nocturna versate manu, versate diurna.*

Horat.

Musaeum ante omnes. Virgil.

Paucos praeterea huius opinionis, cui favere etiam video Cerdam ^{a)} et Magium ^{b)}, patronos recenset Rö-verus ^{c)}, ut adeo id latuisse Kromaiero ^{d)} demirer. At vero sententia haec adeo vana, adeo ab omni verisimilitudinis specie est aliena, ut ullum patronum invenire potuisse merito stupeas. Non poenitendum contra hoc commentum mihi dudum visus sum reperisse argumentum in ipsius poetae nostri carmine ^{e)}, quo loco horrendam illam, qua periit Leander, tempestatem describens canit:

*Αἰθέρι μίσητο πόντος· ἀνέγρετο πάντοθεν ἠχὴ
Μαργαμένων ἀνέμων· Ζεφύρω δ' ἀντέπνεεν
Εὐρος,*

Καὶ Νότος ἐς Βορρῆν μεγάλας ἀπέηκεν ἀπειλάς.

Quatuor vides ventos memorari atque istos inter Eorum

a) ad Virgilium lib. 6. Aen. v. 667.

b) Lib. 1. Var. Lect. cap. 8.

c) pag. 8.

d) pag. 8.

e) v. 317.

mea quidem sententia vetustissimo aevo ignotatum. Id non vane elicio ex Hesiodo ^a):

*Ἄστραίῳ δ' Ἡὸς ἀνέμους τέκε καρτεροθύμους,
Ἄργέστην Ζεφύρον Βορέην τ' αἰψηροκέλευθον
Καὶ Νότον, ἐν φιλότῃ θεῶ θεὰ ἐνήθεισα.
Astraeo vero Aurora ventos peperit violentos,
Celerem Zephyrum Boreamque rapidum
Et Notum, in amore cum deo dea congressa.*

Sic infra ^b):

*Ἐκ δὲ Τυφωῆος ἔστ' ἀνέμων μένος, ὑγρὸν ἀέν-
των
Νόσφι Νότου Βορέῳ τε καὶ ἀργέστατο Ζεφύροιο.
Ex Typhoeo autem est ventorum vis humide
flantium,
Excepto Noto Boreaque et celeri Zephyro.*

Viden' in generatione ventorum, in qua Hesiodus adcuratus est, omitti Eurum, sic ut nullum ipsius in toto libello vestigium usquam adpareat? Sic et Hyginus ^c): *Ex Astraeo et Aurora Zephyrus, Boreas, Notus.* Ita enim, expuncta ultima voce *Favonius*, quae tamdiu nemini Interpretum, ne ipsi Munckero, animadversa menda, legendum quovis pignore contendere ausim. *Zephyrus* et *Favonius*, quod et illis, qui aere nondum lavantur, perspectum, iidem venti sunt. Error autem forsan ortus, quod indoctus aliquis Monachus, Hyginum in genealogiis hisce deorum Hesiodum con-

a) In Theogonia v. 378.

b) v. 869.

c) pag. 8. edit. Munckeri.

pilare ignorans, tres autem ventos tantum memorari indignatus, quo numerus receptus constaret, sinistra liberalitate quartum hunc, sed omine non satis fausto, intruserit. Egregie autem haec de tribus ventis observata firmantur ex Orphei Hymnis ^{a)} in honorem trium ventorum ab Hesiodo memoratorum, praeterito iterum Euro. An vero credibile Musaeum, Orphei aequalem secundum Scaligerum, venti, cuius nomen ista tempestate ignorabatur, mentionem facturum? Homerus, fateor ^{b)}, Euri mentionem facit: sed inde tantum discimus tempore Homeri et, si velis, iam paulo ante Eurum cognitum fuisse, minime vero longe anterioribus temporibus. Suspicio enim *Θεογονίας* et Hymnorum, qui Orphei nomen gerunt, auctores Homero esse antiquiores: aliter enim rationem, quae dubitanti plane sufficiat, nullam dari posse puto, cur, ab Homero memoratis ventis quatuor, Hesiodus et Orpheus, non adeo longo temporis intervallo ab eo, fatentibus plerisque, remoti, tres tantum adgnoscant, qui vero ipsis inferiores scriptores receptum numerum sequantur. Certe non paucos reperias, qui Hesiodum Homero antiquiorem statuunt, sicut videre est apud cel. Fabricium ^{c)}. Orphei Hymnis si quis tantam antiquitatem adscribere vereatur et potius ab Onomacrito tempore Pisistrati subpositos existimet; illum hac etiam arte veteribus se inserere voluisse non inepte fors coniecera.

a) p. 176. edit. Eschenbachii.

b) In Iliade B. et N.

c) In Bibl. Gr. lib. I. cap. 13. p. 85, 86.

Cogitent tamen acutiores. Aliud argumentum subpediat ipse poeta ^{a)}):

οἱ δὲ παλαιοὶ
www.libtool.com.cn

Τρεῖς Χάριτας ψεύσαντο πεφυκέναι.

Tangi hic Hesiodum more, ut vidimus in Animadversionibus ^{b)}), poetis usitato docet ipsius imitator Aristænetus ^{c)}): καὶ τοῖς ὄμμασι Χάριτες, οὐ τρεῖς καθ' Ἡσίοδον, ἀλλὰ δεκάδων περιχορεύει δεκάς. et circa oculos eius Gratiae, non trinae secundum Hesiodum, sed decies denae tripudiant. Ita legendum, non, quod Io. Corn. de Pauw sine ratione iubebat, περιχορεύς vidimus in Animadversionibus. Hesiodo igitur inferior noster. Argumentum praeterea minime infitandum, si firmo talo niteretur, praeberet opinio cel. Iac. Gronovii ^{d)}) rati amores Leandri et Heronis post bellum Troianum accidisse: quod si verum, Scaligeri opinionem penitus exerteret. Scilicet Ovidius ^{e)}) mentionem facit Ulyxis:

*Nobilis ille quidem est et clarus origine: sed
non*

A tibi suspecto ducit Ulixæ genus.

Et inferius paulo raptus Helenae:

*Ut semel Idaeus Lacedaemona venit adulter,
Cum praeda rediit protinus ille sua.*

a) v. 63.

b) Cap. VIII. p. 187.

c) Lib. I. ep. 10. p. 58.

d) Tom. II. Thes. Antiq. Graec. num. VII.

e) Heroïd. ep. 20.

Nam quod Daedali v. gr. et Andromedae mentionem factam huc referat, vir celeberrimus, in eo manifeste labitur, cum temporibus Troianis hos antiquiores esse constet. Iam vero Helenae ex. gr. meminisse qua ratione poterit Hero, nisi Iliacis temporibus sit inferior? Ita quidem fere Gronovius. Sed cum, fatente ipso viro clarissimo, ex talibus adcurata temporis notatio deduci continue non debeat, et Ovidius non raro tempora misceat, ut ad ipsum Interpretes non raro monent, argumentum probabile, quodque numerum facere queat, tantum habebimus, quamvis Ovidium in ea fuisse opinione fere persuasus sim. Longe maioris momenti merito habeas silentium omnium veterum scriptorum, qui Musaei Homero antiquioris eiusque scriptoram mentionem facientes opusculi huius sane elegantis nuspiam ante Tzetzem apud Fabricium ^{a)} meminertunt, quod invictum mea quidem sententia argumentum recte ursit doct. Casaubonus ^{b)}, cum simile quid ulli scriptori ex antiquissimis illis accidisse mihi inconpertum: nam Latinis, ex. gr. Gratio ab uno Ovidio memorato ^{c)}, Curtio et Manilio a nemine, per barbariam seculorum et ingentes, quibus pressum imperium Romanum a longo tempore ante instauratas meliores literas, tenebras eam adversam fortunam subeundam fuisse notum: quamvis haud infitias ire ausim, alio etiam modo notitiam doctorum effugere potuisse ante tristissima illa tempora, quod de Nemesiano Gratii poëma ignorante

a) Bibl. Gr. p. 105.

b) cuius verba exhibet Rondellus in praefat. p. 8. et 9.

c) de quo consulendi Vlitius et Burmannus in praefatione.

credibile est, quamvis alii aliter sentiant ^{a)}). Ipse etiam stylus et scribendi modus adeo vetustissimis illis temporibus non congruit, ut ille recentiore poetam luculenter prodatur. Quis enim, ut alia mittam exempla, in veterum scriptis adeo est hospes, ut non facile Homerum, Hesiodum, Orpheum aliosque raro aut nunquam dictorum suorum rationem reddere consuevisse mihi largiatur? Id tamen apud nostrum non raro observare licet, ex. gr. v. 36.

Μῶμον ἀλευομένη ζηλήμονα θηλυτεράων.

Καὶ γὰρ ἐπ' ἀγλαΐῃ ζηλήμονές εἰσι γυναῖκες.

Evolve, si volupe est, v. 51. 92. nec non v. 129.

Θηλείης δὲ Λεάνδρος ἐπεὶ κλύεν οἴστρὸν ἀπειλήs,

Ἔγνω πειθομένων σημήϊα παρθενικάων.

Καὶ γὰρ ὅτ' ἠϊδέοισιν ἀπειλείωσι γυναῖκες,

Κυπριδίων ὀάρων αὐτάγγελοί εἰσιν ἀπειλαί.

Qui Achillem Tatium sedula manu volverit, istius scriptoris aetatem ipsum potius adtingere, quam remota illa tempora, non difficulter persuadetur. Facit huc nomen τοῦ Γραμματικοῦ in MSS. Codicibus testibus viris doctis ^{b)} repertum, quod non fugit eruditissimam Röverum. Denique, quo nihil gravius opinioni alicui obesse iudico, nullo a patronis huius sententiae vel minimo ad hoc usque tempus argumento tam mirabilem sententiam conroboratam vidi. Quod enim Scaliger ^{c)}

a) V. quae ad Cynaget. v. 8. viri docti observant, ut et coniecturam Béntleii in praefatione ante Mamilium p. XI.

b) a Fabricio p. 106. productis.

c) p. 639.

Musaei stylum longe esse Homerico politiore atque cemptiore sese arbitrari referat, in eo misere fallitur vir doctus, cum simpliciter, qualem in Homeri et Hesiodi carminibus regnare deprehendimus, summam antiquitatem arguat, quod recte iam observatum ante nos video eruditissimo Kromaiero ^{a)}). Optimo igitur iudicio parentis vestigia minime hic adoravit filius Iosephus Scaliger, cumque eo eruditorum haudquaquam infima pars, quos inter Matthaeus Sladus, Amstelaedamensis medicus et poëta celeberrimus, qui lasu aspero ^{b)}) virum eruditum exceperit.

Secundam sententiam, quae Musaeum Ovidio scribendi exemplum dedisse statuit, praeter Gul. Cantarum, A. Morellum aliosque Kromaiero ^{c)}) memoratos sequitur Daniel Pareus Comment. in Musaeum ^{d)}): quamvis ^{e)}) alibi ^{e)}) amplecti sibi sententiam magni Casauboni ad tempora Nonni Panopolitani Musaeum demittentis sequi certum esse praedicet, cui inconstantiae nihil simile aut secundum vidi. Verum cum hoc commentum nullo tibicine fulciatur idoneo, contra ultima, quae Scaligero obmovimus, argumenta illud evertant, mittimus. Infelici autem iudicio Barthius ^{f)}) Epistolam decimam octavam Heroïdum Ovidio adscribere vix

a) Dissert. p. 5, 6.

b) Illum in Iensii Lection. Lucian. Lib. 2. cap. 6. p. 189. videre licet.

c) Dissert. p. 3.

d) p. 128, 129. ad v. 259. pag. 62. v. 57. et, si recte memini, aliis locis.

e) ad v. 135. p. 100. et in praefatione.

f) ad Theb. 6, 545.

audet inductus v. 147. et 148., quos ex Musaeo versos esse putat, nisi Musaeus, addit, sit antiquior, quam persuasi nunc sunt docti homines: quam sententiam non inmerito reiecit cel. Burmannus ^{a)}), quemadmodum Scaligeri Epistolam utramque Sabino adscribentis opinionem Nanzius ^{b)}): adeo enim Nasone indignae non sunt, ut inter eruditissimas atque elegantissimas a rerum peritis ponantur suo merito.

Tertia sententia, quae Martialis aetati adligat vatem nostrum, et Meursii ^{c)}), cui, indice Fabricio ^{d)}), non absurde auctor poëmatis istius videbatur esse Musaeus, cuius *pathicissimos libellos, qui certant Sybariticis libellis, et tinctas sale pruriente chartas*, memorat Martialis ^{e)}), quam sententiam diu ante foverat Georgius Valla in libro *De expetendis et fugiendis rebus*, qui Siculum vatem nostrum et sub Vespasiano vixisse, sed sine ulla ratione credebatur ^{f)}). At recte addit Fabricius non sine ratione Gyraldum existimasse, Musaeum illum Martialis scripsisse Latine, non Graece, quod verissimum puto. Adde nostrum Musaeum ubique castissimum esse et res turpículas, si quando tractat, vocibus maxime pudicis et honestissimis velare:

a) ad initium epistolae.

b) in Animadversionibus in Historiam Heronis et Leandri, quas exhibent Les Mémoires de Littérature tirés des Régistres de l'Académie Royale des Inscriptions et Belles Lettres T. X. p. 388.

c) Lib. II. cap. 19. Attic. Lect.

d) p. 105.

e) Lib. XII. Epigr. 97.

f) Consule cel. Monetam Menag. Tom. III. p. 450.

ut, cum nihil nos eo cogat, adeo a se in aliis scriptis (si enim hoc carmen iis verbis indicari quis putarit, ineptus merito haberi debet) diversum esse vatem elegantem a se ipso, ut *libelli pathicissimi et Sybariticis certantes* audire mereantur, in animum inducere ut credam minime queam.

Quartam sententiam, quae vatem nostrum ad tempora Nonni Panopolitani, quem ad seculum V. referunt, demittendum pronunciat, omnium nobis verosimillimam adparere fateri non erubescimus, pro ea quippe stante, si a paucis discesseris, eruditorum toto senatu cum ultimis vatis elegantissimi editoribus doctissimis, Kromaiero et Rövero, quamvis certam illi prorsus aetatem adsignare nesciamus. Hoc ut credam, praecipue facit stylus scriptorum istis temporibus vicinorum proprius, Achillis Tatii, Aristæneti ex. gr. et prae ceteris magni spiritus poëtae, Nonni Dionysiaco- rum auctoris, qui in locutionibus et scribendi genere adeo amice conspirant, ut, qui alteri scribendi exemplum dederit, dignoscere difficile sit. Nonnum seculi V. poëtam, ut probabile reddidit cel. Fabricius ^{a)}, Musæo aetate esse superiorem ^{b)}, eiusque praeceptorem esse putat Daniel Pareus, neque ab hac sententia alienum se ostendit Röverus, eam certissimis argumentis, cum auctor noster integros fere versiculos sibi admodum familiares ex Dionysiacis transcripserit, probari posse ratus, quae adeo Kromaiero probare se non

a) Bibl. Gr. Vol. VII. lib. 5. cap. 16. 10.

b) ad v. 97. p. 118. comment. sui.

potuit, ut in alia omnia iverit ^{a)} his verbis: *Relinquitur prorsus incertum, ex Nonno Musaeum plurima tanquam ex fonte hausisse. Immo puduit forte Musaeum negligere meliora et ad Nonnum proficiendi causa adire, quem et ingenii et poëticae artis facultate superabat, cuiusque praeceptor, contra quam existimabat Pareus, poterat esse.* At parcius Nonno fulminantis spiritus et sublimis, non diffidentibus acerimis eius adversariis, Heinsio et Cunaeo, ingenii poëtae haec obiicienda meminisse debebat vir eruditus, cum, ut Musaeum arte poëtica et mirabili isto praecipue seculo scribendi castimonia Nonnum longo post se intervallo relinquere lubentissimo animo concedam, ingenio tamen superari mea quidem sententia prorsus indubitatum sit, ut adeo magni Vossii ^{b)} Musaeum referentis in numerum istorum poëtarum, qui plus arti quam ingenio debeant, sententiae subscribam haud gravate. Id si certum, ut revera est certissimum, ex Nonno Musaeum plurima tanquam ex fonte haurire non puduisse non adeo erit absurdum. Ut unico exemplo (sunt autem plurima) defungar, nonne Latinorum poëtarum plerorumque iudicio princeps Maro ex Ennii carminibus, qui iudice Ovidio ingenio maximus, arte autem rudis fuit, plurima, quae in rem suam convenire arbitrabatur, transtulit atque usus est pro suis? Nonne integros aliquando Ennii versus, ut ex Nonno fere Musaeus desumpsit, in Aeneide reperire est? Certe qui Servii commentarios et ab Hieronymo Columna digesta

a) Dissert. p. 6.

b) De Artis Poëticae Natur. ac Constit. cap. 5. §. 4.

Encli Fragmenta versavit, de ea re nullas, puto, dubitabit. Iam vero, cum Musaeus veterum scripta, Homeri ex. gr., quin et e Latinis Ovidii tam diligenti manu versavit, ut plurima inde carmini suo intexerit, imo maximam elegantiarum et acute dictorum, ipsius etiam argumenti partem Nasoni debeat, (nisi forte cum Nausio ^a) poëtis ambobus tot easdem cogitationes in mentem sine furti ulla suspitione venire potuisse tibi persuadere malueris,) ut volventibus Notas et Animadversiones nostras, in quibus, ubi operae esse videbatur, utrumque confulimus, parere poterit, quis credat poëtae aetate sua adeo non ignoti, ut ab Agathia in Historia laudari etiam meruerit, opera, certe non spernenda, evolvere Musaeum puduisse, cumque non paucis hinc carmen ornare posset, non exiguam versiculorum partem isti adaptasse? Certe Nonnum, fulminantis et sublimis adeo spiritus vatem, quemque vehementer dubito convinci posse tot versus ex aliis tam paucis immutatis in opus suum transtulisse, ex carmine tam brevi tot versiculos compilasse difficulter ut credam adducor, quamvis fateor mihi deesse argumenta adeo valida, ut pervicaciores in sententiam pertrahere queant.

At quid dicemus de viri eruditissimi et vatis utraque lingua, Graeca et Latina, felicissimi P. Francii conjectura Musaeum eundem ac Nonnum esse suspicantis, ut probant verba in titulo editionis Dav. Whitfordi posita? *Multa habet hic auctor cum Nonno communia, nisi ipse sit Nonnus. Stylus certe plane simillimus est.*

a) p. 392, 393.

Hoc et concederet Casparus Barthius ^{a)}, cuius verba ^{b)} adponam: *Versus*, inquit, *Musaei* 35. *cum hemistichio praecedentis est ad verbum ex Nonno ductus lib. 16.*

Μῶμον ἀλευομένη φιλονέροτομον ἡλικὸς ἤβης.

Qui locus eum iniquis aliis suspicari nos facit, Nonnum ipsum, meliori iudicio temperantem naturales suae inconsultae luxuriae morbos, poema ausum: de quo tamen nil adfirmamus. Equidem, cum novae opiniones firmo talo niti debeant, haec autem infirma valde sit, non temere viris eruditis adcedendum putem. At stylus similimus est. Ego, si locutiones et dictionem spectes, concedo, aliter infitior, cum Musaeus castigato, humiliore minimeque inflato, Nonnus autem tumido, dithyrambico et valde luxuriante stylo utatur. At temperavit naturales inconsultae luxuriae morbos. Ego, an luxuriantis venae adeo potens fuerit Nonnus, dubito. Certe eadem scribendi vitia in Paraphrasi Evangelii Ioannis notare eruditos monuit Fabricius: quamvis stylus, ut certe non decebat in eo argumento, non adeo sit inflatus. Dubito quoque, an voluerit, nimium sibi blandiente forte cothurnato isto stylo. Quae ratio, quaeso, etiam, quod, cum reliqua opera ipsius Nonni nomen gerant, hoc sub Musaei nomine in MSS. et apud Tzetzem iam veniat? An ipse Nonnus nomine suo dissimulato hoc carmen prodidit? Sed Nonni opera reliqua longe superabat, adeo ut tam

a) *Advers.* lib. 20. cap. 21. p. 1008.

b) ex dissert. Kromaieri p. 3.

variam et elegans omni fere numero poemata Nonnum fecisse, etiamsi maxime velit credere, cogitare non posse quenquam putet (cf. Kromayerus ^a). Quid denique est, quod coniecturam virorum eruditorum probabilem reddat? Nihil certe.

Praeter Nonnum in Aristaeneto locutiones geminas observare licet; illum autem ad seculum V. referendum credibile est. Scilicet Aristaenetus ^b) in laudibus Panaretae totus ita loquitur: *καὶ πᾶς θεατῆς ὑπ' ἡδοῆς χειρόνομος εἶναι πειρᾶται· ἕνα δὲ μόνον προσφωῶς μιμουμένη τὸν Καραμάλλον τὸν πάνυ ἀπάντων ἔχεις τὴν μίμησιν ἀκριβῆ.* Vides Caramalli, chironomi celeberrimi, mentionem hic fieri: illius autem meminit et Sidonius Apollinaris ^c):

Coram te Caramallus aut Phabaton

Clausis faucibus et loquente gestu,

Nutu, crure, genu, manu, rotatu

Toto in schemate vel semel latebat.

ubi aetatis suae aut sane non multo anterioris artifices ipsum laudare doctissimus Mercerus recte notare videtur viro longe eruditissimo, Jac. Phil. Dorvillio ^d), qui Caramalli aetatem medio seculo V. feliciter adligavit et omnino consuli hic meretur. Aristaenetus igitur quin ad ista tempora iam referendus mihi vix dubium fere videtur: quis vero alterum imitatus sit non adeo liqui-

a) Dissert. p. 6.

b) Epist. lib. 1. ep. 26. p. 172.

c) Carm. 23, 268.

d) in Vanno Critica cap. 7. pag. 208.

dum. Eruditissimus Alciphronis editor ^{a)} Aristacnetum imitatum fuisse iuniorem nostrum Musaeum non vane existimat, cum alios paucis imitatis describere huic sollemne, ut adeo hanc sententiam sequi non detrectem.

Achillem Tatium quaedam cum Musaeo habere communia ex locis quibusdam a nobis conlatis certum satis videtur. Suspicio autem hunc Aristaeneto priorem, qui non pauca sublegisse ipsi videtur: nam de Tatío id ut minus cogitem, quamvis cum Gaulmino Bourdelotius simiam ipsum Heliodori adpelles, facit quod illum in tam manifestis furtis, quam Aristaenetum, nondum deprehenderim. Quid? Eruditissimus Moneta ^{b)} ante medium seculi IV. Achillem vixisse argumento sane firmissimo ostendit, ut adeo, quin non tantum Aristaenetus, verum etiam noster illum imitatus sit, nullum mihi sit dubium. Cum vero tot argumenta (huc enim quae contra Scaligerum observavimus referenda) consensusque omnium fere eruditorum sententiam hanc taceantur, nihil vero, quod sciam, ei obponi possit, reliquae autem multis laborent, opinionem hanc satis firmam et probabilem sequemur.

Antequam tamen disquisitionem nostram de aetate Musaei absolvam, verbo memoranda quinta sententia prae caeteris peculiaris Ioannis Harduini *de Nummis populorum et urbium* ^{c)}, qui fabulam hanc seculo de-

a) ad lib. 3. ep. 1.

b) Menag. Tom. III. p. 118. et seqq.

c) Ea quidem in editione Paris. A. 1684. non invenitur, sed in Amstelaedamensi A. 1709, in qua cum aliis hanc ipsum

num XIII. fictam ex mala interpretatione nummi Abydenorum censet, in quo pro *H PΩMH ANAΠOΣ* perperam legissent Monachi quidam Galli *HPΩ AHANAΠOΣ*, et hinc fabulam illam demum fabricati essent: quando Musaeus noster ad seculum saltem XIII. demittendus esset: sed quo nihil vanius, nihil ineptius. Quia enim, ut alia iam absurda mittam, credit barbaro isto seculo stupidissimorum Monachorum ingenia in tantum mutata, ut adeo elegantia in claustris suis poemata pangere potuerint, ut postera aetas pro Ovidii foetu ex gr. habere non dabitaverit. Sed ut nugae istas satis riserunt viri eruditi, sic et hanc ineptam de fabulae origine opinionem Io. Clericus ^{a)}, et, qui nomine eius ignorato locum laudavit, cl. Kromaeirus ^{b)}, nec non doct. Nauzius ^{c)}. Nihil vero magis ridiculum vidi, quam Harduinum adeo absurdam horum amentium originem exculpuisse, cum tamen apud ipsum Virgilium, cuius Georgicis antiquitatem ereptum ire an ausus fuerit nondum constat, (liber enim non est ad manum,) huius rei mentio diserta exstat ^{d)}:

*Quid iuuenis, magnum cui versat in ossibus
ignem*

*Durus Amor? nempe abruptis turbata pro-
cellis*

addidisse didici ex Io. Clerici Bibliotheca Selecta Tom. XVII.
p. 377—379.

a) ad Iasoni Cupid. Gruc. Adfix. v. 23.

b) Dissert. p. 9. et seqq.

c) p. 386, 387.

d) lib. 3. Georg. v. 273.

*Coeva nocte natat serus freta: quem super in-
gens*

Porta tonat coeli et scopulis illisa reclamant

Aequora: nec miseri possunt revocare parentes,

Nec moritura super crudeli funere virgo.

Quod unicum absurditatem huius commenti facile ostenderet. Sed id tanti non est, cum auctor ipse deinceps sententiam damnarit a).

Adeo autem elegans hoc de Herone et Leandro carmen magnam gloriam peperit auctori ipsius Musaeo, ut omnium fere eruditorum communibus suffragiis approbatam sit. Marci Musuri et Demetrii Ducae Cretensium testimonia paulo infra sequentur. Scalligeram ipsi Homero praetulisse iam vidimus, quod iudicium viri summi licet minime videatur esse probabile, et Homero inventionae iam necessario relicta non parum labefactetur, tamen vati nostro omnino honorificum, cum certe principibus in hocce studio viris placuisse non ultima sit laus habenda. *Elegans et suave poëmatum* vocat Gul. Canterus b); *Musaeus etsi non vetustissimus, bonus tamen et elegans poëta* Ger. Falkenburgio c) audit; Caspar Barthius loco adducto a Pareo in praefatione in laudes eius effusus, *Omnia, inquit, floridissima, nec tamen turgida: omnia nitentia, nec tamen calvitiam quandam prae se ferentia: omnia compta, sed sine pinguedine unguentorum exotico-*

a) Ita videre est in Biblioth. Selecta Io. Clerici Tom. XVIII. p. 256, 257.

b) Nov. Lect. lib. 1. cap. 2.

c) Lect. et Coniect. ad Nonni Dionysiaca p. 1319.

rum: *omnia limpidissima, sed sine profunditate: omnia polita, sed sine fucis: omnia dulcia, sed sine somnifero papavere, quo sparsa esse plerumque solet nimia illa sibi aequalis suavitas. Amoris praeterea affectus et effectus tanquam in elegantissimo speculo apparent, ad vivum suis genuinis coloribus depicti: temeritatis coercendae et exercendae etiam in occulto castitatis exempla doctissima. Iac. Gronovius ^{a)}: Hoc igitur qualecumque, sed antea incuditum amoris specimen ab illis tamen aliisque, verum singulari exodio ab ingenio Musaei venustatem poësius accepit. Fabricius ^{b)} non invenustum carmen et versibus mollissimis compositum vocat. Nauzins ^{c)}: son ouvrage est plein d'exactitude et de délicatesse: le style en est pur, et les expressions toujours choisies. Addam testimonia editorum poëtae nostri, sed pauca. Rondellus ^{d)} satis in laudibus eius prolixus inter alia, *Musaeus, inquit, amoeni fuit et elegantis ingenii poëta. Id satis arguunt illius erotica; siquidem in hocce poëmatio ordinem videas et convenientiam, selectas sententias et schemata. Scriptio quam laeta! quam florida! quam venusta! Non fluit lulentus, sed pleno et puro exundat gurgite, lectorem non magis ubertate quam elegantia exhilarans, pelliciens atque detinens. Iam argumentum ut blandum! ut molle! ut patheticum! Ferreus sit, qui**

a) Tom. II. Thes. Ant. Gr. num. VIII.

b) Bibl. Gr. lib. 1. cap. 16. p: 105.

c) l. c. p. 388.

d) in praefatione p. 12.

non legat: novum sane, sed periculosum argumentum, si quod uspiam occurrit. Kromaierus^{a)}, fateri plerosque omnes, fingi carmine hoc venustius nihil posse, refert; in Dedicacione parvum quidem sua mole, sed praestantia et suavitate in primis commendabile carmen, et in Dissertatione multo venustissimum, pulcrum fetum, elegantissimam summi ingenii prolem et poëma suavissimum adpellat. Missis aliorum testimonis, agmen claudat honorificum prae caeteris illud Röveri in erudita praefatione: Quis tamen ex poëta tam facundo tamque castigato iudicaret, omnis eloquii et elegantiae theatrum suo aevo iam fere oclusum fuisse? Nisi quod poëtica maiestas, aurea et amabilis illa simplicitas, quam in antiquis deprehendimus, in ipso hoc auctore aliquando recessisse posset videri, omnes tamen sui temporis aequales facile superavit et victor existens palmam eis praeripuit. Nam tanta suavitate infelicitatis aevi vitia temperavit, ut hoc carmen ab omni parte Atticam venustatem et ingenium cultum ferat. Ipsum certe Amoris opus, ubi cum Gratiis Venus certare videtur, Utinam Musaei plura vel ipsius tincta lepore nobis superessent poëmatia! Dignus igitur est, si quis alius eius seculi, cuius scripta quam emendatissima in lucem prodeant. Adde Dedicacionem iuvenis eruditi. Nihil igitur famae vatis elegantissimi detrahet sinisterius iudicium cel. Monetae^{b)}: Les connoisseurs ne conviendront jamais que le Musée, au-

a) ad v. 297.

b) Tom. III. Menag. p. 287. propositum.

leur du Poëme de Léandre et d'Héro, y ait réussi, comme on le prétend dans le Menagiana Tom. 1. pag. 204. Ses vers sentent le Grammairien plus que le Poëte. Ils sont la pluspart copiés d'après Nonnus. quae per omnia tamen non falsa. Vid. et Nauzius p. 391.

Manum hic de tabula tollerem, nisi verbo memoranda esset opinio Schoettgenii, qui *Christianum* fuisse Musaeum nostrum existimabat argumento ducto ex v. 156.

Τὸν πάρος οὐκ ἐπόθησεν, ἐνὶ κρᾶδίῃ θέτο πάση.
quam phrasin *Hebraismum* sapere putat, sed merito inprobante Kromaiero. Potiori iure advocare potuisset v. 137.

Ὀλβιος, ὃς σ' ἐφύτυσε, καὶ ὀλβίη, ἣ τέκε,
μήτηρ,
Γαστήρ, ἣ σ' ἐλόχευσε, μακαρτάτη.

Quae adumbrata videri possent quibusdam esse ex Lucae Evang. cap. XI. 27. Ἐγένετο δὲ ἐν τῷ λέγειν αὐτὸν ταῦτα, ἐπάρασά τις γυνὴ φωνὴν ἐκ τοῦ ὄχλου εἶπεν αὐτῷ· Μακαρία ἡ κοιλία ἡ βαστάσασά σε καὶ μαστοὶ οὗς ἐθήλασας. Potuisset et v. 183.

Γλώσσα γὰρ ἀνθρώπων φιλοκέρτομος· ἐν δὲ
σωπῇ

Ἔργον ὅπερ τελεῖ τις, ἐνὶ τριόδοισιν ἀκούει.

Quam sententiam in N. T. reperiri notum. Sed bonum factum, quod loca illa non attenderit: neque enim quicquam hinc elici potest, cum talia apud auctores

temporibus istis antiquiores reperiantur, ex. gr. apud Ovidium ^{a)}):

Sive es mortalis, qui te genere beati,

Et frater felix, et fortunata profecto

*Si qua tibi soror est, et quae dedit ubera nu-
trix.*

Quod quidam forte obiicerent, cum sanctitate Christiana carmen hoc minus convenire, non adeo urgerem, cum Ecclesiasticorum, qui Erotica scripserunt, exempla conlegisse Aegidium Menagium in Anti-Bailleto referat cel. Fabricius ^{b)}). At sententiam Schoettgenii tum demum amplectar, cum firmioribus, ut decet, argumentis innixam videam, auctori suo tamen ipsam placere haud aegre passus.

Carminis huius longe elegantissimi a Musaeo con-
dendi occasionem miram et alibi non repertam pandit
Rondellus ^{c)}), cuius verba stylo praecipue iucundo se
commendantia, longiora quamvis, adponam: *Inter
scyphos ludebant Agathias et Musaeus, et more poë-
tarum, postquam nugas canoras deblaterassent et
scholia cantassent innumera, petiit noster ab Aga-
thia, quonam vulnere beatus, quonam periret sa-
gitta. Ille diu anceps, tandem fide silentii data,
fessus est se Sestiadem quandam Dorcalidem no-
mine, cui nulla par esset in terris, deperire. Adii-
cit aerumnas, angores et superba fastidia puellae.
Dein subnectit, quo tandem pacto, spe omni decol-*

a) Metam. lib. 4. 322.

b) Bibl. Gr. lib. V. cap. 6. p. 785.

c) in praefatione pag. X.

lante, contra spem victor evaserit. Istud quidem temeritate auspice ac furore duce contigisse, nec ideo minus belle et venuste: gratulari sibi dementiam, quae tam felicem sortita exitum: velle ipsum καὶ ἐν τῇ σοφῇ ἀνὰ Dorcalidem. Musaeus noster illico mirari, laudare, bonas fortunas hominis ad coelum extollere. Sed, Amico, ait, quid invidies victoriae modum? Age, effare: Pars est meminisse triumphi. Ad quae Agathias: Anno praeterito furens et vivus vidensque periens ad dominam nudus adnato, qua parte stant horti eius, in quibus spatari solet circa meridiem. Coram me sisto; aio me in mare iam iam praecipitem daturum, ni amanti et furioso succurrat. Sestias mea, nuditatem viri procul dubio miserata et imagine mortis perturbata et audacia novi Leandri permota, diritatem morum frangi passa est et Heronem se praebuit. Ex illo tempore nobis dextrum omen sternuit Amor. Felix tu quidem, inquit Musaeus; verum est quod stupeam, quum Agathias, poeta inclytus, suos scribere, imo Leandri veteres illos et decantatos amores, quippe et tu alter Leander es, non adgrediatur. Ad haec nihil Agathias, nisi se non esse tam alti et tam excelsi spiritus poetam, quam qui versibus dignis et pollenti pectore rem tantam posset exsequi. Risit Musaeus et in se negotium poeticum recepit. Haec fuit nostri poemati origo, quod opus cum prae se ferret dubium et epicoenum nomen auctoris, in errorem plerosque induxit, qui, nullo temporis habito discrimine, iunioris opus vetustissimo poetae perperam vindicarunt. Sed haec, quia nullo auctore refe-

runtur, ut incerta suo loco relinquemus, ut et an veteres illi amores Heronis et Leandri temporibus Iliacis sint anteriores nec ne, cum nihil ea de re nobis constet et magni Bocharti de hac materia foetus, qui inter Opuscula inedita memoratur, nondum lucem adspexerit. Vere tamen olim contigisse, quod in dubium videtur vocare cl. Iac. Gronovius ^{a)}, negare non ausim, quamvis fabulosa quaedam intermixta non infitias eam. Natatio certe illa Leandri ex Abydo versus urbem Sestum (non ex urbe Sesto versus Abydum, ut referri miror in Itiner. Sponii et Wheleri ^{b)}), quamvis mirabilis valde, fidem non superat, cum urbes istae sibi oppositae admodum sint vicinae, septem quippe stadiis a se invicem disinctae secundum Plinium ^{c)} vel octo secundum Xenophontem ^{d)}. Videndi e recentioribus Sponius et Whelerus l. c. Th. Smith in Brevi Constant. Notitia ^{e)}, Thevenotus in Itinerario ^{f)} aliique. Nec deesse exempla quorundam arte natandi celeberrimae maxime patere potest ex observatione Rondelli ^{g)}, quam hic adscribam: *Forsitan incredibile videbitur, hunc maris tractum a Leandro fuisse transfretatum, qui tamen referente Stokovio sesquileuca est. Sed maius quid vidit Gallia obsidione Reae insulae. Gregarius*

a) Tom. II. Thea. Antiq. num. VIII.

b) Explic. Namism. T. I, pag. 425.

c) H. N. IV. xi.

d) locis adductis a Pareo Comment. p. 42.

e) pag. 68.

f) Lib. I. cap. 7. pag. 27. edit. Belg.

g) ad v. 255.

enim miles nomine La Pierre ab ea insula iussu Mareschalli Thorasii ad Rupellam usque per 4 leucas et amplius natando ibat et redibat ceu utrimque interpretres et pararius. Verum quid istuc ad celeberrimum urinatorem Colan, qui plus in aquis quam in terra degebat? Vid. Alex. ab Alex. Consul. et Lিপাইন ad Tacitum ^{a)}), ubi de Batavorum arte natandi agens producit versus hos Hadriani de Sorano Batavo:

*Hadriano potui qui iudice vasta profundi
Aequora Danubii cunctis tranare sub armis.*

Sed iam satis de auctore poematis huius atque ipso carmine. Restat ut promissi memor nostrum interpretandi institutum operisque occasionem pandam, et simul de auxiliis, quae scribenti ad manus fuerunt, ut et interpretibus quaedam in medium proferam.

Annus intercessit unus et dimidius, cum in vatem nostrum, quem tum forte quadam in manus sumtum avide semel atque iterum percurreram, notas quasdam conscribendi inpetum cepi, quas tamen non nisi ad versum 272. id temporis perduxi. Illas cum ostendissem viro harum literarum ante alios omnes peritissimo, **TIBERIO HEMSTERHUISIO**, a cuius facundo ore pependisse semper iuvabit, qua est humanitate vir summus ad adcuratius examen notata ocyus revocaturum promisit: at quo minus tam beato esse licuerit obstiterunt multiplices, quae virum magnum (per idem enim tempus Graecarum Literarum in urbe Leyda professio ipsi offerebatur) distrahebant curae, quibus effectum, ut notas, sicut erant, non inlaudatas tamen invitus tan-

a) in notis ad lib. 4. Annal. n. 21. pag. 44.

dem reddere coactus fuerit. Ab hoc tempore diu in scriniis repositae delituerant, cum in familiari aliquando conloquio ~~(fugientium)~~ Camenarum inter paucos stator felicissimus P. BURMANNUS (per HEMSTERHUISIUM enim aliquid ipsi, ni fallor, innotuerat de conamine nostro) ineditas quasdam coniecturas PETRI FRANCHII, nec non conlationem duorum Codicum MSS. ut et editiones quasdam penes se esse, eorumque omnium copiam lubentissimo animo mihi se facturum vir humanissimus memoravit et non tarde mox exhibuit, pro quo prolixo in me favore praeceptoris honoratissimo atque optime de me merito publice quas possum maximas gratias ago.

Copiis his instructus de Musaeo cogitare iteram et exactius aliquid elaborare consilium cepi. Primae enim illae notae breviores erant nec decimam partem operis, quale nunc in vulgus prodit, constituebant; tenuiores etiam erant, ut adeo plerasque vel emendare vel longe abesse penitus iubere coactus fuerim. Nec mirum. Usus fueram tantum una editione, quae Basileae apud Nicol. Bryling. a. 1550., in qua praeter Musaeum Aesopi et Gabriae fabulae, Agapetus aliaque continebantur, prodierat, cuius varias lectiones, quia nec Fabricio nec alteri cuiquam memorata, quamvis non adeo magni momenti, adieci. Suspisor Basil. editionem a. 1584., quam in notis et Dissert. p. 13. memorat Krommaierus, ex illa expressam esse, nisi sit eadem.

Postquam vero ultimam editionem, quae Lugduni Batavorum anno MDCCXXXVII. nuper prodierat, de qua antea ne fando quidem audiveram, mihi comparare licuit, maiore successu opus inceptum mox adgredebam.

In hac enim editione prae caeteris omnibus nitida et accurata longe eruditissimus invenis, **MATTHIAS RÖVERUS**, eo tempore annos tantum decem et octo natus, variantes lectiones septem Codicum MSS. et septendecim editorum cum inedito Scholiasta et tribus virorum doctorum interpretationibus exhibuerat, notisque paucis sed egregiis ornaverat, quo opere de omnibus, qui pretium his literis ponere norunt, optime meritus est et famam, quam non diu post eximia Fragmenti veteris Iuriconsulti a Dositheo Magistro servati et felicissimarum ad Glossas Nomicas emendationum editione maximo confirmavit opere, ingentem retulit. De Scholiasta quid sentiam, in Notis et Animadversionibus hic illic aperte declaravi, neque dissentire doctiss. editorem ex humanissimis ad me datis literis intellexi, quibus saepius risum sibi movere hominis istius ineptias, publico tamen invidere, quia ineditus et in libro optimaе notae repertus erat, noluisse significavit: quod institutum nemo humanior improbarit facile.

Adcessit haud adeo longo post tempore (semel enim hic enumeratione editionum defungar) *Musaei Erotopaeagnion Herus et Leandri* commentario libro illustratum a **DANIELE PAREO**, quod lucem vidit Francofurti a. MDCXXVII. In hoc autem Pareus id sibi negotii solum datum esse credidisse videtur, ut ex omnis aetatis scriptoribus, quos forte unius Musaei causa evolverat, ingenti exemplorum farragine congesta doctrinae famam apud istos homines, qui aliquid futilissimum illud scribendi genus putare solent, aucuparetur; verum adeo mihi non satisfacit, ut lectorem, cui cornea non est fibra, adeo laboris patientem fore

credam vix ullum, ut commentarium illum, quamvis otio abundet, totum percurrere libeat. Vere certe adfirmare mihi posse videor, de Musaeo ipsum pessime meritum esse, et vix unquam favente diva Critica emendationem protulisse, vel locum obscuriorem nitido lumine perfecisse, sed contra, si quid tentet, ineptum esse et absurda non raro loqui, certe talia, quae nihil ad Musaeum faciunt; quæta in notis et animadversionibus nostris haud raro asperè satis explosa esse non mirabitur eruditus lector. Deveranda tamen nobis fuit hæc molestia et tædiosisimo scripto perlegendo labor impendendus, cuius tamen minime poenitet, cum simul Weitzii et Barthii notata non raro his mixta, quamvis haud multo maioris momenti, reperiantur, tum variorum eruditorum de hac vel illa materia cogitata memorentur, tum occasione perperam acceptorum quorundam locorum nobis verum non raro videre liceat, nonnunquam et aliqua latius deducendæ materies nata sit.

Tardius accepi editionem, quam Hædæ Magdeburgicæ anno MDCXXI. in lucem emisit IO. HENR. KROMAIERUS, Barthii, Weitzii, Voëtii, Heumannii, Schoettgenii, Gesneri, Bergleri, Groebelli et ipsius editoris notis ac Dissertatione prævia instructam, de qua editione vir celeberrimus, *ante illud tempus digniori habitu venustissimum poetam in publicum vix prodixisse*, iure confirmare posse nobis videtur. Ipse enim vir eruditus a scribendi illo insanabili cacœthe, quo præter imprudenter congesta quaedam non dissimilia exempla, dicta, sententias, auctorum denique veterum et recentiorum tædiosisime constipata loca

vix quicquam bonae frugis ipsi proferunt, longe remotus, nec pestilenti illo, quod multos nostro praecipue tempore adflavit, sidere contactus, Musaeum nobis nitide expressum et egregie multis locis emendatum et notis non maximae melis sed doctis illustratum; veteri etiam interpretatione saepius correcta, exhibuit. Quae eruditissimus Alciphronis editor et cl. Heumannus adtulerant, paucissima sunt, nec tamen spernenda. Adtulit plura Voëlius, sed nec adeo multum praestitit. Notas Schoettgenii et Gesneri, quae parum bonae frugis continent et nihil Musaeo opitulatur, si mei res fuisset arbitrii, procul abesse iustissem, neque puerilibus illis Io. August. Groebelii Ossiensis, quae Minello, Farnabio, Junckero et similibus farinae hominibus palmam dubiam reddere possent, adnotatumque editionem meam onerari et conspurcari passus fuissim.

Editionem nostram adornanti ad manus praeterea fuerunt editiones Davidis Whitfordi Londini anno MDCLXX., ut et Andreae Papii Gandensis Antwerpiae MDLXXV. in lucem emissae, quae quamvis non poenitendae essent, nobis tamen exiguum usum praebuerunt, cum collationes earum in sua iam exhibuerat cel. Rövernus, cuius diligenti opera effectum, ut reliquarum editionum desiderium vix me inceserit, quippe quae notis nudaae fere prodiderant; si quae autem reperirentur, iam meliorem partem prostabant in editione Kromaieri: unde factum quoque, ut parum mihi profuerit editio, quam ad Codicem Regium conlatam Iacobus Rondellus Parisiis anno MDCCCLXXXIII. cum notis in vulgus prodiderat. Hisce auxiliis instructus editionem ne-

vam adgressus fui, in qua quid praestiterim, paucis monebo.

Prima vice hic comparent conjecturae viri ingeniosissimi, PETRI FRANCHI, quas margini editionis Dav. Whitfordi adposuerat, ut et haud exiguum variarum lectionum numerum ex editione Papii, Stephani et Rondelli aliorumque conlectarum, quas tamen, quia iam conspiciebantur in editione Röveri, praecipue si parvi momenti essent, omisi; ipsas autem coniecturas, quamvis a viro erudito in eum finem non viderentur conscriptae, integras adhibere visum fuit, quia aliquando difficilior ipsarum electio esset, nec difficulter, si quid ultimam limam forte non expertum videretur, veniam apud aequos rerum arbitros inventurum arbitrarer. Coniecturas autem has cum conlacione Musaei facta ab IS. VOSSIO, sed v. 118. iam desinente, ut et altera conlacione a NIC. HEINSIO instituta cum editione vetusta Veneta *litteris capitalibus* impressa ad editionem A. Papii Plantinianam a. 1575., quae v. 79. iam finitur, ut et varias ex editione Basileensi lectiones textui, ut vocant, semper diligenter subiectas videre licet, quamvis raro alicuius pretii lectio in iis occurrat, quae non in aliqua iam Röveri exhibentur, unde aequiore animo tuli conlaciones istas non diligentius ad finem ipsum peractas me possidere. Neque sane (quidni enim fatear?) vati nostro a novis membranarum multum auxilii sperandum puto, cum omnes fere in locis procul dubio turpiter corruptis nihil expediant et in absurdas lectiones coniurent, ut adeo in solvendis nodis reliquis, qui paucissimi nunc sunt, ingenio critico opus esse necessario iudicem.

Ipsam textam, ut vocant, ad editionem cel. Röveri, quae raro discedit ab illa cl. Kromaieri, diligenter exactam expressimus, nec nisi rationibus, ut nobis videbantur, iustis, quas semper reddidimus, moti mutavimus; ipsa etiam lectio edita quibus MSS. niteretur, nec minus quibus de caussis vetustiores repudiatae, ne lector nesciret, diligenter cautum, ut adeo alicuius pretii lectio nix alicubi exstet, quam non adtigimus. Id autem eo praecipue scopo factum, ne aliis forte districtior lector toties alias editiones consulere opus haberet, quamvis in consilium adhibuisse Röverianam non sit quod quemquam poeniteat. Bina Marci Musuri Cretensis Epigrammata et unum Demetrii Cretensis ceteraque, quae in editione Röveri aliisque etiam habebantur, praemisi.

Indices denique rerum et verborum; ut et auctorum veterum et recentiorum, in quibus nihil omissum temere reperias, adieci.

Cum vero ex Commentario Parei aliisque interpretibus percepissem, non pauca esse, quae Musaeo cum Nonno conveniebant, inque eo ipsa lectione magis magisque confirmarer, tandem vastissimum Dionysiacorum opus quadraginta octo prolixis libris constans totum perlegendi atque omnia ea, quae aliquo modo ad vatem nostrum pertinebant, diligenter conportandi consilium cepi; neque exiguus inde a me fructus redundavit. Cum enim nemine dissentiente tot vatibus ambobus communia essent, non vano conatu ex sedula conlatione locorum multis male adfectis succurrere, tueri male tentata, obscura luce clara perfundere et vicissim Non-

num pluribus in locis eximie sanare licuit; qua in re priores interpretes tam negligenter versatos mirer.

Ordinem autem hunc plerumque tenui, ut ea, quae propius ad lectionem Musaei constituendam pertinèrent, omnia textui ipsi subiicerem, loca intellecta difficiliora, quaeque longiorem interpretationem flagitabant, in Animadversionum librum reiecerim; in quo, sicut et in notis, quam plurima veterum auctorum tam Latinorum quam Graecorum loca, quae medicam manum poscere videbantur, vel oblata vel adrepta occasione sanare, male tentata a viris eruditis vindicare, obscuriora illustrare omni ope contendimus; quae res an ex voto ceciderit tui, erudite lector, erit arbitrii.

Id autem praecipue egi, ut nihil fere, quod in toto Musaeo cuiquam difficultatem vel minimam parere posse videretur, quod exemplis ex poetis aliisque scriptoribus petitis illustrari posset, imo vix quicumque eorum, quibus lucem capere vel dare poterat vates egregius, omitterem: ut adeo paucissimi versus exstent, ad quos non aliquid monuerim.

Neque tamen eo fiduciae veni, ut post meam curam nihil usquam in Musaeo obscuri, nihil, quod medicam eruditorum manum posceret, relictum vane arbitrarem; quin nodos vindice dignissimos, licet paucissimos, restare candide fateor. Indicio esse queunt emendationes ineditae viri eruditissimi, qui nuper reipublicae literariae et praecipue huic Academiae flebilis admodum occidit, GEORGH D'ARNAUD, quarum a venerando iuvenis eruditissimi parente acceptarum inter plurima prolixi favoris indicia beneficio eximio me sibi obstringere voluit Athenaei huius sublimis decus.

L. C. VALCKENAER. Hlas (sunt autem plurimae in Scholiasten), sicut erant margini editionis cel. Röveri adscriptae, tuo, erudite lector, sistam iudicio. V. 88. in Scholiastae verbis: Ἀλλὰ καὶ τὴν Ἀφροδίτην καὶ τὴν Ἀθηνᾶν καὶ αὐτὸν τὸν Ἔρωτα θεοῦσις παρήγη ἢ Ἡρώ. pro τὴν Ἀθηνᾶν coniecit κλήτην οὐρανιαν et pro παρήγη παρήγει. V. 45. pro

ἀλιστεφῶν σφυρὰ νήσων.

sicut et in Scholiasta, legit ἀλιστρεφῶν. V. 47. pro Κυθήρων] Τοπικῶς ἐπωνυμιένων emendat Τοπικὸν ἐπώνυμον ὦν. V. 111. pro

Ἐκ περάτης δ' ἀνέβαινε βαθύσκιος Ἐσπερος ἀστήρ.

ἀνέβαινε legendum, sicut v. 151. pro

Θητεύειν ἐκόμισεν κ. τ. λ.

coniecit ἐκόμισεν. V. 162. pro ἔξεσ προὸς τὴν γῆν in Scholiasta ἐπήξε. V. 171. Οὐ κάμεν] οὐκ ὑπέμενεν. vocem οὐκ exprungit. V. 199. in eodem verbis ἐν οἷς βασιλεύει τὰ πάντα deesse cenacet δαμάζων. V. 205. pro

Οὐ τρομέω βαθὺ χεῦμα τὴν μετανεύμενος εὐ-
σῆν.

legit.

Οὐ τρομέω βαθὺ χεῦμα (vel βαρὺ χεῦμα) τὴν
μετανεύμενος εὐσῆν.

ut Homerus veitai. V. 213.

οὐκ ὄψαμαι δύντα Βωώτην.

emendat ὄψιμα vel ὑπεμέδοντα. V. 98. pro

Ἴδη νῆα μέλαιναν ἀπέκλωσα διχθᾶδι χέρσῳ.

coniecat ἀφέκλωσα. Si meam sententiam de iis roges, erudite lector, emendationes in Scholiasta omnes fere

certissimas videri, in ipso vero poëta, eruditus licet, incertiores me putare non dissimulo; truncare tamen nolui, quia aliis secus forsàn videretur, nec quemquam adeo exuisse omnem humanitatem, ut propter coniecturam forsàn minus necessariam Manes viri ex literis hisce immortalem gloriam merito adepti vel verbo laedere velit, facile crediderim.

Ubique libertatem in ferendis iudiciis de Interpretum sive Musaei sive aliorum scriptorum sententiis secutus sum, sed non effrenem illam, qua plaustris conviciorum vel in minima re dissentientes, quo iure quaque iniuria, quibusdam obruere mos est, verum moderatam, et qualem vicissim nemini in nostra scripta deneгарim, nisi si aliquando calor iuvenilis, praecipue Scholiastae, Parei aliorumque ineptiis bilem moventibus, in diversa nos abstulisse videri posset.

Hinc nollem lector eruditus, cum toties viros longe doctissimos, Burmannum, Bentleium, praecipue vero Heinsium et Marklandum aliosque refutari videat, sinistram opinionem de me foveat, ac si ista ratione famam mihi conciliandi animus esset, quem istam cogitationem nunquam subisse candidè fateri possum; quin contra, cum ex nullorum fere scriptis maiorem utilitatem perciperem, nullorum vestigia laetius adorarem, ante alios illorum lectionem me cepisse et detinuisse sanctè testor, quando fieri non potuit, ut non raro ab his discedere et diversam, parcens tamen nominibus virorum magnorum, quos colere et venerari nunquam desinam, sententiam, libertate cunctis in hoc studiorum genere concessa usus, sequi necessario debuerim.

Unum tandem oro, erudite lector, ne tam brevi interiecto tempore novam Musaei editionem in vulgus prodire nimirum mireris et indignum aliquid me suspiceris; quando, cum animum ad scribendum primum adpuli, de eruditissimi Röveri editione me nihil inaudivisse, quin aliquando, omnem, ubi innotuerat, novae curandae cogitationem abiēcisse et in Observationibus Miscellaneis notata publicandi certam, a qua non nisi virorum eruditorum hortatus et nimia operis moles tandem me deterruerunt, mihi sedisse sententiam vere adfirmare liceat. Quod si tam facile tibi, quam elegantissimo editori, ut ex humanissimis ipsius literis non vane mihi persuadere videor, probavero, summo profecto opere mihi gratulabor.

Longiore sermone tempora tua, erudite lector, non est quod morer. Tu, si ita videtur, conatibus nostris fave, quando maiora olim molituro acres stimulos addes. Quod si in quibusdam verum cernere haud licuerit, erranti comiter viam monstrare, quaeso, ne dedigneris. Exiguum, per quod castissimis hisce Musarum sacris iuveni operari licuit, (dum etenim hanc praefationem absolvo, annum vigesimum, ante quem, si per moras operis typographicis in ipsa praesertim praefatione factas licuisset, opus hoc prodere fuerat animus, haud ita pridem excessi) tempus apud te, si aequus es rerum arbiter, paratiorem veniam dabit; sin iniquus es, nihil te moror. Invenili adeo aetati post tot eruditorum curas Musaeo impensas parum, quod eruditionibus placere posset, peragendum restare in auctore isto non inmerito videri posse candide fateor, idque aliquando me terruisse non negabo; verum cunctantem

inpellebant doctissimorum et optime de me meritorum virorum hortatus; incendebant exempla eorum, qui in tenera iuventute tale quid ausi grande nomen tulerant, quemadmodum ex. gr. ipsius etiam vatis nostri interpretum, Andreae Papii et Matthiae Röveri; incitabat et elegantissimum Quintiliani monitum, ab aliis iam laudatum: *Non differendum esse tirocinium in senectutem: nam quotidie metus crescit maiusque fit semper quod ausuri sumus, et dum deliberamus, quando incipiendum sit, incipere iam serum est. Quare fructum viridem et adhuc dulcem premi decet, dum venia et spes est et paratus favor. Et audere non dedecet, et, si quid desit operi, supplet aetas, et si qua dicta sunt iuveniliter, pro indole accipiuntur.* I nunc, erudite lector, atque animum, quem longioris praefationis taedium fors iam tenet, aureo vatis elegantissimi carmine pascere.

S Y L L A B U S

www.libtool.com.cn

CODICUM MANU EXARATORUM ET EDITORUM, QUORUM VARIANTES LECTIONES IN HAC EDITIONE MEMORANTUR.

A.	Codex Anglicanus Bibliothecae Bodleianae primus.
B.	— secundus.
Basil.	Basilëensis.
Heins.	Heinsianus.
L.	Lectii.
Lond.	Londinensis.
Pap. et P.	Papii.
Par.	Parei.
Reg.	Regius.
S.	Secunda editio.
St.	Stephani.
Vatic.	Vaticanus.
Ven.	Venetus.
Vo.	Voëtii.
Voss.	Vossianus.
Whit.	Whitfordi.

ΕΠΙΓΡΑΜΜΑΤΑ
QUAEDAM IN
HERONEM ET LEANDRUM,
VEL IN QUIBUS EORUM MENTIO FIT.

ΑΝΤΙΠΑΤΡΟΥ

Μακεδόνας.

Lib. 1. Anthol. cap. 55.

Αἰεὶ δηλυτέρησιν ὕδαρ κακὸν Ἑλλήσποντος,
Ξεῖνε· Κλεονίκης πεύθεο Λυδὸβαχίδος.
Πλῶε γὰρ ἐς Σηστὸν μετὰ νυμφίον· ἐν δὲ μελαίνῃ
Φορτίδι τὴν Ἑλλης μοῖραν ἀπεπλάσατο. 1
Ἡρῶ² δειλαίη, σὺ μὲν ἀνέρα, Δηίμαχος δὲ
Νύμφην ἐν παύροις ᾤλέσατε σταδίοις. 3

ΑΝΤΙΠΑΤΡΟΥ

Lib. 3. cap. 7.

Οὗτος ὁ Λειάνδροιο διάπλοος, οὗτος ὁ πόντου
Πορθμός, ὁ μὴ μούνη τῷ φιλέοντι βαρὺς.
Ταῦθ' Ἡροῦς τὰ πάροιδεν ἐπαύλια, τοῦτο τὸ πύργου
Αἰψανον· ὁ προδότης ᾧδ' ἐπέκειτο λύχνος.
Κοινὸς δ' ἀμφοτέρους ὄδ' ἔχει τάφος, εἰσέτι καὶ νῦν
Κεῖνη τῷ φθονερωῖ μωφομένους ἀνέμω.

1. Ἀπεπλάσατο. In quodam
Codice legitur ἀπεσπάσατο, sed
frustra. Sic lib. 7. p. 589. Epigr.
8. v. 4.

Αὐτῆς Μελπομένης βόμβον
ἀπεπλάσατο.
Et pag. 619. Epigr. 5. v. 4.
Ὄμματα καὶ δειρῆς φέγγος
ἀποκλάσται;

EPIGRAMMATUM

IN

HERONEM ET LEANDRUM
INTERPRETATIO LATINA.

ANTIPATRI

Macedonis.

Interprete Eilhardo Lubino.

Semper mulieribus aqua malum Hellespontus,
Hospes: Cleonicam interroga Dyrrachidem.
Navigabat enim Sestum ad sponsum. In nigra vero
Oneraria navi Helles fatum effinxit:
Hero infelix, tu quidem virum, Deinfachus vero
Sponsam in paucis perdidistis stadiis.

ANTIPATRI

Eodem Interprete.

Hic Leandri tranatus, hic ponti
Transitus, qui non soli huic amatori gravis.
Haec Herus prius habitatio, hae turris
Reliquiae, proditor hic iacet lychnus.
Communis utrumque hic habet tumulus, nunc etiam
adhuc
Illum invidum accusantes ventum.

Haec loca mihi indicavit cl. *γολ* in optimis. Hoc quoque me
Dorvillius. *Röverus.* docuit vir laudatus. *Id.*

2. *Ἡρώ.* Lege *Ἡροῦ* ex opti-
mo Codice Vaticano; ut apud
Theocritum Eidyll. 15. v. 1. *Ἡρω-*

3. *ἀλέγας σταδίους.* Quidam
vitiose *ἐν σταδίους.* *Id.*

ΜΑΡΚΟΥ ΜΟΥΣΟΥΡΟΥ

του Κρητός.

www.libtool.com.cn
 Νηὸς ἔην ἀγὰ Σηστὸν, ἀγλνεον ἤμ' ὀνηλὰς
 Κυπρὸγενεῖ σπεύδοντες ἐτήσιον· αὐτὰρ ὁ τόξον
 Οὐλὸς Ἔρωσ βάσταξε, διοιστεῦσαι δὲ μεμνηῶς
 Ὅξέα δενδλίλευσε, πικρὸν δ' ἴθνηεν οἶστον
 Μητρὸς ἐπ' ἀρήτειραν, ἐπισπέρχων δ' ἐπελάσθη
 Ἦπατι Λαιάνδροιο, κόρης φρένας αἴψα περήσας.
 Ἀμφότεροι δὲ πόθον αὐτῷ πεφορημένοι οἶστροφ
 Ἀλλήλων ἀπύκταντο, γάμων δὲ συνίστορα λύχνον
 Λαθριδίων θήσαντο· σιδήρειον δὲ λελογχῶς
 Αἶμα πολυπλάγκτης 1 προῦδωκε ποθεῦντας 2 ἀέλλαις,
 Καὶ σφε φάους μὲν ἄμερσεν, ἄμερσε δὲ καὶ φιλοτήτων. 3

Τοῦ αὐτοῦ. Εἰς ΜΟΥΣΑΙΟΝ.

Καὶ φρένας ἀδρήστεια θεῶν ἔλε, δὴ γὰρ ἀοιδαῖς
 Στεῦτο λαχεῖν Ἄρης μῦνος ἄποινα πόνων.
 Τοῦτο κλύων νεμέσης, ὅθ' ἑοῖς ἐπενήνοθεν 1 ἔργους
 Ἀχλὸς ἄδην, Ἄρευσ τ' οὐ χάδεν ὕβριν Ἔρωσ,
 Μουσαίῳ δ' ἐπέτελλεν. ὁ δ' ἐκλήϊζε ποθεύντων
 Οἶστρον ἀποδρέψαι παρθενίης κάλυκας.
 Αἰνεῖσθω δὲ μικρῆσιν 2 ἐπιστίξας σελίδεσσιν,
 Ὅσσ' ὀλίγαις παίζων χερσὶν ἔοργεν Ἔρωσ.

1. πολυπλάγκτης. πολυπλάγκταις MS. Röverus.

2. ποθεῦντας. ποθοῦντας Ed. Bas.

3. φιλοτήτων. φιλότητος MS. Röverus.

1. ὅτ' ἑοῖς. Bruditiss. Maittairius legendum coniciebat ὅθ' ἑοῖς, vel ὅτε οἷς, vel ὅτε οἷς. Id. Priorem coniecturam a Basil. et Par. editione firmatam recepi.
2. μικρῆσιν. μικραῖσιν MS.

MARCIMUSURI.

Cretensis.

Templum erat in Sesto, porriciebant ubi libamenta
 Veneri festinantes quotannis: ac arcum
 Vafer Amor gestabat, iacularique gestiens
 Acute circumspexerat, amaramque contorsit sagittam
 Matris in sacerdotem, properansque inhaesit
 Hepati Leandri, quum puellae praecordia statim trans-
 fodisset.

Utrique autem Cupidinis eodem percussi furore
 Sui potiti sunt, nuptiarumque consciam lucernam
 Clandestinarum posuere: ferreum autem illa sortita
 Sanguinem, multivagis prodidit amantes procellis,
 Et eos luce privavit, privavit etiam lusibus veneris.

Eiusdem. in MUSAEUM.

Etiam praecordia invidia deorum tetigit: nam carmi-
 nibus

Iactavit se consecutum Mars praemia laborum.

Id audiens indignatus est, quod sua obumbraverunt
 opera

Tenebrae satis, Martisque non tulit iniuriam
 Amor,

Musaeoque mandavit. Ille vero canebat amantium

Furorem decerpenti virginitatis florem.

Laudetur ergo, parvis panxisse paginis,

Quae parvis ludens manibus patravit Cupido.

ΔΗΜΗΤΡΙΟΥ ΔΟΥΚΑ

τοῦ Κρητός.

www.libtool.com.cn

Καὶ μέγα μικρὸν, καὶ μικρὸν μέγα, οὐ τότε, ὡς δεῖ
 Πρᾶξαι, ὑμνοκόλοις Φοῖβος ἔδωκε μόνοις.

Παρθένος Ἡρώ 1 Αἰλιανδρός τε βροτοὶ περ ἔόντες·

Εἰσὶ δὲ ἀθάνατοι τερψινόοις ἔπεσιν.

Εἰ δὴ Μουσαῖός τις ἔμ' ὑμνήσαιο θανόντα,

Αὐτίκα τεθνήην, ὄφρα βλοιο τίγῳ.

1. Παρθένος Ἡρώ. Ἡρώ παρθένος MS. Röverus.

DEMETRII DUCAE

Cretensis.

www.libtool.com.cn

Et magnum aliquid, quod tamen parvum est, et par-
vum, quod tamen magnum, non ita, ut decet,

Facere, poëtis Phoebus dedit solis.

Virgo Hero et Leander mortales ambo existentes,

Sunt immortales animum oblectantibus versibus.

Si vero Musaeus aliquis me caneret morientem,

Statim morerer, ut vitam sortirer.

www.libtool.com.cn

IUVENI EGREGIO
IOHANNI SCHRADERO
ERUDITIS
IN MUSAEUM ANIMADVERSIONIBUS
FAMAM AUSPICANTI.

Flos et honor doctae, sollers SCHRADERE, iu-
ventae,

Delicium Phoebi Pieridumque decus,
Cui sua Graia Charis nudavit pectora, sacro
Et puerum pavit lacte Latina Venus,
Qui nihil abiectum tenero meditatus ab ungue
Regia qua ducit te via, carpis iter,
Et procul a secli sectantis vilia peste
Ignoto populis tramite summa petis,
Exsere te, docti nam sic meruere labores,
Dignaque virtutis praemia tolle tuae,
Praemia, laurigeri quae collibus edita Pindi
Melpomene aeterna texuit ipsa manu,

Et quae Pimplaeo rorantia flumine sarta

Aptantur meritis, Pallade dante, comis.

Ille tibi spondent, quod vix de millibus uni,

Vivere iam verno flore per ora virum,

Quodque aliis aetas longo confecta labore,

Id tibi nunc ultro prima iuventa dabit.

Te, duce Naturae genio, teque, auspice Phoebos,

Fervidus Aonidum raptat in antra calor,

Et Latias Graiis felix coniungere Musas

Tendis, ubi ad Superos Gloria pandit iter,

Agrestesque animis linquens vulgaribus escas

Tu solo veterum nectare corda replas.

Gurgite coenoso cum pectora vulgus inundet,

Permessi liquido proluis ora vado,

Nostraque futilibus tumeant cum secula scriptis,

Quae mox cum domino sint peritura suo,

Nil aliud condis, nisi pura quod adprobet auris

Et ferat a memori posteritate decus.

Testis Abydeni iuvenis quae cantat amores

Pagina, quae flammis, Sesti puella, tuas.

Hanc dudum foeda obductam rubigine secli,

Temporis immundam vel subiisse situm,

Vidit et indoluit blandi dea mater Amoris,

Et medicam mystae sedula quaerit opem.

Invenit et geminos iuvenes, quis pectora Paean

Numinis adtactu nobiliore movet.

Doctaque Musaeo succurrit dextra RÖVERI,
 Qui nitido adfectum pumice limat opus:
 Navaque SCHRADERI succedit cura, salutem
 Qui medica vati restituitque manu.

Dumque suo vitam reddit lucemque poëtae,
 Ingenii varias divitis addit opes.

Et bene maturos verno iam tempore fructus
 Profert foecundâ messe beatus ager.

Haec sunt septenae vixdum trieteridos orsa,
 Quae nil protritum, nil puerile sonant.

Hac arte Heinsiades famae proludere coepit,
 Hac immortalis Grotius ante via.

Perge, decus nostrum: tibi sic Helicon a colenti
 Castalidum sacros detur adire choros:

Exemploque tuo doctam firmare iuventam
 Atque aliis genio perge praecire tuo.

Vindice te Phoebi mysteria rite colantur,
 Stet suus Aonisin, te stimulante, decor.

At fera Barbaries invisaque nomina Musis
 Incipiant vires aegra timere tuas.

Tempus erit, raro quae nunc adplaudit alumno,
 Quo meritâ cinget FRANECA fronde caput.

PETRUS BURMANNUS
 IUNIOR.

www.libtool.com.cn
M O Υ Σ Α Ι Ο Υ

Τ Ο Υ

Γ Ρ Α Μ Μ Α Τ Ι Κ Ο Υ

Τ Α

Κ Α Θ ' Η Ρ Ω Κ Α Ι Λ Ε Α Ν Δ Ρ Ο Ν .

M U S A E I

GRAMMATICI

DE

HERONE ET LEANDRO

C A R M E N .

Μ Ο Υ Σ Α Ι Ο Υ
Τ Ο Τ
Γ Ρ Α Μ Μ Α Τ Ι Κ Ο Τ
Τ Α
Κ Α Θ ' Η Ρ Ω Κ Α Ι Λ Ε Α Ν Δ Ρ Ο Ν .

Ἐίπε, θεὰ, κρυφίων ἐπιμάρτυρα λύχνον ἐρώτων
Καὶ νύχιον πλωτῆρα θαλασσοπόρων ὕμεναίων
Καὶ γάμον ἀχλύοντα, τὸν οὐκ ἴδεν ἀφθιτος Ἥως,
Καὶ Σησκῶν καὶ Ἄβυδον, ὅπη γάμος ἐννηχος Ἡροῦς.

2* Μουσαίου τοῦ γραμματικοῦ
τὰ καθ' Ἡρῶ καὶ Λεάνδρον.
Editio Basil. a. 1550. omittit
voces τοῦ Γραμματικοῦ, nec non
κατ' ἑρῶ κατ' ἄβυδον expressit. Sed
veram esse quam dedimus in-
scriptionem liquet, quia in Vett.
Codd. inventa est a Michaële
Sophiano, ut testatur Vossius de
Natura Art. lib. I. c. 4. 11.
p. 14.

MOTCAIOT. Ita expresse-
runt hanc vocem Ed. Basil.
Röveri aliaque, cum Kromai-
erus MOTCAIOT in sua, quod
auctoritate MS. Oxon. apud Iac.
Gronovium To. II. Thes. Antiq.
num. VIII. firmatur. Eadem hu-
ius literae forma placuit viro
docto in epigrammate Musuri
pag. 27. Sed utraque sententia

se tueri potest. Errat enim Har-
duinus de Nummis Antiquis Po-
pulorum et Urbium pag. 16. et
de Nummis Herodiadum pag. 31.
34. quique ipsum laudat Th.
Smith Annot. in Monum. Pal-
myr. I. pag. 40. qui τὸ C pro Σ
vix occurrere in nummis aut mar-
moribus ante Domitiani princi-
patum, post illum non aliter fere,
veteri forma pingendi σίγμα per
Σ prorsus ablegata, confidenter
pronunciant, cum contrarium
facillime luculentis exemplis os-
tendi queat. Ita C pro Σ ante
Domitianum reperitur apud Rei-
nesium Inscr. Synt. Cl. I. 242.
p. 224. cui et haec literae for-
ma placuit in exhibita inscrip-
tione, quae exstat apud Strabonem et Lucianum 202. p. 202.

[* Numeri marginibus adscripti sunt paginarum editionis
Leovardiensis.]

M U S A E I
GRAMMATICI
DE
HERONE ET LEANDRO
CARMEN.

Dic, dea, occultorum testem lychnum amorum
Et nocturnum natatorem nuptiarum caussa per mare
vectum
Et coitum tenebrosum, quem non vidit immortalis
Aurora,
Et Sestum et Abydum, ubi nuptiae nocturnae Herus
(erant).

Apud Patinum in Historia Numism. c. 9. p. 60. exstat numisma cum inscriptione: *ΚΑΘΟΙΛΑΤΡΑΚ ΒΑΣΙΛΗΣΣΗΣ*, quod ille refert ad Cleopatram Iulii Caesaris amicam, cui non dissimile admodum profert Cel. Havercampus in Tabula Numismatica ante Iosephum num. 10. quamvis in notis p. 18. referat ad Antiochi Magni filiam, quae Ptolemaeq nupsit. Eandem figuram observare licet in nummo regis Antiochi, qui quarto Vespasiani anno regno exutus est, apud eundem num. 27. ut p. 22. in nota addita, nec non in reginae Iotapae ib. Misme igitur *invictum* argumentum, quale ipsi visum, quo du-

ctus Cel. Smith emendationem tentat in Inscriptione citata ratus aut *quadratarium* aut *exscriptorem* in notatione anni huius marmoris extrasse. Contra Epro C post Domitiani imperium notavi in Reinesii Syntagm. Inscr. Cl. III. 11. p. 303. 18. p. 304. 17. p. 305. 64. p. 323.

ΘΕΙΟΤΑΤΗ ΚΑΙ
ΕΥΕΒΒΕΕΤΑΤΗ
ΕΒΒΑΤΗ.

tibi intelligitur Helena Constantini M. mater. Vide et p. praeced. et 72. p. 330. de Abgaro Oreoënorum rege, nec non Append. omiss. 13. p. 1020. Patini 4 Hist. Num. cap. 16. p. 115.

4. 527. 5209 Voss.

5 Νηχόμενον τε Λέανδρον ὁμοῦ καὶ λύχρον ἀκούω,
 Λύχρον ἀπαγγέλλοντα διακτορῆν Ἀφροδίτης,
 Ἥροῦς νυκτιγάμοιο γαμοστόλον ἀγγελιάτην,

5. ἀκούω. Ad crepitantis facis sonitum et natantis strepitum haec referenda censet. celeberrimus Dorvillius, faces enim, dum cremantur, crepare. Atque ita etiam intellexisse Whitfordum patet ex interpretatione eius:

Fax et Leandri nantis sonus impulit aures.

Sed an λύχρον proprie dictam facem notare probatorum scriptorum testimonio ostendi quae dubito. Certè in eadem fabula alii lucernam memorant. Ita Fulgentius Mythol. 1. p. 4. Neque enim illas Heroïdarum arbitraris lucernas meis praesules Urbis, quibus aut Suspicionis pro-cacitas, aut Psyches curiositas declarata est, neque illam, quae ubi miritum Phaedriam in tumulum duxit, aut Leandricos natatus interceptit. Testam vocat Ausonius Cupid, Cruc. Adf. v. 22.

*fert fumida testae
 Lupa Satiaca praeceps de
 iure puella.*

ubi confer Vinetum. Praeterea Ovidius in epist. Heroïdum. 18. et 19. semper lumen, nunquam facem adpellat. Obstare tamen videtur ipse Musaeus v. 307.

*Μοιράων ἀπέφαινε καὶ οὐκ ἔτι
 δαλὸν ἐρώτων.*

Nisi, quod verum puto, Poëta respiciat ad Meleagri fatum, de 5 quo Antoninus Liberalis cap. 2. καὶ αὐτὸς ἀποθνήσκει, τῆς μητρὸς ἐμπαρουσίας τὴν παρὰ τῶν Μοιρῶν ἐκτῆ δόθεντα. δαλὸν. perit, cremata a matris face, quam ei Parcae dederant. Et ad Cupidinem, cui nunquam non fa-

ces adtribuuntur, unde minus ipsi placuisse λύχρον ἐρώτων verosimile est. Pedibus igitur malo ire in alteram sententiam eiusdem viri eruditissimi, qua τὸ ἀκούω refert ad id quod proprie videtur, lectissimis exemplis demonstratam. Ita Achilles Tatius lib. 1. p. 17. συνεπινομεν δὺο κατὰ τὰς κλίνας διαλαχόντες οὗτω γὰρ ἔταξεν ὁ πατήρ. αὐτὸς γὰρ τὴν μέσην, αἱ μητέρες αἱ δὺο τὴν ἐν ἀριστερᾷ, τὴν δεξιᾷν εἶχον αἱ παρθένοι. ἐγὼ δὲ ὡς τάδε τὴν ἠκούσθαι τὴν ἐνταξίαν, μικροῦ προσαλθὼν τὸν πατέρα κατεφίλησα, ὅτι μόν κατ' ὀφθαλμοῦς ἀνέκλινε τὴν παρθένον. Βίβλ. περιγυλίου περὶ τῶν αεκυβιμῶν huiusmodi ab Hippia ordine adhibito, ut ipse et ego mediam, matres circumstantes, dexteram virginem obtinerent. Quod cum ipse animadvertissem, parum absfuit quin ad patrem, propterea quod virginem ex adversum oculis meis collocaverat, osculando proccederem. Eadem verborum sensus denotantium permutatio apud eundem lib. 2. p. 105. ἡμῶν δὲ οἱ μὲν ἐργον, οὐδὲν οὔτε ἰδόντες οὔτε ἐσθάνοντες, αἱ δὲ ἅμα τε εἶδον καὶ ἐβόων. Ἀστὰι Καλλιγόνην ἔχουσι. E nobis alii, ea re neque visa neque audita, fugae sese mandarunt, nonnulli et videntur et vorem hanc simul miserunt. Calligonen piratae auerunt. Orpheus Argon. v. 1147.

*ἐπιφρίσσοντα γὰρ ἦδη
 Ἀικαῆ Ζέφυρον καταδέρομαι.*

*inhorrescentem enim iam
 In superficie flantem Zephyrum
 persentisco.*

vel audio. Virgilius Ecl. 9. v. 58.

Natantemque Leandrum simul et lychnum spectro, 5
 Lychnum adnuntiantem nuntium Veneris,
 Hæna nocte nubentis nuptias ornantem nuntium,
 www.libtool.com.cn

*Et nunc omne tibi stratum silet
 æquor, et omnes
 (Adspice) ventosi ceciderunt
 murmuris auras.*

Ad quem locum Servius: **AD-
 SPICE** etc.] *frondes scilicet ar-
 borum; ostendens vel ipas auras
 quievisses, quibus nihil omnino
 moveatur. Sed minime mihi li-
 quet Lycidam comitem suum
 oculos flectere iussisse ad arbo-
 res folia non moventes; vide-
 turque non multo melius expli-
 catione præcedentis veras, qua
 æquor interpretatur per spatium
 campi, cum neminem veterum
 stratum campum vocasse, quem
 ventus non perflat, persuasissi-
 mus sim. Consultus de hoc loco
 eruditissimus Burmannus pro
 singulari, qua est erga me, hu-
 manitate patrum suam hunc
 locum in notis nondum editis de
 fluvio seu Mincio seu alio expli-
 cuisse ostendit, et ita æquor non
 raro poni adseverabat, quod ve-
 rissimum. Sic enim usus inter
 alios Ausonius in Mosella v. 35.*

*Non superante vado rapidos
 reparare meatus
 Cogaris, exstantes medio non
 æquore terras
 Interceptus habes.*

quemadmodum et alibi in eo-
 dem hoc carmine:

*Navita caudiceo fluitans super
 æquora lembo.*

Olim cogitabam, an non pro
Adspice rectius legeretur *Acci-
 pe*, nam et alibi has voces per-
 mutatas deprehenderam. Ita
 7 apud Boëth. de Consol. Phil.
 lib. 4. metr. 6. v. 3.

Adspice summi culmina coeli.
 Codex MS. ab Helia Putschio

conlatus *Accipe*. Apud Ovid.
 Art. Am. I. v. 398.

*Tempora qui solis operosa co-
 lentibus arva*

*Falitur et nautis adspicien-
 da putat.*

duo Codices *accipienda* præfe-
 runt teste Burmanno, qui con-
 iecturam Heinsii *arripienda* do-
 cte inlustrat. Sed frustra. *Ad-
 spice* significat *aures adverte*.
 Securum iubet esse Horatius
 Carm. 1. 14. v. 5.

*Nonne vides, ut
 Nudum remigio latus
 Et malus celeri saucius Africo
 Antennæque gemant?*

ubi asperis verbis potuisset par-
 cere Bentleius, qui nimio, ut
 sæpe, hic acumine peccat.
 Ceterum huic explanationi cel-
 Dorvillii favet etiam Andreas
 Papius in versione sua:

*Iam mihi Leandrum videor spe-
 ctare natantem
 Et lychnon, Veneris qui iussum
 referre solebat.*

P. FRANCIUS autem: *Animad-
 verto*. Verbum debuerat po-
 ni, quod ad utrumque re-
 ferri possit: et ita quoque
 hunc locum explicat Rondellus.
 [ἀκούω nihil aliud significare
 posse, quam quod ubivis signi-
 ficat, audio, omninoque nullam
 esse verborum sensus denotan-
 tium permutationem, tam ma-
 nifestum est, ut monere tae-
 deat. G. H. S.]

6. *Δύχνον*. Ducem vocat Ovi-
 dius in epist. Leandri. V. infr.
 v. 212. et 218. FRANCIUS.

7. γαρυστόλον. Pronubam lu-
 cernam. V. Rondellum. ID.

- Ἀύχνον ἔρωτος ἄγαλμα, τὸν ἀφειλεν αἰθέριος Ζεὺς
 Ἐννύχιον μετ' ἄεθλον ἄγειν ἐς ὀμήγγυριν ἄστρον,
 10 Καὶ μιν ἐπικλήσαι νυμφοστόλον ἄστρον ἐράτωσιν,
 "Ὅτι πέλεν συνέριδος ἐρωμανέων ὀδυνάων
 Ἀγγελίην τ' ἐφύλαξεν ἀκοιμήτων ὑμεναίων,
 Πρὶν χαλεπὸν πνοιῆσιν ἀήμεναι ἐχθρὸν ἀήτην.
 Ἄλλ' ἄγε μοι μέλποντι μίαν ξυνάειδος τελευτήν
 15 Ἀύχνου σβεννυμένιοιο καὶ ὀλλυμένιοιο Λεάνδρου.

- Σηστός ἔην καὶ Ἄβυδος ἐναντιὸν ἑγγύδι πόντου
 Γείτονές εἰσι κόλῃσ'· Ἐρως δ' ἀνὰ τόξα τιταίνων
 Ἀμφοτέρῃσιν πολλέσσιεν ἕνα ξυνέτηκεν οἴστον
 Ἐπίδσον φλέξας καὶ παρθένον· οὔνομα δ' αὐτῶν
 20 Ἰμερόεις τε Λεάνδρος ἔην καὶ παρθένος Ἡρώ.
 Ἡ μὲν Σηστόν ἔβαιεν, ὁ δὲ πτολλέσθρον Ἄβυδου,
 Ἀμφοτέρων πολλῶν περικαλλέες ἀστέρες ἄμφω,

8. ἄγαλμα. monumentum Rondellus. ID. Orpheus in Lunae Suffimine p. 106.

Δαμπετή, χαροδάτι, τελεσφόρος, νυκτός ἄγαλμα.

8 Percuq̄iflux, Trivia, Lucetia, noctis ocella.

9. ἄεθλον. officium vertunt omnes, sed significatione, ut puto, Graeciae ignota. Solus non caecutivit Florens Christianus, qui vertit:

= quam (tedam) post certamina noctis

Inserere astrorum numero cata debuit alti

Cura Iovis.

Quidni hunc audiam? Certe de ministerio lucernae mox agit v. 11.

"Ὅτι πέλεν συνέριδος ἐρωμανέων ὀδυνάων κ. τ. λ.

Plura dicemus in Animadversionibus. Posses tamen retinere officium, sed eo significato, quo usus Ovidius Amor. §. 7. v. 25.

At puper his flava Chlide, ter candida Pytho,

Ter Libas officio continuata meo est.

Sed prius praestat,

Ibid. ἐς. ἐφ' Voss. et Basil. ἐστ' ὁ μῆν. Heins.

10. νυμφοστόλον. νυμφαγωγόν, 9 ut exponit Hesychius, qui futuris sponsis praeluceat. FRANCIUS, νυμφοστόλον Heins.

11. πέλεν. Ita Basil. Sed Heins. πέλε.

12. τ'. δ' Basil.

13. χαλεπὸν. Omnes construunt χαλεπὸν ἀήμεναι, molestum flare, quemadmodum v. 295.

— ἕγχα θέμεθλα θαλάσσης

Χειμέριον πνέοντες ἀεὶ στυφέλιζον ἀήτην.

madida fundamenta maris

Himale spirantes semper verberabant venti.

ex coniectura doctissimi Davillii. Vulgo χειμέριοι. Aliter tamen cepit Scholiastes, qui notat: πρὶν τὸν χαλεπὸν καὶ ἐχθρὸν ταῖς πνοαῖς πνεῖσθαι ἄνεμον. lungit hic χαλεπὸν cum ἀήτην, duo epitheta uni voci

Lychnum laetabile amoris signum, quem debuit aeth-
 rius Iupiter
 Nocturnum post certamen addere astrorum consortio,
 Ac ipsum adpellare pronubam stellam amoris, 10
 Quoniam erat administer amatoriarum sollicitudinum
 Nuntiumque servavit insomnium nuptiarum,
 Antequam molestum flatibus flaret inimicus ventus.
 Sed eia mihi canenti unum concine finem
 Lychni extincti et pereuntis Leandri. 15
 Sestus est et Abydus e regione; prope mare
 Vicinae sunt urbes: Cupido autem arcum tendens
 Ambabus urbibus unam inmisit sagittam
 Iuvenem urens et virginem; nomen vero eorum
 Suavisque Leander erat et virgo Hero. 20
 Haec quidem Sestum habitabat, ille vero oppidum
 Abydi,
 Ambarum urbium perpulcrae stellae ambo,

adtribuens, de quo plura ad v. 153. in Animadversionibus.

Ibid. προησιεν. προησιεν Basil. mendose, ut et in Oraculo apud Euseb. de Praep. Evang. v. 8. Προη υπό λιγυρή κεκαλυμμένον ήερος άγροϋ.

Legendum προη.

14. ξυνάειδε. Ita quoque Basil., cum alii συνάειδε.

10 16. ήην. erat vertunt omnes: mihi magis adridet est, quae significatio obvia. Lucianus Dial. Mort. 3. p. 4. ed. Hemst. επιμερησας άλλα τοςαντα, ελε ολον τε ήν, και έτι πλείω. Si fieri possit. Scholiastes Poetae nostri ad v. 52. "Οπου άγγελία ήν εορτης. explicans illa, όπη φάτις έστιν εορτης. Nonnus Dionys. lib. 4. p. 114. l. 4. Hesiodus in Egois v. 11.

Όκ άρα μουνον ήην εορδων γε-
 νος, άλλ' έπι γαιαν
 Ειδε δία.

*Non sane unum est contentio-
 num genus, sed in
 terra*

Sunt duo.

Qui locus simillimus est, nisi quod nostro elegantior: in utroque enim versu priori ήην, altero autem ειδε occurrit.

18. Αμφοτέρης. ita Basil. Αμφοτέραις Voss.

Ibid. κολλεσιν Heins. πολλεσιν Basil.

19. Ηΐθεον. iuvenem, puerum, 11 ut Hylas, Hermaphroditus adpellantur Ovidio, Alexis Virgilio. Idem de Marcello. Proprie est ό άμάζων νεανίας, νέος, άγαμος, παρθένος. Hesychius. FRANCIUS.

22. κολλίαν Heins. πολλίαν Basil.

Ibid. περικαλλές. περικαλέες Basil. mendose, quemadmodum et apud Phavorinum in voce Κύθηρα male scribitur δια τδ κα-

"Ικελοι ἀλλήλοισι. Σὺ δ' εἴποτε κείθι περήσεις,
 Δίξέ μοι τινὰ πύργον, ὅπη ποτὲ Σησιτιάς Ἡρώ
 25 Ἴστατο λύγγον ἔχουσα καὶ ἡγεμόνευε Λεάνδρῳ·
 Δίξεο δ' ἀρχαίης ἀλιγγὰ πορθμὸν Ἀβύδου
 Εἰσέτι πρὸ κλαίοντα μόνον καὶ ἔρωτα Λεάνδρου.
 Ἄλλὰ πόθεν Λεάνδρος Ἀβυδοῦ δώματα ναίων
 Ἡροῦς ἐς πόθον ἦλθε, πόθῳ δ' ἐνέδησε καὶ αὐτήν;
 30 Ἡρώ μὲν χαρίεσσα, διοτρεφές αἶμα λαχοῦσα,
 Κύπριδος ἦν ἱέρεια, γάμων δ' ἀδίδακτος εἶουσα.
 Πύργον ἀπὸ προγόνων παρὰ γείτονι ναῖς θαλάσῃ,
 Ἄλλη Κύπρις ἄνασσα· σαοφροσύνη δὲ καὶ αἰδοῖ

λίτας φέρειν πορφύρας, pro
 καλλίστας.

23. Ἴκελοι. Ita diserte omnes
 Codices legunt praeter Whit. et
 Lond. qui habent εἰκελοι, pro-
 bante Rövero, qui potius se cum
 iis, quod prima syllaba in τῷ
 Ἴκελοι melius conripitur, facere
 profitetur. At nihil mutandum
 docet locus Hesiodi in Ἐργοῖς
 v. 304.

Ζῶη, κηφήνεςσι κοθούροις
 ἱκέλος ὀμῆν.

12 Vivit, fucis aculeo carentibus
 similis cupiditate.

Nonnus Dionys. lib. 53. pag.

1134.

Ἦλυθεν ἱκελα δῶρα γέρον
 Πακτωλὸς αἰείων.

Nec non lib. 1. pag. 14.

Ὅν βοῖ χειραίῳ τύπον ἱκελον
 εἰνάλιος βοῦς.

Idque imitatione sua probavit
 Io. Gothofr. Herrichen in Car-
 mine de Thēa herba apud Hen-
 ninium in notis ad Tollii Ep.
 Itiner. 3. pag. 81. ubi Ἴκελον
 ἄνθος dixit versu Adonio.

26. πορθμὸν Ἀβύδου. Nescio
 quid moverit doctissimum iu-
 venem Andream Papium, ut
 verterit littus:

Quaere et fluctisonans antiquas
 littus Abydi.

quem secutus Whitfordus: cum

ea significatio Graecias ignota.
 Recte enim Eustathio ad Dio-
 nysium pag. 24. πορθμὸς defini-
 tur θαλάσσης πόρος στενὸς ἐκωέ-
 ρωθεν γῆς μεσολαβόμενος. apud
 Gronovium ad Pomp. Melam
 1. 1. not. 26. qui male repre-
 hendit Henr. Stephanum in The-
 sauro L. G. (illum enim tangi
 puto) qui vertit: fretum, sinum
 maris in angustias coarctati, qui
 facile traieci potest, quod debue-
 rat non sinum, sed transitum red-
 dere, quasi id nescivisset vir
 doctus, qui exemplis ex Hesy-
 chio, Eustathio etc. ipse docue-
 rat. Quin Statius Sylv. 1. 3. v. 37.
 fretum Sestum inter et Abydum
 sinum vocat:

Sestiacos nunc fama sinus pe-
 lagueque notatum

Iactet.

Πορθμὸς autem Ἀβύδου non ma-
 le dicitur fretum, quod inter
 Sestum et Abydum, cum quia
 de turre Sestiaca iam locutus,
 tum quia non dissimili modo
 alii scriptores loquuntur, ex gr.
 Fulgentius Myth. 1, p. 12.

Quod Maeonides raxarum Ca-
 chinnavit proelio.

Ita Munckerus pro Maeonius
 coniecit, Martialis lib. 14. Epigr.
 183.

Similes inter se. Tu vero, si quando illac transieris,
Quaere mihi quandam turrin, ubi quondam Sestias

Hero

www.lib7ool.com.cn

Stabat lychnum tenens et dux erat Leandro: 25

Quaere et antiquae marisonum fretum Abydi
Adhuc flens mortem et amorem Leandri.

Verum unde Leander Abydi domos habitans
Herus in amorem venit, amore vero devinxit et
ipsam?

Hero gratiosa, generosum sanguinem sortita, 30
Veneris erat sacerdos, nuptiarum vero expers existi-
stens

Turrin avitam ad vicinum habitabat mare,
Altera Venus regina; castitate vero et pudore

*Parlege Maconio cantatas car-
mine ranas,*

*Et frontem nugis solvers di-
sce meis.*

Uterque respicit ad *Batrachomyomachiam* Homeri, et tamen solas memorat ranas, missis muribus, ut contra in antiquissimo, quod Homeri exhibet Apotheosin, marmore tantum mures conspiciuntur. Confer ampl. Cuperum p. 46.

26. ἀρχαίης ἀρχαίας Heins.

27. εἰσέτι ποῦ. ita Heins. et Basil. ἄν Pap. et Vo. quemadmodum Antipater apud Röverum, cui id merito non displicuit. Pro eo Antoninus Liberalis cap. 2. dixit ἀρχι ἄν ἐτι.

14 29. ἐς κόθον ἦλθε. Ita Theocritus ἐς λίνον ἐλθεῖν Idyll. 27. v. 16.

*Μὴ λέγε, μὴ βάλῃ σε καὶ ἐγὼ
λίνον ἄλλοτον ἐλθῆς.*

*Ibid. κόθον δ' ἐνέδησε καὶ αὐ-
τήν. ἀνέδησε* tres Codices apud Röverum, quomodo et Heins. Sed nihil mutandum docet Herodotus lib. I. cap. 11. μετὰ δὲ κίεττε μὴ μὴ ἀναγκαίη ἐνδεῖν

*διακρίναι τοιαύτην ἀρεσῶν. πο-
στεα obscrare illam, ne se neces-
sitati alligaret diiudicandae talis
electionis. Oraculum, quod ex-
stat apud Eusebium de Praepar.
Evang. v. 8.*

*Κλῆθί μιν οὐκ ἐθέλωτος, ἐπεὶ
μ' ἐπέδησας ἀνάγκη.*

*Me nolentem audi, quem via
inlata coëgit.*

ubi forte non adeo infelicititer legendum quis coniectaret ἐνέδησας. Conferri potest cum hac eleganti locutione locus Alciphronis lib. 3, ep. 49. Ὁ δαιμόν, ὅς με κεκλήρωσαι καὶ ἐληγῆς, ὡς πορηγός εἰ καὶ λυκαῖς ἀεὶ τῇ πηνίᾳ συνδέων. O daemon, qui me sortitus es et sorte adeptus, quam malignus es et mihi molestus, semper paupertati me adstringens!

32. καρδ. Non capio notam Rondelli, nisi περὶ γείτονι veliῖ ex Regio. FRANCIUS. Nihil mutandum recte docet Röverus,

33. Ἄλλη κ. τ. 1. Hic versus deest in MS. Sed infra occurrit v. 188. Pro eo autem hic exhibet MS.

Οὐδέποτε' ἀγρομένησι μεθωμίλησε γυναιξίν,
 35 Οὐδὲ χορὸν χαλεντα μετήλυθεν ἤλικος ἤβης,
 Μῶμον ἀλευομένη ζηλήμονα δηλυτεράων·
 Καὶ γὰρ ἐπ' ἀγλαίῃ ζηλήμονές εἰσι γυναῖκες·
 Ἄλλ' αἰεὶ Κυθέρειαν ἱλασκομένη Ἀφροδίτην
 Πολλάκι καὶ τὸν Ἔρωτα παρηγορέσκει θυηλαῖς
 40 Μητρὶ σὺν οὐρανίῃ φλογερῆν τρομέδουσα φαρέτρην.
 Ἄλλ' οὐδ' ὧς ἄλεινε κυρικνεσίοντας δίστους.
 Δῆ γὰρ Κυπριδίῃ κaudήμιος ἦλθεν ἑορτῆ,
 Τὴν ἀνὰ Σηστὸν ἀγουσιν Ἀδάωνιδι καὶ Κυθερειῇ·
 Πανσυδίῃ δ' ἔσπευδον ἐς ἱερὸν ἡμαρ ἰκέσθαι
 45 Ὅσσοι ναιετάσσκον ἀλιστεφέων σφυρὰ νήσων·

Ἡ ἐν ναιετάσσκον σὺν ἀμφι-
 πόλῳ τιμὴ μόνῃ,
 Οὐδ' ὄντα τ' ἀγρομένησι συν-
 ωμίλησι γυναιξίν.

34. ἀγρομένησι μεθωμίλησε.
 ita Heins. ἀγρομένησιν ἐνωμίλη-
 σε Basil. et Rondell. notante
 FRANCIO.

35. χορὸν. Scholia: τόπον ση-
 μαίνει. male. ita enim vocari
 χορήγιον testatur Pollux lib. 4.
 c. 15. Segm. 106. χορήγιον ὁ
 τόπος.

Ibid. ἤλικος ἤβης. Scholia:
 τῆς ὀμηλικίου. Abrahamus Gro-
 novius ὀμηλικός, non male; nisi
 velis ὀμηλικίης. Hesychius: ὀμη-
 λική, τῆς αὐτῆς ἡλικίας συνή-
 λιξ. Eadem habet Phavorinus
 Camera. Sed nihil mutasse prae-
 16 stiterit. Ita κρυφαῖος est apud
 Antonin. Liber. cap. 34. ὅτι αὐ-
 τῷ κόρη μακαρίων ἀνδρώπων
 ποθεῖ παραγίνεσθαι κρυφαῖος εἰς
 τὴν κοίτην. ubi plura huius ge-
 neris notavit Th. Munckerus.

[38. ἱλασκομένη Ἀφροδίτην.
 Hiatus excusationem fortasse ha-
 bet a nomine proprio et ob Ho-
 mericum illud χρυσῆν Ἀφροδίτην,
 sed maluerim tamen scribi ἱλα-
 σκομένη βασιλείαν. Huc enim
 pertinere videtur, quod Bent-
 leius ad Horat. Carm. I, 4, 5.

observavit, nullum unquam nec
 Graecorum nec Latinorum poe-
 tarum Κυθέρειαν Ἀφροδίτην di-
 xisse. Fr. Aug. Wernickius ad
 Tryphiodor. p. 484.]

41. κυρικνεσίοντας. Primam in
 voce πνρὶ conripit Poëta alio-
 rum exemplum secutus. Produ-
 cit tamen Orpheus Argon. v.
 868.

Ὅς τε βόας ζεύγλαισι θαμάσ-
 σετο πνρὶ κνέοντας.

Tum etiam ut boves eub iugum
 miserit ignivomos.

qui locus vindicare pisset Cal-
 limachum Hymn. in Del. v. 200.
 Φῶκος ἄπαν κατέφλεξας, ἐπεὶ
 περικαίσο πνρὶ.

Marinkam algam omnem exuasi-
 sti: quoniam circumqua-
 que flagrabas igne.

Quem conruptum putat Henricus
 Stephanns, qui deesse ali-
 quid suspicatur, vel suspectam
 habet vocem πνρὶ. Inmerito. Ni-
 si potius apud Orpheum legas
 πνρὶ κνέοντας, et ibi prima ob
 concursum trium brevium recte 17
 producatur.

42. Κυπριδίῃ. Κύπριον ἡ.
 Voss.

43. Κυθερειῇ. Κυθέρεια Voss.
 Κυθερειῇ Basil.

Nunquam congregatarum commercio est usa mulierum,
 Neque tripudium gratiosum adivit juvenilis aetatis, 85
 Livorem evitans invidum mulierum;
 Nam ob pulcritudinem invidiae sunt feminae:
 Sed semper Cytheream placans Venerem
 Saepe etiam Cupidinem conciliabat libamentis
 Matre cum coelesti flammam tremens pharetram. 40
 Sed neque sic evitavit ignitas (eius) sagittas.

Iamque Venerum populare venit festum,
 Quod Sesti celebrant Adonidi et Veneri,
 Catervatimque festinabant ad sacrum diem ira
 Quotquot habitabant mari circumdatarum extrema in- 45
 sularum :

44. Πανσούδη Heins. πανσούδη Basil. quomodo et apud Homerum II. 2. v. 708. nec non 724. Idem exstat apud Thryphiodorum de excidio Ilii v. 140.

Πλάτεις πανσούδη φευδάνυμον
 οὐκ αὖτε νόστον.

Ibid. ἐξ. Voss. εἰς.

[45. ναιστάσιον. Scribendum ναιστάσιον, quam formam Rodericus e pluribus libris enotavit. Monui in Ind. ad Odys. p. 144. Idemque placuit Lobaeckio Paterg. ad Phrynich. p. 583. G. H. S.]

Ibid. ἀλιστρεφίων. Homerus Odys. K. v. 195. (106.) Idem Hymno in Apoll. ἀλιστρεφίων καλίσθρον. ἀλιστρεφίων Hortibonus. Dionysius in princip. νῆσος ἀπειρωτος ἐστεφάνωται. FRANCIVS. ἀλιστρεφίων Basil. ἀλιστρεφίων Voss. quomodo etiam legisse Scholiasten patet ex eius nota: πανστρατιᾶ σὺν πολλῶν ὀχητῶν ἐν ἄλλ τρεφόμενων νῆσων. Emendat quidem Gronovius ἄλλ στεφόμενων: sed an ita scripserit Scholiastes, qui usus forte iam tum minus emendato Codice, equidem dubito. Ca- 18 sauboni emendationem certiasi-

mam post alios recepi. Sic Orpheus Argon. v. 45.

ὄσ περὶ Νείλου ἀγὰρ ἄφοος ἐστεφάνωται.

quas circum Nilus rapidus cingit.

ut et v. 145.

ὄσ Γύρτωνος ἀλιστρεφῆς ἐτίσεν ἄστυ.

qui Gyrtionis mari cinctam urbem condidit.

nec non v. 1206.

Λυσαίων ποτὶ χέρσον ἀλιστρεφῆς τε θεράπωνας.

Lysaeam ad terram marique cinctas stationes.

Nonnus Dionys. lib. 2. pag. 56.

l. 1.

Ῥίζοπαγῆς ὄδι πέτρα καλλιμπορος ἄπειροιο,

Τέτραχα τεμνομένην περιβάλλεται ἀντρυα κόσμον,

Ζωσαμένη στεφανηδὸν ὄλην χθόνα κυκλάδι μίτην.

Homerus Od. K. l. c.

Νῆσος, τὴν περὶ κόντος ἀπειρωτος ἐστεφάνωται.

Versum hunc auctor vitae ipsius pag. 294. edit. Gal. adducit ad exemplum metaphorae, additque: καὶ ὄν (λόγος ἔχει) ὁ στέ-

- Οἱ μὲν ἀπ' Αἰμουλῆς, οἱ δ' εἰναλλῆς ἀπὸ Κύπρου·
 Οὐδὲ γυνή τις ἔμιμνεν ἐνὶ πτολλεσσι Κυθήρων·
 Οὐ Λιβάνου θυόεντος ἐνὶ πετρύγεσσι χορεύων,
 Οὐδὲ περικτιόνων τις ἔλειπετο τῆμος ἑορτῆς,
 50 Οὐ Φρυγίης ναέτης, οὐ γειτονος ἄσιός Ἀβύδου,
 Οὐδέ τις ἠΐθεων φιλοκάρθετος. ἦ γὰρ ἐκείνοι
 Ἄλιν ὀμαρτήσαντες, ὅπη φάτις ἐστὶν ἑορτῆς,
 Οὐ τόσον ἀθανάτων ἀγέμεν σπεύδουσι θνητῶν,
 Ὅσσοι ἀγειρομένων διὰ κάλλεα παρθενικῶν.
 55 Ἡ δὲ θεῆς ἀνὰ νηὸν ἐπόηετο παρθένης Ἡῶ
 Μαρμαρυγῆν χαρίσσαν ἀπαστράπτουσα προσώπου,

φανός πρὸς τοῦτον, ὃν περιέχειται, αὐτὸν θάλασσα πρὸς νῆσον.

47. ἐνὶ πτολλεσσι. ἀνὰ πτολλεσθρα Heins. nec non S. St. et L. in marg. exhibent, probante Rövero, propter illud sequens ἐνὶ πετρύγεσσι. Sed tanti id non putarem, ut ideo tot Codicum consensum spernerem.

19 Ibid. Κυθήρων. Κυθείρων Voss.

49. περικτιόνων. Recte hoc vocabulum, quod in paucis perperam scribebatur περικτυόνων, retinuit Röverus. Ita apud Orpheum Argon. v. 659.

Ἄθλον ἐπὶ ξένοισι περικτιόνων ἀνθρώπων,

Ibi confer Eschenbachium. Homerum II. τ. v. 104.

ὅς πάντεσσι περικτιόνεσσιν ἀνάξει.

Nec non v. 109. Praeterea apud Apollonium Rhodium lib. 1. v. 942.

Γηγεκέεζ, μέγα θαῦμα περικτιόνεσσιν ἰδέσθαι.

et Nonnum Dionys. lib. 3. pag. 106.

Πᾶσι περικτιόνεσσι τιθεὶς φάος. Vid. et lib. 4. p. 142. l. 5. Ceterum integer hic versus deest in Basil.

Ibid. ἔλειπετο τῆμος ἑορτῆς. Reg. ἔλειπεθ' ἑορτῆς τοίγῃ. For-

te τοίγῃ τις ἔλειπεθ' ἑορτῆς. FRANCIVS.

50. Φρυγίης. Primam vocis syllabam reliquos poëtas secutus conripit noster. Ita enim ex gr. Callimachus Hymn. in Dian. v. 159.

Οὐ γὰρ ὄγε Φρυγίη περ ὕπὸ
 δρῶν γυῖα θεοθεῖς.
 Nonnus Dionys. lib. 3. p. 104.

Καὶ Φρυγίῳ Σιμόντι Θαλύσια
 δῶκε κομάων.

et quicquid est honorum poëtarum. Evertitur igitur coniectura viri cel. Ez. Spanhemii 20 in Diogene Tragico apud Athenæum lib. 14. pag. 636.

Κλύω δὲ Λυδῶς Βακτρίας τε
 παρθένης

Ποταμῷ παροίκους Ἄλυι Τμολίαν θεῶν

Δαρνόσιον κατ' ἄλσος Ἄρτεμιν σέβειν.

Audito autem Lydiæ Bactriaeque virgines

Accolæ fluvio Halyi Tmoliam deam

In loco lauro multa opaco Dianam venerari.

Quo loco pro Βακτρίας legendum putabat Φρυγίας ob situm Halyos et Tmolii in Lydiæ ac Phrygiæ confinio. Sed omnino retinenda lectio vulgata, admissa explicatione eiusdem viri

Hi quidem ab Haemonia, hi vero marina e Cypro:
 Neque mulier ulla remansit in oppidis Cytherorum:
 Non Libani odoriferi in summitatibus saltans,
 Neque accolarum quisquam decrat tunc festo,
 Non Phrygiae incolae, non vicinae civis Abydi, 50
 Neque ultus iuvenum amator virginum. Certe enim

illi
 Semper secuti, ubi fama est festi,
 Non tantum immortalium (deorum) adferre festinant 50
 sacrificia;

Quantum congregatarum ob purcritudinem virginum.
 Verum deas per aedem incessit virgo Hero 55
 Splendorem gratiosum emittens facie;

docti, quae Βακτρίας pro per-
 sicia capit, quia Βακτρίας iis pa-
 rebant, Diana autem colitur in
 Lydiae tractu Persice, unde
 ipsa Persica vocatur. Spanhe-
 mium autem metri non nimis
 gnarum fuisse patet quoque ex
 loco Euripidis apud Plutarchum
 de Pyth. Orac. Tom. II. p. 407.
 in quo pro

Φοῖβον ἀνθρώποις μόνον χεῖ
 θεσπιφδεῖν.

Oportet Apollinem solum homi-
 nibus vasicitari.

21 in notis ad Callim. Hymn. in
 Del. v. 94. restituit secundum
 metrum, ut sit:

Χεῖ Φοῖβον ἀνθρώποις θε-
 σπιφδεῖν μόνον.

cum tamen antepenultima vo-
 cis θεσπιφδεῖν syllaba non pro-
 ducatur. Aristoph. in Plat.
 v. 9.

Ὅς θεσπιφδεῖ τοῖς κούδεν ἐν χεῖ
 σηλατόν.

Lege igitur:

Χεῖ θεσπιφδεῖν Φοῖβον ἀν-
 θρώποις μόνον.

Id elegans et certum. [Mful-
 tum errat. V. Euripides Phoe-
 niss. 972. P. G. II. S.]

58. ἀθανάτων ἀγίμεν Βασίλ.

ἀθανάτων ἀγίμεν Voss. et qua-
 tuor codices. apud Röverum,
 qui merito in his Musaei ma-
 nium latere suspicatur. [Prae-
 fert etiam Wernickius ad Try-
 phiodor. pag. 373. ob caesuram
 trochaicam. G. H. S.]

56. Μαρμαρυγῆς χαλκείας.

Μαρμαρυγῆς χαλκείας Cod. Reg.

χαλκείας aliae editiones, et ita

saepe Nonnus. V. Pareus. FRAN-

GIUS. Cum Regio facit Voss.

χαλκείας autem Heins. quomo-
 do sex alii Codices, quos se-
 cutus in editione sua doctiss.

iuvenis Röverus. χαλκείας Ba-
 sil. cum reliquis omnibus, a

quibus non multum dissentiunt,

qui scribunt χαλκείας. Quod

recipere non dubitavi ob imita-

tionem Nonni, qui voci μαρ-

μαρυγῆς plerumque adponit epi-

theton, ut liquet ex notis Parei,

quemadmodum quoque Achilles

Tatius lib. 5. pag. 307. de Me-22

lite: ἐμάρμαιρον δὲ αὐτῇ τὸ βλεμ-

μα μαρμαρυγῆν Ἀφροδίσιον. At-

que ita in suo Codice invenit

Scholiasites, qui restituente Gro-

novio notat: λαμπηδόνα κερα-

ρκαμένην ἀεστράπτουσα τῶ

προσώπῳ.

Οἶά τε λευκοπάρῃος ἐπαντέλλουσα σελήνη·
 Ἄρα δὲ χιονέων φοινίσσεται κύκλα παρειῶν,
 ὅς ῥόδον ἐκ καλύκων διδυμόχροον. ἢ τάχα φαίης
 60 Ἡροῦς ἐν μαλέσσει ῥόδων λευμῶνα φατήναι.
 Χροίην γὰρ μελέων ἐφουθαίνετο· μισσομένης δὲ
 Καὶ ῥόδα λευκοχίτωνος ὑπὸ σφυρὰ λάμπεται κούρης,
 Πολλὰ δ' ἐκ μελέων χάριτες ῥέου. οἱ δὲ παλαιοὶ
 Τρεῖς Χάριτας ψεύσαντο· πεφουκέναι· εἰς δὲ τις Ἡροῦς
 65 Ὀφθαλμὸς γελῶν ἐκαστὸν Χάριτ' αἰετὸν ἐπέθηκε.
 Ἄτρεκέως ἱέρειαν ἐπέκειον εὖρατο Κύπρις.
 Ὅς ἢ μὲν, περὶ πολλὸν ἀριστείασθα γυναικῶν,
 Κύπριδος ἀρήτιρα νῆη διαφαίνεται Κύπρις.
 Δύσατο δ' ἠϊθέων ἀκαλὰς φρένας· εὐδὲ τις ἀνδρῶν
 70 Ἦεν, ὃς οὐ μενέαινευ ἔχειν ὀμοδέμνιον Ἡρώ.
 Ἡ δ' ἄρα καλλιθέμεθλον ὄπη κατὰ νηὸν ἀλάτῳ,
 Ἐσκόμενον νόον εἶχε καὶ ὄμματα καὶ φρένας ἀνδρῶν.
 Καὶ τις ἐν ἠϊθέοισιν ἰθαύμασε καὶ φάτο μῦθον·
 Καὶ Σπάρτης ἐπέβην, Λακεδαίμονος ἕδρακον ἄστυ,

58. Ἄρα. Ἄρα Basil. Confe-
 rendus Achilles Tattius lib. 1. p. 17.
 de Leucippe: λευκή παρειά, τὸ
 λευκὸν εἰς μέσον ἐφοινίσσεται, καὶ
 ἐμμεῖτο πορφύραν, ὅταν εἰς τὸν
 ἔλεφαντα Ἀνδία βράπτει γυνή.
 quem locum forte respexit:
 quod enim illi εἰς μέσον ἐφοι-
 νίσσεται, Musaeo ἄρα κύκλα φοι-
 νίσσεται dicitur, ut significet id
 quod eminent in genis rubere.
 [In duobus codicibus χιονέης.
 Scribo ἄρα δὲ χιονέης φοινίσ-
 σεται κύκλα παρειῆς. Wernickius
 ad Tryphiodor. p. 81. s.]

61. Χροίην Basil. χροίη Voss.
 et Heins. ἐφουθαίνετο. ἐφουθαίνε-
 το Basil.

62. κούρης. κούρη Heins.

63. οἱ δὲ παλαιοὶ κ. τ. λ. Verti:
 Antiqui igitur tres esse Gratias
 mentiti sunt, quia scilicet ex mem-
 bris puellae centum fluebant.
 Reliqui autem. Sic ap. Hesiod.
 in Ἐργοῖς. v. 24.

ἀγαθὴ δ' εἰς ἦδε βροτοῖσι. 23
 Bona ergo haec contentio ho-
 minibus.

Aelian. Var. Hist. 2, 4. ἡξίον
 δὲ τὸν Μενάλικπὸν οἱ συγχα-
 ρῆσαι.

64. εἰς δὲ τις Ἡροῦς Ὀφθαλ-
 μός. Verti: alteruter enim He-
 rus oculus, ut. ita det Poëta ra-
 tionem, cur veteres mendacii
 arguat. Sic particula hac usus
 Hesiodus in Ἐργοῖς v. 151.

Καλῶ δ' ἐργάζοντο. μέλας δ'
 ὅτι ἔσται αἰδηρός.

Nec non v. 25.

Ζηλοὶ δὲ τε γέλινα γέλινα.
 Theocritus Idyll. 22. v. 214.

Χαίρετα Δήδας τέκνα, καὶ ἀμε-
 τέροις κλέος ὕμνοις
 Ἐσθλὸν αἰετὸν πέμποιτε. φίλοι
 δὲ τε πάντες αἰετοὶ

Τυνδαρίδας.

Nec non Idyll. 26. v. 25.

Σὺν δ' ἐτάραξε ποσσὶν μανιώ-
 δεος ὄργια Βάχχου

Qualis alba genas exoriens luna;
 Summi vero nivearum rubebant circuli genarum,
 Ut rosa ex thecis bicolor. Certe diceres,
 Herus in membris pratum adparere. 60
 Colore enim membrorum rubebat: euntis vero:
 Etiam rosae candidam indutae tunicam sub talis splen-
 debant puellae,
 Multae vero ex membris Gratiae fluebant. Antiqui
 igitur

Tres Grätias mentiti sunt esse: alteruter enim Herus
 Oculus ridens centum Gratiis pullulabat. 65
 Profecto sacerdotem dignam nacta erat Venus.

Sic ea quidem, plurimum antecellens feminas,
 Veneris sacerdos nova adparebat. Venus.
 Subiit autem iuvenum teneras mentes: neque ullus vir
 Erat, qui non cuperet habere coniugem Hero. 70
 Illa autem bene fundatam quacumque per aedem va-
 gabatur,

Sequentem mentem habebat et oculos et corda vi-
 rorum.

Atque aliquis inter iuvenes admiratus est (eam) et
 dixit verbum:

Et Spartam accessi, Lacedaemoneis vidi urbem,

Ἐξαιτίας ἐκιοῦσαν τὰ δ' ὄχι
 ὀφείωντι Βέβαλοι.

Lucianus Dial. Mort. 2. p. 3.
 Ὅτι ἔστιν ἄλλως, ὡς Ἐρημῆ νῦν
 δ' ὄλγοι, ὡς ὄρας, ἀφικνοῦν-
 ται ἡμῖν. Feliciter hunc signi-
 ficatum Lucae cap. 12. v. 2. re-
 stituit L. Bos, quemadmodam
 Anacreonti Od. 9. v. 6.

Τίς ἐστὶ; μὴ μέλει δέ.

24 Quatenam es tu columba? mea
 enim interest.

doctissimus Georgius d' Ar-
 naud, cuius emendationem am-
 plector. Hoc si scivisset pau-
 per plerumque, nisi cum alio-

rum scribis strenue occupat, Jo.
 Clericus, non coniecisset tam
 infeliciter in epist. ad Hebr.
 cap. 12. v. 4. Τίμιος ὁ γάμος ἐν
 κᾶσι, καὶ ἡ νόστη ἀπλαντος. νόσ-
 τος δὲ καὶ μοιχεύς κρείει ὁ
 Θεός. scriptum fuisse olim γὰρ.
 Vulgatus enim Interpres, qui
 recte vertit: fornicatores enim
 et adulteros Deus iudicabit, tri-
 stra ad partes vocatur, quasi et
 huic obvia illa particulas signi-
 ficatio latuisset.

65. Γελάων. γελάων Basil.

66. εἴρατο. εἴρατο Basil. Sed 25.
 prius recte adgnoscat Voss.

68. ἀρήτεια. ἀρήτηρα Heins.

- 75^η *Ἥχι μόνον καὶ ἀέθλον ἀκούομεν ἀγλαΐαν·
Τοίην δ' οὐκ ὄπωπα δακρυά νήην κεδνὴν δ' ἀκαλήν τε.
Καὶ τάχα Κύπρις ἔχει Χαρίτων μίαν ὀπλοτεράων.
Παπταίνων ἐμόγησα, πόρον δ' οὐκ εὔρον ὀπωπῆς.
Αὐτίκα τεθναίην λεχέων ἐπιβήμενος Ἡροῦς·*
- 80 *Οὐκ ἂν ἐγὼ κατ' Ὀλυμπον ἐφιμείρω θεὸς εἶναι.
Ἡμετέην παραόκουιν ἔχων ἐνὶ δώμασιν Ἡρώ.*

71. *καλλιθέμεθλον. καλλιθέ-
μεθλον Basil.*

74. *Λακεδαίμονος Ἰθακον
ἔστυ. An hinc firmari posset
Gottorphanii Codicis lectio in
Ovidio Heroid. ep. 19. v. 177.*

*Ut sepel Idaeus Lacedaemona
vidit adulter.*

ut et ita in suo invenērit Mu-
saeus? Sed nihil adfirmo. Vulgo
legitur *venit*, ut et hic Codex B.
et Rond. apud Röverunt scri-
bunt *Ἰθακον*. Simili modo in
eadem voce corruptus videtur
Orpheus Argon. v. 462.

26 *Οὐλόμπεον δὲ βαθυσκοπίλον
πηῶνας ἐγγυμνόνε*

Ελαίδραμον Μινύαι.

*Ὀλυμπικῆς ἀρχαίας ἐαυθίνα
ad inaccessa*

Advenerunt Minyae.

Verissima: enim emendatio E-
schenbachii restituentis *Ελ-
θρακον*.

76. *Τοίην δ' οὐκ ὄπωπα δακρυά
νήην. Ven. et Codex Barthii le-
guat εὐκροῦ*, atque ita coniecit
P. FRANCIUS. Fateor mellio-
rem ita effici versum, nec tamen,
quod pace viri Doctissimi dixe-
rim, aliquid temere mutandum
censerem, cum utique apud
utriusque linguae scriptores si-
milis non raro notari possunt.
Ex. gr. ita locutus Hesiodus in
Ἐργοῖς v. 82,

*Δίωρον ἐδάωρησαν, πῆμ' ἀνδρά-
σιν ἀλωπηστήσιν.*

Homerus II. ω. 252.

*Χρυσὴ δὲ στήθεσσι Ὀδυσσεὺς δέ-
να πάντα τάλαντα.*

Locum hunc alio tamen scopo
adducit auctor vitae Homeri
pag. 298. ubi mendose editur
Ὀδυσσεύς. In ipso autem Ho-
mero legitur *ἔφερον*, quod unice
verum. Theocritus Idyll. 23.
v. 37.

Τοῖσι τεοῖσιν Ἰθῆς.

Blon. 3. v. 11.

Θνατῶν ἀθανάτων τα πάθους.
Huc referri posset locus Nonni
in Paraphr. Iohannis cap. 19.

*Κεκριμένον μελιον τετριμένον
ὀστέον ἔσται.*

Quemadmodum et Hesiodi in
Scut. v. 154.

*Ἐν δὲ προτοξῆς τε καλλιῶξ
ἔσ τίνκτιο.*

Quin et ipse Musaeus, si vera
lectio, ita scripsit v. 156.

*Ὁ δὲ γὰρ ἐπιθρόνησεν Ἰσὴν κα-
λέω σε γυναιξίω.*

quem locum iam pulcre contra
Alexandram Popium defendit
summus Dorvillius. Virgilius
Aeneid. lib. 12. v. 442.

Telium inmane manu quatens.
Statius Theb. lib. 1. v. 367. 27

Pastorum pecorumque domos.
ubi adeo me non offendit ὁμοιο-
τέλειον, ut lubens hanc lectio-
nem fide duorum Codicum fir-
matam recipiam, secus ac cen-
set vir eruditus in Observ. Mis-
cell. vol. 1. pag. 172. Vulgo
legitur *pecudum*. Ovidius He-
roid. ep. 19. v. 60.

*Brachia nunc humeris humida
ferre meis.*

et paulo ante v. 44

Ubi laborem et certamen audimus pulcritudinum: 75
Talem autem nondum vidi puellam, tam venerandam
tamque teneram.

Forte Venus habet Gratiarum unam iuvenum.

Intuendo defessus sum, satietatem autem non inveni
adspiciendi.

Illico moriar, cubile ubi conscenderim Herus:

Non ego in coelo cupio deus esse

80

Nostram uxorem habens domi Hero.

*Pallade iam pingui tinguere
membra putes?*

ubi tamen doctissimus Burman-
nus offensus eiusdem soni ite-
ratione emendat *Ungere i. p.*
Pallade m. p. quae voces saepe
commutantur, sed nihil mutasse
consultius putarem.

Ibid. κεδνήν δ' ἀπαλήν τε.
Illo epitheto ornantur plerum-
que pudicae mulieres. Ita He-
siodus *Θεογ. v. 68.*

*Κεδνήν δ' ἔσχεν ἄποιτιν, ἄρα-
ρῖαν πραπίδεςσι.*

*Pudicam vero habuit coniugem,
sapientem.*

et in *Ἐργοῖς v. 699.*

*Παρθενικήν δὲ γαμεῖν, ὡς κ'
ἦθεα κεδνὰ διδάξῃς.*

*Virginem vero ducito, ut mo-
res castos doceas.*

Interpres in editione Basil. a.
1550. *prudentem* vertit, ut ita
ad animi bona referatur, quem-
admodum *ἀπαλή* ad corporis.
Sed dubito an hoc voluerit ama-
tor, cui tantum externa facies
puellae adparebat. Reliqui ver-
tunt *praestanti corpore puellam;*
sed vix puto hanc vocem eo sen-
su facile occurrere. Ego verti
venerandam, ut indicet Poëta
pulcritudinem cum maiestate
decora fuisse coniunctam, quae
sacerdoti recte convenit. Con-
fer *v. 55.* Ita cepit quoque

doct. Heumannus hunc signifi-
catum probans ex Homero *Il. ε.*
v. 582. qui reddi quoque posset
forte Orpheo in *Hymno Pro-*
serpinae pag. 126,

*Πλούτωνος πολύτιμυ δάμαρ,
κεδνή, πολυδαίτι.*

Reperitur et apud Homerum
Il. ω. 730. Ceterum Codicis
Heins. scripturam, quae et in
aliis Röverum, *νεήριδα πάνθ'
ἀπαλήν τε*, nemo facile ample-
ctetur; quo enim, quaeso, re-
feretur illud *τε?*

*78. Παπταίνων ἐμόγησα. in-
tuendo defessus sum.* Rondellus,
monente Rövero in *Add.*, le-
gebat *ἀμόγησα*, quia alioqui
pugnant cum *v. 171.* *Ὁὐ κάμεν
εἰσορῶων.* At recte observat do-
ctissimus iuvenis poëtas tam ac-
curate non loqui, et exprimi
ita ultimo loco vehementiorem
amorem. Quid, quod vel so-
lum rem conficit; hic sermo de
iuvene quodam, altero autem
de Leandro?

Ibid. δ'. κ' Rondellus. Non
opus. FRANCIVS.

79. ἐπιβήμενος. ita Heins. *ἐπε-
βήμενος* Pap. Huc usque con-
ferre coepit Nic. Heinsius.

81. Ἡμετέρη κ. τ. λ. Acute,
ut solet, cel. Dorvillius conie-
ctabat *Ἡμετέροις*, ut ita vim ma-
iorem haberet sententia. Fir-

- Εἰ δέ μοι οὐκ ἐπίοικε τήν ἰέρειαν ἀφάσσειν,
 Τοίην μοι, Κυθέρεια, νέην παράκοιτιν ὀπάσσαις.
 Τοῖα μὲν ἠΐθεών τις ἐφώνεεν· ἄλλοθεν ἄλλος
 85 Ἐλκος ὑποκλήτων ἐπεμήγατο κάλλιε κούρη.
 Αἰνοπαθὲς Αἰλιάνδρε, σὺ δ', ὡς ἴδες εὐκλέα κούρην,
 Οὐκ ἔθελες κρυφλοῖσι κατατρώχειν φρένα κέντροις,
 Ἄλλὰ πυρικνεύστοισι δαμῆις ἀδόκητον οἴστοις
 Οὐκ ἔθελες ζῶειν περικαλλέος ἄμμορος Ἥροῦς.
 90 Ἐὖν βλεφάρων δ' ἀκτίσιν ἀέξετο πυρρός ἐρωτῶν
 Καὶ κραδίη πάφλαξεν ἀνικῆτου πυρὸς ὀρημῆ.
 Κάλλος γὰρ περικλυστον ἀμωμήτιο γυναικὸς
 Ὀξύτερον μερόπεσσι πέλει πτερόεντος οἴστοῦ·
 Ὀφθαλμὸς δ' ὁδὸς ἐστίν· ἀπ' ὀφθαλμοῖο βολάων
 95 Κάλλος ὀλισθαίνει καὶ ἐπὶ φρένας ἀνδρὸς ὀδεύει.
 Εἶλε δέ μιν τότε θάμβος, ἀναιδεῖη, τρόμος, αἰδῶς·

mat hanc emendationem Homerus II. A. v. 29.

Τὴν δ' ἐγὼ οὐ λύσω, πρὶν μιν
 καὶ γῆρας ἐπεισιν
 Ἡμετέρῳ ἐνὶ οἴκῳ ἐν Ἀργεῖ, τη-
 λόθῃ πάτρης.

Vulgatam tamen commode ser-
 vari posse non diffiteor.

88. πυρικνεύστοισι. πυριβλή-
 τοισι Voss.

89. ἄμμορος. ἄμορος Basil.

94. δ'. Cum Par. et H. melius
 legi posse φ' putat Röverus.
 Sed nihil mutasse satius forte
 erit.

95. Κάλλος ὀλισθαίνει. Quo
 facilius mendam sublatum ad-
 pareat, totum adpronam locum:

Κάλλος γὰρ περικλυστον ἀμω-
 μήτιο γυναικὸς
 Ὀξύτερον μερόπεσσι πέλει πτε-
 ρόεντος οἴστοῦ·

Ὀφθαλμὸς δ' ὁδὸς ἐστίν· ἀπ'
 ὀφθαλμοῖο βολάων

Ἐλκος ὀλισθαίνει καὶ ἐπὶ φρέ-
 νας ἀνδρὸς ὀδεύει.

Ita diserte legunt, quae prodie-
 runt ad hoc tempus, editiones
 omnes, etiam emendatissima

Röveri, qui omnino hanc lectio-
 nem relinquendam censet. Equi-
 dem vix adducor, ut credam
 hanc esse Poëtae manum, quem
 quovis fere pignore contendere
 ausim nobis reliquisse Κάλλος
 ὀλισθαίνει. elegantissima repeti-
 tione superioris vocis, quam
 cum toto orationis cursu con-
 rumpit inficetum illud Ἐλκος.
 Firmant hanc lectionem Codex
 Voss. Venet. et Bodlejanus B.
 apud Röverum, qui diserte ha-
 bent κάλλος, nec non Regius, in
 quo, testibus Francio et Röve-
 ro, Κἄλλος, qui egregie nobis
 erroris fontem aperit. Nempe
 κ et λ saepe inter se permutan-
 tur, quod et notavit Gul. Can-
 terus in Syntagm. de ratione
 emend. Graec. Auct. p. 20. 21.
 Inde cum haec vox abiisset in
 κάλλος, nec quisquam intelligen-
 ret, bonus aliquis corrector,
 quasi esset pro καὶ ἔλκος, emen-
 dabat κάλλος. Sed cum misero
 huic καὶ locum plane non esse
 emunctioris naris criticus probe
 perspiceret, reponerat Ἐλκος,

Si autem mihi non licet tuam sacerdotem contrectare,
Talem mihi, Cytherea, puellam uxorem praebeas.

Talia quidem iuvenum quis locutus est: aliunde (vero)
alius

Vulnus celans insanivit pulcritudine puellae. 85

Gravia passe Leander, tu autem, ut vidisti in-
clytam puellam,

Nolebas occultis consumere mentem stimulis,

Sed ardentibus domitus inopinato sagittis

Nolebas vivere perpulcræ expers Herus.

Cum oculorum vero radiis crescebat fax amorum 90

Et cor (ei) fervebat invicti ignis inpetu.

Pulcritudo enim celebris emendatae formae mulieris

Acutior hominibus est veloci sagitta:

Oculus vero via est; ab oculi ictibus

Pulcritudo delabitur et in corda viri descendit. 95

Cepit autem ipsum tunc stupor, impudentia, tremor,
pudor:

quam vocem invenerat v. 85.
et versu 93., ubi mentio πτερό-
εντος οἴστου, recte convenire
sibi persuadebat. Ita quoque le-
gisse Scholiasten docent eius ver-
ba: ἐκβολῆς τῶν ὀμμάτων ὀλισθόν
(ita legit Gronovius) ἐμποιεῖται
κάλλος. Denique, ut plane securus
sis, ita locutus Achilles Tatius
lib. I. pag. 17. quem noster in
hoc, ut aliis multis locis, reli-
giose imitatus est: Ὡς δὲ εἶδον,
εὐθύς ἀπολώλειν. κάλλος γὰρ ὀξύ-
τερον τιτρώσκει βέλους καὶ διὰ
32 τῶν ὀφθαλμῶν εἰς τὴν ψυχὴν
καταρῆει· ὀφθαλμὸς γὰρ ὁδὸς
ἑρωτικῆ τραύματι. Itaque statim,
ut eam contemplantus sum, occidi.
Forma enim ad inferendum vul-
nus telo acutior est per oculosque
amatoris vulnere aditum patefa-
ciens in animum penetras. Vide
et lib. 6. p. 375. ἐπεὶ δὲ γὰρ εἰς
τὰ ὄμματα τῶν καλῶν τὸ κάλλος
κάθηται, ὅριον δὲ ἐκείθεν ἐπὶ τοὺς

ὀφθαλμοὺς τῶν ὀράντων ἴστα-
ται. Confer praeterea elegan-
tissimum locum lib. 5. pag. 307.
ἢ δὲ τῆς θεᾶς ἡδονὴ διὰ ὀμμά-
των εἰσρέουσα τοῖς στέρνοις ἐγ-
κάθηται· ἔκλουσα δὲ τοῦ ἑρωμέ-
νον τὸ εἶδωλον ἀεὶ ἐναπομάσσειται
(Salmasius p. 674. l. ἐναπομάσ-
σειται) τῷ τῆς ψυχῆς κατόπτρῳ
καὶ ἀναπλάττει τὴν μορφήν· ἢ
δὲ τοῦ κάλλους ἀποφόρη δι' ἀφα-
νῶν ἀκτίνων ἐπὶ τὴν ἑρωτικὴν
ἐλκομένη καρδίαν ἐναποσφραγίζει
κάτω τὴν σκιάν. Voluptas autem,
quae in videndo percipitur, per
oculos illarum menti insidet, ne-
que visae imaginem secum raptam
animi speculo continenter imprit-
mit atque effingit: pulchritudi-
nisque fluxio ipsa per occultos
radios in amantis pectus diman-
ans, amatae rei formam in-
sculpsit.

Ibid. ἀνδρὸς ἀνδρῶν Voss.

96. θάμβος, ἀναιδείη. Schor-

Ἐτρεμε μὲν καρδίη, αἰδῶς δὲ μιν εἶχεν ἀλῶναι,
 Θάμβες δ' εἶδος ἄριστον, ἔρωσ δ' ἀπενόσφισεν αἰδῶ.
 Θαρσαλίως δ' ὑπ' ἔρωτος ἀναιδείην ἀγαπάζων
 100 Ἡρόεμα ποσσίην ἔβαινε καὶ ἀντίον ἴστατο κούρης.
 Δοξά δ' ὀπιπτεῦων δολεράς ἐλέλιξεν ὀπωπᾶς,
 Νεύμασιν ἀφθόγγοισι παραπλίζων φρένα κούρης.
 Αὐτῇ δ', ὡς ξυνέηκε πόθον δολόβεντα Λεάνδρου,
 Χαίρειν ἐπ' ἀγλαίησιν· ἐν ἡσυχίῃ δὲ καὶ αὐτῇ
 105 Πολλάκις λιμερόεσσαν ἐὼν ἀπέκρουσεν ὀπωπῆν,

liastes: Τότε δὴ αὐτὸν ἔλαβεν
 Θάμβος ἀναιδής. Sed hominis
 inperitiam satis arguit ipse Poë-
 ta, qui distincte mox voces has
 et ordine explicat, quod et facit
 Achilles Tatius loco inferius
 citando.

85 97. Ἐτρεμε μὲν καρδίη, καρδίη
 Basil. cum aliis apud Röverum.
 Elegantissimus PRANGIUS καρ-
 δίην coniectabat, quam coniec-
 turam nonnihil iuvat Achilles
 Tatius lib. 1. pag. 17. ἔτρεμον
 τὴν καρδίαν. et praecipue ipse
 Musaeus, qui hanc loquendi ra-
 tionem amat. Ita v. 61.

Χροίην γὰρ μελίων ἐρυθθαίνετο.
 ubi pariter Voss. et Heins. alii-
 que apud Röverum codices le-
 gunt Χροίη. et v. 107.

ὁ δ' ἐνδοδι θυμὸν ἰάνθη.
 ut et v. 167.

Θέριμετο δὲ καρδίην γλυκεροῦ
 πυρὶ κάρθενος Ἡρώ.
 Nam quod v. 91.

Καὶ καρδίη πάφλαζεν κ. τ. λ.
 fecit, ut melius casus conveni-
 ret cum praecedentibus, ἀέξατο
 πυρὸς ἐράτων. Eandem mihi
 coniecturam conlato Tatii loco
 natam fuisse non diffiteor, sed,
 praecipue quia nulli Codices ad-
 dicunt, nihil moverem.

97. αἰδῶς δὲ μιν εἶχεν ἀλῶναι.
 Dignissimus est qui conferatur
 locus Achillis Tatii lib. 1. pag.
 17. πάντα δὲ με εἶχεν ἰμοῦ, ἐπαι-
 νος, ἐκπληξίς, τρόμος, αἰδῶς,

ἀναιδέα· ἐπήρουν τὸ μέγεθος,
 ἐκπεπλήγμην τὸ κάλλος, ἔτρεμον
 τὴν καρδίαν, ἔβλεπον ἀναιδῶς,
 ἠθούμην ἀλῶναι. Temporisque
 momento eodem et proceritatem
 laudare, et pulchritudine obstupe-
 fieri, et corde tremere, et oculis
 lascivius intueri, ac ne deprehen-
 deret veretur coactus sum. Ultima
 melius vertentur ac capi pu-
 debat; id enim menti scriptoris
 melius convenire nemo non vi-
 det. Hic autem locus nobis ad
 verum intellectum verborum
 Musaei, αἰδῶς δὲ μιν εἶχεν ἀλῶ-
 ναι, sponte ducit; haec enim
 non, quod vulgò fit, reddenda
 censeo: pudor vero ipsum tenebat
 captum esse, sed clarius: pude-
 bat vero ipsum capi. Atque ita
 fere doctiss. Berglerus, qui ta-
 men minus recte Leandrum pu-
 doris causam, si quis eum vir-
 ginem sacerdotem tentasse sense-
 rit ac deprehenderit, constituisse
 putat, quae verior erat, quod
 adgnosceret, non esse viri vinci
 a femella et amore ei quasi man-
 cipari, ut recte Heumannus, qui
 tamen minus recte: pudebat
 ipsum, quod captum esset, cum
 deberet capi. Mecum facit, ut
 videtur, Kromayerus in eleganti
 Dissertatione Musaeo praefixa
 p. 19. ut adeo mirer ipsum red-
 didisse: pudor vero ipsum tenebat
 captum esse, et non potius capi,
 ut dudum Florens Christianus:

Tremnit quidem (*ipsi*) cor, pudebat vero ipsum capi,
Obstupuit vero pulcritudine optima, amor vero ade-

www.libmitl(*ipsi*)ipudorem.

Audacter autem ob amorem inpudentiam adfectans
Tacite pedibus incedebat et e regione consistebat vir-100
ginis.

Oblique vero intuens dolosos torquebat oculos,
Nutibus mutis in errorem inducens mentem puellae.
Ipsa vero, ut sensit amorem dolosum Leandri,
Gavisa est suam ob pulcritudinem; tacite vero et ipsa
Saepe gratam suam ocoluit faciem,

105

Cor trepidat vineique pudebat.
Ceterum ut Musaeus, αἰδώς δὲ
μιν εἶχεν, ita dixit Homerus
Iliad. ε. v. 416.

Τὸν δ' οὐπερ ἔχει θρόσος.
101. ἐλέλιξεν. ἔληξεν Voss. ἐλέ-
λιξεν Basil. cum plurimis apud
Röverum, qui hanc elegantissi-
mam lectionem in Addendis o-
mnino retinendam censet. At-
que ita ἐλέλιξεν in aliis locutio-
nibus frequens, ut apud Non-
num Dionys. lib. 15. p. 416.
l. 8. lib. 24. p. 636. l. 7. lib.
31. p. 800. l. 18. lib. 32. p. 806.
l. 23. lib. 44. p. 1138. l. 17. et
35 in compositis lib. 22. p. 590. l.
18. lib. 42. p. 1096. l. 23. Se-
ptem autem Codices apud Röve-
rum legunt ἐλέλιξεν, quam le-
ctionem plurima apud Nonnum
loca firmant. Ita lib. 2. p. 72.
l. 17.

Ἐλ γὰρ ἐς ἀντολίην σφαλερός
ἐλέλιξεν ὀπωπῆς.

et lib 7. p. 212. l. 16.
Ἐπιφανῆς ἐλέλιξεν ἀτέρμονα
κύκλον ὀπωπῆς.

ut et l. c. p. 216. l. 17.
Ἀσταθός δ' ἐλέλιξεν ἀλήμονα
κύκλον ὀπωπῆς.

Nec non lib. 9. p. 250. l. 33.
Ὄφθαλμούς ἐλέλιξεν ἀκοσμή-
τοιο προσώπου.

Confer praeterea lib. 10. p. 272.

l. 14. p. 280. l. 10. lib. 19.
p. 520. l. 30. lib. 48. p. 1256.
l. 7. quae loca tantum indicasse
suffecerit: reliqua enim, in qui-
bus eadem verbi forma quidem
occurrit, sed non significatus,
ne lectori taedium oriatur, (tan-
tus est numerus), sciens prae-
terea. His inductam mentem
cogitatio subiit, an non vera in
Musaeo lectio esset ἐλέλιξεν:
sed ne sic ἐλέλιξεν loco movere
ausus fui, quod tnetur unus
eiusdem Poetae locus lib. 4.
p. 118. l. 30.

Ἐλ ποτὲ δινεύων φρενοταρπεία
κύκλον ὀπωπῆς.

Ὄφθαλμούς ἐλέλιξεν.
qui non fugit diligentiam ele-
gantissimi Röveri. Plures prae-
terea Musaei Codices, eadem-
que vocis forma, licet in aliis
locutionibus, Nonno, ut liquet
ex locis adductis, non inusitata,
satis hanc lectionem teneant.

102. παρακλάζων φρένα κόυ-
ρης. Est imitatio Nonni Dionys. 36
lib. 42. p. 1096. l. 27.

Ἐλεπεν ἀκηλήτοιο παρακλάζων
φρένα κόυρης.

105. ἀπέκρυψεν. Tres Codices
ἐπέκρυψεν, duo in margine ἐπέ-
κρυψεν apud Röverum. Error
natus, quod α et ε facillime per-
mutantur, quod notum. Sic in

- Νεύμασι λαθριδίοισιν ὑπαγγελοῦσα Λεάνδρῳ,
 Καὶ πάλιν ἀντέκλινεν. ὁ δ' ἔνδοδι θυμὸν ἰάνθη,
 "Ὅττι πόθον ξυνέημι καὶ οὐκ ἀπεσεύδατο κούρη.
 "Ὅφρα μὲν οὖν Λεαυδρος ἐδίξετο λάθριον ὄφρη,
 110 Φέγγος ἀναστείλασα κατήϊεν ἐς δῦσιν Ἥως.
 Ἐκ περάτης δ' ἀνέφαινε βαθύσκιος Ἔσπερος ἀστήρ.
 Αὐτὰρ ὃ θαρσαλέως μετεκλάθεν ἑγγύθι κούρης,
 Ὡς ἴδε κνανόπεπλον ἐπιθρώσκουσαν ὀμίχλην,
 Ἥρέμα μὲν θλίβων φοδοειδέα δάκτυλα κούρης,
 115 Βυσσόθεν ἰστονάχιζεν ἀθέσφατον· ἧ δὲ σιωπῆ,

Colutho de Raptu Helenae v. 22.
 pro

Ζεὺς μὲν ἐπ' Οὐλύμποιο Ποσειδάων δὲ θαλάσσης,
 Ἐκ δὲ μελισσηέντος ἐπισσυσμένων Ἐλικῶνος
 Μουσάων λιγύφωνον ἄγαν χορὸν ἤλθεν Ἀπόλλων.

Legendum ἀπ' Οὐλύμποιο.

105. ὑπαγγελοῦσα. ita Basil. ἐπαγγελοῦσα Voss.

110. Ἥως *Amora* vertitur in editione Basil. aliisque. Kromaiero placuit *Sol*, quemadmodum et v. 287. quod cum Rövero secutus sum. V. 192. autem

ἀνὰ νύκτα καὶ Ἥῳ.

notat *diem*. Varios huius vocis significatus tradunt Grammatici, de quibus post citatos a doctiss. Valckenaerio ad Ammonium in v. Ἥμέρα consulendus Tzetzes ad Lycophr. Cassandr. v. 16. Ἥως σχηματίζεται τὴν ὑπὸ πρωΐας μέχρι τοῦ γεύματος καιρὸν, τὴν ὅλην ἡμέραν, καὶ τὸ ὑπὸ νυκτὸς καὶ ἡμέρας διάστημα, ὡς ἐν τῷ,

ἧὼς δὲ μοί ἐστιν
 "Ἦδε δυωδεκάτη, ὅτ' ἐς Ἴλιον
 ἐλλήλουθα.

καὶ καθολικωτέρως αὐτὸ τὸ λέγειν ὄνομα ἡὼς καὶ ἡμέρας, ὅπερ οἱ μυθογράφοι σαματοειδῆ θεῶν εἶπον, ὡς περὶ τοῦ,

Ἥως δ' ἐκ λεγέων.

καὶ τὸ ἀπὸ ἀνατολῶν μέχρι μεσημβρίας τοῦ ἡλίου διάστημα, ὡς τὸ,

"Ἐφθα δὲ ἧὼς καὶ ἀέξατο ἰερόν ἡμαρ.

Primus locus exstat apud Homeri. *Iliad.* φ. 80. Secundus *Odys.* ε. 1. Quid differat haec vox ab ἡμέρα, tradit Ammonius l. c. Ἥμέρα Ἥως διαφέρει. Ἥμέρα μὲν γὰρ ἐστὶ τὸ κατάστημα μόνον ἀσώματον, Ἥως (ita lego cum Valcken. non Ἥως) δὲ τὸ συναμφοτέρων. Totum autem locum scriptoris huius obscurissimum esse acutissimo editori facile largior, nec quomodo in clariori luce constituendus adhuc video, nisi excidisse aliquid statuamus. Forte enim illa verba: ἦν Ἥσιδος Νυκτὸς γενεολογεί κ. τ. λ. ut et ἦν (vera haec coniectura Valck. pro ὄν) πάλιν Ἥσιδος Θείας ὑποτίθεται κ. τ. λ. per parenthesis sunt inserenda, quod non inusuetum esse Ammonio. docet locus plane similis in v. Ἄγγελος. Post verba autem inserta ultimo saltem loco deberet sequi exemplum ex poeta, Homero vel Hesiodo, quod κατάστημα ἀσώματων denotaret, sed librariovum supina incuria et ignorantia neglectum. Non dissimili certe ratione loco de-

Natibus occultis signa amoris praenuntia dans Leandro,
Et rursus ex adverso ipsi innuit. Ille vero intus ani-
mo gaudebat,

Quod amorem senserit et non renuerit puella.

Dum igitur Leander quaerebat occultam horam,

Lutem contrahens descendit ad occasum Sol,

110

E regione autem adparuit umbrosa Hesperus stella.

Sed ipse audacter adibat prope puellam,

Ut vidit atratas insurgentes tenebras,

Tacite quidem stringens roseos digitos puellae,

Ex imo suspirabat vehementer: illa vero silentio,

115

posito succurrendum esse per-
suasus sum.

111. ἀνέφαινε. ita Basil. cum
reliquis omnibus praeter solam
editionem secundam, in qua le-
gitur ἀνέτελλε, non improbante
Rövero, quia nullis editio haec
glossis est inquinata. Firmat
hanc coniecturam Nonnus Dio-
nys. lib. 7. p. 218. l. 24.

Ἐσπερον ἀντέλλοντα καὶ οὐ
δύοντα τελέσω.

lib. 12. p. 296. l. 12.

Ἀμπελος ἀντέλλων ἄτε φω-
σφόρος.

Sic lib. 5. p. 146. l. 13.

Ἐσπερίας ἀνέτελλε φάος ψευ-
δήμονος ἡοῦς.

Confer lib. 13. p. 576. l. 5.

lib. 33. p. 832. l. 17. lib. 38.
p. 964. l. 31.

114. μὲν Basil. δὲ Voss. et
quinque alii apud Röverum Co-
dices. Elegantissima haec lectio
cursum orationis molliorem facit,
quae, si vulgaratam sequaris,
durior est. Nihil tamen in textu
39 (ut vocant) inmutare ausus fui,
cum ipsi Poëtae hanc duritiem
adscribendam alius non multo
elegantior locus docet, qui oc-
currit v. 320.

Πολλάκι μὲν λιάνευσε θαλασ-
σαίην Ἀφροδίτην,

Πολλάκι δ' αὐτὸν ἄνακτα Πο-
σειδάωνα θαλάσσης
'Ατθίδος οὐ Βορέην ἀμνήμονα
κάλλιπς νόμης.

ubi copulae inelegans, mea qui-
dem sententia, est defectus.
Praeterea v. 215.

Καὶ μὲν δκιπεύων οὐκ ὄφο-
μαι δύνα Βοαίτην,
Οὐ θρασὺν Ὁρίωνα καὶ ἄβρο-
χον ὀλκὸν Ἀμάξης.

Πατρίδος ἀντιπόροιο ποτὶ γλυ-
κὴν ὄρμον ἰκοίμην.

Sed hoc loco plane durissimi
doctissimi Canteri elegantem,
quicquid alii censeant, emenda-
tionem, ὀφὰ δύοντα, omnino
recipiendam esse docebimus,
Ita nascitur optimus sensus et
constructio minime impedita:
istud enim ἰκοίμην convenit cum
'Ἐσσομαι v. 212. permutatione
modorum non inusitata, quod
et ibi ostendemus, admissa. [δὲ
verum esse nemo non fateatur.
G. H. S.]

114. κόρης. Memoria lapsus
Thomas Munckerus ad Antonin.
Liber. cap. 41. p. 333. citat χει-
ρός, cum in omnibus aliis Co-
dicibus MSS. et editionibus ha-
betur κόρης.

115. Βυσσόθεν ἔστονάχεν ἀθ-
σφατον. βυσσήθεν Voss. Ita Ros-

Οία τε χωμένη, ροδέην εξέσπασε χείρα.
 Ὡς δ' ἐρατῆς ἐνόησε χαλφρονα νεύματα κούρης,
 Θαρσαλέως παλάμη πολυδαίδαλον ἔλκε χιτῶνα
 Ἐσχατα τιμηέντος ἄγων ἐπὶ κεύθεα νηοῦ.

120 Ὀκναλέοις δὲ πόδεσσιν ἐφέσπετο παρθένος Ἡρώ,
 Οία περ οὐκ ἐθίλουσα, τοίην δ' ἀνευείκατο φωνήν
 Θηλυτέροις ἐπέεσσιν ἀπειλείουσα Λεάνδρῳ·

Ἐεῖνε, τί μαργαίνεις; τί με, δύσμορε, παρθένων
 ἔλκεις;

Ἄλλην δεῦρο κέλευθον, ἔμὸν δ' ἀπόλειπε χιτῶνα·

125 Μῆνιν ἐμῶν ἀπόειπε πολυκτεάνων γενετήρων.

Κύπριδος οὐ σοὶ ἔοικε θεῆς ἱέρμιν ἀφάσσειν·

Παρθενικῆς ἐπὶ λέκτρον ἀμήχανόν ἐστιν ἰκέσθαι.

Τοῖα μὲν ἠπέλιψεν, ἔοικότα παρθενικῶσιν.

Θηλείης δὲ Λεάνδρος ἐπεὶ κλύεν οἴστρον ἀπειλῆς,

weytha de Gestis Oddonis I. T.
 I. Scriptorum Rerum Germanic.
 Meibomii p. 725. v. 745.

*Ex agris latebris ducens eu-
 spiria cordis.*

40 117. χαλφρονα νεύματα. χά-
 λεις, ὁ ἀκήρατος οἶνος, ὁ μεμη-
 νώος, ἢ καὶ κεχαλασμένος τὰς φρέ-
 νας. Hesychius. FRANCIVS.

118. Θαρσαλέως παλάμη Basil.
 Θαρσαλέη Ven. Θαρσαλέη Codex
 ab' Is. Vossio conlatus, qui hic
 iam desinit, quae elegans est et
 vera forte lectio, a qua non
 multum abit Ven. cum casus
 istos permutari in Codicibus
 tritum. Non parvum pro hac
 lectione pondus est in Nonno,
 qui saepe hunc loquendi mo-
 rem secutus est. Ita lib. 26.
 Dionys. p. 680. l. 17.

Γηραλέη παλάμη πολυδαίδαλον
 ἀσπίδα πάλλων.

et lib. 34. p. 860. l. 20.

Μειλίχη παλάμη πεφιδημένον
 ἔγχος αἰίσων.

ut et lib. 37. p. 940. l. 10.

Αἰδομένη παλάμη τετανυσμένον
 ἔγκρον ἀνέλκων.

praeterea lib. 37. p. 946. l. 7.

Τεραμένη παλάμη πρωτάγρια
 κούφισι νίκης.

Confer lib. 43. p. 1126. l. 50.
 lib. 48. p. 1260. l. 13. lib. 48.
 p. 1234. l. 23. [Θαρσαλέη probat
 Wernickius ad Gryphiodor.
 p. 163. G. H. S.]

120. Ὀκναλέοις δὲ πόδεσσιν.
 Sic Kromaierus, qui tamen mi-
 nus accurate vertit *Pigre*, et Rö-
 verus cum septem aliis. Plures 41
 cum Basil. Ὀκναλέως. Prius re-
 cepti. Ita Nonnus Dionys. lib.
 32. p. 816. l. 19.

Ὀκναλέοις δὲ πόδεσσιν ἐχάζετο
 πωθρὸς Ἐρεχθεύς.
 et l. 32.

Σιγαλέοις δὲ πόδεσσιν ἐδύσατο
 δύσκιον ὕλην.

Sic lib 33. p. 32. l. 25.

Ὀκναλέοις δὲ πόδεσσι μόνις
 βραδύς ἦτις Μορφέης.

Conferri velim lib. 34. p. 860.
 l. 30. et lib. 43. p. 1134. l. 3.
 qui locus primo fere similis est.
 lib. 44. p. 1154. l. 22. lib. 47.
 p. 1204. l. 10. lib. 45. p. 1176.

Tanquam irascens, roseam retraxit manum.

Ut vero amatae sensit remissos nutus puellae,

Audacter manu artificiosam traxit vestem

Ultima venerandi ducens ad penetralia templi.

Pigris autem pedibus sequebatur virgo Hero,

120

Tanquam nolens, talemque emisit vocem

Femineis verbis minans Leandro:

Hospes, quid insanis? quid me, infelix, virginem
trahis?

Alia ito via, meamque dimitte vestem:

Iram meorum evita (*time*) locupletum parentum.

125

Veneris non te decet deae sacerdotem sollicitare;

Virginis ad lectum difficile est pervenire.

Talia minata est, convenientia virginibus.

Feminearum autem Leander ubi audivit furorem mi-
narum,

l. 27. lib. 48. p. 1256. l. 32.
p. 1266. l. 32.

121. τοίην δ' ἀνετείκατο φωνήν. Coluthus de Raptu Helenae v. 167. 259. 288. dixit τόσην α. φ. Sic Nonnus Dionys. lib. 6. p. 198. l. 10. Idem lib. 37. p. 942. l. 9. dixit:

Καὶ οἱ ἐπεσσυμένῳ τρομερῆν
ἐνετείκατο φωνήν.
quod rarius est et forte in ἀνε-
τείκατο mutandum, quod in hac
re proprium fere est. Atque ita
quoque Musaeus v. 172. Quod
autem paucos Codices insedit
ἀνεηγάτο, omnino corruptum
hic est.

122. ἀπειλοῦσα. ἐπειλοῦσα
Whitfordus. leg. ἀπειλοῦσα.
FRANCIUS.

42 123. Ξεῖνε, τί μαργαλνεῖς; Sic
et Nonnus Dionys. lib. 45. p.
1160. l. 32.

Κάδμε, τί μαργαλνεῖς; τίτι
δαίμονι κῶμον ἐγεί-
ρεις;

Nec non lib. 37. p. 942. l. 19.

Φαῦνε, τί μαργαλνεῖς ξυνήνοια
κῶμον ἀνάπτων;

Faune, quid festinas insane
communem reprehensionem
accendere?

vel potius quid insanis c. r. ac-
cendens? Quid enim huc faciat
festinare non video.

129. ἐπέλ κλύεν Basil. cum
plurimis aliis, quod auctoritate
Homer. Iliad. O. v. 270. recte
firmavit Röverus. Ven. et B.
legunt ὡς ἔκλυεν. atque ita Non-
nus Dionys. lib. 18. p. 498.
l. 28.

Μέθῃ δ' ὡς ἔκλυε φωνήν.
Verum metro ita laboranti me-
lius succurrit editio secunda,
quae legit ὄτ' ἔκλυεν. Atque
hanc lectionem minime sper-
pendam tuetur idem Nonnus
lib. 35. p. 878. l. 14.

Δαιμονίην δὲ γυναῖκες ὄτ' ἔ-
κλυον εὖσιον ἤχώ.

Nec non lib. 48. p. 1248. l. 2. 43
Καὶ Σεμέλης ὄτε παῖδα φερέσ-
βιος ἔκλυε μήτηρ.

130 Ἐγνώ πειδομένων σημήϊα παρθενικάων.

Καὶ γὰρ ὄτ' ἠϊδοῖσιν ἀπειλείωσι γυναῖκες,
Κυπριδίων ὄρων ἀτάγγελοι εἰσιν ἀπειλαί.
Παρθενικῆς δ' εὐδομον εὐχροον ἀχένα κύσσα
Τοῖον μῦθον ἔειπε πόθου βεβολημένος οἶστρω.

135 Κύπρι φίλη μετὰ Κύπριν, Ἀθηναῖη μετ' Ἀθήνην,
Οὐ γὰρ ἐπιχθονίησιν ἴσην καλέω σε γυναῖξιν,

131. ἀπειλείωσι. ἀπεχθαίρουσι
Cod. Reg. Alii contra metrum
ἐχθαίρουσι apud Röverum, qui
recte reicit has lectiones, quas
non fabricassent boni librarii,
si stylum Musaei accuratius ad-
tendissent, qui easdem voces,
praecipue cum dictorum ratio-
nem reddit, repetere solet. Su-
pra v. 36.

Μῶμον ἀλευομένη ζηλήμονα
δηλυτεράων.

Καὶ γὰρ ἐπ' ἀγλαῖη ζηλήμονές
εἰσι γυναῖκες

Atque ita aliis locis.

132. Κυπριδίων ὄρων. Opti-
me Scholiastes: ὀμιλιῶν τῶν διὰ
τῆς μίξεως. Ita v. 230.

Παννυχίαν δ' ὄρων κρυφίους
ποθέοντες ἀέθλους.

Orpheus Argon. v. 1324.

Ἐλ δέ κε νυμφιδίοις ὄροις λέκ-
τρῳ τε κλιθεῖσα

Παρθενίην ἤσχυνεν, ἕδος πόσις
ἀμμιν ἀγέσθω.

Quod si vero maritali consue-
tudine concubituque

44 Virginitatem defloravit, eius
maritus eam ducito.

Saepeissime tamen notat confu-
bulationes. Ita Nonnus lib. 31.
p. 790. l. 33. lib. 38. p. 968.
l. 8. lib. 40. p. 1016. l. 20. lib.
48. p. 1258. l. 30. p. 1276. l.
10. et l. 32. aliisque locis, quae
non coaervo. Vid. et Hesiodum
in Ἐργοῖς v. 789. et in
Theog. v. 205. Saepe autem,
quemadmodum et in quibusdam
locis iam citatis, notat sermones

de rebus Veneris. Ceterum de
vario huius vocis, significatu
consule Ez. Spanhemium ad Cal-
lini. Hymn. in Lavacr. Pall. v.
66. et ad h. l. Röverum.

[133. κύσσα. Vulg. κύσας.
G. H. S.]

134. πόθου βεβολημένος οἶ-
στρω. πόθῳ β. οἶστρου Venet.
apud Röverum, atque ita forte
in suo invenit Scholiastes, notat
enim: Τοῖον τὸν λόγον εἶπε τῷ
πόθῳ βεβλημένος τῆς ἠδονῆς.
Sed nihil muta. οἶστρος enim,
ut recte definit Ammonius in v.
Μανία, est μανιώδης ἐπιθυμία.
Ita Coluthus de Raptu Helenae
v. 95.

ὄθεν φιλόττος ἐμῆς ἐμὸν οἶ-
στρον ἐλοῦσαί.

Nonnus lib. 4. p. 122. l. 27.
lib. 7. p. 218. l. 17. lib. 11.
p. 316. l. 14. lib. 13. p. 384.
l. 10. lib. 15. p. 424. l. 33.
p. 430. l. 1. lib. 16. p. 456.
l. 31. lib. 26. p. 690. l. 10.
lib. 31. p. 794. l. 2. lib. 33.
p. 836. l. 11. lib. 34. p. 848.
l. 15. lib. 37. p. 956. l. 16. lib.
41. p. 1068. l. 10. lib. 42. p.
1090. l. 33. p. 1102. l. 33.
12. Sic et lib. 7. p. 216. l. 15.

Ζεὺς δὲ πυργλώχινι πόθου δε-
δονημένος οἶστρω.

Quae phrasis pro eo, quod Mu-
45 saeus π. βεβολημένος. ο. dixit,
in deliciis ipsi habita recurrit
lib. 10. p. 288. l. 7. lib. 42.
p. 1084. l. 1. Ceterum hic con-
sule Röverum, qui inter οἶστρον

Sensit persuasarum signa virginum.

130

Etenim quam iuvenibus minantur feminae,

Venerarum consuetudinum nuntiae sunt minae.

Virginia autem bene olentem bonique coloris cervicem
osculatus

Tale verbum ait amoris ictus furore:

Venus cara post Venerem, Minerva post Miner-135
vam,

Non enim terrestribus aequalem voco te mulieribus,

et κέρρον ἔρωτος recte distinguat: hoc autem apud Nonnum crebro quoque recurrit, ut quisvis notare potest: lectorem enim exemplorum, quae notavi, numero obrutum ne taedium capiat, vereor.

136. ἐπιχθονίῳ ἴσῳ — γυναιξίν. Ita omnes editiones et plures MSS. constanter; nec male. An tamen in his lateat manus auctoris equidem dubito. Suspicionem iniicit lectio trium MSS. V. Ven. et Reg. apud Röverum, qui diserte praeferrunt ἐπιχθονίων ἴσῳ — γυναικῶν, quod cur spernamus? ἴσος quidem cum casu secundo constructi sine exemplo putabam; sed res in vado. Ita enim Achilles Tatius lib. 8. p. 475. Καὶ κατὰ λόγον οὕτως ὁ λοιπὸς τῶν καλῶν χορὸς ἕκαστον τοῦ πρόσθεν ἴσον ἔχον. Sic vulgo. Sed omnino emendandum, quod tamen huc non facit, cum doct. Salmasio pag. 701. ἀνίσον. Absorpta videtur prima vocis syllaba, quae in nonnullis forte Codicibus scribebatur, ut centies α et ε permutantur, ἔνίσον, a praecedentis vocis ultima. Iuvat Longus Pastor. lib. 2. p. 61. in eadem fabula: τὸ ὄργανον νοεῖ, καὶ τοὺς καλῶμους κηρῶ συνδήσας ἀνίσους, καθότι καὶ ὁ ἔρως ἀνίσος αὐτοῖς. In-

strumentum animo suo concipit dispares cera coniungendo calamos ad testandum disparem illis fuisse amorem. Sed in viam. Nonnus lib. 8. p. 234. l. 21.

Τῆς δέμας ἴσον ἔχουσα δμέστι-46
χεν ἐς δόμον Ἥρη.

Cui corpus aequale habens transiit in domum Iuno.

Idem lib. 22. p. 586. l. 2.

Χιονέης σέλας ἴσον ἀκοντίζουσα Σελήνης.

Candidae iubar aequale iaculans Lunae.

Nec non lib. 25. p. 674. l. 14.

Ἄνδρός ἔχον τύπον ἴσον, δς ἐν λεχέεσσιν ἰάων.

Ut et lib. 37. p. 928. l. 4.

Μοῦνος ἔχον τύπον ἴσον ἐῆς γενέταο τεκούσης.

Sic et Ixelos occurrit apud eundem lib. 25. p. 642. l. 27.

Τίς κάμε τοῖον ἀγῶνα, τίς Ἰελος ἐπλετο Βάχχου.

Nec tantum cum casu secundo, sed et cum quarto iunctam invenitur ἴσος apud eundem lib. 26. p. 667. l. 12.

Καὶ δέμας ἀλλάξασα μετάτροπον ἴσον Ὀρόντην Γαμβρόν ἀερσιλόφον μιμήσατο Δηριάδης.

Et corpus mutans versatile simile Orontem

Generum superbi imitabatur Deriadei.

- Ἄλλά σε θυγατέρεςσι Διὸς Κρονίωνος ἔτσω·
 Ὀλβιος, ὃς σ' ἐφύτευσε, καὶ ὀλβίη, ἣ τέκε μήτηρ,
 Γαστήρ, ἣ σ' ἐλόχευσε, μακαράτη· ἀλλὰ λιτάων
 140 Ἡμετέρων ἐπάκουε, πόθου δ' οἴκτειρον ἀνάγκην.
 Κύπριδος ὡς ἰφραία μετέρχεο Κύπριδος ἔργα.
 Δεῦρ' ἴθι, μυστιπόλευε γαμήλια θεσμὰ θεαίνης.
 Παρθένον οὐκ ἐπέοικεν ὑποδρῆσαι Ἀφροδίτη,
 Παρθενικαῖς οὐ Κύπρις λαίνεται. ἦν δ' ἐτελήσης
 145 Θεσμὰ θεῆς ἐρόντα καὶ ὄργια πιστὰ δαῖναι,

140. οἴκτειρον. Ita in Nonno Dionys. lib. 5. p. 166. l. 13. pro

47 Παιδοφόνους οἴκτειρον ἀμεμφέας.

Filii homicidas miserare irreprehensibiles.

legendum οἴκτειρον.

141. μετέρχεο Κύπριδος ἔργα. Recte contra Pareum, qui μετέρχεο volebat, vulgatam lectionem defendit Röverus ex Homero Iliad. E. v. 429. Sic Nonnus Dionys. lib. 1. p. 24. l. 26.

μετερχομένη δὲ καὶ αὐτῇ

Οίστρομανῆς μύραινα δρακοντείης πόθον εὐνής
 Ποντοπόραν ἐφοίξῃ θεημάχον
 ἄσθμα δρακόντων.

pertransiens vero et ipsa

Oestro agitata miraena serpentini desiderium lecti

Per mare incedentium exhorruit cum diis pugnantem halitum draconum.

Mallet vertere: cum adiret vero et ipsa o. a. m. serpentis desideratum lectum. vel potius: exercens desideratum cum serpente concubitum. Cum isto autem loco conferri meretur Achilles Tatius lib. 1. p. 59. apud quem legitur μύραινα, quod et in Nonno forte quis reponeret, ut obfuerit similitudo ultimas

praecedentis vocis literae; sed ego vulgatam lectionem non temere sollicitarem.

142. Omittit hunc versum 4 editio Basileensis.

143. ἐπέοικεν. Pareus edidit ἐπέοικε.

Ibid. ὑποδρῆσαι. ὑποδρῆσειν Basil. aliseque apud Röverum. Mendose Nonn. Dionys. lib. 34. p. 862. l. 16.

— ἃ τε λάτρεις ὑποδρῆσαι Διονύσω.

Sic lib. 40. p. 1026. l. 5. p. 1028. l. 4. lib. 43. p. 1116. l. 23. Attamen lib. 48. p. 1264. l. 25. occurrit:

Μὴ γαμήη μετὰ πίτμον ὑποδρῆσεις Ἀφροδίτη.

Quem locum Pareus adducit edens et in notis ὑποδρῆσειν. Sed in Nonno omnino legendum ὑποδρῆσεις.

145. ὄργια πιστὰ. Duo Codices κεδνὰ apud Röverum, sed qui recte notat Veneris sacra per excellentiam dici posse πιστὰ, atque hinc foedera amantium. Vox autem ὄργια, quae proprie Sacra Liberi notat, varios induit significatus, et quaevis mysteria denotat. Nonnus Dionys. lib. 4. p. 126. l. 32.

καὶ Αἴγυπτίου Διονύσου.

Εὐία φοιτητῆρος Ὀσειρίδος ὄργια φαίνων.

Sed te filiabus Iovis Saturnii adsimilo:

Beatus, qui te genuit, et beata, quae peperit mater,

Venter, qui te enixus est, beatissimus: sed preces

Nostras exaudi amorisque miserere necessitalis.

140

Veneris ut sacerdos exerce Veneris opera.

Huc ades, initiare nuptialibus legibus deae.

Virginem non decet ministrare Veneri,

Virginibus Venus non gaudet. Si vero volueris

Instituta deae amabilia et caerimonias fidas (veras) 145
scire,

Ibid. l. 27. Cadmus, qui Graeciae literas induxit, dicitur

Πάτρια θεσπεσίας δεδαημένους
ὄργια τέχνης.

Paterna divinae doctus mysteria artis.

Sic lib. 41. p. 1074. l. 21.

Κάδμος ἐγγλωσσοῖο διδάσκειται
ὄργια φωνῆς.

Sic lib. 35. p. 868. l. 10.

εἰ ποθεν εὖρω

49 Φάρμακα λυσιπόνου Παιήονος
ὄργια τέχνης.

lib. 38. p. 966. l. 22.

Ἰδμων δ' αἰολόμητις, ἐπεὶ μάθην
ὄργια Μούσης

Οὐρανίης εὐκνυλον ἐπισταμένης
ἔτν ἄστρων.

Idmon vero varia consilia sciens, postquam didicisset orgia Musae

Uraniae circularem cognoscentia viam astrorum.

Quemadmodum et lib. 41. p. 1072. l. 16.

Στίλβων, ὃ ἐνὶ πάντα τετεύχεται
ὄργια θεσμών.

Atque ita sacra Veneris hoc loco vocat Poëta, quocum con-

ferri velim, quem ipsum respexisse non vane coniecero, Achillem Tatium lib. 4. p. 219. ubi

Clitophon ad Leucippen: Μέχρι ποτε, εἶπον, χρηεύομεν τῶν τῆς

Ἀφροδίτης ὄργίων; *Quousque tandem, inquam, Veneris fructu*

carendum nobis erit? Quo loco

vehementer adridet, quemadmodum in libris esse et potius legendum monet Cl. Salmasius pag. 607. elegantissima lectio

χρηεύομεν. Sic apud Suetonium in Iulio Caesare cap. 66. *Aut*

quidem vetustissima nave imposi-

tos quocumque vento in quascun-

que terras iubeo avehi cum viris

doctis omnino legendum, non iu-

debo, quod minus sapit minantem

ducem. Praesentia autem tem-

pora pro futuris eleganter ad-

hibentur, sed parum intellecta

conrumpendi scriptores saepe

ansam, dederunt. Callimachus

Hymn. in Dian. v. 251.

ἀλαπαξέμεν ἠπελλῆσε 50

Ἀνδάμις ὑβριστής.

Quod non intellexit Henr. Stephanus, qui perperam in ἀλα-

παξέμεν mutat. Epigr. 1. v. 6.

σὺν μοι

Βούλευσον, ποτέρον εἰς ὑμέ-

ναίον ἄγω.

Lactantius de Mort. Pers. cap.

18. *Ille vero aiebat ei indecens*

esse, si post tantam sublimis fa-

stigii claritatem in humilis vitae

tenebras decidisset, et minus tu-

tum, quod in longo imperio mul-

torum sibi odia quaesisset. Vir

doctus Io. Columbus legendum

putat et pro ei, quod elegantia

non caret; recte enim cohaeret

cum seqq. et minus tutum. Nec

tamen plane necessarium. Esi

Ἔστι γάμος καὶ λέκτρα. - σὺ δ', εἰ φιλέεις Κυθέρειαν,
Θελξινόων ἀγάπαζε μελιφρονα θεσμόν ἐρώτων,
Σὸν δ' ἰκέτην με κόμιζε καὶ, ἦν ἐθέλῃς, παρακοίτην,
Τὸν σοὶ Ἔρως ἤρρευσεν τοῖς βελέεσσι κυχῆσας,

150 Ὡς θρασὺν Ἑρακλῆα θεοῦ χρυσόοῤῥαπις Ἑρμῆς
Θητεύειν ἐκόμιζεν Ἰαρδανίην ποτὶ νύμφην.

Σοὶ δέ με Κύπρις ἔπεμπε καὶ οὐ σοφὸς ἤγαγεν Ἑρμῆς.
Παρθένοσ οὐ σε λέληθεν ἀπ' Ἀρκαδῆς Ἀταλάντη,

Ἡ ποτε Μειλανίωνοσ ἐρασσαμένωσ φόνεγ εὐνήν

155 Παρθενίησ ἀλέγουσα· χολωσαμένησ δ' Ἀφροδίτησ,
Τὸν πάροσ οὐκ ἐπόθησεν, ἐνὶ κραδίῃ θέτο πάσῃ.

enim pro sibi aliquando occur-
rit, ut notum. Nec decere cum
casu tertio insuetum. Quod
enim P. Bauldri intrudit futu-
rum esse, pluito more inscitiam
prodit. Plautus Milit. Glorios.
5. 1. v. 10.

Quippe si resciverint inimici
consilium tuum,
Tuopte tibi consilio ocludunt
linguam et constringunt
manus,

Atque eadem quae illis voluisti
facere faciunt tibi.

Multus in hac locutione Hygi-
nus, ut patet ex Indice Locu-
tionum Rariorum aucto a Th.
Munckero in v. Infinitivus. Or-
pheus Argon. v. 291.

ἐν δ' ἄρα φωνῇ
Δαὸσ ἐπεῤῥόθεεν, Μινύαισ ἐπι-
κοίρανον εἶναι

Ἀλκιδῆν.

et v. 301.

Καὶ δῆξαν Ἰήσωνα κοίρανον
εἶναι.

51 Theocritus Idyll. 27. v. 60.

Φῆσ μοι πάντα δόμεν, τάχα δ'
ἕστερον οὐδ' ἄλα
δοίης.

Confer Achillem Tat. lib. 8.
p. 479. Aristaen. I. 13. Pro-
prium autem hoc est vaticinan-
tium. Ovid. Heroid. ep. 5.
v. 117.

Graia iuvenca venit.

Ubi videndus summus Burman-
nus. Lucas in Evang. cap. 23.
v. 29. Ὅτι ἰδοῦ, ἔρχονται ἡμέ-
ραι, ἐν αἷσ ἐροῦσι· Μακάριαι αἱ
στεῖραι κ. τ. λ. [Lennepius Ani-
madvers. ad Coluth. p. 80.: „Sus-
pectum mihi admodum epithe-
ton πιστά, quod hic sane cum
ἄργια iunctum vix admitti po-
test. Videtur scribendum: —
καὶ ἄργι' ἄπυστα δαῖηται. Hero
enim Veneris mysteriorum ad-
huc ignara erat, quae adeoque
recte eius respectu ἄπυστα et
ἰγνοῖα dici poterant.“ Conf.
Dorvillius ad Chariton. p. 444.
ed. Lips. G. H. S.]

148. ἦν ἐθέλῃσ Basil. cum
omnibus aliis. Unus Kromaierus
edidit ἐθέλεισ, inprobante meri-
to Rövero. Graecos ita locutos
equidem non nego, quippe ita
Nonnum Dionys. lib. 20. p. 544.
l. 1.

Ἐρπησ δ', ἦν ἐθέλεισ, θωρή-
ξομαι.

Sed rarissima haec constructio,
nec apud Nonnum, nisi unico
hoc loco, ni fallor, obvia, cum
in plurimis alteram usurpet.
Sic lib. 10. p. 288. l. 6. lib. 16.
p. 446. l. 15. lib. 17. p. 480.
l. 20, et 24. lib. 19. p. 510.

Sunt nuptiae et lecti. Tu autem, si amas Venerem,
 Mulcentium mentem ama suavem legem amorum,
 Tuumque servum (*tibi supplicem*) me accipe et, si
 velis, coniugem,

Quem tibi Cupido venatus est suis sagittis adsecutus,
 Sicut audacem Herculem celer auream gestans virgam 150

Mercurius

Servitum duxit Iardaniam ad puellam.

Tibi vero me Venus misit et non sapiens adduxit

Mercurius.

Virgo non, te latet ab Arcadia Atalanta,

Quae olim Milanionis amantis fugit lectum,

Virginitatem curans; irata autem Venere,

Quem prius non amavit, (*eum*) in corde posuit toto. 155

l. 24. et l. 31. lib. 24. p. 638.
 l. 19. lib. 29. p. 748. l. 22.
 aliisque locis plurimis. Theocritus Idyll. 27. v. 35.

Ὁὐ μ' αὐτὸν τὴν Πάνα, καὶ ἦν
 καὶ ἐθέλης με διώξει.

Versu 144 Poëta noster dixit
 ἦν δ' ἐθέλησης. Quomodo saepe
 idem Nonnus, ut lib. 2. p. 74.
 l. 31. lib. 6. p. 198. l. 12. lib.
 8. p. 234. l. 3. lib. 10. p. 286.
 l. 18. lib. 16. p. 442. l. 21. lib.
 19. p. 510. l. 25. lib. 31. p. 792.
 l. 23. p. 796. l. 23. lib. 34.
 p. 854. l. 21. aliisque locis plu-
 rimis. Tantum lib. 5. p. 168.

l. 7. occurrit ἦν δ' ἐθέλησεις,
 pro quo vir doctissimus Gerar-
 tus Falkenburgius in Lection. et
 Coniect. ad h. l. legendum pu-
 tat ἦν ἐθέλης: infeliciter sane.
 Quanto rectius perpetuum lo-
 quendi morem Poëtae secutus
 reposuisset ἦν δ' ἐθέλησης? Hoc
 et occurrit apud Musaeum v.
 180. ubi in Codici scribenti ἦν
 δὲ θέλησης praesidium est in
 Nonno lib. 16. p. 440. l. 10.
 ubi dicit: ἦν δὲ θέληση. nec
 non lib. 21. p. 570. l. 8.

Ἦν δὲ θέλης, πόδα κάμψον
 ὀρούριον εἰς χθόνα
 Μήδων.

Si quis tamen potius hic legen-
 dum putet ἦν δ' ἐθέλησης et
 ἦν δ' ἐθέλης, quemadmodum
 primo, quem adduxi, loco, pro
 ἦν δ' ἐθέλεις, ἦν ἐθέλης, me non
 difficilem habebit, quamvis pe-
 riculosiores tales emendationes, 53
 si Codices non faveant.

151. Ἰαρδανίην. Ἰορδανίην Vati-
 tic. et B. quemadmodum Ven.
 Ἰορδανίη apud Röverum. Eo-
 dem modo in Palaephato pro
 Ἰορδάνον Tollinum restituisse
 Ἰορδάνου memorat Iac. Grono-
 vius ad Herod. I. 7. p. 797.
 Qui scriptor eam ancillam Iar-
 dani vocat: Heraclidae enim
 ipsi memorantur ἐκ δούλης τα
 τῆς Ἰορδάνου γεγονότες καὶ Ἡρα-
 κλέος. quod ut conciliet Grono-
 vius, putat in imperio Asiaticis
 simili, ubi praeter reges omnia
 serva, Omphalen, Iardani licet
 uxorem, δούλην dici posse.

153. λέληθεν. In editione
 Basil. mendose legitur λέλυ-
 θεν.

- Πείθεο καὶ σὺ, φίλη, μὴ Κύπριδι μῆνιν ἐγείρης.
 Ὅς εἰπὼν παρέπεισεν ἀναινομένης φρένα κούρης,
 Θυμὸν ἐρωτοτόκοισι παραπλάγξας ἐνὶ μύθοις.
 160 Παρθενικὴ δ' ἀφθογγος ἐπὶ χθόνα πῆξεν ὀπωπῆν
 Αἰδοῖ ἐρυθρίωσαν ὑποκλέπτουσα παρειήν,
 Καὶ χθονὸς ἔξεεν ἄκρον ὑπ' ἴγνεσιν, αἰδομένη δὲ
 Πολλάκις ἀμφ' ὤμοισιν ἐόν, ξυνέεργε χιτῶνα.
 Πειθοῦς γὰρ τάδε πάντα προάγγελα· παρθενικῆς δὲ
 165 Πειδομένης ποτὶ λέκτρον ὑπόσχεσις ἐστὶ σιωπῆ.
 Ἦδη καὶ γλυκύπικρον ἐδέξατο κέντρον ἐρώτων,
 Θέρμετο δὲ κραδίην γλυκερῶ πυρὶ παρθένος Ἡρώ,
 Κάλλει δ' ἰμερόεντος ἀνεπτόλητο Λεάνδρου.
 Ὅφρα μὲν οὖν ποτὶ γαῖαν ἔχεν νεύουσαν ὀπωπῆν,
 170 Τόφρα δὲ καὶ Λεάνδρος ἐρωμανέεσσι προσώποις
 Οὐ κάμεν εἰσορῶν ἀπαλόχροον ἀνχένα κούρης.
 Ὅψὲ δὲ Λεάνδρω γλυκερῆν ἀνευεῖκατο φωνήν
 Αἰδοῦς ὑγρὸν ἔρευθος ἀποστάζουσα προσώπου·

157. ἐγείρης. Corruptus in hac voce Nonnus Dionys. lib. 44. p. 1152. l. 6.

54 Ἄλλ' ὅτι καὶ μανίης μεδέω καὶ λύσσαν ἀγείρω.

Sed quod etiam insaniae impetro et rabiem excito.

Ita saltem legitur in editione Hanoviae impressa A. 1610. Sed legendum ἐγείρω. Ita lib. 1. p. 40. l. 6.

Καὶ πλεον οἶστρον ἔγειρε.
 lib. 4. p. 120. l. 16.

ὧς κεν ἐγείρω
 Οἶκτον ὁμοῦ καὶ ζῆλον ἀδελγῆ Περσεφονείῃ.

lib. 22. p. 600. l. 7.

Δάκρυα Νηϊάδεσσιν ἀδακρῦτοις ἐγείρων.

lib. 31. p. 784. l. 5.

Καὶ χολὸν ἄλλον ἐγειρεν Ἐρωθαίῳ παρὰ πόντω.

Vide praeterea lib. 43. p. 1116. l. 27. Absolute Orpheus Argon.

v. 415.

Ἦδ' ὡς Ἡρακλεῖ καταπεία μαίμοντες

Ἐν Φολόῃ δῆρισαν, ἐκεῖ μένος σίνου ἐγειρεν.

160. ἐπὶ χθόνα πῆξεν ὀπωπῆν. Ita Coluthus de Raptu Helenae . 296.

Ἐννεπεν ἡ δ' ἐρόεσσαν ἐπὶ χθονὶ πῆξεν ὀπωπῆν.

Illud ἐπὶ χθονὶ occurrit et apud Homerum Iliad. A. 88.

Οὔτις ἐμεῦ ζῶντος καὶ ἐπὶ χθονὶ δερκομένοιο.

Locum enim non inspexit Voetius, qui citat ἐπὶ χθόνα.

161. ἐρυθρίωσαν. ita Whitfordus. forte ἐρυθροίωσαν. FRANCIVS. Coniecturam viri doctissimi iuvat Basileensis editio, et S. apud Röverum, et in quibus, quamvis corrupte, ἐρυθροίωσαν et ἐρυθροίωσαν scribitur. In reliquis omnibus ἐρυθρίωσαν, quemadmodum et in Nonno scribitur Dionys. lib. 9. p. 266. l. 20. atque ita aliquoties occurrit ἐρυθρίωσαν et ἐρυθραίνετο. [Lobeckius Parerg. ad Phryniach.

Persuadere et tu, cara, ne Veneri iram excites.

Sic fatus persuadendo flexit recusantis mentem pu-
ellae,

Animum (eius) amorem parientibus errare faciens
verbis.

Virgoque tacita in terram defixit oculos 160

Pudore rubefactam abscondens genam,

Et terrae radebat summum vestigiis, pudibunda
autem

Saepe circa humeros suam contraxit vestem.

Persuasionis enim haec omnia praenuntia: virginis
enim (certe)

Persuasae ad lectum promissio est silentium. 165

Iam et suavamarum suscepit stimulum amorum,

Urebatur autem cor dulci igne virgo Hero,

Pulcritudineque suavis stupescebat Leandri.

Quando igitur (illa) in terram habebat inclinatos.
oculos,

Tum et Leander amore furente vultu 170

Non defatigabatur spectando teneram cervicem vir-
ginis.

Tandem autem Leandro suavem (hanc) emisit vo-
cem (Hero)

Verecundiae madidum ruborem stillans a facie:

p. 728. corrigit ἐρεθδιώσαν.
G. H. S.]

162. ὅπ' ἔχρεσιν. ἐπ' ἔχρεσιν
56 Basil. cum pluribus aliis. Quin-
que scribunt ὅπ', atque ita Rö-
verus edidit. Nihil verius. Sic
plane Nonnus Dionys. lib. 10.
p. 276. l. 4. de Ino in mare se
praecipitante:

Ὅς φασμένη τρομοροῖσιν ὅπ' ἔχ-
ρεσιν ἤλατο πόντον.

Sic ubi dixit, trepidis vestigiis
desiliit in pontum.

Quo loco inductus hic malui
vertere; Et terrae radebat sum-

mum vestigiis sive pedibus, quam
subter vestigia, quod non plane
perperam quem facturum dicit
cel. Kromaierns; sibi tamen pla-
57 cere alteram interpretationem,
quae mihi tamen non aequè
adridet. Erudite autem vir cel.
hunc locum contra nugae Parei
explicavit.

169. ὀπωπήν. male vulgò ὀμι-
χλήν. FRANCIUS. ὀμιχλήν Ba-
sil. quoque cum aliis multis,
sed veram lectionem, quam et
Scholiastes in suo Codice inve-
nisse videtur, dudum viri docti
reducerunt.

- Ξεῖνε, τοῖς ἐπέεσι τάχ' ἂν καὶ πέτρον ὀρίναις.
 175 Τίς σε πολυπλανέων ἐπέων ἐδίδαξε κελύδους;
 Οἱ μοι, τίς σ' ἐκόμισεν ἐμὴν ἐς πατρίδα γαῖαν;
 Ταῦτα δὲ πάντα ματὴν ἐφθέγγεο. πῶς γὰρ ἀλήτης
 Ξεῖνος εἰὼν καὶ ἄπυστος ἐμῇ φιλότῃ μιγείης;
 Ἀμφαδὸν οὐ δυνάμεσθα γάμοις ὀλοίοισι πελάσσαι.
 180 Οὐ γὰρ ἐμοῖς τοκέεσσιν ἐπεύαδεν· ἦν δ' ἐθελήσῃς
 Ὡς ξείνος πολύφοιτος ἐμὴν ἐς πατρίδα μίμνειν,
 Οὐ δύνασαι σκοτέεσσαν ὑποκλέπτειν Ἀφροδίτην.
 Γλῶσσα γὰρ ἀνδρώπων φιλοκέρτομος· ἐν δὲ σιωπῇ
 Ἔργον ὅπερ τελεῖ τις ἐνὶ τριόδοισιν ἀκούει.
 185 Εἰπέ δὲ, μὴ κρύψῃς, τὸν οὔνομα καὶ σέο πάτρην.
 Οὐ γὰρ ἐμόν σε λέληθεν· ἐμοὶ δ' ὄνομα κλυτὸν Ἡρώ.
 Πύργος δ' ἀμφιβόητος ἐμὸς δόμος οὐρανομήκης,

176. ἐκόμισεν. ἐκόμισεν Basil. Sic in Nonno Paraphr. Joann. cap. 19. v. 61. pro

58 ἐκτοθεν ὑφορόφων μεγάρων ἐκόμισεν Ἰησοῦν. legendum ἐκόμισεν.

177. ἐφθέγγεο. ἐφθέγγετο Basil. Sic in So. legi et edidisse Rondellium, sed in notis conrexisse monet Röverus. Eadem menda insedit Nonno Dionys. lib. 40. p. 1040. l. 24.

Εἶπε σὺ Παιῶν ὀδυνήφατος, εἰ πέλες αἰθήρ

Πομῖλος, Ἀστροχίτων δὲ φατίζεται· ἐννύχοι γὰρ

Ὀφραῶν ἀστερόντες ἐκαναγάζουσι χιτώνες·

Ὀδασιν εὐμανέεσσιν ἐμὴν ἀσκάζω φωνήν.

Sive tu Paeon dolorem mitigans, sive es aether

Varius, Astrochiton vero appellatur: nocturnae enim

Caelum stellatae illustrant tunicae:

Auribus benevolis meam amplectere vocem.

Caecus est, qui non legendum

mecum censet, Ἀστροχίτων δὲ φατίζεται, Astrochiton vero appellaris. Verbis parco in re clarissima. Forte et in Paraphr. Evang. Joannis cap. 4. ubi vulgo scribitur:

Οὐδὲ μὲν εἶρετο Πέτρος ἄτε θρασύς, οὐδὲ τις αὐτὸν

Τολμήσας ἐρέεινε, τί δίζεται, ἢ τί μετ' αὐτῆς

Φθίγγεται.

melius legeretur τί δίζεαι, ἢ τί μ. α. Φθίγγεαι. Certe ita sacer Scriptor v. 27. οὐδέ τις μέντοι εἶπε· Τί ζητεῖς; ἢ τί λαλεῖς μετ' αὐτῆς; Hunc autem presse sequitur Nonnus in talibus.

178. ἄπυστος. ἄπιστος Basil. Legendum ἄπυστος cum H. Stephano. Vulgatum defendit Rondellius. FRANCIIUS. Probarunt hanc lectionem cel. Dorvillius, nec non Röverus, quibus summo iure parui. ξείνος autem et ἄπιστος iuncta reperiantur apud Nonnum Dionys. lib. 14. p. 410. l. 22. et lib. 56. p. 904. l. 15.

Ibid. ἐμῇ. in ora veteris Editionis scribitur ἐμοῖ.

Hospes, tuis verbis forsā et caute moveas.

Quis te fallentium verborum docuit vias?

175

Hei mihi! quis te duxit meam in patriam terram?

Haec tamen omnia frustra locutus es. Quomodo enim,

vagus

Hospes quum sis et ignotus, meo amori miscearis?

Palam non possumus nuptiis legitimis iungi;

Non enim meis parentibus (*id*) placuit: si autem

voles

Ut hospes vagabundus mea in patria manere,

Non potes furtivam celare Venerem.

Lingua enim hominum amans conviciorum, et in silentio (*clam*)

Opus quod perficit aliquis, in triviis audit.

Dic vero, ne celes, tuum nomen et tuam patriam: 185

Non enim meum te latet: mihi nomen inclytum Hero.

Turris autem circumsona mea domus praealta,

179. *δυνάμεσθα*. In quibusdam scribitur *δυνάμεθα*. Sed mendose. Sic apud Phavorinum: *Σοὶ πάντες μαζόμεθα, παρ' Ὀμήφω, ἦγουν διὰ σέ*. ut et Hesychium loco etiam citato a Valckenaerio ad Lesbonaetiam p. 186. cum in Homero Iliad. E. v. 875. recte legitur *μαζόμεσθα*.

181. *κολύφοιτος*. Pareus mallet *κολύφοιτος*, atque ita Cod. Ven. apud Röverum. Mirum tamen, addit, ut Poëta scripserit *περίφοιτος*, quemadmodum Nonnus in Dionysiis. Id quamvis non spernerem, tamen contra Codices nil moveo.

182. *σοκότεσαν*. Cum in B. *τοκέσαν* et Rondell. *σοκτέσαν* offenderet, acute elegantissimus Röverus *τοκέσαν* legendum coniecit; verius tamen in Add. vulgatam satis sibi placere fatetur lectionem, sed *σοκότεσαν* *Ἀφροδίτην* elegantius verti posse *furtivam Venerem* quam *tenebro-*

sam, quod in versione secutus sum. Confer ad h. l. Pareum.

183. *ἐν δὲ σιωπῇ*. ut supra v. 104. *ἐν ἡσυχίᾳ*. et omissa praepositione v. 115. *ἡ δὲ σιωπῇ κ. τ. λ.* Generale autem hoc est effatum de iis, quae secreto gesta facile in hominum notitiam perveniunt, atque adeo hic tantum noctem fraudi et rebus obscoenis accommodam minime cum Pareo intelligendam puto.

184. *ἐν τριώδοισιν ἀκούει*. Optime locum cepit Andreas Papius vertens:

In trivisque aliquis, tacite quae gesserit, audit.

Pessime Daniel Pareus, qui notat: *Cluit*. Alibi Graecus Antiphon in Politico: *ὑπέρ τε δόξης καὶ σωφροσύνης καὶ εὐκλείας καὶ τοῦ εἰ ἀκούειν* etc. Putavit vir bonus *ἀκούειν* ideam hic esse, quod Latini dicunt *bene*, *male audire*, quod a mente Musaei remotissimum.

Ὅτι ἐπι ναιετάουσα σὺν ἀμφιπόλῳ τιλὶ μούνη
 Σηστιάδος πρὸ πόλης ὑπὲρ βαθυκύμονας ὄχθας
 190 Γαίτονα πόντον ἔγω στυγεραῖς βουλήσι τοκῶν·
 Οὐδὲ μοι ἐγγυὺς ἔασιν ὀμήλικες, οὐδὲ χορεῖαι
 Ἴδιθῶν παρῆασιν, αἰεὶ δ' ἀνὰ νύκτα καὶ ἡῶ
 Ἐξ ἀλὸς ἠνεμόφωνος ἐπιβρέμει οὐασιν ἠχῆ.
 Ὡς φαμένη ῥοδέην ὑπὸ φάρεϊ κρύπτε παρειήν
 195 Ἐμπαλιν αἰδομένη, σφετέροις δ' ἐπεμύμφετο μύθοις.
 Λεῖανδρος δὲ πόθου βεβολημένος ὀξεί κέντρον
 Φράζετο, πῶς κεν Ἔρωτος ἀεθλεύσειεν ἀγῶνα.
 Ἄνδρα γὰρ αἰολόμητις Ἔρωτος βελέεσσι δαμάξει,
 Καὶ πάλιν ἀνέρος ἔλκος ἀκέσσειται· οἷσι δ' ἀνάσσει
 200 Ἀντὸς ὁ πανδαμάτωρ βουληφόρος ἐστὶ βροτοῖσιν.
 Ἀντὸς καὶ ποθέοντι τότε χραίσμησε Λεῖανδρον.
 Ὅψὲ δ' ἀλαστήσας πολυμήχανον ἔννεπε μῦθον·
 Παρθένε, σὸν δι' ἔρωτα καὶ ἄγριον οἶδμα περήσω,

188. μούνη. Forte μούνη, ut
 ad Hero referatur. FRANCIUS.
 Sic et MS. exhibere monuimus
 supra ad v. 33., neque haec ele-
 gans mihi displicet coniectura,

189. ὄχθας undas Interpres
 in editione Basil. vertit. Rectius
 alii βαθυκύμονας ὄχθας reddunt
 61 profundas undas habentia littora.
 Proprie autem hanc vocem no-
 tare ripam fluvii contra Annam
 Fabri alios docuisse hic monet
 Kromaierus. Sic Ammonius in
 v. Ὄχθαί μὲν γὰρ εἰσι ποταμῶν
 χεῖλη. Migrant hanc observatio-
 nem saepe scriptores, ut hic
 Musaeus. Contra Nonnus Dio-
 nys. lib. 23. p. 600. l. 19.

Ἀντὰρ ὁ βάροβαρὰ φῶλα παρ'
 ἠόντας ἄορι τύπτων
 Εἰς προχοῆς ἔτρεψε.

et l. 27.

Οὐδ' ἐπι δὴν παρὰ θῖνα φρεσ-
 σακέος ποταμοῖο.

Utraque enim vox proprie de
 littore maris usurpatur. Vid. et
 pag. 602. l. 17. Eodem modo

ripa pro littore maris occurrit
 apud Lactantium de Mort. Per-
 sec. cap. 36. Diversas ripas ar-
 mati tenebant. Sermo autem est
 de Propontidis litoribus. Vid.
 vir doctus Io. Columbus. Virgi-
 lius Aeneid. lib. 8. v. 82.

Candida per silvam cum foetus
 concolor albo
 Procubuit viridique in litore
 conspicietur sus.

Servius: LITORE] fluviali sci-
 licet. Ita v. 43.

Litoneis ingens inventa sub ili-
 cibus sus.

Ad quem locum notat idem:
 LITOREIS] Licet possimus et-
 iam de fluvio litus dicere: ponit
 tamen discretionem, ut hic, sub
 ilicibus. paulo post: Viridique etc.
 Ipse Servius ad v. 57. sic ergo
 et nunc ducam a litore fluvii non
 recedentem significat: Ovidius
 Heroid. ep. 6. v. 34.

Milite tam forti ripa tenenda
 fuit.

In qua habitans cum ancilla quadam sola
Sestiensem ante urbem super (ad) profundas undas
habentia littora

Vicinum pontum habeo invisis consiliis parentum: 190

Neque me prope sunt coetaneae, neque choreae
Iuvenum adsunt, sed semper noctu et interdum

Ex mari ventosus insonat auribus sonitus.

Sic fata roseam sub veste celabat genam

Rursus pudefacta, suaque increpabat dicta. 195

Leander autem amoris percussus acuto stimulo

Cogitabat, quomodo Amoris certaret certamen.

Virum enim varius consiliis Amor sagittis domat,

Etiam rursus viri vulneri medetur; quibusque domi-
natur

Ipse omnium domitor iis etiam consulit hominibus. 200

Ipse etiam amanti tunc auxiliatus est Leandro.

Tandemque ingemens solers dixit verbum:

Virgo, tuum propter amorem etiam asperam un-
dam transibo,

Consule Nic. Heinsium ad h. I. Graevium ad Flor. 2. 2. §. 1. et quos laudat Wopkensius in Obs. Misc. Vol. x. p. 12.

193. *ἡνεμόφωτος. ἡνεμόεντος* Basil. Prius retinui viris doctis obsecutus, sed, quod in versione relictum, *ventosi* mutavi in *ven-
toque*: construenda enim haec vox non cum *άλος*, sed *ἡγή*.

194. *κρύπτει*. Sic Basil. cum reliquis praeter P. et Vo. in quibus *κλέπτει*: nam Kromaierus errorem tandem emendavit, notante Rövero. Nonnus Dionys. lib. 36. p. 696. l. 21.

*Ἴππου γὰρ φορέοντες ὀλωλότος
ἀντιγα κήρης*

*Ψευδόμενοι κρύπτουσιν ἀλη-
θεία κύνλον ὀπωπής.*

et loco plane simili lib. 42. p. 1098. l. 22.

*Παρθένος ἄστατον ὄμμα φου-
λασσομένη Διονύσου
Ἰφάρει μαρμαίρουσαν ἔην ἔκρυ-
ψε παρρηίην.*

Alteram lectionem quidem invenit ipse Poëta v. 161. et Achilles Tat. lib. 6. p. 359. *καὶ κλέ-
πτει τὸ πρόσωπον τῆ πέπλω*. Sed contra Codicum consensum nil moveo.

198. *αιολόμητις*. Quidam *αιολόμητιν*, sed minus recte, ut iam monuit doct. Röverus. Sic et Amor Nonno vocatur Dionys. lib. 33. p. 24. l. 14.

*Δευτερος αιολόμητις Ἔρωτος τε-
χνήμονι θεομῶ*

*Ἰμερόεν δέπας εἶλε καὶ εὐξάτο 64
Τριτογενεῖη.*

Quemadmodum Venus *δολόμη-
τις* dicitur Colutho de R. H. v. 80.

- Εἰ πυρὶ παφλάζοιτο καὶ ἄπλοον ἔσσειται ὕδωρ.
 205 Οὐ τρομέω βαρὺ χεῦμά τειν μετανεύμενος εὐνήν,
 Οὐ βρόμον ἠχέεντα περὶ πτώσοιμι θαλάσσης,
 Ἄλλ' αἰεὶ κατὰ νύκτα φορευμένος ὕγρὸς ἀκόιτης
 Νήξομαι Ἑλλήσποντον ἀγάρροον. οὐχ ἕκαθεν γὰρ
 Ἄντια σεῖο πόλῃος ἔχω πολλέθρον Ἀβύδου.
 210 Μοῦνον ἐμοὶ ἓνα λύχνον ἀπ' ἠλιβάτου σεῖο πύργου
 Ἐκ περάτης ἀνάφαις κατὰ κνέφας, ὄφρα νοήσας
 Ἔσομαι ὀκλᾶς Ἐρωτος ἔχων σέθεν ἀστέρα λύχνον,
 Καὶ μιν ὀπιπτεύων οὐκ ὄφομαι δύντα Βοώτην,

206. περιπτώσοιμι. Ita V. Ven. Cod. Reg. S. nec non St. e: L. in marg. idque voluit Cod. A. in quo legitur περιπτώσοιμι. Reliqui omnes scribunt βαρυγδούποιο, Basil. βαρυγδούποιο. Prins retinui, eruditissimo Rövero, qui an illud non retinendum esset valde dubitare se profitebatur, non parvos stimulos subiiciente. Nonnus Dionys. lib. 17. p. 476. l. 11.

δητῶν ἑταρκαλῆα νίκην
 65 Καὶ Σατύρου πτώσσοντας
 p. 478. l. 14.

Σοῦς Σατύρου πτώσσοντας
 ἐμῷ δορὶ πάντα
 ὀλέσσω.

Sic lib. 26. p. 632. l. 2.

Ψυχῆς θάρσος ἔχουσι καὶ οὐ
 πτώσσουσιν Ἐνωά.

Nec non lib. 56. p. 908. l. 22.

Τί πτώσεις, Διόνσε; τί σοι δό-
 λος ἀντι κυδοιμοῦ;

Sic καταπτώσσω exstat apud Homerum Iliad. A. v. 224, et 540. Iliad. E. 254. 476. et πτώσσω v. 634. etc.

66 [210. Μοῦνον ἐμοὶ τίνα λύχνον
 κ. τ. λ. scribendum censet Wernickius ad Tryphiodor. p. 485. s. G. H. S.]

213. ὀπιπτεύων. In B. legitur ὀπιπτεύων, quemadmodum innumeris, imo omnibus locis apud

Nonnum in Dionysiatis. Recte autem doctiss. Röverus pro aspiciens vertendum potius observans in Add. monuit. Ita Nonnus lib. 7. p. 215. l. 18. de Iove natantem Semelen diligenter observante:

Πατρὸς ὀπιπεντήρος Ἐρωτος ἀν-
 τώκιον ἔστη.

Idem lib. 20. p. 536. l. 1. Argum vocat

Ζηνὸς ὀπιπεντήρα βοοκράϊζων
 ὑμεναίων.

et lib. 31. p. 796. l. 24. de eodem:

Ζηνὸς ὀπιπεντήρα βοοκρόπων
 ἄλλον ἐγείρεις.

aliisque locis.

Ibid. ὄφομαι ὄφριμέδοντα Papius. ὄφρ' δύνοντα Canterus Nov. Lection. I. 2. ex Homero Odys. E. 272. ὄφρ' δύνοντα Βοώτην. quo respexit. Pro οὐκ ὄφομαι Codex Reginus οὐ βλέπω, quo omnis difficultas tollitur. Praestat tamen Canteri emendatio. FRANCIIUS. Ad inficetam lectionem ὄφομαι, quae omnes Editiones et Codices fere insidet, stabilendam multi multa commenti, sed infeliciter. Daniel Pareus, se probare illorum sententiam, qui αἰ et οἰ conripi posse statuunt, fatetur: hoc autem tempore, quo Bootes sive temo superavit stellas, sublimem esse

Etsi igni ferveat et innavigabilis fuerit aqua.
 Non timeo gravem undam tuum adiens cubile, 205
 Non fremitum sonantem exhorresco maris,
 Sed semper per noctem vectus (*per aquas*) madidus

maritus

Natabo (*per*) Hellespontum valde fluentem. Non lon-
 ge enim

Contra tuam urbem habeo oppidum Abydi.

Tantum mihi quendam lychnum ab excelsa tua turri 210

E regione ostende per tenebras, ut (*illam*) intuens

Sim navis Antoris habens tuam stellam (*stellae loco*)
 lychnum,

Et ipsum observans non spectem occidentem Bootem,

noctem Ennium testari. Illud vellem pluribus, quam uno Orphei loco adstruxisset, exemplis; alterum, si id voluit, nescio quid iuvet. Voetius veram lectionem nondum inventam putat, cuiusque tamen coniecturam, Papii sc. et Canteri, commodam esse. Ego Canteri tantum veram puto. Heumannus difficultatem non vidit. Schoettgenius *αι* et *οι* conripi et contrariam sententiam a Bentleio speciose magis quam vere demonstratam putat; quod ut prolixius ostenderet, instituti rationem non patit. Sed non video, cur non aequae commode id facere potuerit ac Casaubonus, lensius aliique in suis ad scriptores, quos inlustrabant, notis. Verius puto difficultatem huius rei absterruisse cel. virum, nec vanam coniecturam hanc esse docet locus Homeri, quem unicum tantum laudat, Iliad. A. 18.

Τῆν μὲν θεοὶ δοῖεν δόρυμια δάματ' ἔχοντες.

Si quis enim ibi synizesini esse statueret, nihil reponi posset. Atque ita ipse Hesiodus in *Θεογ.* v. 44.

θεῶν γένος αἰδοῖον πρῶτον κλεινοῖσι ἀοιδῇ.

Sic locum Theognidis v. 655.

Εὐδαίμων εἴην καὶ θεοῖς φίλος ἀθανάτοισι.

cepit cel. Io. Alberti ad Iac. ep. 2, 23. Atque ita Orpheus Sufimine Vestae p. 178. v. 5.

Οἱ καὶ θεῶν μακάρων θνητῶν στήθημα κραταῖον.

Homerus Odys. E. 215.

Πόντια θεῶ, μὴ μοι τόδε χῶρο εἶδα καὶ ἀπτόσ.

Deinde monet Bootem occidere iv. Nona Martias ex Ovidio, 68 eoque tempore tempestates in mari adhuc saevire. Kromaierus hic tacet. Eruditissimus Röverus bono iudicio Canteri emendationem probavit, nec non Francius, cui tamen minus recte aliquo in pretio fuit illud *οὐ βλέπω*, quod et aliquando mihi inciderat, sed mox damnavi. Est enim manifesta glossa, quemadmodum recte censuit Röverus, nec quicquam iuvat sensum, qui in voce *δφομαι* corruptissimus, nec cuiquam tamen animadversus, ne ipsi Cantero, qui tantum, ne illud *αι* conriperetur, metuisse videatur. Quia enim,

Οὐ θρασὺν Ὠρίωνα καὶ ἄβροχον ὀλκὸν Ἀμάξης·
 215 Πατρὶδος ἀντιπόροια ποτὶ γλυκὺν ὄρμον ἰκοίμην
 Ἄλλὰ, φίλῃ, πεφύλαξο βαρυνκνελοντας ἀήτας,
 Μὴ μιν ἀποσβέσωσι καὶ αὐτίκα θυμὸν ὀλέσω,
 Λύχνον ἐμοῦ βιότοιο φραεσφόρον ἡγεμονῆα.
 Εἰ ἐπεὶ δ' ἰθὺέλεις ἐμὸν οὔνομα καὶ σὺ δαῖναι,
 220 Οὔνομά μοι Λειάνδρος, ἐυστρεφάνου πόσις Ἡρούς.

quaeso, sensus in his, *Ostende mihi lychnum, quem observans non aspiciam occidentem Bootem?* Bootem sera nocte occidere norunt et qui nondum aere lavantur, sed quid denotet occidentem stellam videre id non expedit. An tales sequeretur bonus Leander? Alii omnes certe nitidas, clare fulgentes et certas. Valerius Flaccus lib. 2. v. 61.

Atque adeo non illa sequi mihi sidera monstrant,

Quae delapsa polo reficit mare: tantus Orion

Iam cadit: irato iam stridet in aequore Perseus.

Sed mihi dux, vetitis qui nunquam conditus undis

Axe nitet serpens septenosque implicat ignes.

Ubi v. primo omnino cum Vosio legendum puto monstrat, quod tamen non ad Argo, quemadmodum ille, sed ad Palladem refero, ut v. 49.

Nec me tantum Tritonia cursus

Erudit, saepe ipsa manu dignata carinam est.

69 et v. 53.

Quanta quoties et Palladis arte

Incassum decimae cecidit tumor arduus undae.

Nisi quis putet Musaeum per δύντα Βοώτην intelligere stellam quae non semper splendet, sed secundum Servium ad Virg. Georg. I. 229. verno tempore occidit, et quidem iv. Nonas Mar-

tias, ut Schoettgenius ex Ovidio hic notat. Fateor ita meliorem sensum gigni, sed non perfectum. Quid enim huc facit τὸ δύντα, quo monendum erat occidere Bootem? Ne dicam longiuscule petitum id videri, nonne constructio, quod supra ad v. 114. monui, dura, imo vix ferenda in scriptore, nedum aegri poëta? nonne sublata ista scabritie optimus sensus et elegans orationis cursus redditur? Certe qui monitus haec omnia concoquere poterit, illi durum stomachum non invideo. Eaedem fere rationes valent, si quis interpretaretur stellam, quae, sera quavis nocte, tamen occidit, nec toto tempore fulget: quamvis haec omnium revera optima interpretatio et, si vera lectio, tantum admittenda. Nemo tamen putet me id agere, ut exemplum hoc, quo diphthongus ai sequente consonante conripitur, aliis eripiam, cum contrariam plane foveam sententiam, quam, ne nimium haec nota crescat, in Animadversionibus latius adstructum ibo. Recte quoque hunc locum cepit Florens Christianus, qui vertit:

Intuitusque illam, non mersum sera Bootem.

Sic Papius seri signa Bootae reddit. Nam Gulielmus de Mara et Whitfordus omiserunt. Ceterum elegantissimi loci inventionem debet noster Ovidio Heroid. ep. 18. v. 149.

Non asperum Orionem et siccum tractum Plaustrī:
 Patriae (tuae) oppositae ad dulcem portum veniam. 215
 Sed, cara, cave graviter flantes ventos,
 Ne ipsum extinguant et statim animam perdam,
 Lychnum meae vitae luciferum ducem.
 Si verum autem vis meum nomen et tu scire,
 Nomen mihi Leander, formosae (elegantī redimitae 220
 corona) coniux Herus.

70 *Nec sequar aut Helicem, aut,
 qua Tyros utitur,
 Arcton:*

*Publica non curat sidera nos-
 ter amor. etc.*

*Est aliud lumen, multo mihi
 certius istis,*

*Non erit in tenebris quo du-
 ce noster amor.*

Confer totum locum oppido
 elegantissimum. Siderum autem
 nomina et reliqua mutuatus est
 ab Homero l. c. ubi de Ulyxe
 a Calypsone discedente:

*Ἰληιάδας τ' ἔσορῶντι καὶ ὄψῃ
 δύνοντα Βοώτην*

*Ἄρκτον δ', ἣν καὶ ἄμαξαν ἐπι-
 αλησιν καλέουσιν,*

*Ἡ δ' αὐτοῦ στρέφεται καὶ τ'
 Ὠρίωνα δοκεῖσι,*

*Ὀκὴ δ' ἄμμορός ἐστι λαστρῶν
 Δικεανοῖο.*

Quem locum nostrum saltem
 imitatum esse nemo nisi durae
 frontis negare sustinebit. Id si
 verum, iudicium Musaei omni-
 no desidero, qui cum eleganter
 scribere posset, quemadmodum
 Canterus emendavit, hemisti-
 chio Homeri carmini tantum
 inserto, omnia collutulare ma-
 luerit, quod videant illi an h.
 l. in Poëtam cadere velint. Ta-
 lia autem hemistichia carmini-
 bus suis inserere ut summos
 Poëtas non puduit, ita nec no-
 strum, quod vel hic locus docet
 71 v. 214. qui constat ex Nonno
 Dionys. lib. 20. p. 534. l. 32.

Ὁὐ θρασὺν Ὠρίωνα θυσίμερον.

et lib. 25. p. 618. l. 14.

*Ἄξονος ἄκρα κάρηνα καὶ ἄβρο-
 ζον ὀκόν ἀμάξης.*
 ut mittam alia loca, quae in
 notis et Animadversionibus re-
 currunt.

217. καὶ ἀντίκα θυρῶν ὀλέσσα.
 Pareus hunc versum sequenti
 postponit, sed invidis Musis et
 Gratiis. Verius viri docti Berg-
 lerus et Kromaierus in disserta-
 tione sua p. 19. haec verba per
 parentheses includunt. Cete-
 rum καὶ non agnoscit editio
 Basileensis.

219. *Εἰ ἔτσόν δ' ἐθέλεις. Εἰ
 ἔτσόν δὲ θέλεις* Basil. cum ple-
 risque aliis. Prius cum paucio-
 ribus Röverum secutus recepi.
 Eruditissimus Dorvillius omni-
 no legendum censet *Εἰ δ' ἔτσόν
 ἐθέλεις*, atque ita apud Home-
 rum occurrere *Εἰ δ' ἔτσόν* no-
 tat Röverus. Sed alterum *Εἰ
 ἔτσόν* non rarius obvium est
 apud eundem poëtam, ex. gr.
 Iliad. B. v. 300. E. v. 104.
 Nonnum Dionys. lib. 3. p. 102.
 l. 26. lib. 42. p. 1100. l. 16.
 Illud autem *Εἰ δ' ἐθέλεις* oc-
 currit ib. p. 1102. l. 9. et apud
 Homerum Iliad. Z. v. 150. Φ.
 v. 487. nusquam, quod scio,
Εἰ δὲ θέλεις. Nam quod in He-
 siodi *Ἐργοῖς* v. 106. pro *Εἰ δ'
 ἐθέλεις* MS. I. Graevii, ut mo-
 net in Lection. cap. 3., scribit
Εἰ δὲ θέλεις, similiter con-
 ruptum puto.

220. *κόσις*. Leandrum statim 72

Ὡς οἱ μὲν κρυφοῖσι γάμοις συνέθεντο μιγῆναι,
 Καὶ νυχτὴν φιλότητα καὶ ἀγγελίην ὑμεναίων
 Λύχρον μαστουρήσιν ἐπιστάσαντο φυλάξειν,
 Ἡ μὲν φάος τανύειν, ὁ δὲ κύματα μακρὰ περῆσαι.

hic in nomine omen rapere, quod putat Pareus, nimis quæsitum, nec a Poëta forte cogitatum.

223. φυλάξειν. φυλάσσειν Basil.

224. φάος. Ita recte Basileensis cum reliquis aliis editionibus et MSS. Soli Pareus et Kromaierns contra omnium Codicum fidem, ne monito lectore, edere ausi sunt φῶς, quod miror secutum eruditissimum Röverum, nec non Francium, qui ita emendarat in margine, præcipue cum altera lectio habet, quo se tueatur. Quidni enim, si Homero et Hesiodo θεὰ et θεοῖς una syllaba pronunciare vitio nemo vertit, et hic licebit Musæo φάος? Quidni, cum sæpe in aliis vocibus simile quid observare licet? Sic πολεός duabus syllabis extulit Aeschylus. Consule eruditissimum Spanhemium ad Callim. Hymn. in Iov. v. 87.

Ἐσπέριος κείνος γὰρ τελεῖ, τὰ
 κεν ἠοῖ νοήσῃ.

Nisi quis, quemadmodum Bentleyus aliique, hic legendum censeat τῶσῃ. Vulgatam tamen tuetur Tryphiodorus de Ilii Excidio v. 380.

Γαστέρα δὲ κλήθουσαν ἀνακλί-
 νασ' ἀναβοήσει.

Nisi et hic scribendum ἀναβοή-
 σει. Homerus Iliad. Ψ. v. 195.

Βορέῃ καὶ Ζεφύρῳ, καὶ ὑπέ-
 σχετο ἰερά καλὰ.

v. 226.

Ἥμος δ' Ἐσπερός εἰσι φῶσ
 ἰσίων ἐπὶ γαῖαν.

Si quis tricetur, in hisce exem-
 plis omnibus brevem syllabam

absorberi a longa, hic vero, ubi duæ natura breves, aliam longe esse rationem, respondere possem primam in φάος produci, ut a Nonno in Paraphr. Evang. Ioann. cap. 20. v. 42.

Εἰς τρία φάσα μῦθον ἐγέροι-7
 μὲν ὕπνον λαύων.

Sic autem Homerus Iliad. Ω.
 v. 736.

Χωόμενος, ὃ τι δὴ πον ἀδελ-
 φῶν ἔκτανεν Ἐκ-
 τωφ.

Nec non v. 769.

Δαίρων ἢ γαλόων ἢ εἰνατέ-
 ρων ἐϋπέκλων.

Confer doctiss. Graevium Lect. Hesiod. cap. 1. Vel syllabae positione longae eandem esse rationem regerem, ut apud Hesiodum in Ἔργοις v. 492.

Μῆτ' ἐαργινόμενον κολιὸν μῆδ'
 ὄριος ὄμβρος.

Homerum Iliad. Ω. v. 734
 Ἀθλητῶν πρὸ ἄνακτος ἀμειλι-
 χον ἢ τις Ἀχαιοῖν.

et Orpheum Argon. v. 484.

Ἥμιον Λαοδανίην, Πιτῆν ἐπι-
 δέξι' ἔχοντα.

Sed hic v elidi ante Δ, de quo ad v. 518., potius crederem. Vel responderem duas breves eodem numero posse haberi, quemadmodum ex. gr. apud Hesiod. in Ἔργοις v. 502.

Δαίκνυς δὲ δμῶϊσσι, θέρους ἔτα
 μέσσω ἰόντος.

et v. 647.

Βούληαι δὲ χρεῖα τε προφυγείν
 καὶ λιμὸν ἀτρεπῆ.

Ubi χρεῖα una syllaba pronun-
 ciandum tamen, quod rarissimum, conripitur. Nisi, quod Graevius in Lect. cap. 15. monet duos Codices scribere, βού-

Sic hi quidem clandestinis nuptiis constituebant
misceri,

Et nocturnum amorem et nuntium nuptiarum

Lychni testimoniis pacti sunt servare,

Illam quidem lychnum extendere, hic autem undas la-
tas transire.

ἴσαι δὲ quis amplecti velit, ut
v. 477. 478. Vel potius synizesin
in βούληται statuere, quemad-
modum v. 261.

Ἄημος ἀτασθαλίας βασιλέων,
οἳ λυγρὰ νοεῦντες.

Certissimae enim emendationi
Graevii cap. 6. omnino scriben-
dum. Vulgo βασιλέων. Ita Θεογ.
v. 94.

Ἐκ γὰρ τοι Μουσάων καὶ ἐκ-
βόλου Ἀπόλλωνος.

Ita certe scribitur in antiquis
Scholiis ad h. l. et Didymo ad
Homer. Iliad. A. v. 167., ut no-
tat Graevius. Sed in editionibus
74 huius poëtae non habetur illud
τοί, quod forte ortum ex praee-
cedenti versu:

Οἶα τοι Μουσάων ἰσῆ δόσις
ἀνθρώποισιν.

Quo loco Scholia, notante Grae-
vio, scribunt οἶά τε. Sed male.
An metuerunt ii, qui nobis hanc
lectionem procluserunt, ne οἱ
conriperetur? Sed securus esse
licnerat: ultima enim in
οἶα facile produci potest ob se-
quentem litteram τ. Quemadmo-
dum Homerus Iliad. Ψ. v. 315.

Μῆτι τοι θρονόμος μέγ' ἀμεί-
νων, ἠὲ βίηφι.

Μῆτι δ' αὖτε κυβερνήτης ἐν
οἴνοπι πόντῳ.

Conf. v. 318. etc. Hesiodus in
Ἔργois v. 115.

Νόσφιεν ἄτερ πόντων καὶ οἴ-
ζυος.

quemadmodum recte hunc cum
multis aliis locis restituit saga-
cissimus Graevius Lect. Hesiod.
cap. 3. Si quid mutandum, illud

δὲ eiici non incommode pos-
set; cum praecedentibus certe
non male cohaerebit. Nec ra-
riores tales synizeses apud Lati-
nos. Propertius lib. 4. El. 7. v. 7.

Eosdem habuit secum, quibus
est elata, capillos,

Eosdem oculos.

Quo loco omnino faciendum
puto cum iis, qui crasin admit-
tunt, quamvis Hosdem in sex li-
bris. Vid. Brockhusius. Virgilius
Georg. lib. 1. v. 481.

Fluviorum rex Eridanus.

Ubi trisyllabum est Fluviorum,
quemadmodum Connubium apud
poëtas, ut recte synaeresin in
ea voce agnovit Scholiastes Sta-
tiii ad Theb. 2. v. 340. secus ac
Servius, de quo eruditissimum
Munckerum in elegantii Disser-
tatione Hygino praefixa pag. 8.
consuli velim, ubi ex barbaris
Inscriptionibus alia exempla da-
bit. Rosweytha de Gestis Od-
donis v. 12. p. 711.

Praeeminet eximius.

Hoc si cogitasset Interpres Del-
phinicus Petrus Callyus, non
tam puerilem nobis dedisset 75
emendationem in Boëthio de
Consol. Philos. lib. 4. Metr. 5, 21.

Cedat incitiae nubilus error.

ubi vitio creatus Censor satis
pro imperio spretaque omnium
Codicum, quos parum curat
plerumque, auctoritate reponit

Cedat inciti nubilus error.

At ego nihil mutandum censeo.
Olim cogitabam Poëtam contra
antiquorum morem secundam
syllabam conripuisse, quia si-

225 Παννυχίδας δ' ἀνύσαντες ἀκοιμήτων ὑμεναίων
 Ἀλλήλων ἀίκοντες ἐνοσφισθησαν ἀνάγκη,
 Ἡ μὲν ἐὼν ποτὶ πύργου, ὃ δ' ὄρσναίην ἀνὰ νύκτα,
 Μῆτι παραπλάζοιτο, λαβῶν σημήϊα πύργου

milem naevum deprehendisse
 mihi videbar eodem h. lib. Metr.

4. v. 5.

Quos serpens leo, tigris, ursus,

aper

*Dente petunt, iidem se tamen
 ense petunt.*

Quod et monuerat Sitzmannus.
 Sed consultis notis ineditis viri
 eruditissimi Gulielmii Vlamingii,
 qui ex Codice MS., quem
 tertium vocat, omnino scriben-
 dum putat *apri*, quemadmodum
 iam Barthius Adv. lib. 44. cap.
 6., ubi legit *ursi* et *apri*, divina-
 verat, nec non Valinus, eique
 obsecutus Gallyds ediderat, sen-
 tentiam, quod ad hunc locum
 attinet, fere muto. Barthio au-
 tem scribenti *ursi* et *apri*, favet
 aliquo modo C. D'O., qui agnos-
 cit et: quamvis nihil mutarem,
 cum tales elegantes copulae de-
 fectus Poëtae sint in deliciis.
 Confer ex. gr. lib. 3. metr. 9.
 v. 26.

Te cernere finis,

*Principium, vector, dux, semi-
 ta, terminus idem.*

Nec tamen a violatarum metri
 legum crimine plane absolvi
 potest Boëthius, qui contra ve-
 terum morem ultimam vocis
Ceres syllabam conripit lib. 3.
 Metr. 1. v. 4.

*Ut nova fruge gravis Ceres
 eat.*

Lubens scriberem *Ceres gravis*;
 sed nullus Codex favet. Lib. 4.
 Metr. 3. v. 14. primam in *ulu-
 lare* producit:

76 *Flere dām parat, ululat.*
 quemadmodum secundam in
corpora lib. 5. Metr. 4. v. 4.
E corporibus extimis.

Quae seculi in turpissimam,
 quam ne optima ingenia penitus
 effugere potuerunt, barbariem
 ruentis clarissima sunt indicia.

228, λαβῶν. Sic emendandum
 locum corruptum coniectura
 ductus certissima iam ante an-
 num vidi, praecipue cum libra-
 rios perpetuo voces βαλῶν et
 λαβῶν inmutasse in Codicibus
 noveram. Sic in Herodoto lib.
 1. cap. 46. pro καταβαλεῖν αὐ-
 τῶν ἀύξανομένην τὴν δύναμιν
 Iac. Gronovius ex Codice Me-
 diceo edidit καταλαβεῖν. Vide
 ipsum pag. 807. Cap. 63. pro
 συλλαβῶν τὸ χρηστήριον Th. Gale
 vult συμβαλῶν, contrarium
 defendente Gronovio pag. 815.
 quem et confer ad cap. 91.
 pag. 826. In Polytaeno Strateg.
 lib. 4. 2. §. 13. pro τοῖς μὲν σύ-
 ραγοῦσι περιλαβομένοις μένειν
 Casaubonus recte legit προβα-
 λομένοις. Nunc cum video acu-
 tissimo Berglero, nec non Kro-
 maiero, qui omnino videndus,
 eandem coniecturam in mentem
 venisse, eamque amplecti ele-
 gantissimum Röverum, in tex-
 tum (ut vocant) recipere non
 veritus fui. Non enim spero
 quenquam id mihi vitio versu-
 rum, cum et alias virorum do-
 ctorum certissimas coniecturas
 lectoribus exhibuerint saepissi-
 me editores, ipsius etiam Mu-
 saei. In vulgata enim lectione
 βαλῶν nullus sensus; ad λαβῶν
 autem prope accedunt tres Co-
 dices, in quibus λαβῶν, apud
 Röverum. Qui pro λαβῶν ση-
 μήϊα πύργου insuper legendum
 censet λύγνον, defendere senten-
 tiam poterit v. 301., ubi pro

Pernoctationes autem exsecuti vigilum nuptiarum . 225

A se inviti separati sunt necessitate,

Ea quidem suam ad turrim; hic autem obscuram per
noctem,

Ne quid erraret, capiens signa turris

— — διακροσθη δέ σε πύργον
quidam legunt λύγρον. Sed ut
ibi Röverus nihil mutandum,
sic nec h. l. consultum puto.
Miserrime autem torserunt haec
Interpretes. Whitfordus vertit:

7 *iuventis, ne noctis
in umbra*

*Signa sub obscurae fallant in-
cognita turris,*

Multa cavens.

Florens Christianus:

*Misso turris signo, ne forsitan
aberret.*

Gulielmus de Mara:

*Ne quid aberraret, signis pro
turris statutis.*

Miror hunc quasi suae opinioni
faventem solum laudasse Krom-
maierum, nisi propterea quod
tranavit verterit. Sed et Flo-
rens Christianus:

*In bene fundatae populos ena-
vit Abydi.*

Unus sensum percepit Andr.
Papius:

*at providus ille,
Signa notans turris, ne se nox
falleret atra.*

Sic Ovidius. Ep. 19, 35.

*Protinus in summa vigilantia
lumina turris*

*Ponimus, adusetae signa no-
tamque viae.*

Intellige igitur Leandrum Aby-
dum sera nocte natantem respex-
isse Heronem lucernam tene-
ntem vel ipsam lucernam ex tur-
re suspensam. Sic apud Ovi-
dium Ep. 18, 117. Leander:

*Digredimur stantes, repetoque
ego virginis aequor,*

*Respiciens dominam, dum li-
cet, usque meam.*

Ne quid tamen dissimulem, lon-
ge felicius scenam conposituisse
mihi videtur ingeniosissimus
Naso, quam Musaeus, qui ama-
torem sera nocte domum se re-
ferentem lucernae ministerio
usum canit, ad quam oculos
flectere debebat, cum Abydon
versus iter instituendum, quod
ita procul dubio natatori diffi-
cillimum esse debuit. Praete-
rea, si lumen Leander e litore
Abydeno vix videre potuit, ut
refert Ovidius Ep. 18, 31.

*Lumina quin etiam summa
vigilantia turris*

*Aut videt, aut acies nostra 78
videre putat.*

(his enim verbis indicat lumen
tantis tempestatibus noctu sur-
gentibus obscurius fulsisse, et
aliquando vix apparuisse, quem-
admodum Virgilius Aeneid. lib.
6, v. 452.

*Ut primum iuxta stetit adgno-
vitque per umbras*

*Obscuram, qualem primo qui
surgere mensae*

*Aut videt, aut vidisse putat
per nubila lunam.)*

quomodo, quaeso, natator atra
nocte id respexit? Quamvis id
non adeo urgeam, cum secun-
dum Musaeum facile lumen vi-
dere potuit. Confer. v. 234. et
seqq. Ovidius autem mari se
commississe amatorem sub auro-
ram canit. Ita enim Ep. 18, 111.

*Iamque, fugatura Tithoni con-
iuge noctem,*

*Praevius aurorae Lucifer or-
tus erat.*

Eo autem tempore lucernae nul-
lus usus. [Pro πύργον scriben-

- Πλῶς βαθυκρήκιδος ἐπ' εὐρέα δῆμον Ἀβύδου.
 230 Παννυχίων δ' ὄρων κρυφίους ποθέοντες ἀέθλους
 Πολλάκις ᾗσσαντο μολεῖν θαλαμηπόλον ὄρφνην.
 Ἦδη κυανοπεπλος ἀνέδραμε νυκτὸς ὀμίχλη
 Ἀνδράσι νύκνον ἀγοῦσα, καὶ οὐ ποθέοντι Λεάνδρω·
 Ἀλλὰ πολυφλοίσβοιο παρ' ἠτόνεσσι θαλάσσης
 235 Ἀγγελίην ἀνέμιμνε φαεινομένων ὑμεναίων,
 Μαρτυρίην λύχνοιο πολυκλαύστοιο δοκεύων
 Εὐνῆς τε κρυφίης τηλεκόπον ἀγγελιώτην.
 Ὡς δ' ἴδε κυανῆς λιποφεγγέα νυκτὸς ὀμίχλην
 Ἡρώ, λύχνον ἔφαινε· ἀναπτομένοιο δὲ λύχνου
 240 Θυμὸν Ἔρωσ ἔφλεξεν ἐπειγομένοιο Λεάνδρου·
 Λύχνω καιομένῳ συνεκαίετο. παρ' δὲ θαλάσση

dum esse πυρσοῦ suspicatur Lo-
 beckius Parerg. ad Phrynich.
 p. 658. G. H. S.]

230. Παννυχίων. Παννυχίην
 Basil. cum plerisque, nec non
 Florente Christiano, qui vertit:

*Tota nocte ambo furtivae mur-
 mura tixae*

Optabant.

- 79 quo quid ineptius? quomodo
 enim, quaeso, amatores certa-
 men amoris perficere cupidi
per totam noctem optassent, ut
nox adveniret? Recte igitur Παν-
 νυχίων retinui cum Rövero aliis-
 que. Ceterum nota hic, ut, vix
 subeunte Aurora digressi, mox
 iterum votis exoptent noctem
 amatores, quod eleganti βραχυ-
 λογία hic expressit Poëta. Simi-
 lem observo apud Lucam Evang.
 cap. 24, 51. *Αὐτῶν δὲ διερω-
 χθησαν οἱ ὀφθαλμοί, καὶ ἐπέγνω-
 σαν αὐτόν· καὶ αὐτὸς ἄφαντος
 ἐγένετο ἀπ' αὐτῶν.* Quam pau-
 cis verbis hic describitur, quo-
 modo Christus ex oculis disci-
 pulorum evanuerat? Ne mora
 scilicet longior esset in descri-
 ptione, quam ipsa re, ut loquitur
 vir acutissimus Ier. Mark-
 landus ad Stat. Sylv. 1, 2. v.

144. Vid. et ad illum locum
 elegantissimus Gevartius Papin.
 Lection. cap. 17. p. 66. et prae-
 terea idem Marklandus ad 2, 1,
 146. nec non 3, 1, 135. in Ad-
 dendis, qui usum hunc in locu-
 tionibus variis ostenderunt.

231. Θαλαμηπόλον. περὶ τὸν
 θάλαμον διαστρέφουσαν. FRAN-
 CIUS. Nonnus Dionys. lib. 7.
 p. 218. l. 33.

*Καὶ γλυκερὴν μῆκυν Διὸς θα-
 λαμηπόλον ὄρφνην.*

236. πολυκλαύστοιο. *multum* 80
desendi, si sic legendum. Aliae
 editiones πολυκλαύτοιο (ut Ba-
 sil. aliaeque multae). Forte scri-
 bendum πολυκλήτοιο, quam *iden-
 tidem invocat lucernam.* Cepha-
 lus apud Ovidium 7. Metam.
 Caligula apud Sueton. cap. 50.
 Catull. 51. Confirmat hanc con-
 iecturam Leander apud Ovi-
 dium v. 30. et mox ipse Mu-
 saeus. FRANCIUS. Sed, quod
 pace viri doctissimi dixerim, lo-
 cus Ovidii parum iuvat:

*Rupe sedens aliqua specto tua
 littora triptis,*

*Et quo non possunt corpore,
 mente feror.*

Navigabat (*natabat*) profundi fundamenti ad magnum
populum Abydi.

Nocturnarumque consuetudinum clandestina desideran-tes certamina 230

Saepe optarunt, ut venirent cubiculum ornantes te-
nebrae.

Iam atrata cucurrit noctis caligo

Viris somnum adferens, sed non amanti Leandro;

Sed (*is*) multifremi apud litora maris

Nuntium opperiebatur lucentium nuptiarum,

235

Testimonium (*signum*) lychni lugubris observans

Lectique clandestini procul speculantem nuntium.

Ut vero vidit nigrae obscuram noctis caliginem

Hero, lychnum ostendit: accenso vero lychno

Animum Amor ussit festinantis Leandri:

240

Lychno ardente ipse etiam ardebat. Ad mare au-
tem

Nihil hic de invocata lucerna,
ut nec in sqq.

*Lumina quin etiam summa vi-
gilantia turris*

*Aut videt, aut acies nostra
videre putat.*

Neminem vero in hac emenda-
tione moveat quod voces *πολύ-
κλαυτος* et *πολύλητος* nimis
differant: videtur enim olim
lectum *πολύλητοιο*, cum facilis
permutatio literam *κ* et *τ*. Voc-
es autem illas confundi patet
ex v. 330., ubi *πολύλητοιο* edi-
dit Röverus ex Codicibus, cum
in aliis *πολύκλαυτοιο*, quae le-
ctio ex glossa in utrumque lo-
cum inrepsit forte. Vulgatam
tamen, ne quid dissimulem, le-
ctionem defendere posses admis-
sa prolepsi, quam non videtur
adtidisse vir acutissimus, *λύ-
χνον* nimis subito *πολύκλαυτον*
vocari ratus, quod me quoque
olim adeo offendebat, ut de sa-
nitate loci dudum dubitaverim.

Optime hanc prolepsin expres-
sit Papius vertens:

*Luminis indicium expectans
miserabile quondam.*

Atque ita Virgilius Aeneid. lib.
7. v. 717.

*Quosque secans infaustum in-
terluit Allia nomen.*

Lucerna autem *πολύκλαυτος* vo-
catur, quae extincta leti causa
fuit Leandro; quemadmodam
Virgilius Aeneid. 3, 138.

*Miserandaque ve-
nit*

Arboribusque satisque luce.

Ubi Servius: MISERANDA]
Metonymia, quae miseranda facit.

241. *πὰρ δὲ θαλάσση. θαλάσ-
σης* Basil. cum pluribus. Prius
Röverum secutus tamen recepi.
Supra v. 32.

*Πύργον ἀπὸ προγόνων παρὰ
γείτονι ναίε θα-
λάσση.*

ubi ipsum vide.

- Μαινομένων βοθίων πολυηχέα βόμβον ἀκούων
 Ἐτρεμε μὲν τὸ πρῶτον, ἔπειτα δὲ θάρσος αἰέρας
 Τοίοισι προσέλεκτο παρηγορέων φρένα μύθοις·
 245, Δεινὸς Ἔρωσ καὶ πόντος ἀμείλιχος· ἀλλὰ θαλάσσης
 Ἔστιν ὕδωρ, τὸ δ' Ἔρωτος ἐμὲ φλέγει ἐνδόμυχον πῦρ.
 Δάξο πῦρ, κραδίη, μὴ δειδιδι νήχυτον ὕδωρ.
 Δεῦρό μοι εἰς φιλότητα· τί δὴ βοθίων ἀλεγξείς;
 Ἄγνώσσεις, ὅτι Κύπρις ἀπόσπορός ἐστι θαλάσσης
 250 Καὶ κρατεῖ πόντοιο καὶ ἡμετέρων ὀδυνάων;
 Ὡς εἰπὼν μελέων ἔρατῶν ἀπεδύσατο πέπλον
 Ἀμφοτέρης παλάμησιν, ἐῷ δ' ἔσφιγξε καρῆνα,
 Ἥϊόνος δ' ἐξῶρτο, δέμας δ' ἐξόψε θαλάσση,
 Λαμπομένον δ' ἔσπευδεν αἰεὶ κατεναντία λύχνου
 255 Αὐτὸς ἐὼν ἐρέτης, αὐτόστολος, αὐτόματος νηῦς.
 Ἡρῶ δ' ἠλιβάτοιο φασφόρος ὑπόδι πύργου
 Λευγαλέης αὔρησιν ὄθεν πνεύσειεν ἀήτης
 Φάρεϊ πολλάκι λύχνον ἐπέσκεπεν, εἰσόκε Σηστοῦ

82. 245. Θαλάσσης Ἔστιν ὕδωρ.
 Ἐκτὸς Rondellus non inconcinne. FRANCIUS. Vulgatae certe lectioni praestat, in qua nullus sensus, qui ita optimus surgit. Berglerus legebat ἀμείλιχον, vel θάλασσα, atque hoc probat Rö- verus, a quo non discedo. Certe emendatio facillima. Ita v. 241. pro θαλάσση plures scribunt θαλάσσης. Conferri autem cum hoc loco debet Anacreon Od. 14, 9.

Τί γὰρ βαλώμεθ' ἔξω,
 Μάχης ἔσω μ' ἐχούσης;
 Vertit Henr. Stephanus:

Nam cur petamur extra,
 Quum praelium. sit intus?

Ubi legendum ἐούσης vel ipsa interpretatio docet. Charmides apud Achill. Tatium lib. 4. p. 235. ἐπὶ πόλεμον νῦν ἐξελεύσομαι βουκόλων· ἐνδον μοι τῆς ψυχῆς ἄλλος πόλεμος κἀθήται κ. τ. λ. Elegantissime Ovidius Ep. 18, 89.

Frigora ne possim gelidi sentire profundi,

Qui calet in cupido pectore, praestat Amor.

Conferri potest cum nostro Poëta Nonnus Dionys. lib. 35. p. 876. l. 5. de Morteo se lavante:

ψυχρῇ δὲ δέμας φαί-
 δοννε θαλάσση,

Θέρμον ἔχων Παφίης ὀλίγον βέλος.

Lib. 42. p. 1084. l. 5.

Ψυχρὸν ὕδωρ, Διόνυσε, μά-
 την πίεσ' οὐ δύνα-
 ται γὰρ

Σβέσαι δίψαν Ἔρωτος ὄλος
 ῥόος ὀκεανοῖο.

Εἴρω σὸν γενέτην, ὅτι τηλικόν
 οἶδμα περήσας

Νυμφίος Εὐρώπης οὐκ ἔσβειεν
 ἡμεροῦν πῦρ κ. τ. λ.

Sic lib. 7. p. 216. l. 29.

ἀκιδνοτάτῳ δὲ βε-
 λήμφω

Insanarum undarum multum sonantem fremitum au-
diens

Tremebat quidem primo, postea vero audaciam at-
tollens

Talibus adloquebatur consolans mentem verbis:

Gravis Amor, et mare inplacabile: sed maris 245

Est aqua, verum Amoris me urit intestinus ignis.

Adsume ignem, cor, ne time effusam aquam.

Ades mihi ad amorem; cur fluctus curas?

Ignoras, quod Venus nata sit e mari,

Et dominatur ponto, et nostris doloribus? 250

Sic fatus membra amabilia exiit vestem

Ambabus manibus, suoque adstrinxit capiti;

Littoreque exsiluit, corpusque deiecit in mare,

Splendentemque festinabat semper adversus lychnum

Ipse remex, ipse classis, ipse sibi navis. 255

Hero autem alta lucifera in turri,

Perniciosis auris, undecumque spiraret ventus,

Veste saepe lucernam tegebat, doneo Sesti

Βαίος Ἐως ἐφλέξεν οἴστρευτή-
ρα κερωνού.

Οὐδὲ χύσις νιφτοιο καὶ οὐ
φλογοεργὶ φορῆι

Ἄστροπῆ χαίρει κηπεν.

Seneca Hippolyt. v. 354.

Spicula cuius sentii in imis

Caerulus undis grex Nereidum

Flammamque nequit, rale vare
mari.

Illud autem, ἐνδόμυζον πῦρ, oc-
currit lib. 4. p. 122. l. 17. lib.

25. p. 674. l. 9. lib. 42. p. 1104.

l. 9. Quemadmodum πόντος

ἀμείλιος lib. 4. p. 122. l. 17.

loco gemino:

Ἄλλ' ἐρέεις, ὅτι πόντος ἀμεί-
λιος· οὐκ ἀλεγειῶ

Μαινωμένου ῥοδίου.

Qui locus priori Bergleri con-
iecturae adversatur.

84 252. Ἀμφοτέρη. Ἀμφοτέρη
Basil.

255. ἔδω. Whitfordi editioni
hanc, quae exciderat, vocem
addidit FRANCIUS.

256. φασφόρος ὑπόδι πύρο-
νον. Primum vocem ad Hero-
nem referri nemo non videt, et
tamen fraudi fuit elegantissimo
Whitfordo, ut liquet ex eius in-
terpretatione:

Hero flammiferae sed summo
in vertice turris.

Quasi scriptum fuisset φασφό-
ρον, nisi, quod malo, vir do-
ctus ὀβ' carminis leges inver-
terit epitheton.

257. Ἀστυαλέης αἰθέροι. For-
te Ἀστυαλέης αἰθέροις, ut Plan-
tin. FRANCIUS. Faret ex parte
Basil. aliaque plures apud Rö-
verum, in quibus αἰθέροις. Sed
nihil muta.

Πολλὰ καμῶν Διανδρος ἔβη ποτὶ ναύλοχον ἀκτὴν·
 260 Καὶ μιν ἔδν ποτὶ πύργον ἀνήγαγεν· ἐκ δὲ θυράων
 Νυμφίον ἀσθμαίνοντα περιπνύεσσα σιωπῇ,
 Ἀφροκόμους ῥαδάμιγγας ἔτι στάζοντα θαλάσσης,
 Ἦγαγε νύμφοκόμοιο μυχοῦς ἐπὶ παρθενεῶνος,
 Καὶ χροῖα πάντα κἀθηρε, δέμας δ' ἔχρειεν ἑλαίῳ
 265 Εὐόδμῳ, ῥοδέῳ, καὶ ἀλιπνύον ἔσβεσεν ὄδμῃν.
 Εἰσέτι δ' ἀσθμαίνοντα βαθυστρώτοις ἐνὶ λέκτροις
 Νυμφίον ἀμφιχυθεῖσα φιλήνορας ἴαχε μύθους·
 Νυμφεῖ, πολλὰ μόγησας, ἂ μὴ πάθε νυμφίος ἄλλος·

259. ποτὶ ναύλοχον. Sola Basil. editio scribit ποτὶν αὐλοχον.

86 261. σιωπῇ. σιοπῇ Whitf.

264. ἔχρειεν. Alios scribere ἔχρεισεν Pareus notat.

265. ῥοδέῳ. Daniel Pareus, quamvis ediderat ῥοδέῳ, nec ullam diversitatem lectionis memorat, tamen hanc cedro dignam dedit notam: „ἐλαίῳ ῥοδέῳ] Coelius Rhodiginus lib. 27. cap. 26. Antiq. Lection. notat ex Plutarcho, ῥέθειον dici, ὅτι ῥεῖμα πολὺ τῆς ὄσμῆς ἀφίησι, διὸ καὶ τάχιστα μαραίνεται. Alii ἀπὸ τοῦ ὄζειν inflectunt, quod est ολερε.“ Sed nihil haec ad Musaeum, qui ῥόθειον ἑλαιον vocat, quod Homerus Iliad. ψ. 186. de Venere Hectorem mortuum lugente:

ῥοδόεντι δὲ χρεῖεν
 ἑλαίῳ

Ἀμφροσίῳ.

Quem locum respexit Pollux lib. 6. cap. 19. segm. 104. τὸ δὲ ῥόθειον ἑλαιον ῥοδόεν Ὀμηρος καλεῖ. ubi vid. Iungermannus, quem miror illud ῥόθειον in ῥόθειον mutare, cum ῥόθειος obvia sit vox, quae ni placeat, aequae eodem modo legere poteris ῥόθειον; ut Musaeus aliique non pauci. De ipso olei usu latius in Animadversionibus dicam.

267. ἴαχε μύθους. Ita Henr. 8. Stephanus. Alii Codices ἐννεπε. FRANCIUS. Atque ita Basil. editio cum plerisque aliis, quemadmodum saepe Nonnus in Dionysiacis et Paraphr. Ioannis. In Vaticano Codice scribitur ἴαχε. An voluit ἴαχετο? Ita Tryphiodorus de Excidio Ilii v. 256.

Λισσόμενος δὲ γέροντα δολοκλόκον ἴαχετο μύθων.

v. 419.

μάτην δὲ χροῖς ἄπερ
 ἴαχετο.

Nisi cum Rövero latere ἴαχε velis, quod verum puto. Atque ita multi Codices: quin et Andreas Papius ita iam olim legendum esse vel Nonni imitatio docet, qui centies hanc locutionem usurpavit. Ita Dionys. lib. 1. p. 14. l. 2.

Τοῖον ἔπος περίφοιτος Ἀχαιῶς ἴαχε ναυτης.

lib. 2. p. 52. l. 28.

Ἀντιτύποις στομάτεσσι πολῦτροπον ἴαχε φωνήν.

Confer lib. 16. p. 452. l. 4. lib. 20. p. 548. l. 18. et l. 27. et innumeris fere aliis locis, etiam in conpositis. Absolute quoque occurrit lib. 4. p. 154. l. 23.

Καὶ οἱ ἀνυχομένῳ λισσόμενος ἴαχε δαίμων.

Multum fatigatus Leander venit ad portuosum littus;
 Et ipsum suam ad turrin deduxit; ad fores vero 260
 Sponsum anhelantem complexa silentio,
 Spumeas ex capillis guttas adhuc stillantem maris,
 Duxit sponsam ornantis ad penetralia virginalis cu-
 biculi.

Et cutem totam abstersit, corpusque unxit oleo
 Bene olenti, roseo, et mare spirantem exstinxit odo-265
 rem.

Adhuc autem anhelantem alte stratis in lectis
 Sponsum circumfusa blanda (haec) emisit verba:

Sponse, multa tulisti, quae non passus est spon-
 sus alius;

*Et ipsi trepidanti populos ser-
 vantem emisit vocem
 dea.*

Ita vertitur, quasi scriptum λα-
 οσσόν, sed male. λαοσσός δαί-
 μων est Pallas, de qua ibi ser-
 mo. *ταχε* autem saepissime ita
 occurrit, ut lib. 10. p. 286. l.
 10. etc.

268. *Νυμφίε, πολλά μύγησας,
 ἄ.* In Codice Veneto legi πόλλ'
ἔπαθες τὰ, quam lectionem for-
 san quoque a manu glossatoris
 provenire Röverus notat. Nihil
 certius esse vel violatae metri
 leges evincunt: τὰ enim, quod
 conripitur, ut hic ἄ, produci
 deberet, quod intolerandum.
 Fateor idem dixisse Homerum
 Odys. Θ. v. 155, quod notat Rö-
 verus, nec non I. v. 492. Iliad.
 Ψ. v. 607. etc. Sed nostrum eo
 respexisse minime credo. Quid
 quod elegans illa repetitio vo-
 cum in initio versus plane ita
 perditur? Haec gutem Nonno,
 cuius exemplum secutus Musaeus
 videtur, in deliciis habita.
 Sic Dionys. lib. 5. p. 165. l. 1.

*Δεπταλέους πόδας εἶδε καὶ οὐκ
 ἐπράσματο τυχούς.*

*Δεπταλέους πόδας εἶδε καὶ οὐκ
 εἶδε κύκλα πεδίλων.*

Ita pag. 166. l. 2, 3. lib. 15. p.
 428. l. 3, 4. lib. 16. p. 458. l. 29.

*ὦ μοι παρθενίης, τὴν ἦρα- 89
 σεν εὖιον ὕδαρ,*

*ὦ μοι παρθενίης, τὴν ἦρα-
 σεν ὕπνος ἐρώτων,*

*ὦ μοι παρθενίης, τὴν ἦρασα
 Βάκχος ἀλήτης.*

lib. 19. p. 510. l. 2.

*Σὸν Στάφυλον, Διώνυσε, κα-
 τεύνασε χάλκεος ὕπνος,*

*Σὸν Στάφυλον, Διώνυσε, Χα-
 ρωνίδες ἦρασαν ἀ-
 ραι.*

p. 512. l. 18. et 19. lib. 22. p.
 562. l. 14, 15. lib. 24. p. 632. l.

15, 16. lib. 36. p. 892. l. 2, 3.
 lib. 40. p. 1024. l. 15.

*Τίς με λαβὼν κομίσαιεν ἐς ἱερὰ
 τέμπλα Δάφνης;*

*Τίς με λαβὼν κομίσαιεν ἐς εὐ-
 ρυφίδεθρον Ἰθάκη;*

lib. 46. p. 1194. l. 9.

*Ὀλον θῆρα δάμασσας ἐχέφρονα
 τέκνον Ἀγών;*

*Ὀλον θῆρα δάμασσας, ὃν ἄρ-
 τήη τένα γαστήρ;*

*Ὀλον θῆρα δάμασσας, ὃν ἐ-
 σπέρμησεν Ἐχίον;*

- Νυμφε, πολλά μύθησας· ἄλλ' ἄν τοι ἄλκυρόν ὕδαρ,
 270 Ὀδμή· τ' ἰχθυόεσσα βαρυγθούποιο θαλάσσης·
 Δεῦρο, τοὺς ἰδοῦσας ἐμοῖς ἐνικάτθεο κόλποις.
 Ὡς ἢ μὲν ταῦτ' εἶπεν· ὁ δ' ἀντίκ' ἔλυσκε μίτρην,
 Καὶ θεσμῶν ἐπέβησαν ἀριστονόου Κυθερείης.
 Ἦν γάμος, ἀλλ' ἀχόρευτος· ἔην λέχος, ἀλλ' ἄτερ ὕμνων.
 275 Οὐ ζυγίην Ἥρην τις ἐπευφήμησεν αἰοδός·
 Οὐ δαῖδων ἤστραπτε σέλας θαλαμηπόλου εὐνήν·
 Οὐδὲ πολυσκάρθμῳ τις ἐπεσκίρτησε χορείη·
 Οὐχ ὕμναιον ἄεισε πατήρ καὶ πότνια μήτηρ·
 Ἄλλα λέχος στορέσασα τελεσσιγάμοισιν ἐν ᾠραῖς
 280 Σιγῇ παστὸν ἐπήξεν, ἐννυφοκόμησε δ' ὀμίχλη,

Δέρκεο σείο λέοντα, τὸν εἰσέτι
 τυτθὸν αἰείω·

Δέρκεο σείο λέοντα, τὸν Ἀρμα-
 νίη σέο μήτηρ.

Confer praeterea lib. 47. p. 1124. l. 11, 12. et l. 31, 32. lib. 48. p. 1278. l. 3, 4. et l. 32, 33. p. 1296. l. 18, 19. Quae minoris momenti loca mitto. Vid. et quos laudat Pareus ad h. l.

[272. Ὡς ἢ μὲν ταῦτ' εἶπεν. Cod. Vat. et Venet. τὰ δὲ. Corrigas ὡς ἢ μὲν τὰδ' εἶπεν. *Wernickius ad Tryphiodor.* p. 39.]

- 90 *Ibid.* μίτρην. B. et Par. μή-
 τρην apud Röverum scribunt,
 quemadmodum et exemplar
 Bergleri, qui tamen recte nihil
 mutat. Permutatio enim harum
 vocum in Codicibus trita. Apud
 Polluc. 4. 18. 116. pro μίτρα MS.
 apud Iungermannum habet μή-
 τρα. Sic in Dionysio Halicarn.
 lib. 2. p. 129. χειρῶνας ποικίλους
 χαλκείαις μίτρας κατεξασμένοι
 pro μήτρας emendant Demste-
 ro ad Rosin. Antiq. p. 416. omni-
 no subscribo. Hoc tamen de-
 fendit Phavorinus in v. Μήτηρ·
 Μήτηρην λύσαι λέγεται φυσικῶς.
 λύσις γὰρ ἔστιν, ἢ κήσις. λέγε-
 ται δὲ καὶ κατὰ ἱστορίαν· αἱ γὰρ

πρῶτον τίκτουσαι λύουσαι τὰς
 ζώνας ἀνετίθησαν τῇ Ἀρτέμιδος.
 (Legendum forte ἀνατιθέασιν τῇ
 Ἀρτέμιδι, certe τῇ Ἀρτέμιδι, ut
 patet ex v. Μίτρα et Scholiasta
 Apollonii Rhodii ad Argon. lib.
 1. v. 283., quem ad verbum de-
 scripsit.) ὄθεν καὶ λυσιζώνων Ἀρ-
 τέμιδος ἱερὸν ἐν Ἀθήναις. Eadem
 repetit in v. Μίτρην, unde patet
 ipsum putasse voces has eiusdem
 esse significatus. Sed Phavori-
 nus deceptus pravā lectione vi-
 detur hanc adnotationem nobis
 cudisse, quod et alias Gram-
 maticis non intusitatum. Eadem
 menda adhuc insedit Nonno
 Dionys. lib. 15, p. 416. l. 91.

Παρθενηνῶν ἀδάμαστον ἀτά-
 σθαλον εἰς γάμον ἔλ-
 κων

Σπίγξεν ὑπὲρ δαπέδοιο· τα-
 νυσάμενος δὲ κοινή

Χερσὶν ἐρωμανέσσειν ἀπεσφρη-
 γίσσετο μίτρην.

Virginem indomitam improbum
 in concubitum trahens
 Complexus est super solium: ex-
 tentus vero in pulvere

Manibus amore insanis resigna-
 vit coronam muliebrem.

Legendum omnino μίτρην, quod 91

Sponse, multa talisti; satis tibi est salsae aquae
 Odorisque piscosi graviter frementis maris: 270
 Huc ades, tuos sudores meis depone in complexibus.

Sic illa haec locuta est; ille vero statim solvit
 zonam,

Et leges inierunt benevolae Veneris.

Erant nuptiae, sed sine choreis; erat lectus, sed sine
 hymnis.

Non zygiam (*iugalem*) Innonem quisquam invocavit 275
 poëta;

Non taedarum inluminabat splendor nuptialem lectum;

Neque peragili quisquam saltavit chorea;

Non hymenaeum cantavit pater et veneranda mater;

Sed lectum sternens perficientibus nuptias in horis

Silentium thalamum fixit, novam nuptam vero orna- 280
 vit caligo,

sequentia clarissime docent.
 Quin l. 27. diserte vocat

κυκλάδα μίτρον.

Interpres, qui legis e videtur
μίτρον, vertit *coronam muliebrem*,
 favente Phavorino, qui notat in
v. Μίτρα λέγεται ὁ γυναικεῖος τῆς
κεφαλῆς ἀναδέσμος. Sed haec ad
 Nonnum nihil, ut quivis videt.
 Eundem errorem commissum a
 P. Fabro et Pareo in hoc Musaei
 loco interpretando latins in Aui-
 madversionibus refutabo.

275. *ζυγίην Ἥρην.* Legendum
 cum Falkenburgio *Ἥρην*. Atque
 ita edit. Plantiniana. *Inno Pro-*
κίβα. (V. Servius ad Virgil. Aeneid. 4. v. 45. et 59.) Sic et emen-
 datat Leopardus Miscell. 20, 5.
 V. ad hunc locum Pareum et
 Falkenburgium ad Nonnum. *Ἥ-*
ρην iam olim et ipse emendave-
 ram, quo nihil verius. FRAN-
 CIUS, Editio Basil. *Ἥρην* cum
 reliquis omnibus, etiam fere
 MSS.: tantum P. Vo. et Kro-
 mai. et post hos elegantissimus,

quem consuli velim omnino, Rö-
 verus *Ἥρην* ediderunt, quos me-
 rito secutus sum. Ita Pollux lib.
 3. cap. 3. segm. 39. *διὰ τοῦτα*
καὶ Ἥρα τέλεια ἢ ζυγία. V. Kuh-
 nius. Nonnus Dionys. lib. 32. p.
 804. l. 9.

Οἶσθα γὰρ, ὡς ζυγίη κικλή-
σκομαι.
 Quae verba ipsius Iunonis. Ibid.
 l. 25.

ἢ ἃ καὶ αὐτῇ
Ὡς ζυγίη γεγαυία καὶ ὡς μεδέ-
ουσα γενέθλης
Κυπριδίοις βελέεσσιν οἰστέυσις
παροκοίτην.

Lib. 47. p. 1226. l. 25.

ἀντι γὰρ Ἥρης,
Ἦν ζυγίην καλέουσιν, ἀπιορο-
γάμοιο θεαίνης.

Ibid. λαιδός. Sic Basil. cum
 plurimis. In aliis *αἰδών*.

276. *δαῖδων. δαῖδων* Basil. edi- 92
 tio.

280. *Σιγή πασῶν ἐπέθεν.* Dum
 verso Pollucem lib. 3. cap. 3.
 segm. 37. *τὸ δὲ παρὰ τῆ εὐνῆ*

Καὶ γάμος ἦν ἀπάνευθεν ἀειδομένων ὑμεναίων.
 Νυξ μὲν ἔην κεινοῖσι γαμοστόλος, οὐδὲ ποτ' Ἡῶς
 Νυμφίον εἶδε Λέανδρον ἀοιγνώτοις ἐνὶ λέκτροις.
 Νήχετο δ' ἀντιπόροιο πάλιν ποτὶ δῆμον Ἀβύδου
 285 Ἐννοχίων ἀκόρητος ἔτι πνεύων ὑμεναίων.

Ἡρῶ δ' ἔλκεσίπεπλος, εὐὸς λήθουσα τοκῆς,
 Παρθένος ἡματιή, νυχτὴ γυνή· ἀμφοτέροι δὲ
 Πολλάκις ἠρήσαντο καταλθέμεν ἐς δύσιν Ἡῶ.

Ὡς οἱ μὲν φιλότητος ὑποκλέπτοντες ἀνάγκην
 290 Κρουπαδίῃ τέροντο μετ' ἀλλήλων Κυθερείῃ.
 Ἄλλ' ἔλλιγον ζώεσκον ἐπὶ χρόνον, οὐδ' ἐπὶ δηρὸν
 Ἀλλήλων ἀπόναντο πολυπλάγκτων ὑμεναίων.

παρὰπέτασμα παστός, sed velum
 lectum ambiens cortina, incidi in
 eam cogitationem, an non πα-
 στός hic esset velum tori, quem-
 admodum iam Scaligerum lib.
 3. Poët. cap. 101. cepisse notat
 Pareus. Sed attentius locum con-
 sideranti vulgatam interpretationem
 loco non movere tutius
 esse videtur.

290. Κρουπαδίῃ — φιλότητι.
 Ita locutum Minnermum docet
 Pareus his versibus:

Τεθναίην, ὅτε μοι μηκέτι
 ταῦτα μέλοι,

Κρουπαδίῃ φιλότης καὶ μελι-
 χα δῶρα καὶ εὐνή.

Pro μελίχα (bis editur in Com-
 93 ment. eius μελίχα, quod ine-
 ptum esse metri leges violatae
 docent) δῶρα Pareus emendat
 μελιχφορὰ καὶ εὐνή: omnia
 enim singulariter poni. Sed de-
 buisset saltem aliqua auctori-
 tate stabilire vocem hanc, quam,
 donec id praestitum video, a
 Graeca civitate prohibendam
 puto. Quod obiicit omnia sin-
 gulariter poni, futile est; cum
 saepius contrarium apud scri-
 ptores obtineat. Mihi videtur
 Poëta μελίχα δῶρα vocare, quae
 alii δῶρα Ἀφροδίτης. Vocem au-

tem Ἀφροδίτης omisisse videtur,
 quia versu proxime praecedente
 dixerat:

Τίς δὲ βίος; τί δὲ τερονὸν ἄ-
 τευ χρυσεῆς Ἀφροδίτης;

Quae verba laudarunt Interpre-
 tes Horatii ad lib. I. ep. 6. v. 65.
 Et si vel non praecessisset vox
 Ἀφροδίτη, recte locus se habe-
 ret. Non adeo dissimili certe
 modo fulmen, quod Iovis ignis
 dicitur, ignem simpliciter vocat
 Statius Theb. lib. 6. v. 407.

Ambibus hibernis minor est,
 minor impetus igni.

Ubi alii A. h. m. et Iovis impetus
 igni. etc. Sed cum viro erudito
 in Observ. Miscell. Vol. I. p.
 320. vulgatam lectionem omni-
 no praefereendam existimo. δῶρα
 autem Ἀφροδίτης saepe memo-
 rantur a poëtis. Ita locutus He-
 siodus Scut. Herc. v. 47.

Παννύχιος δ' ἄρ' ἔλεκτο σὺν
 αἰδοίῃ παρακοίτι

Τερόμενος δῶροισι πολυχρῶ-
 σον Ἀφροδίτης.

Virgilius Aeneid. lib. 4. v. 53.

Nec dulcia natos, Veneris nec
 praemia noris.

Ubi Servius: VENERIS PRAE-
 MIA] id est voluptates. Home-
 rus, τάδε δῶρα Ἀφροδίτης. At- 96

Et nuptiae erant longe a canendis hymenaeis.
Nox quidem erat illis nuptiarum ornatrix, neque unquam Aurora

Sponsum vidit Leandrum valde (ipsi) notis in lectis.
Natabat autem in regione positi rursus ad populum Abydi

Nocturnos insatiabilis adhuc spirans hymenaeos: 285
Ast Hero longa induta veste, suos latens parentes (*clam parentibus*),

Virgo diurna (erat), nocturna mulier: utrique autem
Saepe optarunt descendere ad occasum Auroram (*Solem*).

Sic hi quidem amoris abscondentes necessitatem
Occulta delectabantur inter se Venere. 290
Sed exiguo vixerunt tempore, nec diu.
In vicem fruebantur multivagis nuptiis.

que ita scriptores omnia illa, quae curae deorum singulorum adtribuit antiquitas, ipsorum δῶρα, dona, praemia, muneraque vocant. De vino Orpheus in Fragmento apud Grotium ad Germanici Phaenomena pag. 5.

Σφαλλόμενοι δῶροισι χορομα-
νέοιο Αναίου.

ut feliciter vir illustrissimus emendavit pro Βάχρον. Virgilius Georg. lib. 2. v. 454.

Quid memorandum aequae Baccheia dona tulerunt?

Quo respexit Boëthius de Consol. Philos. 1. 2. Metr. 5. v. 6.

Non Bacchica munera norant
Liquidio confundere mellé.

291. οὐδ' ἐπὶ δηρὸν. Sic ex optimis Codicibus edidit doctiss. Röverus, quem secutus sum. Homerus Iliad. I. v. 415.

96 Ὡλετό μοι κλέος ἔσθλόν, ἐπὶ
δηρὸν δὲ μοι αἰών

Ἔσσεται.

Quem locum adduxit Röverus.

Basil. cum multis aliis οὐδέ τι δηρὸν, quo faciunt tres, in quibus ο. τ. δηρὸν. Sed Röverus ibi potius legendum putat οὐδ' ἐτι δηρὸν. Nec dissentio. Homerus Iliad. E. v. 119.

οὐδέ με φησὶ
Δηρὸν ἐτ' ὄψεσθαι λαμπρὸν
φῶος ἡλίου.

V. 234.

οὐδέ σ' ὄψε
Δηρὸν ἐτ' ἀρρήσεσθαι.

V. 895.

Ἄλλ' οὐ μὲν σ' ἐτι δηρὸν ἀνέ-
ξομαι ἄλγος ἔχοντα.

P. v. 41. Iliad. Ψ. v. 391.

Ἐνθ' οἳ γ' οὐκ ἐτι δηρὸν ἀφέ-
στασαν.

aliisque locis. Alterum tamen defendit locus, qui exstat Iliad. B. v. 435.

Μηκέτι νῦν δῆθ' αὐθι' λεγώμε-
θα, μηδέ τι δηρὸν
Ἀμβαλλώμεθα ἔργον.

Sed et ibi emendandum puto
μηδ' ἐτι δηρὸν.

Ἄλλ' ὅτε παρνήεντος ἐπῆλυθε χείματος ὄρη
 Φοκαλέας δονέουσα πολυστροφάλλυγας ἀέλλας,
 295 Βένθεα δ' ἀστήρικτα καὶ ὑγρὰ θέμεθλα θαλάσσης
 Χειμέριοι πνείοντες αἰεὶ στυφέλιζον ἄηται,
 Αἰάλασι μαστίζοντες ὄλην ἄλα, τυπτομένης δὲ
 Ἦδη νῆα μέλαιναν ἀπέκλασε διχθᾶδι χέρσῳ
 Χειμερίην καὶ ἄπιστον ἀλυσκάξων ἄλα ναύτης·
 300 Ἄλλ' οὐ χειμερίης σε φόβος κατέρυκε θαλάσσης,
 Καρτερόθυμε, Δεάνδρε· διακτορή δέ σε πύργου,
 Ἦθάδα σημαίνουσα φαεσφορήν ὑμέναιων,
 Μαινομένης ὤτρυνεν ἀφειδήσαντα θαλάσσης

294. πολυστροφάλλυγας, πολυστροφάλλυγας editio Basil.

295. θέμεθλα. Basil. θέμεσθλα.

296. Χειμέριοι. Χειμέριον legere cel. Dorvillium monum supra ad v. 13.

Ibid. αἰεὶ στυφέλιζον. ἐπεστυφέλιζον Basil.

97 298. ἀπέκλασε διχθᾶδι χέρσῳ. Steph. ἀπέκλυσε. Papius ἀπέκλεσε pro ἀπέκλεισε. ἐπέκλυσε: Regius. ἀπῶν. vetus liber in margine. FRANCIUS, Vix difficilior in toto Musæo locus exstat, certe qui me magis exercuit. Pareus putat respici ad morem veterum, qui navēs hyeme in partes solvebant, de quo Hesiodus in Ἐργοῖς v. 627.

Ὅπλα δ' ἐπάρμενα πάντα τρωῶ
 ἐγκάτθεο οἴκῳ

Εὐκόσμως στολίσας νηὸς πετρὰ
 κοντοπόροιο,

Πηδάλιον δ' εὐέρογες ὑπὲρ κἀ
 πνοῦ κρεμάσασθαι.

Armamenta vero disposita omnia domi tuæ reponere

Recte contrahens navis alaiæ
 pontigradae,

Clavum vero subrefactum super
 fumum suspendito.

Sed an navēs demtis armamentis, velis clavoque frangi dicunt? Id nondum credo. Miror ipsum non emendasse διχθᾶ-

δα; ita clarius certe significaretur navis in duas partes fracta, quemadmodum legisse Scholiasten videntur indicare hæc verba: τότε τὴν βαθεῖαν ναῦν ἐς δύο διελούσα εἰς τὴν ἡγήρ. quæ ita restituit Gronovius: διελῶν ἐς τὴν γῆν ἡγάγεν. Longe eruditior est conjectura cel. Dorvillii, qui legit:

τυπτομένην δὲ 98

Ἦδη νῆα μέλαιναν ἀνέκλυσε,
 διχθᾶδι χέρσῳ.

ἀνέκλειν et ἀνέκλυειν, subducere navem, usitatissimæ locutiones in hac re. Longus Pastor. II. pag. 41. loco gemino: οὐ γὰρ ἀσφαλὲς ἐδόκει, μετοπαρινῆς ὄρας ἐστώσης, ἐνθαλαττεύειν ὥστε καὶ τὴν ναῦν ἀνείλιον ἐπὶ τὴν γῆν, νύκτα χειμέριον δεδοικότες. pro ὄρας ἐστώσης P. Moll. emendat ἐνεστώσης. Notum autumni tempestates et imbrēs timentes veteres navēs subduxisse. V. Hesiod. in Ἐργοῖς v. 674. et seqq. Hunc esse verum verborum sensum fere persuadeor: nam quod Kromaierus in Diss. et nota ad h. I. magno conatu probare nititur, navēs hyeme ulteriori usū ineptās frangi, certe nostro loco, ubi hyemalis temporis instantis est descriptio, convenire nondum persuasit.

Sed quando primosae venit hiemis hora
 Horrendas commovens multarum vortiginum procellas,
 Profunditatesque infirmas et madida fundamenta maris 295
 Hiemales spirantes semper verberabant venti,
 Turbine percutientes totum mare, vapulante autem (eo)
 Iam navem nigram fregerat bifida (in) terra.
 Hiemale et infidum vitans mare nauta:
 Sed non hiberni te timor coërcebat maris,
 Magnanime Leander; nuntius sed te turris,
 Consuetam significans lucem nuptiarum,
 Furentis impulit securum maris

300

Nec credo νῆα μέλαιναν contra
 receptam significationem notare
 uui vitiatam navem. Nec, quid
 sit διχθὰς χέρσος, adhuc satis
 liquidum mihi videtur. Kromai-
 erus putat esse littus vel por-
 tum; διχθὰδα dici, quia inter-
 fluente aqua dividuntur littora,
 ut Hellesponti, et ipso in portu
 hinc atque hinc vastae rupes.
 Ego ampliandum censeo. [V.
 Dorvillius ad Chariton. p. 361. s.
 ed. Lips. G. H. S.]

303. Μαινομένης ὄτρυνεν. Ba-
 sil. cum novem aliis scribit Μαι-
 νομένης ὄ ὄτρυνεν, quod forte
 non de nihilo, si totum locum
 perpendas:

διακτορή δέ σε
 πρόγον,

Ἡθάδα σημαίνουσα φασαφο-
 ρίην ὑμεναίων,

Μαινομένης ὄ ὄτρυνεν ἀφει-
 δήσαντα θαλάσσης.

Vides pleonasmum pronominis
 σε non plane inelegantem et for-
 te inepto librario indignum.
 Plane sicut Hesiodus in Frag-
 mento ex Scholiaste Lycophro-
 nis:

"Ὅς με μακρόν γε ἔθνηας ἔχειν
 αἰάνα βίοιο,

Ἐκτά μ' ἔτη ζῶειν γενεᾶς με-
 γάλωσιν ἀνθρώπων.

Euripides in Phoenissis:

Ἐμοὶ μὲν, εἰ καὶ μὴ καθ' Ἑλ-
 λήνων χθόνα
 Τεθρόμμεθ', ἀλλ' οὖν ἔστυτά
 μοι δοκεῖ λέγειν.

Iudas in Epist. v. 5. Ἐπονηῆσαι
 δὲ ὑμᾶς βούλομαι, εἰδόμενος ὑμᾶς
 ἀπαξ τοῦτο. Vid. omnino vir ele-
 gantissimus L. Bos ad Ep. Pauli
 ad Roman. 7, 12. et quae nota-
 runt cl. Salmasius et cel. Dukè-
 rnis ad Flor. lib. 2. cap. 6. §. 19.
 Non raro autem literas syllabas-
 que duplicandas omiserunt. Ita
 in Vibio Sequestro pro *Achelous*
per Rhebiorum fines in Maliacum
mare decurrit doctiss. Hesselius
 recte restituit *per Perrhaebiorum*
f. In Floro 2. 2. §. 13. pro *circa*
Cumerinensium saltum plurimi
 Codd. scribunt *circa Merinen-*
sium s. Vid. Salmasium ad 1. 13.
 §. 17. et omnino Withofium in
 Specim. Gunther. cap. 3. ubi
 plurima loca simili modo cor-
 rupta feliciter sanavit. Sed cum
 in reliquis omnibus habeatur
Μαινομένης ὄτρυνεν et saepe ita
 literae gementur, nihil mu-
 tare ausus fui. Suspiscabar ali-
 quando

Μαινομένη ὄ ὄτρυνεν ἀφει-
 δήσαντα θαλάσση.

parva admodum mutatione; nam

Νηλείης καὶ ἄπιστος. ὄφελλε δὲ δὺςμόρος Ἡρώ
305 Χείματος ἰσταμένοιο μένειν ἀπάνευθε Διάνθρου
Μηκέτ' ἀναπτομένη μιννώριου ἀστέρα λέκτρων.

www.libtool.com.cn

Θαλάσση et θαλάσσης etc. permutari iam vidimus in his notis. Quam facile autem literae sequentis vocis priori adhaereant et vicissim, nemini latet. Conf. v. 259. v. 184. etc. Ut autem ὀτρύνειν ποτὶ δῶμα dixit Homerus Odys. P. v. 75.

Τήλεμαχ', αἰψ' ὀτρυνον ἔμῶν
ποτὶ δῶμα γυναικας.

Musaeo dicere licuit ὀτρύνειν εἰς
100 θάλασσαν vel θαλάσση, ut eleganter tertius casus pro quarto cum praepositione ponitur. Paulo ante v. 298. ex emendatione Dorvillii

Ἦδη νῆα μέλαιναν ἀνέκλυσα
διχθᾶδι χέρσφ.

et v. 253.

δέμας δ' ἔρριψε
θαλάσση.

v. 327.

χύσις ὕδατος ἔρ-
ρῆε λαιμῶ.

Nonnus Dionys. lib. 34. p. 848.
l. 4.

Ἀσχαλώων δ' ὑπ' ἔρωτι κατη-
φεί κάππεσεν εὐνῆ.

lib. 45. p. 1174. l. 32.

καὶ οὐ πίπτοντα πονίη.

lib. 47. p. 1208. l. 32.

Καὶ μογέων χθονὶ πίπτε γέρον
φυτοεργὸς ἀλωεύς.

Atque ita in aliis locis plurimis.
Orpheus Argon. v. 1018.

ἄν δ' ἄρα χείρας

Ἀθανάτοισ' ἤειρον.

Inter Latinos Virgilius multus in hac locutione, ut monet Servius ad Aeneid. lib. 1. v. 6. [LATIO] Hoc est in Latium. Et est figura usitata apud Virgilium. Quod enim per accusativum cum praepositione dicimus, ille per dativum ponit sine praepositione ali-

bi, It clamor coelo. Ita Georg. lib. 2, 451.

Nec non et torrentem undam
levis innatat. alnus

Missa Pado.

Servius: PADO] Pro in Padum. Aeneid. 7. v. 761.

Ibat et Hippolyti proles pul-
cherrima bello

Virbius.

lib. 9. v. 681.

Consurgunt geminae quereus in-
tonsaque coelo

Attollunt capita.

XI, 192.

It coelo clamorque virum clan-
gorque tubarum.

Hinc alii spolia occisis derepta
Latinis

Coniiciunt igni.

lib. 12, 379.

Cum rota praecipitem et pro-
cursu concitus axis

Inpulsit effuditque solo.

v. 681.

Dixit et e cursu saltum dedit
ocius arvis.

lib. 6. v. 177.

Aramque sepulcri

Congerere arboribus coeloque
educere certant.

v. 126.

facilis descensus A-
verno.

Ita omnino legendum, quemadmodum etiam edidit Heinsius atque olim lectum testatur Servius: Legitur et Averno, id est ad Avernum. Atque ita Broekhusius ad Propert. 2. 1. v. 20. Vulgo Averni. lib. 4. v. 25.

Vel pater omnipotens adigat
me fulmine ad umbras,

Pallentis umbras Brebo, no-
ctemque profundam.

Crudelis et perfidus. Debebat autem infelix Hero
 Hieme instante manere sine Leandro 305
 Non amplius accendens brevis temporis stellam le-
 ctorum.

Ita nonnullos locum cepisse te-
 statur Servius notans: EREBO] *id est in Herebo, alii Herebi le-
 gunt, aut Herebo, ad Herebum;*
ut, It clamor coelo. Si vera haec
explicatio notabile esset exem-
plum casuum permutatorum;
sed mihi plane non adridet, ut
nec ipsa lectio, sed, quemad-
modum Heinsius etiam edidit,
omnino praeferrem Erebi. lib. 7.
 v. 642.

Qui bello exciti reges.

Atque ita alii in locis. Hora-
 tius Carm. lib. 1. 24. v. 16.

*Quam virga semel horrida,
 Non lenis precibus fata reclu-*
dere,

102 *Nigro compulerit Mercurius
 gregi.*

Ubi Scholiastes ineditus: NI-
 GRO] *id est ad nigrum gregem*
umbrarum, et est figurata locu-
tio. Sic Virgilius, viridi com-
pellere hibisco. id est, ad hibi-
scum. Locus est Eclog. 2. v. 30.
ubi Servius quoque: ad hibiscum
compellere. Propertius lib. 1. 3.
 v. 35.

Tandem te nostro referens in-
iuria lecto,

Alterius clausis expulit e
foribus?

Phocas Grammaticus in vita
 Virgilii:

Consule Pompeio vitalibus edi-
tus auris,

Scholiastes Germanici in Arati
 Phaenomena de Callisto: *Quae*
dum in montibus vagaretur, a
quibusdam pastoribus apprehensa,
cum puero perducta est ad Lycae-
nem: post tempus Lycaei Iovis
templo confugiens, cum eam Ar-

cas filius sequeretur. Boëthius in
Confess. Fidei pag. 295. Ut as-
sumptum hominem. . . . secum dei
filius coelesti habitationi sustol-
leret. Hyginus fab. 108: castra-
que transtulerunt Tenedo. ubi vir
eruditissimus Th. Munckerus
plura notavit: cui, quamvis fa-
tear in plurimis exemplis posse
subintelligi in, ut saepe sextus
casus cum praepositione poni-
tur pro quarto, quod in Ani-
madversionibus late docebimus
et iam notavit vir doctus ad cap.
92., tamen de omnibus id non
concederem, tum ob consen-
sus Grammaticorum, tum dis-
serta exempla ab ipso prolata ad
cap. 15., quale et illud Boëthii
est. Hisce exemplis Santolium,
qui in Hymn. p. 30. scripserat
Ut coelo trahat exsules.

pro ad coelum, facile liberari a 103
 censura cel. Monetae Menag. T.
 III. pag. 409. aequi rerum ar-
 bitri non aegre concedent. Ex
 usu tertii casus pro quarto cum
 praepositione vexatissimum lo-
 cum Lactantii de Mort. Pers.
 cap. 46. statuit Imperator praeci-
 lium diei Kalendarum Maiarum
 explicat Bauldri., conlato cap.
 38. ubi de Gothis: *Maximiano*
se tradiderunt malo generis hu-
mani, pro statuere in diem et in
malum. Atque hoc modo utcum-
que illud ferri posse etiam Co-
lumbus post alias coniecturas
monuerat. Ampl. Cuperus vel
diei positum esse pro die vel
scribendum diem censet. Ego
 nihil mutandum censeo, sed
priorem Cuperi coniecturam se-
cutus diei pro die positum vero-
similius puto ob locum gemi-

Ἄλλα πόθος καὶ μοῖρα βιήσατο· θαυγομένη δὲ
Μοιρῶν ἀνέφαινε καὶ οὐκέτι δαλὸν ἐρώτων.

Νῶξ ἦν, εὐτε μάλιστα βαρυννέοντες ἀήται,

810 Χειμερῆς πνοιῆσιν ἀκοντίζοντες ἀήται

Ἄθρόον ἐπιπτοῦσιν ἐπὶ ὀγγυῖνι θαλάσσης.

Δῆ τότε Δειανδρὸς περ ἐδήμονος ἐλπιδὶ νύμφης
Δυσκελάδων πεφόρητο θαλασσαιῶν ἐπὶ νώτων.

Ἦδη κύματι κῆμα κυλλνυδο, σύνθετο δ' ὕδαρ·

815 Αἰθέρι μίσγετο πόντος· ἀνέργετο πάντοθεν ἠχῆ
Μαρναμένων ἀνέμων· Ζεφύρω δ' ἀντέπνευεν Εὐρὸς
Καὶ Νότος ἐς Βορέην μεγάλας ἀφέηκεν ἀπειλάς·
Καὶ κτύπος ἦν ἀλλαστος ἐρισμαράγοιο θαλάσσης.

num plane Virgilio Ecl. 8. v. 87.
de bucula:

Propter aquae rivum viridi pro-
cumbit in ulva

Perdita nec serae meminit de-
cedere nocti.

309. βαρυννέοντες ἀήται. Sic
Codex Regius. βαρυννέουσιν ἀή-
ταις vetus editio (nec non Ba-
sil.) et Plantin. FRANCIVS.

810. ἀκοντίζοντες ἀήται. ἀκον-
τίζοντας ἀήτας duo Codices. ἀεί-
λας Ven. Nihil muta. Repetitio
vocum in fine versuum non in-
usitata. Ita ex gr. Nonnus Dio-
nys. lib. 15. p. 428. l. 7.

Χιονέων πελάσεις σαόφρονος
ἐκτοθὶ μίτρης,

Ναὶ δαμάλη, ναὶ μούρη, σαό-
φρονος ἐκτοθὶ μίτρης.

In Paraphr. Ioann. 19, 104.

οὗτος Ἰησοῦς,

οὗτος Ἰουδαίων βασιλεὺς Γα-
λιλαῖος Ἰησοῦς.

104 813. ἐπὶ νώτων· ὑμεναίων Basil.

814. σύνθετο δ' ὕδαρ vetus
editio et Plantin. Ovidius:

Inque modum cumuli con-
cava surgit aqua.

FRANCIVS. σύνθετο etiam Ba-
sil. quod recte defendit Röve-
rus. In reliquis σύγγητο·

815. ἠχῆ. ἢ γῆ Basil. Prius
recte retinuit Röverus:

817. ἀφέηκεν. ἐφέηκεν, id est
ἐφέηκεν, Basil. cum aliis.

818. ἐρισμαράγοιο. ἐρισμαρά-
δοιο Basil. cum multis aliis.
Prius usitatus. Nonnus Dionys.
lib. 3. p. 83. l. 7.

ἐρισμαράγον δὲ χο-
ρείης.

et l. 20. φιλοσμαράγων Κορυβάν-
των. lib. 1. p. 16. l. 53.

βαρυσμαράγων στί-
χα καιμῶν.

aliisque locis pluribus, cum al-
terum nusquam occurrat. Ve-
ram tamen lectionem conser-
vasse nobis editionem Iuntinam
secundam apud Röverum, in 105

qua legitur ἐρισμαράδοιο, per-
suasissimus sum, quae cum in-
doctorum librorum captum
superaret, partim in ἐρισμαρά-
γοιο, partim vero in ἐρισμαρά-
δοιο mutarunt, quod plerisque
similibus locis fere contigit.
Nonnus Dionys. in Inscriptione
lib. 22. p. 4. l. 15.

Ἀεύτερον εἰκοστὸν Βρομίον
μόχθον ἔργα τε μέλει.
Non debuerat ibi in margine
poni μόχθον, cum et aliis locis
primam conripiat Poëta, ut re-

Sed amor et fatum egebat (*eam*); allecta (*cupida*)
aulem

Parcarum ostendebat non amplius facem amorum.

Nox erat, quum maxime spirantes venti,

Hiernalibus flatibus iaculantes venti

310

Collecti irruunt in littus maris.

Tunc Leander consuetae spe sponsae

Valde sonanti ferebatur maris in dorso.

Iam ab unda unda volvebatur, adcumulabatur vero
aqua;

Aetheri miscebatur pontus; concitabatur undique fre- 315
mitus

Pugnantium ventorum: Zephyro autem contra spira-
bat Eurus

Et Notus in Boream magnas innisit minas;

Atque fragor fuit vehemens valde frementis maris.

cte observavit Ger. Falkenbur-
gius in notis ineditis, quas de-
scriptas ex Codice Bibliothecae
Leidensis vir humanissimus P.
Burmamnus mecum communi-
cavit, ad hunc locum: „μόθον
Utenhovins. lib. 13. p. 366. (l.
31.)

Βραδύς ἦεν εἰς μόθον Ἰνδῶν.
et lib. 14. p. 398. (l. 19.)
Ἀταρβέες εἰς μόθον Ἰνδῶν.“

105 Haec in margine Codicis ad-
scripserat vir doctus. Nunc cir-
cumfertur μόθον, mea quidem
sententia pessime. Ita lib. 25. p.
616. l. 1.

Ὁν προχοαῖς ἐρίδμινε πυρι-
γλάχινι κεραννῶ.

Claudianus in Fragmento Gi-
gantomachiae v. 1. p. 807. edit.
A. 1665.

Κῆρυξ δ' οὔτε βέλος φέρειν,
οὔθ' ὄπλον, ἀλλ' ἐκό-
μιζεν.

et v. 4.

Καὶ κλεκτὰς ἔσφιγγε πυκνῶ πε-
ρικλέγματα σειράς.

Orpheus Argon. v. 1144.

Εἰςβαίνειν ἐπέλεσε κεκημηό-
τας ἄμμιν' ἑταίρους.

v. 1148.

Ἄκραν Ζέφυρον καταδέρομαι
οὔδ' ἀτέμαρον.

Pythia apud Herodotum lib. 1.
cap. 47.

Οἶδα δ' ἐγὼ ψάμμον τ' ἀριθ-
μὸν καὶ μέτρα θαλάσ-
σης.

Quae verba paulo aliter produ-
cit Oenomaus apud Euseb. de
Praepar. Evang. lib. 5. cap. 24.
Homerus Iliad. II. v. 857.

Ὅν κότμον γούσσα λιπούσ' ἀν-
δρότητα καὶ ἦβην.

Hesiodus in Fragmento ex Scho-
liaste Lycophronis:

Ὅς με μακρὸν γε ἔσθηκας ἔχειν
αἰῶνα βίοιο.

In alio ex Eustathio:

Ἄ τέκνον, ἦ μάλα δὴ σε ποτη-
ροτάτην καὶ ἀριστον

Ζεὺς ἐτέκνωσε πατήρ.

Theocritus Idyll. 1, 113. 116. etc.

- Αίνοπαθῆς δὲ Λέανδρος ἀκηλήτοις ἐνὶ δίναις
 320 Πολλάκι μὲν λιτάνευσε θαλασσαιῶν Ἀφροδίτην,
 Πολλάκι δ' αὐτὸν ἄνακτα Ποσειδάωνα θαλάσσης·
 Ἀτθίδος οὐ Βορρην ἀμνημονα κάλλιπε νύμφης.
 Ἄλλὰ οἱ οὔτις ἄρηγεν, Ἔρωσ δ' οὐκ ἤρκεσε μόλας.
 Πάντοθι δ' ἀγρομένοιο δυσαντέϊ κύματος ὄρηῃ
 325 Τυπτόμενος πεφόρητο· ποδῶν δὲ οἱ ἄκλασεν ὄρηῃ,
 Καὶ σθένος ἦν ἀδόνητον ἀκοιμήτων παλαμάων.
 Πολλῇ δ' αὐτόματος χύσις ὕδατος ἔρρεε λαιμῶ,

Orprianus in Cyneget. lib. 3. v. 478.

τέρην στόμα, λεπτα-
 λείοι τε

Ἐντὸς ἐρειφέδαται γαλακτό-
 χροες ἀμφὶς ὀδόντες.

Inmerito viro docto in Observ. Miscell. Vol. III. p. 57. adeo durus visus hic versus, ut, quia sic locutus Homerus, emenda-

- 107 *γλακτόχροος*. Sed recte iam vulgatam vindicarunt in notis additis viri eruditissimi, quos consuluisse cum illis, quos laudant, operae erit. Statius lib. 5. Sylv. 3. v. 222.

Spectatur athletes

Ille magis.

Sic post Salmasium et Gronovium emendat cel. Marklandus pro *Acestes*, qui paucula quoque notavit. Nec tantum in eadem, sed et diversis vocibus syllabarum conreptarum exempla prostant. Homerus Iliad. II. v. 31.

Αἰναρέτη, τίς σευ ἄλλος ὀνήσεται ἰψίγονός περ.

Orpheus Argon. v. 434.

Ἰλιὸν Λαρδανίην, Πιτόην ἐπιδέξει' ἔχοντας.

Tolle hinc monstrum illud lectionis in Fragmento Hesiodi ex Scholiaste Pindari:

Ἦδα δὲ οἱ κατὰ θυμὸν ἀρίστη φαίνετο βουλή,

Αὐτὸν μὲν στέσθαι, κροῦσαι δ' ἀδόκητον μάχαιραντα, Καλήν, ἣν οἱ ἔτενε περικλυτὸς Ἀμφιγυγίης.

Emenda, inquam, ἀδόκητον μάχαιραν, vel, si omnino hoc durius videatur, saltem ἀδόκητα μάχαιραν. *Visum est inopinato occultare ense.* ἀδόκητα quoque coniectasse Franc. Guetium sero video.

320. *λιτάνευσε. λιτάνευε* quatuor, quod usitatissimum. Nonnus Dionys. lib. 6. p. 190. l. 22.

Ἄκεανὸς λιτάνευε χέων ἰκετήσιον ὕδαρ.

lib. 8. p. 240. l. 22. lib. 15. p. 428. l. 32. lib. 38. p. 976. l. 20. Nec usquam, quod scio, *λιτάνευσε* apud illum occurrit, cum illud saepissime. Hesiod. in *Θεογ.* v. 469.

Τὸτ' ἔπειτα φίλους λιτάνευε τεκῆας.

324. *Πάντοθι δ'*. Ita Basil. cum plerisque aliis. Venetus Codex scribit *Πάντοθεν*, quod non displicet Rövero ob ingratam repetitionem τοῦ δ'. Ego nihil muto, quia repetitio haec non inusitata, ex. gr. v. 97.

αἰδάς δὲ μιν εἶχεν αἰῶναι.

Θάμβες δ' εἶδος ἄριστον· ἔρως δ' ἀπενόσφισεν αἰδά.

Θαρσαλέως δ' ὑπ' ἔρωτος κ.

v. l.

Gravia autem passus Leander implacabilibus in gurgitibus

Saepe quidem precabatur aequoream Venerem, 320
Saepe autem ipsum regem Neptunum maris:

Atthidis non Boream inmemorem reliquit nymphæ.
Sed ipsi nullus auxiliatus est, Amor autem non coërcuit fata.

Undique autem accumulati male obvio fluctus inpetu
Impulsus ferebatur; pedum autem ei defecit vigor, 325
Et vis fuit immobilis inquietarum manuum.

Multa autem spontanea effusio aquae fluebat in guttur,

Quin mea quidem sententia minus eleganter hic abesset. Pro πάντοθεν videtur scriptum πάντοθεν, quemadmodum quidam Codices hic et v. 334. agnoscunt; dein δ in v mutatum, ut v. 333. pro Ἠλυθε δ' in eodem Codice scribitur Ἠλυθεν. Sic autem et δ̄ repetit. Callimachus Hymn. in Iov. v. 32.

τὸ δέ οἱ δίχα πούλῃ
διέστη;

Ἐκ δ' ἔχεν μέγα γένμα.

Dubito enim an recte Georgius Arnaldus Animadv. Cap. X. p. 59. ultimo loco emendat τ'.

325. Τυπτόμενος. Θυπτόμενος Basil. cum plerisque aliis. Prius retinui cum Rövero.

Ibid. ὄρη. ἄρη emendat eruditissimus Dorvillius eamque vocem satis boni comitatis esse docet. Sequor cum doct. Rövero.

327. ἀτόματος χύσις. ἀτόματων Rondellus. FRANCIUS. Forte displicuit χύσις ἀτόματος pro ἀτόματη. Sed inmerito. Nam adiectiva in ος et ρος aliaque multa vocibus foemininis adiunguntur. Hesiodus in Θεογ. v. 610.

ὅς δέ κεν ἄτακ-
τηροῖο γενέθλης.

v. 657.

Ἄλκιος δ' ἀθανάτοισιν ἀρῆς
γένεο κρυεροῖο.

ubi Quietus hoc notandum monet, Aristænetus lib. 1. ep. 16. 110

p. 110. ὡς ταύτην Ἔρας βέβληκας τῆν ψυχὴν, οὕτως ἴσθ βολῆ τῆν ἐμὴν κατατόξευσον ἐρωμένην, μᾶλλον δὲ προσητέρω. Et ibi Io. Corn. de Pauw id notatu dignum visum: qui cum addit nisi vitium subsit, frustra est. Nonnus Dionys. lib. 4. p. 116. l. 27.

ἀλλὰ λιπούσα

Κλήρον ἐμὸν καὶ δῶμα καὶ οὐ
ποθέων γενετῆρας.

Verba sunt Veneris sub forma Pisinoes Cadmum se amare simulantis: neque hoc fugit doctiss. Falkenburgium in Lection. et Coniect. ad h. l. p. 1318. Hic autem locus omni exceptione maior evincit in similibus nihil tentandum. Conf. vir eruditissimus in Observ. Misc. Vol. III. p. 150. 151. qui Thucydidem p. 128, 92. μετὰ βηχός ἰσχυροῦ vocem βῆξ genere foeminino usurpasse contra Thomam Magistrum recte observavit. Vid. et dicta a nobis ad v. 35. p. 15. Dubito quoque, an in Herodoto lib. 1. cap. 155. pro γαμέουσι δ' ἑκαστος αὐτέων πολλὰς μὲν κουρι-

- Καὶ πότον ἀχρήϊστον ἀμυμακέτου πλεν ἄλμης,
 Καὶ δὴ λύχνον ἀπιστον ἀπέσβεσε πικρὸς ἀήτης
 330 Καὶ ψυχὴν καὶ ἔρωτα πολυτλήτοιο Λεάνδρου.
 Ἡ δ' ἐν δητύοντος, ἐπ' ἀργύνοισιν ὀπωπαῖς
 ἴστατο κύμαινονσα πολυκλαύτοισι μερίμναις.
 Ἥλυθε δ' ἠριγένεια, καὶ οὐκ ἴδε νυμφίον Ἡρώ,
 Πάντοθι δ' ὄμμα τίταινευ ἐπ' εὐρέα νῶτα θαλάσσης,
 335 Ἐἶπον ἐσαθρήσειεν ἀλώμενον ὄν παρακοίτην,
 Λύχνου σβεννυμένιοιο. παρὰ κρηπίδα δὲ πύργου
 Θρουπτόμενον σπλλάξασιν ὄτ' ἔδρακε νεκρὸν ἀκοίτην,
 Δαιδάλεον φήξασα περὶ στήθεσσι χιτῶνα

δίας γυναῖκας, unusquisque eorum virgines multas ducit uxores, quemadmodum cel. Iac. Gronovius ex Codice Mediceo, cuius iuratus defensor est, edidit, non restituendum ex prioribus editionibus κουριδίουσ γυναικας. Illud quidem usitatius nemo nescit: at vel ideo credo a descriptore inmutatum, quod et alias ipsa fecisse constat.

328. Ἀχρήϊστον inutilem verti recte docuit cel. Dorvillius. V. et Pareus.

330. πολυτλήτοιο. πολυκλαύτοιο vetus editio et Plantiniana. FRANCIUS. Ita et Basil. Prius retinui secutus doctiss. Röverum, qui tamen num acu rem tetigerit monens, nimis absurdum esse unum idemque epitheton nunc Λεάνδρου et mox τῷ μερίμναισ adiungere, equidem dubito. Certe tam anxie poëtas recentiores hoc non curasse liquidum est ex Gunthero, poëta pro seculo, quo vixit, optimo, Ligur. 9, 254.

Cumque sibi fidae tetigisset moenia Cumae,

Belligeras vires atque auxilioria possens

Agmina plura suis ultro conlata petitis

Acceptit fidae gavisus plebis amore.

lib. 4. v. 547.

Protinus angusto nituntur ad ardua colle etc.

Hanc nitente manu prendunt etc. Non dubitant nisu vestigia ferre per auras.

Quid? ipse magnus magister Aeneid. 7. v. 17.

atque in praeseptibus ursi

Saeuire ac formae magnorum ululare luporum.

Quos hominum ex facie dea saeva potentibus herbis etc.

Idem offendit Barthium in Statio Theb. lib. 5. x. 691.

volucres equitum praeverterat alas

Fama recens, geminos alis amplexa tumultus.

Vid. vir eruditus in Observ. Miscell. Vol. I. p. 318. qui in suo Codice monet vocibus geminos alis superscribi que suis, ut voluerit forte

geminosque suis amplexa tumultus.

Et potum inutilem inpetuosi potavit salsuginis maris.
 Et iam lychnum infidum exstinxerat amarus ventus
 Et animam et amorem multum passi Leandri.

330

Illam autem, morante adhuc (*Leandro*), vigilibus oculis
 Stabat fluctuans luctuosis curis.

Venit autem aurora, et non vidit sponsum Hero,
 Circumquaque autem oculos dirigebat in lata dorsa
 maris,

Sicubi videret errantem suum maritum,

835

Lychno exstincto. Apud fundamentum vero turris
 Dilaniatum scopulis ut vidit mortuum maritum,
 Artificiosam dirumpens circa pectora vestem

Quam lectionem tamen, elegantem licet, vulgatae non praefero. Ita enim fere Virgilius Aeneid. lib. 7. v. 458.

Olli somnum ingens rumpit pavor: ossaque et artus

112 *Perfudit toto proruptus corpore sanguis.*

et lib. 12, 542.

Ts quoque Laurentes viderunt, Aeole, campi

Oppetere et late terram consternere tergo.

Occidis, Argivae quem non potuere phalanges

Sternere, non Priami regnorum eversor Achilles.

Tantum hic occurrit verbum compositum.

331. 'H δ', ἔτι δηθύνοντος. Vetus editio et Plantin. εἰσέει δ' ἰθύνοντος. 'H δ', ἔτι δηθύνοντος H. Stephanus. FRANCIUS. Hoc cum Rövero recepi: illud agnoscit Basil. male.

337. Θρυπτόμενον. Ita Basil. cum omnibus reliquis praeter Venetum Codicem, cum quo Röverus potius legeret Δρυπτόμε-

νον. Sic Homerus Odys. E. v. 426.

Ἐνθ' ἀπὸ θινοῦς τε θρύφθη σὺν τ' ὄστ' ἀράχθη.

Iliad. Ψ. v. 187.

Ἴνα μὴ μιν ἀποδύ-113 φοι ἔλκυστάων.

Quae verba repetit Iliad. Ω. v. 21. Simplex vox occurrit Iliad. Π. v. 323.

πρυμνὸν δὲ βραχιόνα δουρὸς ἀκωκῆ

Δρύφ' ἀπὸ μυνώνων.

Hesiodus Scut. v. 245.

Χάλκειον δὲ βόων, κατὰ δ' ἔδρύπτοντο παρειάς.

Achilles Tatius lib. 1. p. 45. ὑπὸ δὲ τῶν τοῦ δένδρου κλάδων τὸ πρόσωπον αἰσχύνεται καὶ τοσοῦτοις περιδύπτεται τραύμασιν, ὅσαι τῶν δένδρων ἦσαν αἱ αἰχμαί. Alciphron: lib. 3. epist. 51. p. 392. ὡς ἀμεινον ἐμοὶ ὀλύνθους ἢ καλῶτας ἐπιμασάσθαι τῶν Ἀττικῶν, ἢ διὰ τὸ κατὰ τοῦτοις χυσιὸν ἀποδύπτεσθαι. Quare satius est grossas et caricas manducare Atticas, quam propter istorum aurum lancinari. Ita enim recte inserto διὰ emendavit locum Berglerus conferens ad h. l. Homer:

Ῥοιζηδὸν προκάρηνος ἀπ' ἠλιβίου πέσε πρόγον.
 340 Καδδ' Ἡρῶ τέθνηκεν ἐπ' ὀλλυμένῳ παρακώλη,
 Ἄλλήλων δ' ἀπόναντο καὶ ἐν πυμάτῳ περ ὀλέθρῳ.

www.libtool.com.cn

114 Hinc ἀδρυπος apud Nonnum
 Dionys. lib. 11. p. 302. l. 23. lib.
 15. p. 424. l. 10. lib. 41. p. 1062.
 l. 31. Dubito tamen an haec
 vera lectio et non potius ex al-
 tera orta, quae saepe apud Non-

num obvia, ex. gr. lib. 57. p.
 940. l. 6.

Θρύπτετο δ' ἄκρα μέτωκα.

340. Καδδ'. Ita Basil. cum
 plurimis: in paucis Καδ' δ'.
 Prius retinuit recte Röverus. Sic

Cum strepitu praeceps ab alta cecidit turri.

Atque Hero mortua est super mortuo marito, 840

Suique invicem potiti sunt etiam in ultima pernicie.

www.libtool.com.cn

Homer. Iliad. II. v. 410. aliisque
in locis.

5 Ibid. τέθνηκεν ἐπ'. In aliis τέ-
θνηκε σύν. Prius, quod etiam
agnoscit Basil., egregie tuetur
summus Röverus. Cum hoc loco
confer Achill. Tatium lib. 3. p.

165. εἰ δὲ ἡμᾶς ἀποκτείνει θε-
λεῖς, μὴ διαστήσης ἡμῶν τὴν τε-
λευτήν. εἰ δὲ καὶ θηρίων ἡμᾶς
βορᾶν πέπρωται γενέσθαι, εἰς
ἡμᾶς ἰχθῦς ἀναλωσάτω, μίᾳ γα-
στῆρ χωρησάτω, ἵνα καὶ ἐν ἰχθῦ-
σιν κοινῇ ταφῶμεν.

www.libtool.com.cn

www.libtool.com.cn

ANIMADVERSIONES

AD

M U S A E U M.

www.libtool.com.cn

ANIMADVERSIONES

119

AD

M U S A E U M.

C A P U T I.

Imperativus modus in precibus usitatus. Defensus Homerus. Quos deos invocent poëtae? Callyus notatus. Pindarus et Homerus invocati. Binae emendationes in Nonno probatae. Emendatus Polyaeus. Τυτέροσ tuus. Per θεάν, divam, intelligitur Musa sive Calliope vel Erato. Homerus explicatus. Coniectura in Claudiano. Imperatores invocati ab adulatoribus. Γάμος, γαμῆν, συνεῖναι, συνοικεῖν, nuptiae, coniux in re turpiori pudenter usurpata. Antoninus Liberalis et Hesiodus explicati; in hoc variae Lectiones. Ὀπη et qui ad remotius relata Amor militiae comparatus, variaeque inde ductae locutiones. Tibullus defensus. Petronius semel, Boëthius bis emendatus. Detrecto pro detrecto et similia. Distinctio vocum ἄγειν et φέρειν neglecta.

1. *Εἰπέ, θεά.* Imperativum modum adhiberi a poëtis in precibus et petitionibus quis nescit? Et tamen ineptam censuram Protagorae effugere non potuit magnus Homerus, qui scripserat

Μῆνιν ἄειδε, θεά, Πηληϊάδεω Ἀχιλῆος.

quia imperaret is, qui precari debebat. Sed vindicatus ab Aristotele Poët. cap. 19. Consule ampl. Cuperum Apoth. Homer. p. 98.

Ibid. θεὰ. Quamnam hic deam invocet Poëta, dis-
sentiunt Interpretes. Voetius ipsam Venerem intelligit,
non adeo inepte. Plerorumque certe poëtarum mos est
initio operum invocare deos praesides eorum, quae di-
120 cturi sunt, proprios. Fallitur enim P. Callyus, qui ad
Boëth. de Consol. Philos. lib. 1. Metr. 1. v. 3. poëtas
*non solere magnum quoddam carmen aggredi, nisi
Musis invocatis*, monere non erubuit. Sed recte con-
tra misellum hunc Interpretem, qui de Venatione scrip-
serunt Dianam, Lucretium de Rerum Natura Venerem
invocare, observavit doctiss. Vlamingius. Hic autem
quomodo, cum deos providentiamque negat, Venerem
invocet, vid. Tycho Brahe in Syllog. Ant. Matthaei ep.
52. ad Pontanum: qui putat ad exemplum aliorum poë-
tarum sic fuisse exorsum, ideoque sub hoc nomine la-
tere voluptatem corpoream, quam deam subinde vocare
non veretur. Ita Venerem invocat Ovidius Art. Amat.
1. 2. v. 15.

Nunc mihi, si quando, puer et Cytherea, favete.
Claudianus Proserpinam a Plutone raptam scripturus
deorum infernorum opem inplorat lib. 1. v. 20.

*Dii, quibus innumerum vacui famulantur Averni
Vulgus iners etc.*

*Vos mihi sacrarum penetralia pandite rerum
Et vestri secreta poli.*

Hinc ipsum Pindarum in carmine lyrico Staius lib. 4.
Sylv. 7. v. 5. Nam nec ipsorum defunctorum vatum
auxilium poscere pudor erat. Ita Nonnus ex. gr. Home-
rum faventem optat Dionys. lib. 13. p. 354. l. 3.

ἀλλὰ λιγαιῶν

Ἠγεμόνας καὶ Ὀμηρον ἀοσσητῆρα καλέσσω

Εὐεπίης ὄλον ὄρμον.

Ita scribitur in notis Falkenburgii, cum in textu pes-
sime ὄμουρον, *finitimum*. lib. 32. p. 812. l. 4. lib. 25.
p. 556. h 17.

Παμφαῆς υἱὲ Μέλητος, Ἀχαιῖδος ἄφθιτε κήρυξ, 121.
 Ἰλήκοις· σέο βιβλος ὁμόχρονος Ἡριγενείη κ. τ. λ.
 Πνεῦσον ἔμοι τεὸν ἄσθμα θεόσσοντον· ὑμετέρης γὰρ
 Δεύομαι εὐεπίης.

Ita optime locum sanavit Ger. Falkenburgius, et post illum ampl. Cuperus Apoth. Hom. pag. 12. Vulgo ἡμετέρης. Eadem menda insedit Polyæno Strateg. lib. 4. praef. ubi pro τὰς ἀρετὰς τῶν ἡμετέρων προγόνων scribendum ὑμετέρων, quemadmodum recte Interpret. ὑμέτερος autem pro tuus obvium. Ariadna de Theseo quæsta apud Nonnum lib. 47. p. 1224. l. 27.

αἴθε καὶ αὐτῇ.

Ἰμετέρης μίτον ἄλλον ἴδω πομπῆα κελεύθου.

Mercurius Baccho p. 1242. l. 26.

Εἰς δόμον ὑμετέρης κουροτρόφου ἤγαγον Ἴουῶς.

Vid. lib. 84. p. 862. l. 8. lib. 85. p. 868. l. 9, 21. lib. 85. p. 882. l. 4, 24, 26. lib. 40. p. 1038. l. 23. Consule notata summo Burmanno ad Valer. Flacc. lib. 8. v. 173. Sed in viam. Alii potius intelligunt *Musam*, et quidem Calliopen, quemadmodum cel. Kromaierus in Dissert. p. 17. Quamvis Voetii sententiae versum 14. et 15. non adeo obesse putem, quia aliquid ingratum Veneri Musæus expeteret, cum poëtae haec non anxie adeo current. An magis convenit Simaetham Lunae opem invocantem apud Theocr. Idyll. 2, 79. ingrattissimum hunc sermonem instituere ad divam:

Τοῖς δ' ἦν ξανθοτέρα μὲν ἐλιχρῦσοιο γενειὰς,

Στήθεα δὲ στήλβοντα πολὺ πλέον ἢ τὸ, Σελάνα.

Vix putem. Hoc tamēn verius videtur. Ita Homerum *deam* invocantem cepit Max. Tyrius Dissert. 16. feliciter, 122 quam Eustathius, qui de mente poëtae cogitabat, locis adductis a Cupero Apoth. Homer. p. 129. Consentit Horatius de Art. Poët. v. 141. reddens initium Odysseae:

*Dic mihi, Musa, virum, captæ post tempora
 Troiæ*

Qui mores hominum multorum vidit et urbes.

Nec non Maro :

Musa, mihi causas memora.

Nec Latinis poetis insuetum *divam* ponere pro *Musa*.
Stattius Achill. 1, 1.

*Magnanimum Aeaciden formidatamque Tonanti
Progeniem et patrio vetitam succedere coelo,
Diva, refer.*

Claudianus in Pr. Cons. Stilich. lib. 2, 5.

Mitior incipiat fidibus iam diva remissis.

Ita legendum forte ex Cod. Mediceo apud Heinsium, qui
tum *incipias* mallet. Vulgo *Musa*, quae vox glossa vi-
detur. Calliopen invocat quoque Horatius Carm. lib. 3.
4. v. 1.

*Descende coelo et dic age tibia
Regina longum Calliope melos.*

Quid si tamen intelligenda Erato? Ovidius Art. Am.
lib. 2, 15.

*Nunc mihi, si quando, puer et Cytherea, favele,
Nunc Erato, nam tu nomen amoris habes.*

Sed nihil affirmare aequum. Notissimus autem mos faci-
les in carmina Musas et numina optandi apud Romanos,
123 cum ad unius flagra deducti essent. Quirites, apud non-
nullos paullatim obsolevit. Hic enim adulescentes, ut gra-
tiam ab Imperatoribus inirent, scripta sua ipsis dedicare
seque numine ipsorum, pessimorum quamvis poetarum,
affari iactare non erubescabant. Audi Lucanum lib. 1.
ad Neronem sermonem instituentem :

nec, si te pectore vates

*Accipiam, Cyrrhaea velim secreta moventem
Sollicitare deum Bacchumque avertere Nysa.*

Ita de Domitiano Stattius lib. 5. Sylv. 1. v. 11.

*Nos tibi laudati iuvenis rarissima coniux
Longa nec obscurum finem latura, perenni
Tentamus dare iusta lyra, modo dexter Apollo
Quique venit iuncto mihi semper Apolline Caesar
Annuat.*

3. *Γάμον coitum*, quamvis potuissent *connubium*, ut saepe apud Musaeum, vertunt significatione usitatis-
sima. Solent enim huiusmodi honestis vocabulis non raro rem turpem minusque honestam velare auctores. Nonnus Dionys. lib. 15. p. 416. l. 21.

*Παρθενικὴν ἀδάμαστον ἀτάσθαλον εἰς γάμον ἔλκων
Σφίλξεν ὑπὲρ θαπέδοιο.*

lib. 16. p. 454. l. 7. p. 456. l. 5.

Κτείνεις γὰρ ποθέοντα καὶ οὐ γαμίοντα διώκεις.

p. 458. l. 2, 5. aliisque locis. Achilles Tatius lib. 1. p. 59.

ὅταν οὖν εἰς τὸν γάμον ἐθέλωσιν ἀλλήλοις συνελθεῖν. lib.

v. p. 285. de Tereo: *τὴν γλώτταν τῆς Φιλομήλας φοβεῖται*

καὶ ἔδνα τῶν γάμων αὐτῇ δίδωσι μηκέτι λαλεῖν. p. 311.

βαλοῦσα οὖν με καταφίλει καὶ ἀπῆται τὸν γαμον. Aristae-

netus lib. 1. ep. 21. p. 142. *ἐλπίζόμενός ἐστιν ὁ γάμος*

ἡδύς, εὐχαρὶς καὶ λαν εὐκταῖος· γέγονε, περιεφρονήθη. 124

Quemadmodum acute et vere distinxit elegantissimus

Mercerus. Ita intelligendus Antoninus Liber. cap. 10.

ὅτι πρῶτος ἀπήγγειλε Κορωνίδα τὴν Φλεγύου θυγατέρα

γαμηθεῖσαν Ἀλκυονῆ· cum primus de Coronide Phleg-

gyae filia indicium detulisset, eam Alcyoneo esse nu-

ptam. vel potius cum A. concubuisse, nisi velis eodem

sensu capere verba Latina. Hesiodus in Fragmento ex

Scholiaste Pindari ad Pyth. Od. 3;

Τῇ μὲν ἄρ' ἄγγελος ἦλθε κόραξ ἱερῆς ὑπὸ δαιτὸς

Πυθῶ ἐς ἡγαθήν· καὶ ἔφρασεν ἔργ' ἀτθλα

Φοίβῳ ἀκροσεκόμῃ, ὅτι Ἴσχυς γῆμε Κορωνίῳ

Ἑλλατίδῃς Φλεγύῳ διογνήτοιο θυγατρῶ.

Quae verba diverse admodum adducit Munckerus ad Antonin. Lib. cap. 32.

Τῇ μὲν ἄρ' ἦλθε κόραξ, φάσε δ' ἄρα ἔργ' ἀτθλα.

Sed prior lectio praestat. Dein pro ἀκροσεκόμῃ emenda-

tius legitur ἀκροσεκόμῃ, sicut et ὅτ' ἄρ' Ἴσχυς ἔγημε Κ.

Ita autem duo haec loca capienda docet Hyginus fab.

202. *Cum ea et Ischys Elati filius concubuit. quemad-*

modum recte pro *Chylus* emendavit doct. Manckerus.

Eodem modo *συνείναι* occurrit apud Achill. Tat. lib. 8. p. 493. Aristaen. lib. 1. ep. 21. aliosque plurimos; quemadmodum et *συνελθεῖν*, pro quo Scholiastes Aristoph. ad Plut. v. 308. de Circe et Ulyxe: *καὶ πρὸς μίξιν αὐτῶ συνελθεῖν ἐπεθύμησεν*. Quin et ipsum *συννοικεῖν* apud Alciphron. lib. 1. ep. 19. p. 74. *ἔχω πρὸς θαλάττῃ τὴν πόρην Πανόπη νομίζων ἢ Γαλατεία ταῖς καλλιστενούσαις τῶν Νηρηίδων συννοικεῖν*. Sic et Latini. Petronius cap. 25. *Plaudentibus ergo universis et postulantibus nuptias fecerunt*. Vid. Pithoeus et Erhardus. Quin *coniux* adulterio cognita Valerio Flacco lib. 2, 208. de Venere: *Intonuit signumque dedit Mavortia coniux*.

125 Vid. Burmannus et Heiusius. Conferri praeterea merentur, qui dudum similia exempla observarunt, Munkerus ad Anton. Lib. cap. 1. omnino ad Hygin. fab. 14. et Lactant. Placid. fab. 20. P. Voet. ad Callimachum Hymn. in Apoll. v. 14. ad Hymn. in Del. v. 240. Ez. Spanhemius, Mercerus ad Aristaen. p. 142. Index Aeliani et Heins. ad Ovid. Art. Amat. 2, 11. Petitus Miscell. lib. 3. cap. 11. et omnino vir eruditissimus Franc. Ferdinandus de Cordova in Didascal. Multipl. cap. 39.

4. *Καὶ Σηστὸν καὶ Ἄβυδον, ὄπη γ. ἔ. Η.* Illud ὄπη ad priorem vocem *Σηστὸς* referendum quivis videt. Ita Virgilius Aeneid. lib. 3. v. 167.

Hinc Dardanus ortus

Iasiusque pater, genus a quo principe nostrum. ubi optime Servius notat: A QUO] *Non ab Iasio; sed Dardano: nam anteriori respondet.*

9. *Ἐννύχιον μετ' ἄεθλον.* In notis pag. 8. monui haec verba melius reddi *Nocturnum post certamen*, neque poenitet sententiae. Infra v. 231.

Παννηχίων δ' ὄρων κρυφλοὺς ποθέοντες ἄεθλους. et v. 197.

Φράζετο, πῶς κεν Ἐρωτος ἀεθλεύσειεν ἀγῶνα. Iuvat locus geminus Nonni, quem videtur respexisse, Dionys. lib. 16. p. 440. l. 30.

ὅπως μετὰ λέκτρα τελέσω

Αιετὸν ὄρνειον ἄλλο γαμοστόλον ἄστρον ἐρώτων.

Amorem militiae comparare et pulcherrimas inde accessere locutiones poetis solenne. Nonnus Dionys. lib. 43. p. 1136. l. 23.

ἧς παρὰ παστοῦς

Ἄθλοφόρον γαμοιοσι περιστέψω σε κορύμβοις,

Ἴμερτὴν τελέσαντα καλαισμοσύνην Ἀφροδίτης.

Ita et Longus Pastor. 3. p. 85. *Χλόη δὲ συμπαλαίουσά σοι ταύτην τὴν πάλην οἰμῶξει καὶ κλαύσεται καὶ αἵματι κείσεται πολλῶ καθάπερ πεφονευμένη.* Apud Achillem Tatium lib. v. p. 281. Tereus describitur *Φιλομήλα παλαίων πάλην Ἀφροδίσιαν.* Aristaenetus lib. 1. ep. 10. p. 72. *ὁ δ' οὖν τῇ παρθένῳ βραχέα νυκτομαχῆσας ἐρωτικῶς τότε λοιπὸν εἰρηναίων ἀπέλαυνεν ἡδονῶν.* Ita legit Mercerus pro ὡς δ' οὖν. Propertius lib. 4. 1. v. 137.

Militiam veneris blandis patiēre sub armis

Et Veneris pueris utilis hostis eris.

Lib. 2. El. X. v. 15.

Evolat heu nostro quoniam de pectore nusquam

Assidiusque meo sanguine bella gerit.

Quo loco inductus vir doctus in Obs. Misc. Vol. II. p. 240. non damnaret in Tibullo lib. 2. El. 3. v. 63.

Hic iuvenum series teneris inmista puellis

Ludit et adsidius praelia miscet Amor.

pro *adsidue*; sed minus necessarium id iure optimo visum alteri viro erudito in nota addita. Horatius Carm. 3, 26. v. 1.

Vixi puellis nuper idoneus,

Et militavi non sine gloria;

Nunc arma defunctumque bello

Barbiton hic paries habebit.

ubi Scholiastes MS. notat: *Miliciam allegorice vocat amorem, sicut et Virgilius praelia vocat coitum, ita: si quando ad praelia ventum est; et iterum nocturna bella dicit.* Prior locus exstat Georg. lib. 3, 98. alter

Aeneid. lib. XI. 736. Ad utrumque idem notavit Servius.
Ovid. Heroid. ep. 7, 32. Amor. 3. 7. 68.

127 *Nunc opus exposcunt militiamque suam.*
Martialis lib. X. epigr. 38.

*O quae praelia, quas utrimque pugnas
Felix lectulus et lucerna vidit
Nimbus ebria Nicerotianis!*

Claudianus in Nupt. H. et M. Fescenn. v. 126.

*Tum victor madido prosilias toro
Nocturni referens vulnera praelii.*

Fulgentius Mythol. lib. 3. 6. p. 114. *Noctu enim adveni-
ens maritus, Veneris praeliis obscure peractis, ut
invisè vespertinus advenerat, ita in crepusculo inco-
gnitus etiam discedebat.* Petronius cap. 24. *Et pertre-
ctato vasculo tam rudi, Hoc, inquit, belle cras in
promulsidae libidinis nostrae militabit.* ubi conf. Gon-
salius de Salas. Videtur autem a manu Petronii profe-
ctum *petractato vasculo*, quod elegans est et captum
inepti librarii superare videtur atque omnino latere in
τῷ pertracto. Composita enim non raro sonum simplicis
vocis retinent. Ita in vetustissimis exemplaribus inveniri
detracto, attracto etc. notarunt docti. Consule Broek-
husium ad Propert. 2. Eleg. 2. v. 11.

Ac veluti primo taurus detractat aratro.

Nec non Eleg. 24. v. 22.

Noctibus his vacui reficiamus iter.

Florus lib. 1. 7. §. 2. *Scelere partam potestatem non
melius egit, quam adquaesierat.* Hanc esse lectionem
vetustissimi Codicis Nazarii notat Salmasius, cui addi
velim doctiss. Dukerum. Servius ad Virgil. Aeneid. 6,
819. de Tarquinio: *detractans ille responsioni capita*
123 *decussit papaverum.* Emenda et Boëthium de Consol.
Philos. lib. 3. 12. p. 169. *siquidem detractantium iugum
foret, non obtemperantium salus.* Ita diserte C.D'O.
Vulgo *detractantium*. Sic Pros. 9. p. 137. legendum:
Hoc igitur, quod est unum simplexque natura, pra-

vitas humana dispartit. Ita enim edidit Glareanus recte pro *dispartit*, quod video iam occupasse acutissimum Vlamingium, qui monet ita scribere Murmellium, edit. Argentinam nec non MS. III. atque ita corrigendum in reliquis, quamvis in iis *par* eodem modo scribitur quo *per*, quod verisimilitudine non caret. Certe et in C.D'O. eodem modo pingitur *per*, quo mox *partibus*.

Ibid. ἄγειν. Hoc et v. 52. Poëta migrat canonem Grammaticorum, qui hic est apud Ammonium in v. ἄγειν καὶ φέρειν διαφέρει. Ἄγεται μὲν γὰρ τὰ ἐμψυχα· Φέρεται δὲ τὰ ἄψυχα.

Οἱ δ' ἦγον μὲν μῆλα, φέρον δ' εὐήνορα οἶνον.

Locum exstare apud Homerum Odyss. A. v. 622. monet Valckenarius. Sed ab ipso Homero aliisque optimis poëtis non raro id neglectum reperio. Ita Iliad. O. v. 529-

πυκινὸς δὲ οἱ ἦρκεσε θάωρηξ,

Τόν ᾧ' ἔφερον γυάλοισιν ἀρηρότα· τόν ποτε Φυλεύς
Ἦγαγεν ἐξ Ἐφύρης ποταμοῦ ἀπὸ Σελλήεντος.

et Iliad. A. 631.

Πὰρ δὲ δέπας περικαλλές, ὃ οἴκοθεν ἦγ' ὁ γεραιός.
Odyss. A. v. 184.

ἄγω δ' αἶθωνα σίδηρον.

Theocritus Idyll. 17, 32.

Οἱ δ' εἰς ἀμβρόσιον θάλαμον λευκοσφύρου Ἦβας

Ἦπλα καὶ αὐτὸν ἄγουσι γενειήταν Διὸς υἱόν.

et 27, 32.

129

Καὶ τί μοι ἔδνον ἄγεις γάμου ἄξιον, ἦν ἐπινεύσω.

Apollonius Rhodius lib. 1. v. 440.

Ἦμῖν μὲν δὴ μοῖρα θεῶν χρεῖώ τε περῆσαι

Ἐνθάδε κῶας ἄγοντας.

Ita legit Scholiastes, probante Iensio Lect. Lucian. p. 167. Vulgo ἔχοντας. Nonnus Dionys. lib. 43. p. 1134. l. 21.

Ἦξιον ἔδνον Ἦρωτος Ἦραψ ἐκομίσσατο Ἦηρεῦς

Ἦφραίστου σοφὸν ἔργον ὀλύμπια δαίδα νύμφη,

Ἦλβον ἄγων.

Lib. 1. p. 8. l. 11.

Ἄξατέ μοι νάρθηκα.

Quae recurrunt p. 10. l. 10., si vera coniectura Utenhovii. Conf. lib. 5. p. 174. l. 15. lib. 8. p. 236. l. 24. lib. 36. p. 682. l. 31. p. 684. l. 3. lib. 42. p. 1096. l. 16. lib. 44. p. 1146. l. 24. lib. 45. p. 1178. l. 17. Herodotus lib. 1. cap. 53. τοῖσι δὲ ἄγειν μέλλουσι τῶν Λυδῶν ταῦτα τὰ δῶρα ἐς τὰ ἱερά. Sermo est de clypeo et hasta. Φέρω pro ἄγω occurrit apud Hesiodum in Ἔργοις v. 203.

προσέειπεν ἀηδόνα ποικιλόδειρον,

Ἵψι μάλ' ἐν νεφέεσσι φέρων ὀνύχεσσι μεμαρπώς.

pro quo v. 208.

Τῇ δ' εἰς, ἢ σ' ἂν ἐγὼ περ ἄγω.

C A P U T II.

Pluralis ponitur pro singulari. Τόξα, epistolae, carinae et similia pro τόξον etc. Horatius adsertus contra Bentleyum. Epitheta frigida non raro et otiosa apud poetas obvia. Ἀστέρες πολλῶν, ἄστρον ἀρούρης elegantes locutiones. Nonni versio correctae. Ἰκελος prima syllaba producta. Τίς eleganter abundat. Varia lectio in Achille Tatiao reiecta. In fine versuum participia poni contra Servium probatur. Locus Servii contra Broekhusium adsertus. Grammaticorum canones incerti plerumque. Taurus Iovi, non iuencus, inmolatus tantum, aliaque. Bentleyi emendatio in Virgilio reiecta.

17. Τόξα τιταλῶν. pro τόξον. Ita Aristaenetus lib. 1. ep. 10. p. 58. ἀλλ' ὅσον εἶχεν ἰσχύος προσελκύσας τὰ τόξα διεφῆκε τὸ βέλος. Sic arcus pro arcum dixit Statius Theb. lib. 1. v. 12.

cui sumpserit arcus

Infelix Athamas.

ubi in aliis arcum. Vid. Observ. Misc. Vol. I. p. 157. et

p. 317. Nihil tritius quam pluralem numerum poni pro singulari et vicissim. Virgilius Aeneid. 6, 41.

Teucros vocat alta in templa sacerdos.

Statius lib. 3. Sylv. 1. 117. ex emendatione Marklandi:

*Nec mera: conscripta formantur imagine tem-
pla.*

Vulgo *formatur* — *tela*. Florus 1. 1. §. 12. *Sabinis proditae portae per virginem*. quam lectionem pulchre hoc modo tuitus est eruditiss. Dukerus. Iustinus lib. 1: cap. 6. §. 1. *Lectis ille epistolis eadem somno aggredi iussus est*. Praecesserat cap. 5. §. 10. *Epistola, quia palam ferri nequibat, regis custodibus omnes aditus obsidentibus, exinterato lepori inseritur, lepusque in Persas Cyro ferendus fido servo traditur*. Atque hoc modo receptam lectionem in Horatio Carm. lib. 1. 14. v. 3. forte non incommode servare licebit:

Nonne vides, ut

131

Nudum remigio latus,

Et malus celeri saucius Africo

Antennaeque gemant, ac sine funibus

Vis durare carinae

Possint imperiosius

Aequor?

ubi *carinae* usurpantur de una navi. Sed Bentleius, ut id culpanti Scaligero occurreret, legit *gemunt* et *possunt*, sine interrogationis nota perque *carinas* intelligit ipsas naves, ut adeo de una capi non sit necesse. Favet Codex Franeg., in quo scribitur *gemit* et *possunt*. Mihi tamen vulgata lectio nondum displicet, nec, si iam legas *gemunt* et *possunt*, necesse Bentleii interpretationem amplecti, cum, reiecta etiam interrogationis nota, idem sensus manere poterit.

20. Ἰαερόεις τε Ἀεαυδρος ἔην καὶ παρθένος Ἥρω.

Ita v. 186. occurrit

ἔμολ δ' ὄνομα κλυτὰν Ἥρω.

Sed frigide et non nimis eleganter illa epitheta hic ad-

hibentur et magis ad exemplum versum, quam quia necessaria. Habet tamen quo se tueatur. Apud poëtarum principem Homerum, in cuius peritia in epithetis adhibendis laudanda multus est Cuperus Apoth. Homer. p. 88, 89., et Hesiodum non raro occurrunt epitheta, vocabula sententiaeque crebro repetita, quae facile abesse poterant. Quoties non ex. gr. recurrit *Ἐκτωρ ἰππόδαμος, νεφεληγερέτα Ζεὺς*, nec non *μητιετα Ζεὺς* etc. ? Et tamen saepissime sunt otiosa, quod merito inprobat acutissimus Marklandus ad Stat. lib. 1. Sylv. 2. v. 136. : saepe etiam rei et personae minus convenientia, quod 132 idem vituperat in Epistola Critica pag. 184. Idque iam notavit Servius ad Virgil. Aeneid. 2, 7. *Virgilius pro negotiorum qualitate dat epitheta, quum Homerus eadem etiam in contrariis servet.* Unde cum non semper aeque haec observaverint poëtae, emendationes locorum talium periculosiores habendae. Neque hoc omisit vaticibus impingere *μισάνθρωπος* ille Τιμόν apud Lucianum in cognomine Dialogo, ubi ipso initio post coacervata Iovis epitheta ita: *καὶ εἴ τί σε ἄλλο οὐ ἐμβρόντητοι ποιηταὶ καλοῦσι, καὶ μάλιστα ὅταν ἀπορῶσι πρὸς τὰ μέτρα· τότε γὰρ αὐτοῖς πολυώνυμος γενόμενος ὑπεριείδεις τὸ πλεον τοῦ μέτρου καὶ ἀναπληροῖς τὸ κεχρηθὲν τοῦ ὀνόματι.*

22. *Πολλῶν ἀστέρων.* Elegans locutio, quae et usurpata Nonno Dionys. lib. 13. p. 376. l. 19.

*Καὶ θρασὺς υἱὸς Ἄρηος ἔην Πιμπλειᾶν ἑάσας
Βιστονίης Οὐαγρὸς ἐκώμασεν ἄστρον ἀρούρης
Ὅρφα καλλιέπας ἐπὶ γούνασι Καλλιόπειης.*

Ride stuporem Interpretis, qui verlit:

Bistoniae Oeagrius accessit ad astrum terrae.

Puer videt eiecto ad intelligendum Oeagram astrum terrae Bistoniae advenisse. Melius retulisset *ἄστρον ἀρούρης* ad *Πιμπλειαν*, quemadmodum lib. 41. p. 1060. l. 19. Beroc appellatur

Λιβανηίδος ἄστρον ἀρούρης.

23. Ἰκελοι ἀλλήλοισι. In notis pag. 11. nihil hic mutandum pauca adstruximus exemplis. Si quis plura desideret, vel unus Nonnus abunde sufficiet. Ut brevis sim, conferri velim loca, quae ex multis tantum indicabo: lib. 6. p. 184. l. 22. lib. 10. p. 282. l. 1. lib. 12. p. 342. l. 25. lib. 14. p. 396. l. 28. lib. 16. p. 424. l. 22. lib. 16. p. 446. l. 2. lib. 18. p. 506. l. 5. etc.

24. Ἀλέξο μοι τινὰ πρόγον. Minime protrita elegantia illud τινὰ hic plane otiosum. Infra v. 63.

εἰς δὲ τις Ἡρόδου

Ὁφθαλμὸς γέλωτος ἑκατὸν χαρίτεσσι τεθήλει.

Ita Achilles Tatius lib. 2. p. 95. πεφύτευται δὲ σὺν αὐτῇ τὸ πῦρ καὶ ἀνάπτει περὶ τοὺς πρόγονους πολλὴν τινὰ φλόγα. Non placet, quod Salmasius p. 571. Anglicanum Codicem cum edito habere monet, τὴν pro τινὰ. Alciphron lib. 1. epist. 27. ὁ μὲν τις λαβὼν ἐξεκάδαται τὰ ἐπιζάνοντα τῶν βρωμάτων τοῖς ὀδοῦσιν ἰνώδη. Lucianus in Timone p. 101. ὡς ὑποβρυχίων ἀπέκτιτων καταδεδυχότων μόγις ἐν τι κιβώτιον περισώθηται. Multis in hac locutione Nonnus. Ita in Paraphr. Ioanni. 19, 73.

Τούτου ἄλων σταύρωσον ἐλέγχιστῶ τινι πότμῳ.

Ita v. 95. 123. 132. etc. Coluthus de Rapt. Hel. v. 105.

Καὶ τις ὀρεσσαύλοιο δορὴ μετόπισθε χιμαίρης.

Ἐμπερὸς ἤωρητο.

Theocritus Idyll. 1, 1.

Ἄδύ τι τὸ ψιδύρισμα καὶ ἄκλυτος, αἰπόλε, τήνα

Ἄ ποτὶ ταῖς παραῖσι μιλᾶσθαι.

Quae pulchre inlustravit Dan. Heinsius in Lect. Theocr. cap. 2. p. 295., ubi ex Latinis Apuleium id non infeliciter imitatum observat.

28. Νατων. Non hoc tantum, sed v. 17. 30. 31. 48. 99. 133. 211. 236. 242, 243., si standum Grammaticis, inperitiae in poësi incredibilis specimen dedit Musaeus. Ausus enim in exitu versus participium conlocare, quod severe damnat Servius ad Virgilium Aeneid. lib. 3. v. 300. ET LITORA LINQUENS]. Notandum sane, si-

nitum esse versum participio: quod raro apud Latinos 134 est, apud Graecos vitiosissimum. Nihil autem vidi magis; nam quod optimi Graeciae vates, a quibus scribendi exemplum minoribus petendum, mille locis usurparunt, idne vitiosum dicendum? Vel unus enim Homerus in Iliade A. huius compositionis exempla plurima subpeditat. Ita v. 9.

Ἀητοῦς καὶ Διὸς υἱὸς· ὁ γὰρ βασιλῆϊ χολῶδεις.

v. 31.

Ἴστον ἐποιχομένην καὶ ἑμὸν λέχος ἀντιώσαν.

v. 46.

Ἐκλαρξάν δ' ἄρ' οἷστοι ἐκ' ὄμων χωρομένοιο.

Confer, si tanti tibi videbitur, v. 51. 168. 299. 351. 356. 360. 391. 413. 414. 434. 501. 507. 546. 592. 598. Hesiodum in Θεογ. 226. 227. 684. 685. aliisque locis plurimis. In Orpheo, Nonno, omnibus denique poetis talia singulis fere paginis occurrunt. Nec minus obvia apud Latinos, ex gr. Ovidium Amor. 2. Eleg. 2.

Vidi ego compedibus liventia crura gerentem.

Eadem Elegia:

Viderit ipse licet; credet tamen ipse neganti.

Eleg. 9.

Si tamen exaudis pulchra cum matre rogantem.

Sed censorem hunc iam retudit post alios elegantissimus Broekhusius ad Propert. lib. 3. El. 4. v. 46.

Dicere non norunt, quid ferat hora sequens.

ubi aegre se, ut credat haec a manu doctissimi grammatici et in lectione poetarum tritissimi profecta esse, adduci fatetur. Sed ego, si in Codicibus bonae notae et satis antiquis reperiantur, non abiudicare ipsi ausim. 195 Quis nescit perpetuum morem Grammaticorum in optimis scriptoribus, modo ipsis displicerent, obvia quaeque damnantium, sive ritus sive locutiones et compositionem spectes? Quicquamne notius quam taurum Iovi mactari? Et tamen idem Servius non nisi iuvenum ipsi immolatum nobis persuadere conatur ad Aeneid.

lib. 3. v. 21. lib. 4. v. 221. et nescio quod ex neglecto ritu hoc prodigium arcessit. Idem inculcat ad lib. 3, 279. *Piaculum enim commissum fuerat tauro in Thracia immolato, ut diximus supra, et licet multa fuissent secuta sacrificia, intelligebatur tamen adhuc numen iratum non desinentibus malis.* Sed consuli velim ampl. Cuperum Apoth. Hom. pag. 74. et Ez. Spanhemium ad Callim. Hymn. in Apoll. v. 79., ubi disces, quid placitis hisce tribuendum. Non dissimilem errorem ab Horatii Interpretibus commissum infra refutabimus. *Algam* non solum esse marinam herbam nec *ulvam* palustrem contra eundem adserere debuit cel. Marklandus ad Stat. lib. 5. Sylv. v. 283. Duo epitheta uni voci adtribui idem damnat aequè infelicitè, ut videbimus ad v. 133. Non mitiorem censuram strinxit in Virgilium, quod *Dorica castra* scripserat, malam dicens compositionem ab ea syllaba incipere, qua superior finitus sermo; quam ipse Broekhusius iam ad Tibull. 1. 1. 3. retudit. Neque in Grammatico hoc adeo mirum, cum eruditissimis nostrae aetatis viris similia haud raro exciderint. Quis non miretur illud Britanniae nobilissimum sidus, Rich. Bentleium, ad Horat. Carm. lib. 1. Od. 34. secure pronuciare in verbis Virgilii Aeneid. 4, 265.

Haud aliter terras inter coelumque volabat

Litus arenosum Libyae ventosque secabat.

sonum audiri auribus ingratisimum, et hinc cavillatum 136 praeterea alia nonnulla aequè infelicitè pro *volabat* reponere *legebat*? Sed de hoc paulo post agendi locus erit.

CAPUT III.

Αἷμα vel *αἷμα γενέθλης* pro genere. *Αἷμα* κομίζειν ex regione aliquis dicitur, ubi natus. Emendatus Nonnus. *Αἷμα*, sanguis, pro filio. *Αἷμα* κομίζειν a parentibus dicitur filius. Occurrit et de insula. Achilles Tatius tentatus. "Ἐστὶ δὲ τις νῆσος vel "Ἐστὶ τ. v. initio versusum frequens. Probata emendatio Iensii in veteri poeta apud Diodorum Siculum et Vallini in Boethio. Dictiones eodem modo desinentes in exitu versusum invicem se sequentium recte poni contra Bentleyum et Persium forte probatur ex Latinis et Graecis poetis. Virgilii lectio adserta. Γάμων ἀδίδακτος. Heinsii emendatio in Theocrito probata. Veneris, Vestae, Palladis, Leucippidum et Hecates antistitiae virgines erant. Nuptiae sacerdotibus vetitae. Pueri et puellae sacra perficiebant, quia diis accepta aetas. Acro emendatus. Sacerdotes prostrata pudicitia puniebantur. Nuptiae tamen a sacerdotio omnes non arcebant. Medea, forte et Hero virginitatem ad tempus servare tenebantur.

80. *Διοτρέφες αἷμα λαχοῦσα*. *αἷμα*, sanguis, pro genere, unde quis ortum ducit, usitatissimum, Nonnus Dionys. lib. 10. p. 280. l. 27.

Βουκεράων Σατύρων μιννώριον αἷμα κομίζεις,
et l. 31.

Γνώσκω τὸν αἷμα.

Theocritus Idyll. 22, 164. etc. Pro eo saepissime *αἷμα γενέθλης* Nonnus dixit, ex. gr. lib. 3. p. 98. l. 6.

Νύμφα φίλη, τί με τόσσον ἀνέλθει αἷμα γενέθλης.
137 p. 106. l. 7.

Εἰ λάχες ἐκ Λιβύης Ποσειδήϊον αἷμα γενέθλης.

Ita lib. 11. p. 302. l. 32. aliisque locis plurimis. Lib. 37. p. 938. l. 7. vocat

Βαλλίον Ζεφυρηίδος αἷμα γενέθλης

"Ἀρσενα καὶ νέον ἵππον ὀδοιπόρον ἄβροχον ἄλμης.

Orpheus Argon. v. 252. aliique scriptores saepissime.

Dicitur quoque aliquis *αἷμα κομίζειν* e regione ubi natus. Nonnus lib. 4. p. 116. l. 8.

Ἄτρεικὲς Ἀσσυρίης ἀπὸ πικρίδος αἷμα κομίζει.
lib. 37. p. 926. l. 14.

Εἰ πίδαον Αἰονίης ἢ Φωκίδος αἷμα κομίζει.

Si solum Aoniae aut Phocidis sanguinem fert.

Emenda *Εἰ πίδαον Αἰονίης κ. τ. λ.* Vulgata lectio inepta est. Conf. lib. 47. p. 1222. l. 16. *Αἷμα* quoque dicitur filius alicuius. Nonnus lib. 5. p. 152. l. 16. de Aristaeo:

Αἷμα σοφοῦ Φοίβοιο καὶ εὐκαλάμοιο Κνερήνης.

Lib. 47. p. 1242. l. 22.

Ζηνὸς γνήσιον αἷμα,

Horatius Carm. 3. 27. v. 63.

Nisi herile mania

Carpere pensum,

Regius sanguis.

Recte Schoenastes MS. *Regia proles.* Filius etiam *αἷμα κομίζειν* a patre vel matre dicitur. Apud Nonnum lib. 16. p. 448. l. 10. Nicaea ad Bacchum:

Οὐδέχομαι σὺν λέπτρα, καὶ εἰ Διὸς αἷμα κομίζεις.

Lib. 26. p. 678. l. 7.

Θυγατέρος γὰρ

138

Θυγατέρος Φαίδοντος ἐπιφλεγὸς σὺν πάππῳ

Αἷμα φέρεις.

Verba sunt Minervae ad Deriadem filium Hydaspis et Astridis Solis filiae, ut patet ex p. 696. l. 30.

Ὅν διερχὴ φιλόνητι πατὴρ ἔσπειρεν Ἰθάκης

Ἄστρίδος ἐνώδινος ὀμιλήσας ὕμνευσις,

Κούρης Ἡελίοιο.

Confer lib. 42. p. 1100. l. 12, 16. lib. 46. p. 1182. l. 6, 14. etc. Mira vero est admodum locutio, quae occurrit in oraculo, quod reperitur apud Achillem Tatium lib. 2. p. 93.

Νῆσός τις ἐστὶ φυτῶνυμον αἷμα λαχοῦσα.

Est ortum ducens plantae a cognomine terra.

Quem locum in mendo cubare dudum deprehendi, nec

tamen quomodo restituendus divinare potui. Interea, donec molliorem medicinam alter adferat, audaci, quod fateor, coniectura repono:

Ἔστι δὲ τις νῆσος φντῶννον αἶμα λαχοῦσα.

Quam phrasin in talibus initio versuum usitatissimam norant vel mediocriter graece docti. Ita ex. gr. Homerus Odyss. *A.* in fine:

Ἔστι δὲ τις νῆσος μέσση ἄλλ' πετρῆεσσα.

Vetus poeta apud Diodor. Siculum lib. 3. cap. 66.

*Ἔστι δὲ τῆς Νύσης ὕπατον ὄρος ἀνθίου ὕλη
Τηλοῦ Φοινίκης, σχεδὸν Αἰγύπτιοιο βοάων.*

Ita legit cel. Iensius Lect. Lucian. p. 184. ex lib. 4. et
189 Scholiaste Apollonii Rhodii. Vulgo *Ἔ. δὲ τις Ν. ἄβα-
τον* —, quorum illud, cum construendum sit cum ὄρος, minime ferri potest. Hesiodus in Fragmento ex Scholiaste Sophoclis:

Ἔστι τις Ἐλλοπία πολυλήϊος ἠδ' εὐλειμών.

Ipsae Achilles Tatius lib. 4. p. 249. *Ἐστὶ δὲ τῶν νήσων τι-
νὲς καλύβας ἔχουσαι.* Nec raro viri eruditi laboranti car-
mini opem tulerunt transpositis vocibus. Boethius de
Consol. Philos. lib. 2. Metr. 1. v. 8.

*Suique magnum monstrat ostentum, si quis
Kisatur ubi stratus ac felix hora.*

Ita egregie ex coniectura restituit Vallinus, cum in reliquis omnibus editis et MSS. fere perperam legitur *Ma-
gnumque suis*, nisi quod in Lipsiensi editione metro salvo *Magnum quoque suis*, sed minus eleganter. Longius abit Barthius Advers. lib. 17. cap. 13. conatu parum prospero ita verba transponens:

Dignumque risu monstrat etc.

Atque ita saepe alii simile quid tentarunt. Si quis malit minore mutatione *Ἔστι τις νῆσος*, eiecto δὲ, sententiam defendere poterit iis, quae diximus ad v. 224. pag. 74. Neque hoc displicet. An praeterea hic legendum *φν-
τῶννον αἶμα*, videbimus ad v. 138. Satis enim diu iam exspatiati sumus.

Ibid. Λαχοῦσα. Versu sequenti occurrit

Κέπριδος ἦν ἱέρεια, γάμων δ' ἀδίδαντος ἐοῦσα.

Ut adeo observare hic liceat modulationem quandam, quam pariunt ultimae horum versuum dictiones eodem modo desinentes. Acerbe more suo Neronem ob hoc vitium carminis notavit Persius Sat. 1. v. 92.

Sed numeris decor est et iunotura addita crudis. 140

Claudere sic versum didicit, Bercynthius Atthin

Et qui caeruleum dirimebat Nerea Delphin.

Sed observat vir eruditiss. Is. Casaubonus in Commentario ad h. l. eo tantum nomine carpi Poëtam, quod figuras has nimis frequentarit: si enim in totum talia proscripserit Poëta, ne optimos quidem vates posse absolvi. Ego an Persio haec mens fuerit non ausim affirmare. Certe nuper Persio non inferior cel. Benteius talia confidenter proscripsit, ut vidimus cap. praecedenti. At quo iure vatum principem Virgillum sollicitaverit vir eruditus ex sequentibus locis parebit. Aeneid. lib. 1. v. 319.

*Venatrix, dederatque comam diffundere ventis
Nuda genu nodoque sinus collecta fluentis.*

Ita casus quartus scribi in vetustissimis membranis testatur Heinsius in praefatione. v. 625.

*Ipsae hostis Teucros insigni laude ferebat
Seque ortum antiqua Teucrorum ab stirpe volebat.*

Lib. 2. v. 124.

et mihi iam multi crudele canebant.

Artificis scelus et taciti ventura videbant.

v. 455.

*Saepius Andromache ferre incomitata solebat
Ad soceros et avo puerum Astyanacta trahebat.*

Lib. 4. v. 184.

*Haec tum multiplici populos sermone replebat
Gaudens et pariter facta atque infecta canebat.*

v. 331.

- 141 *Dixerat: ille Iovis monitis immota tenebat
Lumina et obnixus curam sub corde premebat.*
Lib. 5. v. 885.
*cuncti simul ore fremebant
Dardanidae reddique viro promissa iubebant.*
Lib. 6, v. 844.
*Scipiadas cladem Libya parvoque potentem
Fabricium vel te sulco, Serrane, serentem.*
Lib. 8, v. 646.
*Nec non Tarquinius eiectum Porsenna iubebat
Accipere ingentique urbem obsidione premebat:
Aeneadae in ferrum pro libertate ruebant,*
Ovidius Metam. lib. 7. v. 57.
*Notitiamque loci melioris et oppida, quorum
Hic quoque fama viget cultusque artesque vi-
rorum,*
Horatius Carm. 4. 11. v. 31.
*age iam meorum
Finis amorum.*
Paullinus ad Ausonium;
*Qui corda falsis atque vanis imbuunt
Tantumque linguas instruant,*
Rosweytha v. 426, p. 719.
*Moribus et facie similem matri venerandae,
In quas par certe sabbles mox stirpis amandae.*
Atque hoc non minus usitatum apud Graecos poetas.
Tryphiodorus de Excidio Ilii v. 462.
*Κλαίει δὲ Τυδείδης μνημημένος Ἀργιαστῆς,
ὄνομα δ' ἐποίησεν Ὀδυσσεῖα Πηνελόπειας,
Ἀντίκλος δ' ὅτε κέντρον ἐδέξατο Λαοδαμείης ...*
Hesiodus in Ἔργοις v. 1.
142 *Μοῦσαι Πιερίθιεν δοιδῆσι κλειούσαι
Δεῦτε δὴ, ἐννέπετε σφέτερον πατιὸν ὕμνουσαι.*
In Theogonia v. 92.
*Ἄλδοι μελιχίη, μετὰ δὲ πρόκει ἀγρομένοισιν
Ὀλί τοι Μουσάων ἱερὴ δόσις ἀνθρώποισιν.*

Confer v. 185, 186. 226, 227. 228, 229. 249, 250. 256, 257. 289, 290. 321, 322. 351, 352. 684, 685. 807, 808. 958, 959. Nec abstinuit magnus Homerus, ex. gr. Iliad, Σ. 46.

*Νημέρης τε καὶ Ἀψεύδης καὶ Καλλιάνασσα·
Ἐνθα δὲ ἦν Κλυμένη Ἰάντιρά τε καὶ Ἰάνασσα.*

Iliad. E. 10, 11. A. 413.

*Τὸν δ' ἠμείβετ' ἔπειτα Θέτις κατὰ δάκρυ χέουσα·
Ῥομοὶ τέκνον ἱόνυ, τί νύ σ' ἔτροπον αἰνὰ τεκοῦσα;*

Iliad. B. 87.

*Ἦντε ἔθυσαι εἰσι μελισσῶν ἀδινάων,
Πέτρης ἐκ γλαφυρῆς αἰεὶ νέον ἐρχομενάων.*

Quem locum auctor Vitae ipsius p. 301. (ubi minus recte legitur Ἦντ') adducit et proprio nomine *ὁμοιοκτώ-
των* vocari docet: *ὅταν δὲ εἰς ὀνόματα ὁμοίως κλινόμενα
λήθωσιν αἱ περιόδοι ἢ πὰ κῶλα, καὶ ταῦτα εἰς πτώσεις
ὁμοίας, ὁμοιοκτώτων τούτο ἰδίως ὀνομάζεται.* et talia car-
mini ingentem elegantiam et venustatem conciliare existimat, secus ac cel. Bentleius hic minime audiendus, cuius emendationem etiam refutasse virum eruditiss. Rich. Johnson in Aristarcho Anti-Bentleiano didici ex Biblioth. Anglic. T. I. P. II. p. 291. et seqq. Sed ipsum librum videre non licuit.

31. *Γάμων δ' ἀδίδακτος. nuptiarum expers.* Ita Nonnus Dionys. lib. 33. p. 840, l. 22.

Ἄϊνε θάνης ἀδίδακτος ἀνυμφεῖτων ὑμναίων. 143
Sic et lib. 29. p. 760. l. 15. *κόθων ἀδίδακτος Ἀθήνη* occurrit, et *γάμων ἄ.* A. lib. 2. p. 52. l. 30. Confer Is, Casaubonum Lect. Theocr. cap. 21. p. 280. l. 5., ubi confert Idyll. 27, 49.

Μᾶλα τεὰ πρώτιστα τάδε χροάοντα διδάξω.

Sed corruptissimum locum feliciter sanavit doct. Heinsius cap. 25. legens *χλοάοντα πιαξῶ.* An tamen non distinctio personarum v. sequenti a Casaubono mutata ex loco Nonni Dionys. lib. 42. p. 1082. l. 5. retinenda sit dubito.

Ibid. Heronem Veneris sacerdotem γάμων ἀδίδακτον hic memorari non adeo mirum; cum omnes fere sacerdotes virginitatem servare debebant. De Vestae sacerdotibus, quae hinc *sanctae* et *castae* dicuntur, notante Broekhusio ad Tibull. 1. 5. 14., res nota. De Palladis idem testatur Callimachus Hymn. in Lavacr. Pall. v. 33.

Ἐξιδ', Ἀθηναία· κέρα τοι καταθύμιος ἴλα,
Παρθενικαὶ μεγάλων παῖδες Ἀεστοριδῶν.

Ad quem locum, quemadmodum et ad Hymn. in Apoll. v. 110., plurima congescit vir longe eruditiss. Ez. Spanhemius. Tales Leucippides Phoebes et Hilairae sacerdotess. Pausanias in Laconicis: πλησίον δὲ Ἰλαίρας καὶ Φοιβῆς ἐστὶν ἱερόν. ὁποιήσας τὰ ἔπη τὰ Κύπρια θυγατέρας αὐτὰς Ἀπόλλωνός φησιν εἶναι. κόραι δὲ ἱερῶνται σφισι παρθένοι, κατὰ ταῦτά ταῖς θεαῖς καὶ αὐταὶ Ἀεστικίδες. Talis Solis antistita apud Persas. Iustin. lib. 10. 2. §. 3. *Solis eam (Aspasiam) sacerdotio praefecit, quo perpetua illi ab omnibus viris pudicitia imperabatur.* Vid. Berneggerus. Talis Hecatae sacerdos Medea. Valerius Flaccus lib. 6. v. 450.

144 . . . *Ergo opibus magicis et virginitate tremendam
Iuno duci sociam coniungere quaerit Achivo.*

Vid. et lib. 8. v. 282. Hanc enim sacerdotem fuisse patet ex lib. 5. v. 239.

*Praeterea infernae quae nunc sacra Dianae
Fert castos Medea choros;*

et Orpheo Argon. v. 903. Idque de aliis multis referunt scriptores. Vid. Achill. Tatius lib. 8. p. 481. nec non elegantissimus Broekhusius ad Tibull. 2. 5. v. 64. Neque viris nuptias contrahere licebat; saltem diis invitis, ut patet ex Hygino fab. 185. *Laocoon Aeetis filius, Anchisae frater, Apollinis sacerdos, contra voluntatem Apollinis cum uxorem duxisset atque liberos procreasset, sorte ductus, ut sacrum faceret Neptuno ad littus, Apollo, occasione data, a Tenedo per fluctus*

maris dracones misit duos, qui filios eius Antiphantem et Thymbraeum necarent. Quamvis Servius ad Virgil. Aeneid. 2, 201. referat id ideo factum, quia piaculum commiserat ante simulacrum numinis cum *Antiope sua uxore coeundo.* Hinc pueri et puellae in sacris deorum perficiendis adhibebantur, quia aetas innocentior ipsis accepta et grata. Tales erant Bassianus et Alexianus Maesae filii Solis sacerdotes, de quibus Herodianus lib. 5. cap. 3. §. 4. ὁ μὲν Βασσιανὸς περὶ ἔτη γεγενηὸς τασσαρεσκαλδεα, ὁ δὲ Ἀλεξιανὸς δεκάτου ἔτους ἐπιβεβηκώς ἔφρωντο δὲ αὐτοὶ θεῶ Ἥλιῳ. Horatius lib. 2. ep. 1. v. 132.

*Castis cum pueris ignara puella mariti
Disceret unde preces.*

ubi Porphyrius ad v. 125. notat: *Antiquitus enim pueris et puellis praecipiebatur cantare carmen, ut aetas innocentior deos placaret.* Ita Carm. lib. 2. 12. v. 17. ubi vid. Acro, ut et ad lib. 4. 1. 25. nec non 1. Od. 21. v. 1.

*Dianam tenerae dicite virgines,
Intonsum pueri dicite Cynthium.*

145

ubi notat: *Augustus ludos seculares instituit, quibus hymni Apollini Dianaeque dicebantur a nobilibus, quas pueri Apollini, Dianae virgines canebant.* Ita vulgo circumfertur locus corruptissime. Emenda ex MS. a nobilibus: *pueri Apollini, Dianae v. c.* Quod eleganti brevitate se commendat. Non tamen displiceret quos pro quas, quod typorum forte facinus. Auctiora vero haec exhibet Cruquii Commentator: *a. n. pueris puellisque: a pueris quidem Apollini, a puellis vero et virginibus Dianae.* Quam lectionem si fideliter ex MSS. exhibuit Cruquius, non spernerem. Consule praeterea ampl. Cuperum Apoth. Homer. pag. 69., ubi marmor inlustrat, in quo pueri forma Μῦθος sacrificio adstat. Si vero forte accideret, ut quaedam virginitatem minus sancte servarent, gravi poena ut plurimum adfi-

ciebantur. Vestales mortem mansisse nemo nescit. Io Iunonis Argivae sacerdotio praefecta gravidata cum esset, a civibus in vincula fuit coniecta, ut tradit Palae-phatus cap. 43. Laocoontis poenam refert Hyginus l. c. Nec tamen sacerdotes, si nuptias iniverant, plane excluderentur, ut ex Homero etc. docuit Potterus Archaeol. Graec. lib. 2. 3. p. 216. Quin nonnullae antistitae virginitatem tantum ad tempus, nubilem forte aetatem, servabant. Talis erat Medea praeter Iasonem iam Stiro desponsa, ut refert Valerius Flaccus lib. 8. v. 300.

Stirus prospectat ab unda

Coniugio atque iterum sponsae flammatus amore.
et v. 337.

*Transferat ergo meas in quae volet oppida dotes
Colchis et Aemonius nobis succedat adulter.*

146 Neque hoc alias inusitatum fuisse docuit Spanhemius l. c. Quid si talis quoque fuit Hero? Mirum certe, ni amatori obiecerit aliquando virgo sibi perpetuam a viris abstinentiam colendam, cum nunc tantum parentum locupletum iram v. 125. 180. et seqq. Fateor tamen v. 126. occurrere:

Κυπριδος οὐ σοι ἔοικε θεῆς ἑστῆσαν ἀπάσσειν.

Sed quis nescit tangere virginem, nedum sacerdotem, sine parentum consensu nuptiis non legitimis inhonestum minusque licitum esse? Quid si puella hoc tantum caussata? Quid? nonne aequum a dea veniam petere? nonne nefas in templo Veneris haec sacra peragere? Sed et incredibile iuvenes tantis votis exoptasse nuptias Heronis, si ipsas adire viro negatum: nam quae occurrunt v. 82.

Εἰ δέ μοι οὐκ ἔπεισε τῆν ἑστῆσαν ἀπάσσειν,

Τόλμη μοι, Κυπριδα, νῆν παρ᾽ ἄνοιτιν ἀπάσσειν.
non incommode ad Veneris consensum referri possent.

C A P U T IV.

Difficillimus Musaei locus varie explicatus. Πρόγονοι maiores, non parentes. Τέθρα ἀπὸ προγόνων. Sacerdotia certis familiis adligata. Traiectiones verborum. Lectio vulgata in Vulgato Interprete defensa. Pauli locus explicatus. Πύργος ἀπὸ προγόνων, turris avita. Ab ovilibus aurae aliaque. Minucius Felix vindicatus aliaque. Distinctio grammaticorum in vocibus ἄλλος et ἕτερος neglecta. Antiqua lectio Aeliani probata. Caeteris praestantes diis comparabuntur; formosae puellae Veneri; iuvenes Baccho. Bacchus pulcher, non obesus. Venatrices Dianae adsimilabant. Multis etiam simul diis comparabant, aliquando et praeserebant. Dii reges, deae reginae, et vicissim vocabuntur. Musaei locus explicatus.

32. Πύργον ἀπὸ προγόνων. Ita editio Basileensis cum aliis multis exhibet, addita interpretatione *Turrim* 147 a parentibus. Cel. Berglerus mavult ἀπὸ προγόνων, vertens *semota a parentibus*: quem secuti viri docti Kromaierus et Röverus. Inter difficillimos Musaei locos merito hic referri debet; me certe quamvis diutissime exercuerit, non expedio, Vulgatam in novissimis editionibus versionem ferri non posse, quia πρόγονοι nunquam, quod scio, *parentes*, sed *maiores* denotat, abunde liquet. Aliud igitur quaerendum, Quibusdam forte videbuntur iungenda Κύπριδος ἢ τέθρα ἀπὸ προγόνων. Ita ἐκ προγόνων in eadem re occurrit apud Sponium in *Miscell.* pag. 335. τοῦ πρώτου τῆς πόλεως ἀρχιερέως Μ. Αὐρ. Φαύστου ἐκ προγόνων. *primi civitatis M. Aurelii Fausti Pontificis a maioribus.* Cum quo loco omnino conferendus iste apud Philostr. de *Sophist.* lib. 1. p. 515. ἀρχιερεὺς μὲν γὰρ ἐγένετο τῆς Ἀσίας αὐτὸς τε καὶ οἱ πρόγονοι αὐτοῦ, καὶς ἐκ πατρὸς πάντες. *Pontifex quidem Asiae factus est; ipse nempe et maiores eius, filius a patre omnes.* De sacerdotiis autem intra certas

familias easque maxime conspicuas manentibus consuli meretur vir eruditissimus Ez. Spanhemius ad Callim. Hymn. in Lavacr. Pall. v. 85. l. c. capite praecedenti. Tale fuit *Veneris sacerdotium* in insula Cypro, quod consecuti posteri Cinyrae et Thamyrae, sed postea sola Cinyrae familia, de quo vid. diligentiss. Meursius in Cypro lib. 1. cap. 17. Iustinus lib. 18. cap. 5. *Primus illis appulsus terrae Cypris insula fuit: ubi sacerdos Iovis cum coniuge et liberis deorum monitu comitem se Elissae sociumque fortunae praebuit, pactus sibi posterisque perpetuum honorem sacerdotii.* Id si verum, sententia nostra de Herone ad nubilem forte aetatem, saltem non perpetuam virginitatem servante non parum firmatur. Sed vereor ut talis verborum traiectio eruditus se probare queat, quamvis miras aliquando observent docti, quemadmodum cel. Knatchbull in N. T., ex. gr. in Act. Apost. 13, 17. 1 Petr. 1, 1. 3, 20. etc. et in epist. Pauli ad Roman. cap. 9, 10. viri eruditi: οὐ μόνον δὲ, ἀλλὰ καὶ Ῥεβέκκα, ἐξ ἑνὸς κοίτην ἔχουσα, Ἰσαὰκ τοῦ πατρὸς ἡμῶν. Haec enim verba cel. Havercampus ad Tertull. Apol. 16. p. 170. ipsumque secutus vir longe eruditissimus Io. Alberti ad h. l. ita construunt: Ῥεβέκκα Ἰσαὰκ τοῦ πατρὸς ἡμῶν ἐξ ἑνὸς κοίτην ἔχουσα. *Rebecca, uxor patris nostri Isaaci, ex una congressione prolem quum suscepisset.* Favet Hammondus, forte et Interpres Vulgatus vertens: *sed et Rebecca, ex uno concubitu habens, Isaac, patris nostri.* Ut opus forte vix sit emendatione viri summi; qui in Vulgato tentabat reponere *concubitum*, ut in Glossis vox illa explicatur, cum nimis illa emendatio abeat a vulgata lectione: nam et praeterea legendum, ut syntaxis recte cohaereat, *ex uno — Isaac, patre nostro.* Quid enim, quaeso, alias significaret *ex uno? concubitum* autem vertit Vulgatus usus Codice a nostris diverso, in quo legebatur ἐξ ἑνὸς κοίτου, cui coniecturae favet vox κοίτους, quemadmodum reperiri in MS. testis est elegantiss. Raphaelius in

Adnot. ad h. l. ex Herodoto, quam lectionem tamen hodiernae non praeferrem, quippe cum *κοίτην* de *semine* recte dici pluribus ostendit cel. Knatchbull. Ceterum hanc explicationem loco nostro admodum faventem primo intuitu lubens amplectebam, sed mox difficultate aliqua premi animadverti. Neque enim video, quomodo verba *ἐξ ἑνὸς* denotare possint *ex una congressione*, vel cuius vocabuli ellipsis statuenda; non certe *κοίτης*, tum enim scribendum fuerat *ἐκ μίας*; aliud autem vocabulum in N. T. non est obvium, ut adeo confugiendum sit ad *κοῖτος*, cum *λέχος* poëticum est. Sed si iam omnia haec prono alveo fluerent, nondum video, cur nos poeniteat naturalis verborum constructionis, quae est: *Ῥεβέκκα ἐξ ἑνὸς κοίτην ἔχουσα Ἰσαὰκ κ. τ. λ.* *Rebecca ex uno Isaaco gravida geminos peperit*, qui tamen dissimillimam sortem experti. Nihil hic in constructione vel sensu intricatum. Haec in chartam coniecta cum iam iam praelo mandanda essent, subit animum cogitatio consulendi cel. Wolfii Curas Philologicas in h. l., quem latius quidem, sed tamen eadem ratione locum hunc explicuisse, in quibusdam mire conspirasse deprehendo, quod monuisse e re mea puto. Locum tamen Vulgati Interpretis in mendo cubare neque ullum praesidium esse in lectione *κοίτους* nondum persuadeor, quod corruptum ex *κοίτου* vel genitivus singularis videtur, multo minus *κοῖτον* Graecis esse tantum *somnum*, cum contrarium doceat vel unus Herodotus lib. 1. cap. 9. *μετὰ δ' ἐμὲ ἐσελθόντα παρῆσαι καὶ ἡ γυνὴ ἡ ἐμὴ ἐς κοῖτον.* *ubi fuero ingressus, aderit et uxor mea in cubiculum.* Ita edidit cel. Iac. Gronovius ex Codice Mediceo pro *κοιτῶνα* vel *κοίτην*, quod tuetur Th. Gale p. 759. Cum enim *ἐννῆ*, *λέκτρον*, *κοίτη* etc. *cubile* significantia vocabula pro *concupitu* ponuntur, quidni et hoc recte adhiberetur? Erepto igitur nobis hoc loco alia quoque interpretatio verborum *Πύργον ἀπὸ προγόνων* quaerenda, quae, donec meliora doceat-

mur, quemadmodum ante anñum in prima huius carminis lectione succurrebat, vertemus *Turrim avitam*, i. e. quae a maioribus haereditate ad ipsam vel parentes devenerat, quemadmodum et eruditiss. Whitfordus, quod non nisi sero vidi, cepit, docente ipsius interpretatione:

Turrim

Fluctibus aequoreis vicina colebat avitam.

Sic fere eleganter apud Theocritum Idyll. 16, 33. fossor dicitur

150 *Λειψὴν ἐκ πατέρων πενήην ἀκτῆμονα κλαίων.*

Statius Theb. lib. X. 46.

Balatusque tremens pinguesque ab ovilibus aurae.

i. e. *aurae ovilium*. Lucretius *fulgor ab auro*, Virgilius *dulcesque a fontibus undae*, i. e. fontium vel fontanae, ut iam monuerunt Lexicographi. Pro eo Cicero in Fragmento:

*Extremusque adeo duplici de cardine vertex
Dicitur esse polus.*

Videndus vir summus Hugo Grotius p. 72. Id non intellectum fraudi fuit Interpretibus Minucii Felicis cap. 7. *Specta de libris memoriae, iam eos deprehendes initiasse ritus omnium religionum.* ubi inepte Davisius legit: *specta de libris memoria iam eos* etc. merito reprehensus a Wopkensio Obs. Miscell. Vol. X. p. 19., qui tamen non feliciter ipse coniectat *de his rebus*, vel hoc *de libris* ortum ex voce, quae praecedente versu exstat, *delubris*. Quicquid vero de hoc Musaei loco statuendum aliis videatur, interpretationi Whitfordi tantisper locus dandus videtur, donec difficultatibus, quas obmovimus, sublatis certiora alii adferent, quando haec nostra in spongiam incumbere non gravate passi certiora docentibus dignas habebimus gratias. Si probari posset idoneis exemplis *προγόνους parentes* denotare, revera omnium maxime id adrideret, cum et eo

nos ducere videatur Nonnus Dionys. lib. 3. p. 104. l. 15. loco, qui conferatur, non indigno:

Μάρτυς ἐγώ· πατέρων γὰρ ἀπόπροθι δώματα ναίω·
 Οὐ Στερόπην, οὐ Μαίαν ὁμοστόλον, οὐδὲ Κελαινὰ
 Σύγγονον ἐγγὺς ἔχουσα συνέστιον.

Nisi πατέρων ibi positum sit pro προγόνων, quod et aliis 151 usitatum est, atque ita intellexerit Musaeus.

33. Ἄλλη Κύπρις ἄνασσα. Altera Venus regina. Si placitis Grammaticorum standum, peccavit et hic Musaeus; debuisse enim ἑτέρη. Vid. Ammonius in v. Ἄλλος et Thomas Magister, qui tradit: Ἐτερος ἐπὶ δυοῖν ἄλλος ἐπὶ πολλῶν. Sed parum haec curarunt scriptores. Orpheus Argon. v. 477.

Φίλοις Ἐπικύλην ἐρατοῖς ἐδάμασσαν Ἰήσων.

Ἄλλη δ' ἄλλος ἔμικτο.

Herodotus lib. 1. cap. 32. ὥσπερ χώρα οὐδεμία καταρξεί πάντα ἐαυτῇ παρέχουσα, ἀλλὰ ἄλλο μὲν ἔχει, ἑτέρου δὲ ἐπιδέεται. Herodianus 3. 10. §. 6. Plutarchus Lacaen. Apophth. T. II. p. 241. et 242. Achill. Tatius lib. 1. pag. 3. 13. 29. 41. aliisque locis plurimis. Lucas Evang. cap. 20. v. 11. cap. 22. v. 58. etc. Theocritus Idyll. 24, 61. 7. v. 36.

Βακολιασδώμεσθα· τάχ' ὄτερος ἄλλον ὄνασεῖ.

Censuram Scholiastae in Poëtam strictam ineptam esse monuit recte eruditissimus Casaubonus. Egregios vero legum latores, quas ipsi saepissime migrant! Ita enim Ammonius in v. Ἀποκήρυκτος. Ἐκποιητος δὲ ὁ δοθεῖς ὑπὸ τοῦ πατρὸς εἰς υἱοθεσίαν ἄλλῃ. pro quo Etymologus: ἢ ὁ δοθεῖς ἑτέρῳ εἰς υἱοθεσίαν. Sic habet MS. apud Valckenaerium Animadv. ad Ammon. p. 27. Tantine igitur, ut adeo aestuarent viri eruditi in Aeliano V. H. 3, 44. ὁ δὲ ἑτερος αὐτῶν συνεπλάκη τῷ λοιπῷ τῶν κακούργων? ubi, ut Grammaticis pareant, repositum eunt δεύτερος, quamvis ex tribus MSS. Ego certe metuo, ne ob Grammaticorum imperium boni correctores haec mutaverint.

Ibid. Ἄλλη Κύπρις. Ipsi diis immortalibus illos, qui caeteris longe praestabant inter homines, comparari maxima laus erat. Homerus Iliad. T, 286. Ω. 258. Γ. 158. etc. Puellas, quae pulchritudine reliquas longo post se intervallo relinquebant, Veneri adsimilabant. Infra v. 68.

Κύπριδος ἀρήτιρα νῆη διεφαλνεται Κύπρις.
Homerus Iliad. Ω. 699.

Ἄλλ' ἄρα Κασσάνδρη, κέλεη χρυσῆ Ἀφροδίτη.
Iliad. T. 282.

Βρισηῆς δ' ἄρ' ἔπειτ' κέλεη χρυσῆ Ἀφροδίτη.
Conf. Odyss. Δ. 14. P. 37. Nonnus Dionys. lib. 3. p. 90. l. 29. lib. 7. p. 214. l. 21. 24. lib. 16. p. 446. l. 8. lib. 33. p. 828. l. 28.

Χαλκομέδην καὶ Κύπριν ἔσω Λιβάνοιο νοήσης,
Οὐ δύνασαι, φίλε κοῦρε, διακρίναί μ' Ἀφροδίτην.
Fulgentius lib. 3. Myth. cap. 6. p. 113. de Psyche ex Apuleio: iuniorē vero tam magnificae esse figurae, quae (quo legit Munckerus) crederetur Venus esse terrestris. Ubi nec diligentiss. Munckerum nostri Poëtae loca fugerunt. Iucunde suavissimus Secundus Basio VI.

Tu quoque cum dea sis, diva formosior illa,
Concha per aequoreum quam vaga ducit iter,
Basia cur numero caelestia dona coerces?

Alia loca mitto. Ita formosos iuvenes Baccho comparabant. Longus Pastor. lib. 1. p. 30. αἱ μὲν γυναῖκες ἐκ τῶν πλησίον ἀγρῶν εἰς ἐπικουρίαν κεκλημέναι τῷ Δίαφνιδι τοὺς ὀφθαλμοὺς ἐπέβαλλον καὶ ἐπήνονν ὡς ὄμοιον τῷ Διονύσῳ τὸ κάλλος. Apud Coluthum de R. H. v. 245. Paris ipsi praefertur:

Οὐ Αἴτ' τοῖον ἔτικτεν ἐπήρατον νῆα Θουάνη.

Ἰλήκοις, Διόνυσε, καὶ εἰ Διὸς ἐσσι γενέθλης.
153 Bacchus enim non pingui aqualiculo deformis, sed iuvenis formosissimus habitus a veteribus, contra ac pingitur a pictoribus, quibus quidlibet audendi magna semper potestas fuit. Tibullus lib. 2. El. 2. v. 36.

Et tu, Bacche tener, iucundae consitor uvae.
ubi notata elegantissimo Broekhusio evolviase volupe
erit. Dianae comparabant venatrices. Nonnus lib. 13. p.
368. l. 23.

Τὸν ποτε Κυρήνη κεμαδοσσόος, Ἄρτεμις ἄλλη.
Sic lib. 15. p. 422. l. 16. lib. 16. p. 444. l. 31. p. 446. l. 8.
lib. 42. p. 1090. l. 20.

Ἄρτεμι, πῆ σίῳ τόξα; τίς ἤρπασε σεῖο φαρέτρην;
Lib. 48. p. 1262. l. 6. Saepe etiam pluribus simul diis
similes praedicabant. Nonnus lib. 34. p. 860. l. 12.

*Ἄτρομε Χαλκομέδεια, νέη ῥοδοδάκτυλος Πειθῶ,
Κύπριδος ἄβρον ἄγαλμα καὶ εὐδῶρηκος Ἀθήνης,
Βακχιάς Ἡριγένεια καὶ οὐκ δύνουσα Σελήνη.*
Saepe ipsis diis praeferebant. Nonnus lib. 15. p. 426.
l. 19.

Εἰ τόσῳ ὡς Νίκαια πέλεν λευκώλενος Ἥρη.
Alia loca mitto. Confer quae hic notavit Pareus.

Ibid. Κύπρις ἄνασσα. Deos reges, deas reginas
dici obvium. Homerus Iliad. 3. 326.

Οὐδ' ὄτε Διμήτρος, καλλιπλοκάμοιο ἀνάσσης.
Theocritus Idyll. 25, 78.

ὦ κόποι, οἶον τοῦτο θεοὶ ποίησαν ἄνακτες.
Orpheus Hymno in Venerem v. 16, et 24. p. 152. Pro- 154
pertius lib. 4. El. 5. v. 63.

*Sed cape torquatae, Venus o regina, columbae
Ob meritum ante tuos guttura secta focos.*
ubi vid. eruditiss. Broekhusius, nec non Ez. Spanhe-
mius ad Callim. Hymn. in Apoll. v. 79. Brouerius de
Adorat. Veter. p. 47. Contra reges, qui in terris sum-
mum dignitatis fastigium escenderunt, deorum titulo
insigniti. Vid. Spanhemium ad Callim. Hymn. in Apoll.
v. 26. in Delum v. 166. et quae observavit Bochartus in
erudita epistola de Iure Regio Tom. I. col. 1006. Hinc
illa cognomina, ex. gr. Ioviorum et Herculiorum, ab
Imperatoribus adsumta, de quibus Lactantius de Mort.
Pers. cap. 52. *Ubi sunt modo magnifica illa et clara*

per gentes Ioviorum et Herculiorum cognomina, quas primum a Dioclete ac Maximiano insolenter assumpta ac postmodum ad successores eorum translata viguerunt? Nempe delevit ea dominus et erasit de terra. ubi vid. Cuperum.

Ibid. σαοφροσύνη δὲ καὶ αἰδοί. castitate et pudore vertitur. Pareus priorem vocem intellexit de sapientia puellae, quod minus hic quadrat, cum ratio redditur, cur aequalium commercio abstineret puella. Nisi velis intelligere sapienter instituisse Heronem, quae invidiam hoc pacto evitabat: quod non omnino displicet. Elegantius tamen Papius:

casti sed plena pudoris.

Ita Claudianus de R. P. lib. 1. v. 272.

castaeque pudoris

Illuxere faces.

Venus et Cupido virginibus infesti. Musaei locus pessime a Scholiasta expositus. Minerva ab ineuntibus nuptias placabatur. Antiqua Statii lectio probata. Minerva nubentes exosa. Veneri et Cupidini, cum puellae nuptias inirent, sacra fiebant. Venerem sanguine etiam placari contra Interpretes Horatii docetur. Columba Veneri inmolata. Scholiastes MS. semel, Acro bis emendatus, semel refutatus. Cruquii Commentator tentatus. Lenae dii. Ἀφροδίτη secundum Scholiasten fuit Minerva. Fons erroris. Κυθήρεια Ἀφροδίτη, Cytherea Venus et similia. Servius bis leviter emendatus. Antonomasivum.

36. Μῶμον κ. τ. λ. Aperta imitatio Nonni Dionys. lib. 16. p. 462. l. 1.

Μῶμον ἀλευομένη φιλοκέρτομον ἥλικος ἦβης.

38. Κυθήρειαν ἱλασκομένη Ἀφροδίτην κ. τ. λ. Significat Poëta Heronem Venerem et Cupidinem libamentis

pacasse. Scilicet haec numina virginitatem servantibus credebantur infesta, adeoque omni modo, ne irata ea experirentur, puellis erant concilianda. Infra v. 143.

Παρθένον οὐκ ἐπέοικεν ὑποδρῆσαι Ἀφροδίτην.

Παρθενμαῖς οὐ Κύρις λαίνται.

Quem versum contulit Pithoeus cum Pervigil. Vener. v. 40.

Ipsa vellet, ut venires, si deceret virginem.

Achilles Tatius lib. 8. p. 473. εἴ τις ἄρα ἐστὶν ἀνδρὸς παρθενία, ταύτην ἐγὼ μέχρι τοῦ παρόντος πρὸς Δευκίπην ἔχω. ἡ μὲν γὰρ ἦρα ἐκ πολλοῦ τοῦ τῆς Ἀρτέμιδος ἱεροῦ. δέσποινα Ἀφροδίτη, μὴ νεμεσῆσης ἡμῖν ὡς ὑβρισμένη. οὐκ ἠθέλομεν ἀπάτορα γενέσθαι τὸν γάμον. Non intellexit igitur suum poëtam ignobilis Scholiastes, qui notat: ἀλλὰ καὶ τὴν Ἀφροδίτην καὶ τὴν Ἀθηναίαν καὶ αὐτὸν τὸν 156 Ἔρωτα δυσλαίς ἐπράυνεν (ita coniectat doctiss. Abr. Gronovius pro παρήναι) ἡ Ἥρω. Quid, quaeso, hic facit Minerva diva casta et castis amica? Haecne virgini placanda? Imo vero, o bone, nuptias inituris. Ita Valerius Flaccus lib. 8. v. 224. de Iasone:

Ipsè autem invitæ iam Pallados erigit aras,

Incipit Idaliae numen nec spernere Divae.

Argivæ puellæ virgineas ipsi comas libabant. Statius Thebaid. lib. 2. v. 251.

innuptam lumine adibant

Pallada, Munychiis cui non Argiva per urbes.

Posthabita est Larissa iugis. Hic more parentum

Iasides, thalamis ubi casta adolesceret aetas,

Virgineis libare comas primosque solebant

Excusare thoros.

ubi nihil mutandum puto cum viro erudito in Observ. Misc. Vol. I. p. 195. legente *Huic m. p. et iusta adolesceret aetas*, quomodo et locum laudat elegantiss. Broekhusius ad Tibull. lib. 1. El. 4. v. 22. Vide quae notat vir doctus in nota addita. Consule praeterea Ez. Spanhemium ad Callimach. Hymn. in Lavacr. Pall. v.

1. Cassandra apud Lycophronem de raptu Aiacis que-
relas fundens v. 359.

ἐλκυσθήσομαι

Ἡ πολλὰ δὴ Βούδειαν Ἀθύναιαν κόρην
Ἄρωγόν ἀνδάξασα, τάρφροdon γάμων.

Ita v. 356. vocat *μισονύμφην*. ubi Tzetzes notat: *Μισο-
νύμφου τοῦτο δῆλον, ὅτι ἡ τιμῶσα παρθενίαν τὰς νυμφευ-
θείσας μισεῖ*. Nonnus Dionys. lib. 47. p. 1226. l. 27.

157 Ὁμοσευ ἀχράντοιο γαμήλιον ὄρκον Ἀθήνης·
Παλλάδος ὄρκον ὁμοσεε. τί Παλλάδι καὶ Κυθερείῃ;

Nec tamen nuptiarum praesidibus diis, Cupidini et Ve-
neri, rem divinam factam fuisse, cum puellae matri-
monio iungendae erant, infitias eo. Ita Sosthenes Ther-
sandri nuptias persuasurus Leucippae apud Achill. Tat.
lib. 6. p. 385. *Τί κλαίεις; ἀνάστηθι καὶ θύε ἐπὶ τοῖς εὐτυ-
χήμασιν Ἀφροδίτῃ*. Pausanias in Laconicis: *Ἐόρανον δὲ
ἀρχαῖον καλοῦσιν Ἀφροδίτης Ἦρας. ἐπὶ δὲ θυγατρὶ γα-
μουμένη νενομίκασι τὰς μητέρας τῇ θεῷ θύειν. Simula-
crum ligneum vetustum Veneris Iunonis vocant. Ibi
vero sacra deae facere matres, cum filias elocant,
solenne habent*. Nonnus Dionys. lib. 35. p. 872. l. 12.

Ἔσομαι Ἰνδῶν καὶ ἐγὼ φίλος, ἀντὶ δὲ Ἀυδῆς
Κυθαίνας θυέσσω ἐρυθραῖν Ἀφροδίτῃ
Κρυπαδίῃ Μορφόῃ ὁμεινέτις.

Vid. et lib. 26. p. 692. l. 10. et seqq. Iustinus lib. 18. cap.
5. *Mos erat Cypriis, virgines ante nuptias statutis die-
bus dotalem pecuniam quaesituras in quaestum ad li-
tus maris mittere pro reliqua pudicitia Veneri liba-
menta soluturas*. Adde Rivini Dissert. de Maiumis etc.
in Collect. Graevii cap. 7. §. 24. Theocritus Idyll. 27, 63.

Ῥέξω πόρτιν Ἐρωτι καὶ αὐτὰ βῶν Ἀφροδίτῃ.

Ex quo loco, quemadmodum et Virgilio in dedicatione
Aeneidos:

*Si mihi susceptum fuerit decurrere munus,
O Paphon, o sedes quae colis Idalias etc.*

*Non ego thure modo aut pacta tua templa ta-
bella*

Ornabo et puris sarta feram manibus:

Corniger hos aries humileis et maxima taurus

Victima sacrato tinget odore focos.

(liceat paullisper spatari) refutantur nugae Acronis ad 158 Horatium Carm. lib. 1. 19. v. 14. ubi notat: *Bene autem verbenas, cespitem et thus Veneri promittit, quae non placantur* (l. placatur) *sanguine* etc. Melius certe ipsum docere debuerat ipse Horatius v. 16.

Mactata veniet lenior hostia.

Quem locum Cruquius de columba cepit, quam Veneri immolari praeter alios testis est Ovidius Fast. lib. 1. v. 455.

Ergo saepe suo coniux abducta marito

Uritur Idaliis alba oolumba focis.

Ita emendat Nic. Heinsius in Adversariis, eruditionis criticae thesauro opulento, quem erutum curae eruditiss. P. Burmanni brevi debet orbis literatus, lib. 1. cap. 1. p. 8. Vulgo *in calidis*. Ego tamen Horatii locum de maiore hostia malle interpretari. Ineptius ineditus Scholiastes: *Paphiae Veneri non licebat hostia* (lege *hostiam*) *immolari*. Inepte et Acro: *Id est facto sacrificio mansuescet, hoc est Glycera Veneri veniet, quam profervam dixerat*. ubi vox *Veneri* sede mota ponenda post *sacrificio*, flagitante sensu, nec non Porphyrione et Scholiasta MS. iubentibus, vel eicienda cum Cruquii Commentatore, nisi, quod potius reor, et huic vox illa restituenda. Dein *veniet lenior* non de Glycera, sed Venere cape, de qua v. 9.

In me tota ruens Venus

Cyprum deseruit.

Lenae dii saepe occurrunt.

v. 13.

Ita in Carmine Saeculari

Rite maturos aperire partus

Lenis lithuia.

159 ubi Acro; *id est propitia*. Claudianus de R. P. lib. 1. v. 16.

Lenisque simul procedit Iacchus.

Sed in viam. Credo bonum nostrum interpretem, cum haec notaret; putasse Ἀφροδίτην esse Minervam. Ne dubites, miser aperte se prodit ad v. 182.

Ὁὐ δύνασαι σκοπέσσαν ὑποκλέπτειν Ἀφροδίτην.

Ibi enim vocem ultimam explicat νύμφην ἄγαμον, quo vix quicquam absurdus: quae vero sit illa νύμφη ἄγαμος praeter Minervam, praecipue conlato h. l., non video. Sollicitum quidem me tenent iterum loca, quibus recte mentem sui poetae cepit, ut v. 33. 43. 68.: adeo ut facili negotio in hanc coniecturam inciderem, Scholia illa e duobus male consuta, nisi crassa ignorantia et ignobilis hominis stupor incredibilis nihil benigne de ipso sentire suaderent. Ansam vero videtur dedisse v. 35.

Κύπρι φίλη μετὰ Κύπριον, Ἀθηναίῳ μετ' Ἀθήνην.

Nam Κυθέρειαν Ἀφροδίτην unam esse deam extricare non poterat, cum tamen centies occurrat Φοῖβος Ἀπόλλων, Πάλλας Ἀθήνη aliaque, quae, quamvis rara, apud Latinos quoque reperias. Horatius Carm. lib. 1. 4. 5.

Iam Cytherea choros ducit Venus.

Vid. Bentleius. Virgil. Aeneid. lib. 2. v. 615.

Iam summas arces Tritonia (respice) Pallas.

ubi Servius: *Duo antonomasia sunt sine proprio nomine*. Emenda: *Duo antonomasiva*. Ita enim ad lib. 5. v. 704. *Pro uno proprio duo antonomasiva*. ad lib. 3. v. 251. PHOEBUS] *Purus, impollutus: et est Apollinis fixum antonomasivum, quod alii dari non potest*. Unde patet vocem Servio hoc usu familiarem esse. Illud tamen occurrit apud eundem ad lib. 2. v. 171. *Sane Tritonia antonomasivum quia proprium est, i. e. vice nominis ponitur, antonomasivum est Minervae*. Verum et hic corrigendum est antonomasivum.

CAPUT VI.

Publica sacerdos fuit Hero. Πανδήμιος ἑορτὴ pessime ad Venerem Vulgarem refertur. Duplex Amathusia Venus Coelestis et Vulgaris. Phavorinus Camers ter, Harpocraton semel emaculati. Adonis et Cytherea saepe iunguntur. Emendatus Nonnus. Uno festo et templo dii honorati, quemadmodum Venus et Adonis, Diana et Apollo, aliaque. Non raro a generali et maiori ad speciale et minus auctores venire contra Servium aliosque docetur. Antiqua lectio in Virgilio, ut et distinctio. Nemus et virgulta aliaque. Servius parum sibi constans. Cythera insula.

42. Πανδήμιος ἦλθεν ἑορτὴ. Publica igitur Veneris sacerdos nostra in urbe Sesto, qualis Cereris Nicippe in urbe Thessaliae Dotio. Callimachus Hymn. in Cerer. v. 42.

*Ἀντίκα Νικίππη (τάν οἱ πόλις ἀρήτιραν
Δαμοσίαν ἔστασεν) εἰλόατο.*

*Statim Nicippae (hanc ei civitas sacerdotem
Publicam constituerat) assimilata est.*

Consule notata cel. Spanhemio. Intolerabilis stupor est Weitzii et Parei, (nam Voetius dabijs haeret,) qui intelligunt Venerem πάνδημον et plurima huc convasant de ipsa a *Caelesti* distincta, quam toto earmine non memorari certissimum est. Melius eos praecedentia docere debuissent, quibus diserte intelligi Οὐρανίαν patet. Ita enim v. 38.

Ἄλλ' αἰεὶ Κυθήρειαν ἱλασκομένη Ἀφροδίτην 161
Πολλάκι καὶ τὸν Ἔρωτα παρηγορέσσε θυγαῖς

Μητρὶ σὺν οὐρανίῃ, φλογερὴν τρομέουσα φαρέτρην.

Mox sequitur versus hic: *Δὴ γὰρ κ. τ. λ.* Quis non videt eandem deam hic intelligi et ineptissimum hic suspicari, castissimam sacerdotem ministrare divae a metricibus potius colendae, et tamen sua missa placasse divam omnino diversam et contrariam? Locus Catulli

Epigr. 69. ex Meursio ad Lycophr. adductus nihil ad rem facit:

*Nam mihi quam dederit duplex Amathusia cu-
ram*

Scitis, et in quo me torruerit genere.

Duplex enim Amathusia est Venus, quae mas erat et femina, ut docuit cel. Bentleius ad Horat. Carm. 1. 6. 7. De Venere autem Caelesti et Vulgari vid. Cuperum Observ. lib. 2. cap. 1. laudatum etiam a Rövero ad v. 40. Theocritum Epigr. 13. Conferri meretur de gemina pulchritudine Achilles Tattius lib. 2. p. 141. loco elegantissimi: Δύο γὰρ ἐγὼ νομίζω κατὰ ἀνθρώπους κάλλη πλαναῖσθαι, τὸ μὲν οὐράνιον, τὸ δὲ πάνδημον, ὥσπερ τοῦ κάλλους αἱ χορηγοὶ θεαί. ἀλλὰ τὸ μὲν οὐράνιον ἀχθεταί θνητῶ κάλλει δεδμεμένον καὶ ζητεῖ πρὸς οὐρανὸν ταχὺ φεύγειν· τὸ δὲ πάνδημον ἐφθίπται κάτω καὶ ἐγχεροῖζει περὶ τοῖς σώμασιν. De Venere Vulgari etiam audiendus Phavorinus in v. Πάνδημος Ἀφροδίτη: οὕτως ἐκάλουν τὴν ἀφιδρυθεῖσαν περὶ τὴν ἀρχαίαν ἀγορὰν διὰ τὸ ἐνταῦθα πάντα τὸν δῆμον συνάγεσθαι τὸ παλαιὸν, ἃς ἐκάλουν ἀγοράς. ἔστι δὲ τὸ πάνδημον παγήσιμον. Locus corruptus. Lege ἐνταῦθα, quod leve, et post τὸ παλαιὸν insere ἐν ταῖς ἐκκλησίαις, nec non pro παγήσιμον reponere πάγκονον. Fundus emendationum est Harpocratio in eadem v. a Meursio ad Lycophr. in Cassandr. v. 112. quoque adductus, quem in Harpocratio recte emendasse ἀφιδρυθεῖσαν pro ἀμφιδρυθεῖσαν adparet ex h. l. Corrige praeterea hinc τὸ παλαιὸν pro τὸν π.

43. Ἀδώνιδι καὶ Κυθερείῃ. Saepissime haec numina coniunguntur apud Nonnum, quemadmodum lib. 11. p. 324. l. 25. lib. 16. p. 450. l. 16. lib. 42. p. 1106. l. 32. lib. 48. p. 1264. l. 4. lib. 41. p. 1052. v. 4.

Καὶ Παφίης δόμον εἶδε γαμήλιον. ἡμερίδων δὲ Ἔρνεσιν ἀρτιφύτοισι βαθύσιμον ἄλσος ἐρέψας Ἀμπελόεν ποτὲ δῶρον Ἀδώνιδι καὶ Κυθερείῃ.

Interpres reddidit:

Et Paphiae domum vidit nuptialem. Vitium vero

Ramis per se crescentibus profundas umbras ha-
bens nemus coronans

Viteum quoddam munus Adonidi et Veneri.

Quae nec ego, nec alter quispiam forte intelligit. Emenda igitur:

Ἀμπελόεν πόρε δῶρον Ἀδώνιδι καὶ Κυθέρειῳ.

Viteum (Bacchus) praebuit munus Adonidi et Veneri.

Ex hoc autem loco patet unum diis duobus festum in urbe Sesto celebratum, quemadmodum quoque uno templo honoratos, quod et in insula Cypro fieri consuevisse innuere videtur Orpheus Hymno in Venerem p. 152. v. 24.

*Ἐὶτ' ἐκ Κύπρου ἄνασσα τροφῶ σέο· ἐνθα καλαὶ σε
 Παρθένοι ἀδμήται νόμφαι τ' ἀνὰ πάντ' ἐνιαυτὸν
 Ἵγνοῦσί σε, μάκαιρα, καὶ ἄμβροτον ἄγρον Ἀδωνιν.*

Vid. vir eruditiss. Georgius Arnaldus de Diis Παρέδροις cap. 25. p. 177. Nec quidquam notius fere quam plures deos uno templo cultos fuisse. Servius ad Virgil. Aeneid. 168 lib. 6. v. 831. *Dictus autem Μόνοιος (Hercules), quod in eius templo nunquam aliquis deorum simul colitur, sicut in Iovis Minerva et Iuno, in Veneris Cupido. et ad lib. 2, 225. Delubrum dicitur, quod uno tecto plura complectitur numina, quia uno tecto diluitur: ut Capitolium, in quo est Minerva, Iupiter, Iuno. Ita in urbe insulae Cae Carthaea Apollo colebatur in fano Dianae, ut conligo ex Anton. Liber. cap. 1. ταύτην ἰδῶν Ἐρμοχάρης Ἀθηναῖος χορεύουσαν Πυθίαις παρὰ τὸν βωμὸν τοῦ Ἀπόλλωνος ἐν Καρθαίᾳ, ἐπεθύμησεν αὐτῆς· καὶ ἐπιγράψας μῆλον ἔρῳψεν ἐν τῷ ἱερῷ τῆς Ἀρτέμιδος.* Virgilio Aeneid. lib. 6. v. 35. memoratur

Phoebi Triviaeque sacerdos

Deiphobe Glauci.

Atque unum ambobus templum vovet Aeneas v. 69.

Tum Phoëbo et Triviae solido de marmore templum

Institutam festosque dies de nomine Phoëbi.

ubi in aliis *templa*, quod perinde est. Vid. dicta cap. 3. p. 130. Ita v. 13.

Iam subeunt Triviae lucos atque aurea tecta.

ubi Servius: *Congrue Apollini et Dianae iuncta sunt templa, ut et paulo post Phoëbi Triviaeque sacerdos.* Non deterius, puto, scripsisset *eadem s. t.*, ut liquidum ex locis citatis. Aram unam Neptuno et Melicertae nautas posituros Inoni promittit Mercurius apud Nonnum lib. 9. p. 254. l. 12.

*Σοὶ πύσωνος πλεύσειε φιλέμπορος εἰν ἄλλ' ναύτης,
Βωμὸν ἕνα στήσας Ἐνοσίχθονι καὶ Μελικέρτῃ,
Ῥέξων ἀμφοτέροισι.*

164

45. *Ὅσσοι ναιετάεσκον ἀλιστεφέων σφυρὰ νήσων·*

Οἱ μὲν ἀφ' Αἰμονίης, οἱ δ' εἰναλίης ἀπὸ Κύπρου.

Οὐδὲ γυνή τις ἔμιμνεν ἐνὶ πτολίεσσι Κυθήρων.

Adtendas quaeso, lector, illustre exemplum, quo prius generaliter de omnibus insulis locutus mox tamen inter caeteras gentes incolas Cypri et Cytherorum memorat. Similiter v. 49.

Οὐδὲ περικτιόνων τις ἐλείπετο τῆμος ἰορτῆς,

Οὐ φρονίης ναύτης, οὐ γείτονος ἀστὸς Ἀβύδου.

Certe ad *περικτιόνας* hosce pertinebant iam Abydi incolae. Ita v. 138.

Ὀλβιος, ὃς σ' ἐφύτευσε, καὶ ὀβλίη, ἣ τέκε, μήτηρ·

Γαστήρ, ἣ σ' ἐλόχευσε, μακαράτη.

Quem locum erudite, ut solet, cel. Dorvillius iam a *παντολογίας* vitio contra Alexandrum Pope vindicavit. Sic et v. 274.

Ἦν γάμος, ἀλλ' ἀχόρευτος· ἔην λέχος, ἀλλ' ἄτερ ὕμνων.

cum v. 277. occurrat:

Οὐδὲ πολυσκάρομφ τις ἐπεσκήρτησε χορείη·

Οὐχ ὕμναιον ἄεισε πατήρ καὶ πότνια μήτηρ.

Hesiodus in Theogonia v. 58.

*Ἄλλ' ὅτε δὴ ῥ' ἐνιαυτὸς ἔην, περὶ δ' ἔτραπον ὄραι,
Μηνῶν φθινόντων, περὶ δ' ἤματα πόλλ' ἔτελεύσθη.*

Unde patet non raro poëtas a generaliori et maiori descendere ad specialius et minus. Non igitur Virgilius Aeneid. lib. 7. v. 674.

*Ceu duo nubigenae cum vertice montis ab alto
Descendunt Centauri, Homolen Othrymque nivalem*

*Linquentes cursu rapido: dat euntibus ingens
Silva locum et magno cedunt virgulta fragore.*

non, inquam, culpandus fuerat a Servio, quod a minore ad maius venire debuerat, neque haec censura adprobari viro erudito in Observ. Miscell. Vol. I. p. 17. Vir doctus in nota subiecta ita capit poëtam, ut *silva ingens* sive maiorum arborum cacumina Centaurorum capitibus dederint locum, virgulta pedum incessu mota fuerint et protrita. Acute. Sed tamen, an hoc cogitaverit poëta, non ausim adfirmare. Idem lib. 6, 703. *nemus et virgulta* simili modo coniungit:

Interea videt Aeneas in valle reducta

Seclusum nemus et virgulta sonantia silvis.

ubi olim lectum *silva* patet ex Servii nota: *quae est iuxta praerupta fluminis*. Ita lib. 12, 521.

Ac velut inmissi diversis partibus ignes

Arentem in silvam et virgulta sonantia lauro.

ubi Servius: *Quaeritur, quid sit virgulta sonantia lauro, scilicet ipsa virgulta lauri*. Cum Virgilii autem loco confer Ovidium Metam. lib. 8. v. 339. de apro Calydonio:

Sternitur incursu nemus et propulsa fragorem

Silva dat.

Idem Servius ad lib. 7, 54.

Multi illam magno e Latio totaque petebant

Ausonia.

notat: *Latium pars est Ausoniae; unde dixit primo,*

quod minus est: sic intulit totaque Ausonia. Pessime vero idem sibi constat: cum enim ad lib. 8, 71.

Nymphae, Laurentes Nymphae, genus omnibus
www.libtool.com.cn *unde est.*

166 notasset: NYMPHAE] *Hic distinguendum, ut generalitatem sequatur specialitas, ut in Georgicis, Mater, Tyrrhene mater. (Corrige igitur distinctionem vulgatam Georg. 4, 321., ubi legitur Mater Cyrene, mater.) Nam vitiosum est post speciem genus inferre. idem tamen ad lib. 2, 250.*

rui. Oceano nox.

*Involvens umbra magna terramque polumque
 Myrmidonumque dolos.*

animadvertit: A generalibus ad specialia venire vitiosum est: nisi forte redeatur ad causam, ut hoc loco. Sed auctores sibi non metuisse ideo a ferula Grammaticorum patet ex iis, quae iam dicta sunt, quibus adde Virgil. lib. 12, 521. loco paullo ante adducto.

47. *Ἐνὶ πολλίσσῃ Κυθήρων.* Insula omnino hic intelligenda Veneri gratissima, de qua Phavorinus in v. *Κύθηρα ἐν οὐδατέρῳ γένει, νῆσος πρὸς τῇ Κρήτῃ, ὡς φησὶν ὁ γράψας τὰ ἔθνη, ἢ ποτε καὶ Πορφυροῦσα ἐξήρέθη διὰ τὸ καλλίστας φέρειν πορφύρας. ἐκ ταύτης καὶ ἡ Ἀφροδίτη Κυθήρεια κατὰ τὸν Ἡσιόδου μῦθον λέγεται. διὸ καὶ ξάθεα ἔφη ὁ ποιητὴς διὰ τὴν ἐν αὐτοῖς μυθευομένην τῆς Κυθέρειας ἔκφασιν.* Vid. Hesiodum in Theogon. v. 198. et 192. Non debuisset dubitare Weitzius a Pareq hic adductus, an de hac insula, an vero Cythero Atticae oppido locus intelligendus.

CAPUT VII.

Venus in Libano sedes habebat ibique colebatur. Puellae montem hunc vicinaque loca incolentes pulchritudine reliquas superabant. Venus Aphacitis. Λιβανος θυόεις ab odore fragrantissimarum arborum, quas mons gerit, non vero a thure, quod illic loci non crescit. Phavorini etymologia vocis λιβάνου et mira narratio de hoc monte. Lapsus Interpretis Vulgati. Florens Christianus refutatus aliaque. Ἐπολιγεσθαι, incedere. Incessus 167 decoris non contemnenda pars. Formosae puellae Lunae comparatae. Emendatus Nonnus. Ὀφθαλμοὶ φαίδρολ. Comparabantur etiam Aurorae et Lucifero. Commentator Cruquii et Scholiastes MS. leviter emaculati. Nonni interpretatio correctae. Locus Musaei a Scholiasta non intellectus. Color puellarum niveus purpureo mixtus laudatissimus. Candidus color et roseus. Diversa lectio in Virgilio reiecta. Cervix rosea pulchra. Rosae albae raro memorantur. Titius et Cruquius refutati. Rosa florum pulcherrima et Veneri sacra.

48. Οὐ Λιβάνου θυόεντος ἐνὶ πετρύγεσσι χορεύου. Venerem in monte Libano sedes habuisse atque ibi cultam uno ore tradunt veteres scriptores. Nonnus Dionys. lib. 4. p. 126. l. 6.

Ἔσω Λιβανοιο κομίζων

Ἄσσυρίην πλώουσαν ἀπὸ Θούκης Ἀφροδίτην.

Lib. 42. p. 800. l. 27. de Iunone a Venere discedente:

Ἐίπε καὶ Ἄσσυρίην Λιβανηίδα δύσατο πέτρην.

Conf. lib. 33. p. 828. l. 28. lib. 41. ipso initio. Alia loca mitto. Aethicus in Cosmographia p. 716. edit. Abr. Gronov. *Insula vero, quam (Tiberis) facit intra urbis portum, tantae viriditatis amoenitatisque est, ut neque aestivis mensibus neque hyemalibus pasturae admirabilis herbas dehabeat: ita autem vernali tempore rosa vel caeteris floribus adimpletur, ut prae nimietate sui odoris et floris insula ipsa Libanus almae Ve-*

neris nuncupetur. aliique plures. Cave tamen huc referas locum Orphei in Hymno Veneris pag. 152. v. 17.

Ἐτε καὶ ἐν Λιβάνου Συρίας ἔδος ἀμφιπολεύεις.
 quemadmodum laudatur in Parei commentario p. 62.
 168 sine sensu, cum legendum, ut in aliis editionibus locus exhibetur, *εὐλιβάνου Συρίας.* Sedes haec adeo grata deae, ut munere eius mulieres, quae montem hunc vicinaque loca colebant, prae caeteris essent forma liberali. Geographus Anonymus apud Bochartum Chanaan. lib. 2. cap. 14. *Heliopolis, quae propinquat Libano monti, mulieres speciosas pascit, quas apud omnes nominantur Libanotides; ubi Venerem magnifice colunt: dicunt eam ibi habitare et mulieribus gratiam formositatis dare.* Antoninus Liberalis cap. 84. refert Smyrnam filiam Theiantis et Grithyiae nymphae (cuius filius formosus Adonis) natam in Libano a multis ob formae praestantiam ambitam. Talis Beroë Baccho amata, de qua lib. 43. p. 1118. l. 25.

Καὶ διερχὴν μετὰ δῆσιν ἔχων Λιβανηίδα νύμφην.
 Venus Cadmum laudans lib. 4. p. 116. l. 9.

ἰμερόεις γὰρ

Ἐκ Λιβάνου νέος οὗτος, ὅκη Κνδέρεια χορεύει.
 Non mirum ergo, si ad solenne huius deae festum Se-
 ston convenirent, qui Libanum inhabitabant. Olim lo-
 cum hunc speciatim capiendum putabam de templo ce-
 leberrimo in honorem Veneris structo Aphacis in Li-
 bano non procul a fluvio Adonide, unde nomen Apha-
 citidis ipsa adepti, cuius praeter Zosimum aliosque
 scriptores, quorum testimonia produxit diligentissimus
 Bochartus in Chanaane lib. 2. cap. 14. col. 748. et 749.,
 meminit Eusebius de Vita Constantini lib. 3. cap. 55.
 loco disertissimo, ubi de Imperatore omni modo id
 agente, ut ritus et sacra gentilium tolleret: *Δεινὸν τι
 ψυχῶν θήρατρον ἐπὶ τοῦ Φοινίκων λιανθάνου ἔδρους ἐξ
 ἀπόπτου συνεῖδεν. ἄλλος δὲ τοῦτ' ἦν καὶ τέμενος οὐκ ἐν
 μέσαις πόλεσιν, οὐδ' ἐν ἀγοραῖς καὶ πλατείαις, ὅποια τὰ*

πολλὰ κόσμον χάριν ταῖς πόλεσι φιλοτιμεῖται· τὸ δ' ἦν 169
 ἔξω πάτου, τριόδων τε καὶ λεωφόρων ἐκτός, αἰσχροῦ δαί-
 μοι Ἀφροδίτης ἐν ἀκρωρείας μέρει τοῦ Λιβάνου ἐν Ἀφά-
 κοις ἰδρυμένον. σχολὴ τις ἦν αὐτῆ κακοεργίας πᾶσιν ἀκο-
 λάστοις πολλῇ τε φαστῶνῃ διεφθορόσι τὸ σῶμα. γύνιδες
 γοῦν τινες ἄνδρες οὐκ ἄνδρες, τὸ σεμνὸν τῆς φύσεως
 ἀπαρνησάμενοι, θηλεία νόσῳ τὴν δαίμονα ἴλεοῦντο· γυ-
 ναικῶν τ' αὖ παράνομοι ὀμίλλαι κλεψίγαμοι δ' ὀμίλλαι
 (Valesius l. τε φθοραὶ) ἄρῆστοι τε καὶ ἐπιῶρητοι πράξεις
 ὡς ἐν ἀποστάτῃ. (ἀπροστατάτῃ Valesius l.) χώρῳ κατὰ
 τόνδε τὸν νεῶν ἐπιχειροῦντο. Vide quae notavit Valesius
 et Th. Smithi Adnotat. ad Monum. Palmyr. VIII. p. 50.
 Atque ita optime intelligi posset, quae essent Libani
 πτέρυγες; cur viros choreas ducentes hic memoret, cum
 reliquos tantum Abydo, Phrygia etc. simpliciter venisse
 narret. Verum nihil est quod nos eo cogat, cum Λιβα-
 νηίδα πτέρην saepe memoret Nonnus aliique, choreas
 autem duxisse cultores huius divae in reliquo monte
 non minus credibile sit quam in hac parte, quemadmo-
 dum de ipsa Venere id testatur Nonnus lib. 4. p. 116.
 l. 9.

Ἐκ Λιβάνου νέος οὗτος, ὄπη Κυθέρεια χορεύει.

Vid. lib. 3. p. 90. l. 20.

Ibid. Λιβάνου θυόεντος. Thus Libanum ferre no-
 tius esse dicit Pareus adducens loca Isidori nonnulla.
 Sed errat. Dudum Isidorum Serviumque et Graeculos,
 qui ex nominis adlusione thus in Libano nasci ridicule
 elicuerunt, confutavit Salmasius in Solin. p. 1046. qui-
 que ipsum laudat Bochartus Phaleg. lib. 2. 18. col. 104
 ut et cel. Relandus in Palaest. lib. 1. cap. 48. p. 312., qui
 thus ibi crevise aut crescere negat. Obstat quidem Cy-
 rillus in Comment. ad Iesaiam lib. 5. T. IV. p. 848. loco,
 alio tamen scopo, adducto a Relando p. 320. ὄρος ἐστὶ
 τῆς Φοινίκης ὃ Λιβανός, κέδροις τε καὶ κυπαρίσσοις καὶ 170
 πύκνῃ κατάκομον καὶ αὐτοῖς δὲ τοῖς τοῦ Λιβάνου φυτοῖς.
 θαναμάζεσθαι δὲ ταύτης ἕνεκα τῆς αἰτίας τὸ μνημανευθὲν

ὄρος, ὡς ἀφθονωτάτην ἔχον τὴν ὕλην καὶ δένδροσι τοῖς εὐρημεσιτάτοις καὶ εὐοσμοτάτοις κατακλουτοῦν. Sed cum antiquiores simile quid non tradant, nec huic fidem habendam puto. Aliam etymologiam dat Phavorinus: Λιβανος, δένδρον. ἢ καὶ ὄρος οὕτω καλούμενον. Λιβανος δὲ εἴρηται οἰονεὶ ὁ λειβόμενος καὶ σπενδόμενος. δοκοῦσι γὰρ αὐτὸν οἱ Ἰουδαῖοι ὄλον εἶναι πνεῦμα καὶ θεόν· ἀνωφερῆς γὰρ ἔστι καὶ αὐτὸν σέβονται κ. τ. λ. Quae unde habeat nescio, ut nec quae inferius: ἔστι δὲ καὶ ὄρος καλούμενον. καὶ κατὰ νοσηνίαν ἔθος εἶχον λιβανωτοὺς ἐντιθέσθαι τοῖς ἀγάλμασι· Melius igitur capi possit de odore reliquarum arborum, quas mons gerit, fragrantissimarum, de quibus Cyrillus et Aethicus l. c. et sacer scriptor Hoseae cap. 14. v. 6. καὶ ἡ ὀσφραδία αὐτοῦ ὡς Λιβάνου. et odor eius ut Libani. Cantic. cap. 4. v. 14. νάρδος καὶ κρόκος, κάλαμος καὶ κιννάμωρον μετὰ πάντων ξύλων τοῦ Λιβάνου. Vulgatus Interpres: *nardus et crocus, fistula et cinnamomum cum universis lignis Libani.* ut adeo videantur Graeci usi Codice hoc in loco a nostris diverso, in quo pro *ἡρα* scribebatur *ἡρα*, quemadmodum contra v. 11. pro καὶ ὀσμὴ ἡματιῶν σου, ὡς ὀσμὴ Λιβάνου, Vulgatus: *et odor vestimentorum tuorum, sicut odor thuris.* Nisi, quod verum puto, Vulgatus secure vestigia Graecorum legens nomina propria confuderit et in Graecis scribendum *λιβάνου*. Atque id malo, quam, quod Pareus putat, quia thus ibi offerebatur, quamvis ne hanc explicationem damnem. Ita Oraculum apud Eusebium de Praepar. Evang. lib. 5. cap. 28. incolas Deli insulae vocare videtur

Οἰκητὰς Ἀήλοιο θυώδεος ἡδ' ἱερῆας.

Fragrantis Deli cives sacrosque ministros.

171 *Ibid.* ἐνὶ περιέργεσι. Recte Scholiastes ἐν ταῖς ἀκροαῖς. Quo nihil tritius: nec tamen intellexit Florens Christianus puerili errore vertens:

Nullus odorati Libani saltabat in antris.

53. Οὐ τόσον ἀθανάτων ἀγέμεν σπενδουσι θυηλάς,
 "Ὅσσον ἀγειρομένων διὰ κάλλεα παρθενικάων.

Conferri meretur locus Longi Pastor. 1. p. 2. de pictura egregia in insula Lesbo: ὥστε πολλοὶ τῶν ξένων κατὰ φήμην ἤεσαν, τῶν μὲν νυμφῶν ἰκέται, τῆς δὲ εἰκόνοσ θεαταί. Ita Glycera suspicabatur Menandrum non minus Bacchidis amore quam Isthmiorum caussa iter suscepisse apud Alciphronem lib. 1. ep. 29. p. 122. ex emendatione Bergleri: τὸ μὲν γὰρ δοκεῖν αὐτὸν οὐκ ἔλαττον τοῦ σοὶ ἐντυχεῖν ἢ τῶν Ἴσθμίων ἐνσκεν τὴν ἀποδημίαν πεποιῆσθαι, καὶ πάνν κείδομαι. Vulgo οὐ π. π.

55. Ἡ δὲ θεῆς ἀνὰ νηὸν ἐπάχετο παρθένος Ἡρώ. incessit virgo Hero recte vertitur. Verbum enim hoc pompam ac maiestatem denotat. Claudianus de B. Gildon. v. 195.

*His fretus sociis, ipso iam principe maior
 Incedit.*

Propert. 2. 2. v. 57.

*Fulva coma est longaeque manus et maxima toto
 Corpore, et incedit vel Iove digna soror.*

Tibullus lib. 2. El. 6. 33.

*Ut mea luxuria Nemesis fluat, utque per urbem
 Incedat donis conspicienda novis.*

ubi Broekhusium consule. Nec sine ratione formam Heronis laudans Poëta incessus meminit, cum et ille non contemnenda pars decoris iuvenes amatores adliciens. 172 Audi Ovidium Art. Amat. 3, 398.

*Discite foemineo corpora ferre gradu.
 Est et in incessu pars non temnenda decoris:
 Adlicit ignotos ille fugatque viros.*

Male Florens Christianus:

tunc ergo deae delubra petebat

Virgo Hero.

75. Οὐά τε λευκοπόροσ ἐπαντέλλουσα σελήνη. Elegans comparatio et crebra, sumta forte ex Ovidio Heroid. ep. 18, 71.

*Quanto, cum fulges radiis argentea puris,
Concedunt flammis sidera cuncta tuis,
Tanto formosis formosior omnibus illa est.*

Si dubitas, caecum, Cynthia, lumen habes.

Qui locus non fugit elegantissimum Broekhusium ad Tibullum 8. 4. 29., ubi plura notavit vir eruditus, quem admodum et Pareus ad h. l., qui tamen perverso iudicio inventionem adtribuit Musaeo. Idem Naso Metam. lib. 2.

*Quanto splendidior, quam caetera sidera, fulget
Lucifer, et quanto te, Lucifer, aurea Phoebe,
Tanto virginibus praestantior omnibus Herse
Ibat eratque decus pompae comitumque suarum.*

Horatius Carm. lib. 2. 5. 17.

*Dilecta, quantum non Pholoë fugax,
Non Chloris: albo sic humero nitens,
Ut pura nocturno renidet
Luna mari Gnidiusve Gyges.*

Nonnus Dionys. lib. 16. p. 488. l. 23.

178 *Ἀρχένα γυμνωθέντα, σέλας πέμποντα σελήνης.*
p. 440. l. 19.

ὀπλοτέρη γὰρ

Ἐμπεδον εἶδος ἔχουσα πέλει Νίκαια σελήνη.

Confer. lib. 18. p. 494. l. 4. lib. 34. p. 844. l. 23.

*Ἐστὶ τριηκοσίων Χαρίτων στίχες, ἃν μίᾳ μόνῃ
Πασάων προφέρουσα φαίνεται, οἷα καὶ αὐτὴ
Φαιδροτέραις ἀκτίσι κατακρύπτει σέλας ἄστρον,
Μαρμαρυγὴν εὐκλυλον ἀκοντίζουσα σελήνη.*

lib. 38. p. 972. l. 14. et seqq. lib. 41. p. 1066. l. 25. de Beroe:

Ἄσσυρος δ' ἐκρύπτει ὀμήγουιν ἥλικος ἤβης.

Ὀφθαλμοὶ γελῶντες ἀκοντιστῆρες ἐρώτων

Φαιδροτέραις χαρίτεσιν, ὅσον πλέον ἄστρα καλύπτει.

*Ἄννεφίλους ἀκτῖνας ὀϊστεύουσα σελήνη
Πλησιφαής.*

Quo loco non deterius, puto, legeres *ἐκρυπτον*: certe *Φαιδρότεροι χαρίτεσσιν, ὅσον κ. τ. λ.*, cum subintelligendum ἦσαν. ὀφθαλμοὶ παιδρῶν saepe occurrunt. Aristae-netus lib. 1. ep. 10. p. 58. *τὸν δὲ νέον ἐπόσμον ὀφθαλμοί, παιδρῶν μὲν, ὡς καλοῦ, φοβεροὶ δὲ, ὡς σώφρονος.* ut recte emendavit vir eruditus in *Observ. Miscell. Vol. I. p. 392.* et dubitanter alter vir doctus *Vol. III. p. 406.* Confer praeterea Nonnum lib. 47. p. 1218. l. 25. lib. 48. p. 1266. l. 17. *Alias Aurorae comparare solent formosas.* Theocritus *Idyll. 18. v. 26. de Helena:*

*Ἄως ἀντέλλουσα καλὸν δῖφραιε πρόσωπον,
Πόντια νυξ ὄτε, λευκὸν ἔαρ χειμῶνος ἀνέντος·
Ἦδε καὶ αἱ χρυσία Ἑλένα διαφαίνετ' ἐν ἡμῖν.*

Sicut aurora exoriens decorum ostendit aspectum,

Sacra cum nox abit, hyeme candidum ver laxante,

Sic et aurea Helena elucebat inter nos.

Ita legit Casaubonus *Lection. cap. 19. p. 277. pro ἄτε. 174* Aliter doct. Heinsius *cap. 23. p. 375.* Ita Nonnus *lib. 16. p. 440. l. 18. lib. 34. p. 848. l. 3.* Ipsique praeferunt aliquando, ut *ibid. l. 23.*

καὶ σὺ φαίνεις,

Χαλκομέδη ῥοδόεσσα, ῥοδοστεφέος πλέον ἠοῦς.

Obvia quoque cum Lucifero comparatio est. Virgilius de *Pallante Aeneid. lib. 8, 589.*

*Qualis ubi Oceani perfusus Lucifer unda,
Quem Venus ante alios astrorum diligit ignis,
Extulit os sacrum coelo tenebrasque resolvit.*

Quod Homericum esse observat Servius. Primum versus *Acro* confert cum *Horatio Carm. lib. 3. Od. 9. v. 21.*

*Quamquam sidere pulchrior
Ille est.*

Commentator Cruquii et MS. Scholiastes vocem ubi

omittunt, quae restituenda ex Acrone et Virgilio. Nonnus Dionys. lib. 21. p. 574. l. 4. de Baccho:

Καὶ ταχὺς ἤλασε δίφρον ἐώϊον εἰς κλίμα γαίης,
Τεύχεσιν ἀστράπτων ἅτε φωσφόρος.

*Et cito agitavit currum matutinum in clima
terrae,*

Telis fulminans tanquam Lucifer.

vel potius:

Armis fulgens ut Lucifer.

Talis Pallas Virgilianus.

58. Ἄφρα δὲ χιονέων φοινίσσεται κύκλα παρειῶν,
Ὡς ῥόδον ἐκ καλύκων διδυμόχροον.

175 Elegans locus, sed pessime a Scholiasta acceptus, ut patet ex notis ipsius: Χιονέων] Χιονόδης, λαμπρά. quae ita restituit Gronovius: χιονωδῶν, λαμπρῶν. et Φοινίσσεται] ἐλαμπρύνεται. Aliud voluit Poëta, cuius interpres optimus esse poterit Achilles Tatius lib. 1. p. 17. de Leucippe: λευκὴ παρειὰ, τὸ λευκὸν εἰς μέσον ἐφοινίσσεται καὶ ἐμμεῖτο πορφύραν, οἷαν εἰς τὸν ἐλέφαντα Ἀνδία βάπτει γυνή. Hic color genarum puellarumque laudatissimus atque a poëtis decantatus. Tibullus lib. 3. El. 4. 30.

Candor erat, qualem praefert Latonia Luna,

Et color in niveo corpore purpureus.

Bion in Epithalamio Achillis et Deidamiae v. 17. p. 206. de illo:

ἐφαίνεται δ' ἦντε κόρα.

Καὶ γὰρ ἴσον τήναις δηλύνεται καὶ τόσον ἄνθος
Χιονέαις πορφύρας παρειῆς.

Aristaenetus lib. 1. ep. 1. p. 4. ἐκείνη γὰρ, ἵνα κάλλος ἀφροδίσιον εἰς δύναμιν διαγράψω τοῖς λόγοις, λευκαὶ μὲν ἐπιμίξαι καὶ ὑπέρυθροι παρειαί, καὶ ταύτη τὸ παιδρὸν ἐκμιμούνται τῶν ῥόδων. Illum colorem describit Salomon Cantic. 5, 11. Ἀδελφιδός μου λευκός καὶ πυρρόός, ἐκλελοχισμένος ἀπὸ μυριάδων. Vulgatus Interpres: *Dilectus meus candidus et rubicundus, electus ex millibus.* Eleganter Propertius lib. 2. El. 2. v. 19.

Nec me tam facies, quamvis sit candida, cepit:

Lilia non domina sint magis alba mea:

Ut Maeotica nix minio si certet Hiberno,

Utque rosae puro lacte natant folia.

ubi lectu dignissima notavit Broekhusius. Locum Propertii expressit Secundus Oda XI. v. 9.

Ut rubra puro lacte natans rosa,

176

Serpebat albas purpura per genas.

Achilles Tattius lib. 5. p. 305. de Melite: ἦν δὲ τῷ ὄντι καλή, καὶ γάλακτι μὲν ἂν εἶπες αὐτῆς τὸ πρόσωπον κεχρῶσθαι, ῥόδον δὲ ἐμπεφυτεῦσθαι ταῖς παρειαῖς. quem locum respexit Broekhusius l. c. Suaviter ad Galatam Doris apud Ianum Secundum Sylv. lib. 1. p. 236.

Temet contemplare, precor; dabit unda colorem,

Consimilem lacti consimilemque nivi.

Atqui nulla quidem facies candore probatur,

Candida purpureis sit nisi tincta notis.

Unde patet colorem niveum purpureo mixtum laudatissimum fuisse. Saepe tamen colorem candidum tantum praedicant. Claudianus de R. P. lib. 3. v. 88.

Exhaustusque gelu pallet rubor, ille superbi

Flammeus oris honos, et non cessura pruinis

Membra colorantur piceae caligine regni.

aliique multi. Saepissime etiam rosis, mixto colore non memorato, comparant. Ita Nonnus lib. 15. p. 424. l. 31.

Παρθενικῆς ὀρώων ῥοδοειδέα κύκλα προσώπου.

Vid. et p. 434. l. 5. lib. 42. p. 1104. l. 1. Virgilius Aeneid. lib. 12, 606.

Et roseas laniata genas.

Horatius Carm. lib. 4. 10. 4.

Nunc et qui color est puniceae flore prior rosas

Mutatus.

ubi Acro: PUNICÆAE] Sanguinei coloris, ut: Puniceis invecta rotis. Locus est Virgilio Aeneid. lib. 12. v. 77. Perperam rosis citat Titius ad Nemes. Ecl. 2. v. 44., sive ita emendaverit, sive in Codicibus peioris no-

tae invenerit. Conf. Theocr. Idyll. 18, 31. Hinc *roseus pro pulchro*. Horatius Carm. lib. 1. 13. v. 1.

Cum tu Lydia Telephi

Cervicem roseam, çerea Telephi

Laudas brachia.

Ianus Douza (vide Commentariolum ipsius cap. 2. p. 654.) olim cum Fruterio se intellexisse *cervicem strophiiis i. e. sertis redimitam* monet, sed iam capere de colore candido, cum bicolores rosae ubique proveniant, nisi quis malit interpretari *laeve, floridum et ἀγλαὸν collum*. Prius nullo modo tueri se potest, cum de nativo colore hic sermonem esse quivis videat, neque alterum placet. Rosas albas provenire et memorari a veteribus non infitias eo, cum Albricus de Deorum imaginibus cap. 5. p. 305. de ipsa Venere scribat: *rosisque candidis et rubris sertum gerebat in capite ornatum*. Atque ita Ianus Secundus Basio I.

Cum Venus Ascanium super alta Cythera tulisset,

Sopitum teneris imposuit violis,

Albarum nimbos circumfuditque rosarum

Et totum liquido sparsit odore locum.

Sed rara sunt ista exempla, praecipue in comparationibus similibus, ubi semper fere rosae purpureae memorantur, saepe etiam liliis albis opponuntur. Virgilius Aeneid. lib. 12, 67.

Indum sanguineo veluti violaverit vstro

Si quis ebur, aut mixta rubent ubi lilia multa

Alba rosa.

178 Apud Nemesianum Eclog. 2. v. 44. rosas, cum alias purpureae, pallentes sibi videri ait amator spretus:

Te sine, vae misero! mihi lilia nigra videntur,

Pallentesque rosae nec dulce rubens Hyacinthus.

Nugas agere Titium, qui notat: *rosas autem pallentes sibi videri ait, cum alioquin suapte natura aut candidae aut purpureae esse soleant*, docet clare ipse poeta v. 47.

At tu si venias et candida lilia fient,

Purpureaeque rosae, et dulce nitens hyacinthus.

Huc refer fabulam de rosa, prius alba, dein rubra, de quo Interpretes ad Pervigil. Ven. v. 23. Tertia coniectura ipsius, qua intelligit collum splendens et confert *purpureos olores* alio loco obvios, reliquis praestat. Minus placet Cruquius, qui *περιφραστικῶς* intelligit pulchra et oblonga cervice spectabilem. Rectius Acro: *pulchram, ut rosea cervice refulsit.* Ita Servius ad Virgil. Aeneid. lib. 2, 398. ROSEO] *Pulchro. Perpetuum Veneris epitheton.* Quemadmodum autem Horatius *roseam cervicem* dixit, ita Petronius in Fragmento p. 667. edit. Burm.

Fundunt colla rosas et cedit crinibus aurum.

Ceterum rosis non inmerito formosae comparantur, florum quippe pulcherrimis habitis. Rationem reddit Achilles Tatius lib. 2. p. 141. *καὶ τὸ ῥόδον διὰ τοῦτο τῶν ἄλλων εὐμορφότερόν ἐστι τῶν φυτῶν, ὅτι τὸ κάλλος αὐτοῦ φεύγει ταχύ.* Non igitur sine ratione Veneri consecravit antiquitas. Nonnus lib. 12. p. 332. l. 27.

*Πολὺν Ζεὺς ἐπένευσεν ἔχειν μαντώδεα δάφνην
Καὶ ῥόδα φοινίσσοντα ῥοδόχροϊ Κυπρογενεῖη.*

C A P U T VIII.

179

Κύκλα pro κύκλοι per metaplasmm et similia. Formosae prae pulchro comparatae. Aristaenetus tentatus et defensus contra Pauwium. Hyems campis gramina auferit. Σῶμα εὐώδες. Emendatus Nonnus. Pedes pulchri veteribus in pretio. Interpretis Nonni lapsus. Pulchris pedibus decori habebantur formosi. Veteres crura nudata habebant. Gentilium sacerdotes discalceati erant et nudis pedibus, sicut etiam ipsi dii, nec non veneficae, quibus alter pes tantum nudus fuisse male statuitur, quique sacra loca adibant, ut et in dolore et luctu. Ἐ-

teres heroes pedibus nudis incedebant. Λευκόπους Ὀρέστης. Defensus Euripidis locus contra Arnaldum aliosque. Furentes pedibus nudis currebant.

Ibib. Κύκλα pro κύκλοι hic occurrunt, quemadmodum talia non raro observari possunt. Quaedam notavit Phavorinus in v. Κύκλα κατὰ μεταπλασμὸν γένους, οἱ τροχοί· τοιούτου δὲ μεταπλασμοῦ σὺν ἄλλοις πολλοῖς καὶ ὁ θύμος καὶ τὸ θύμον. καὶ ὁ γάρρος παρ' Αἰσχύλω φασι καὶ τὸ γάρρον. οὕτω δὲ καὶ ὀρίγανον καὶ ὁ ὀρίγανος. Ita δάκτυλα habes apud Musaeum v. 114. Vid. Munckerum ad Anton. Liber. cap. 41. p. 333. Apud eundem v. 142. γαμήλια θεσμὰ θεαίνης et v. 145. Θεσμὰ θεῆς ἐρόεντα. Apud Aratum in Diosem. v. 299. κέλευθα, et Oppianum in Halieut. lib. 1.

Καὶ σχολιαὶ σκντάλαι τε καὶ ἱππούροιο κέλευθα. Ita 2 MSS., cum tertium κέλευθοι. Vid. vir doctus in Obs. Miscell. Vol. III. p. 63. 64. Sed recte alter vir doctus in nota addita nihil movendum docet et retinendam vulgatam lectionem γένεθλα. Atque ita ipse Oppianus Halieut. 1. 105.

Φέρβονται βατίδες τε βοῶν θ' ὑπέροπλα γένεθλα. 180 ubi similiter habes γένεθλον pro γενέθλη. Ita λύχνα dixisse Herodotum notavit Pollux lib. 10. cap. 26. segm. 116., ubi notas consule. Talia sunt πυρσά apud Nonnum lib. 17. p. 480. l. 16. lib. 20. p. 546. l. 25. etc. μυχά lib. 34. p. 858. l. 5.

60. Ῥόδων λειμῶνα φανῆναι. Crebra comparatio apud id generis scriptores, ex. gr. Achillem Tatium lib. 1. p. 61. τὸ γὰρ τοῦ σώματος κάλλος αὐτῆς πρὸς τὰ τοῦ λειμῶνος ἤριξεν ἄνθη· ναρκίσσου μὲν τὸ πρόσωπόν ἐστίβη χροιάν, ῥόδον δὲ ἀνέτελλεν ἐκ τῆς παρεϊᾶς. τοσοῦτος ἦν Αὐκλίπης ἐπὶ τῶν προσώπων ὁ λειμῶν. Nonnus lib. 15. p. 426. l. 5.

Χιονίων μελέων ῥοδόσις ἀνεφαίνετο λειμῶν. Lib. 16. p. 442. l. 11.

Καὶ τότε κηφέντος ἔσω λειμῶνος ἐδείων
 Ἄνθη πάντα δόκευε τεθηλότα σύγχροα κούρης.

Paulo post l. 15.

Μὴ σέο κάλλος ἄμειψας ἐς ἄνθη; καλλιφυῆ γὰρ
 Παπταίνων ῥοδεῶνα τεῆς ἐνόησα παρειάς.

Lib. 84. p. 848. l. 25.

Οὐποτε τοῖον ἄρουσι ῥόδον λειμωνίδες αὖραι.
 Παρθενική χαρίεσσα, τεαὶ μεθέπουσι παρειὰ
 Ελαρινὸν λειμῶνα, τὸν οὐ χρόνος οἶδε μαραινέιν.

Aristaenetus lib. 1. ep. 10. p. 62. καὶ τοσοῦτον ἐξεφοινίχθη τὸ πρόσωπον, ὡς δοκεῖν, ὅτι τῶν παρειῶν ἔνδον εἶχε τινα ῥόδων λειμῶνα. quae ultima verba Francius in margine, sed sine loci indicio, notaverat. Lib. 2. ep. 1. p. 194. γαστήρ ἔοικε λειμῶνι, καὶ ὅπερ ἐκείνω τὰ ἄνθη, τοῦτό γε ταύτη τὸ κάλλος. ἕως μὲν οὖν ἡ κόμη τῶ λειμῶνι ἐπακμάζει καὶ ἡ χροιά τῶν ἀνθέων· ἕρως δὲ παρακμάσαστος πέπνυται μὲν τὰ ἄνθη... του... ὁ δὲ λειμῶν γεγήρακε. 181 γυναικίος τε αὐτὸ κάλλιν εἰ τὸ εἶδος παρέλθη καὶ τὸ κάλλος παραδράμη, τίς ἔστι; καταλείπεται εὐφροσύνη· ἀναρθεῖ γὰρ καὶ ἀκηιδητόν τι σώματι οὐ πέφυκε προσιζάνειν ὁ ἕρως· οὐ δὲ ἂν εὐανθές τε καὶ εὐώδες ἦ, ἐνταῦθα καὶ ἐνιζάνει καὶ μένει. Qui locus multis modis laborat. Gorn. de Pauw geminat τὸ ἐπακμάζει, dein. τ. ἄ. τοῦτο δὲ vel κατὰ τοῦτο δὲ ὁ λ. φ. et pro ἔστι post Mercerum recte ἔτι reponit, nec non τὸ εὐώδες mutat in εὐσεδές. Prius forte minus necesse, si repetas verbum ἐπακμάζει vel in priore membro intelligas verbum substantivum. Parum quadrat; quod monet comam prae post veris laetitiam et in ipsa hyemis crepidine non deesse, cum isto tempore prata rigent, ut ait Horatius Carm. lib. 4. 12. v. 3. et hyeme diffugiente campis gramina redire scriptores statuunt. Horatius lib. 4. Od. 7. in descriptione verni temporis:

*Diffugere nives, redeunt iam gramina campis
 Arboribusque comae.*

Adde Secundam Sylv. 13. p: 222. Id hic sufficit. Dein

forte legendum *πέπανται μὲν τὰ ἄνθη τοῦτο* vel *κατὰ τοῦτο*· ὁ δὲ λ. γ. *floribus perit color*. Nisi velis *ταύτης*, scilicet *χοιᾶς*. Pauwii *εὐειδὲς pro εὐώδες* manifeste falsum, cum ad verbum desumpta haec sint ex Platonis Symposio, quem locum opportune adduxit dudum Mercerus, ubi scribit: *ἀνανθεῖ γὰρ καὶ ἀκηνηδηότι καὶ σώματι καὶ ψυχῇ καὶ ἄλλῃ ὅτρωυν οὐκ ἐνίξει ὁ ἔρωσ· οἱ δ' εὐανθῆς τε καὶ εὐώδης τόπος ἦ, ἐνταῦθα καὶ ἴζει καὶ μένει*. Odorem autem bonum mulierum a poëtis aliisque memorari nec pueri ignorant. Sufficit unus Musaei locus v. 133.

Παρθενικῆς δ' εὐοδμον εὐχροον ἀνῆνα κύσσας.

61

μισσομένης δὲ

Καὶ ῥόδα λευκοχίτωνος ὑπὸ σφυρὰ λάμπειτο κούρης.

182 Geminus locus est Nonni Dionys. lib. 10. p. 280. l. 7. de Ampelo:

μισσομένην δὲ

Ἐκ ποδὸς ἀργυρέιο ποδῶν ἐρυθαίνετο λειμών.

Mirror turpissimam Poëtae maculam non abstersisse eruditos Interpretes, (nam de Pareo, qui bis corrupte citat, non magnopere mirandum,) cum facillimo negotio integritati locum potnissent restituere hoc modo:

Ἐκ ποδὸς ἀργυρέιο ῥόδων ἐρυθαίνετο λειμών.

Pratum rosarum paulo ante multis inlustravimus: *pedum pratum* qui dixerit, ignoro. Veteribus autem pedes pulchri in pretio fuerunt raroque in describenda forma egregia omissi. Ita Nonnus Lib. 85. p. 866. l. 13.

*Καὶ γυμνῆς σκοπίαξεν ἀναινομένης χροῖα κούρης
Καὶ σφυρὰ λευκὰ δόκεινε.*

Lib. 7. p. 214. l. 29. de Semele natante:

Παρθένον ἀργυρόπεξαν ἔσω ποταμοῖο δοκεύω.

Lib. 14. p. 398. l. 26.

Οὐάνθη ῥοδοέσσα καὶ ἀργυρόπεξα Λυκάστη.

ubi interpres vertit *auripedem Lycasten* supino errore, quem etiam conmisit p. 400. l. 5. ubi *ἄργυρα ταρσὰ ver-*

tit aureas plantas, quemadmodum et aliis locis. Lib. 15. p. 426. l. 8.

Καὶ χρὸς ἦνθεε κάλλος, ἔλευκαίνοντο δὲ μηροί,
Καὶ σφυρὰ φοινίσσοντο, καὶ ὡς κρινόν, ὡς ἀνε-
μώνη,

Χιονέων μελέων ῥοδόεις ἀνεφαίνετο λειμών.

Ita Ἀρτεμὶς ἀργυρόπεζα lib. 34. p. 344. l. 31. et Θέτις lib. 41. p. 1066. l. 6. lib. 42. p. 1082. l. 10.

Καὶ γλυκὴν αὐχένα Βάκχος ἰδέρεκετο καὶ σφυρὰ 183
κούρης

Νεισσομένης.

Neque id ignorabat dearum de forma contententium ar-
biter Paris apud Coluthum de R. H. v. 132. qui ideo

Χρυσῶ δαιδάλλης ἐφράσσατο κόσμον ἐκάστης

Καὶ πτέρυγης μετόπισθε καὶ αὐτῶν ἴχνια ταρσῶν.

Theocritus Idyll. 10, 36.

Βομβύκα χαρίεσσ', οἱ μὲν πόδες ἀστράγαλοι τεῦ.

ubi Scholiastes: — εὐρυθμοὶ καὶ ὀρθοί, ἢ λευκοί, ὡς οἱ
ἀστράγαλοι. Horatius ad Venerem Carm. 4. 1. 25.

Illic bis pueri die

Nymen cum teneris virginibus tuum

Laudantes pedè candido

In morem Salium ter quatient humum.

Hinc Servius ad Virgil. Ecl. 10, 49.

Ah tibi ne teneras glacies secet aspera plantas!

notat: *Ostendit illam pulchram.* Ceterum adposite
admodum pedum pulchritudinem roseumque colorem
hic praedicat Poëta, qui spectatorum in oculos aequae ac
candida facies incurrere poterant, cum apud veteres
saepe crura nudata habebant. Tales describuntur comi-
tes Europae apud Achillem Tatium lib. 1. p. 7. τὸ σκέλος
ἅπαν γυμνωμέναι, τὸ μὲν ἄνω τοῦ χιτῶνος, τὸ δὲ κάτω
τοῦ πεδίλου. quem locum recte explicat Salmasius p.
541. Talis forsitan fuit Hero, quae forte quoque fuit
nudo pede et discalceata, quomodo gentilium sacerdo-
tes non parvo numero sacra discalceati, imo plane nu-

184 dis pedibus peragebant. Lectu dignissima sunt quae in eam rem observavit vir praeclara eruditione insignis Io. Braunius de Vestitu Sacerdot. Hebr. lib. 1. cap. 3. §. XI. et post ~~illum lib. Iust. Spanhemius~~ ad Callim. Hymn. in Cerer. v. 125. Adde, si tanti videtur, Saubertum de Sacrif. cap. 9. p. 181. Ipsi dii nudis pedibus exhibentur aliquando, quemadmodum ex. gr. Saxonum deus antiquissimus Crodo apud Henninium n. 23. ad Tollii Epist. Itiner. 1. Sed et multi alii tali modo incedebant, ut veneficae in sacris magicis. Horatius Sermon. lib. 1. 8. v. 23.

*Vidi egomet nigra succinctam vadere palla
Canidiam pedibus nudis passoque capillo.*

Qui locus docet non perpetuum esse, quod docet cl. Braunius l. c. p. 65., veneficas alteram pedem nudam habuisse, nisi *pedibus nudis* pro pede nudo positam contendere velis. Non raro quoque qui sacra loca adibant discalceati erant. Ideo Leucippe virginis probatura Papis antrum ingrediens veste sacra induitur calceisque caret apud Achillem Tatium lib. 8. p. 515. ἐστολίσατο δὴ Λευκίππη ἱερῆ στολῇ ποδήρης χιτῶν, ὀδύνης χιτῶν, ζώνη κατὰ μέσον τὸν χιτῶνα, ταινία περὶ τὴν κεφαλὴν φοινικοβαφῆς, ἀσάνδαλος ὁ πούς. Praecipue vero locum id habebat in dolore et luctu. Ita Nonnus lib. 5. p. 162. l. 8.

φιλοστόργω δὲ μενοινῇ

Νήλικος ἀκρήδεμνος ἱμάσσειτο πένθει μήτηρ.

Ita p. 164. l. 9. p. 264. l. 6. Naiades etiam sine sandaliis Bacchi et Ariadnae nuptias canunt apud Nonnum lib. 47. p. 1230. l. 5. Alia mitto. Sed non tantum Hero, quamvis hoc maxime probem, nudis pedibus incessisse videri posset, quia sacerdos Veneris erat, sed et quia antiquo
185 aeo non omnino id inusitatum. Huc refer loca nonnulla ex iis, quae iam adduximus. Tali ex. gr. modo videtur incessisse Ampelus, cui mortuo induisse cothurnos Bacchum refert Nonnus lib. 11. p. 308. l. 23.

Καὶ νέκρός περ ἰόντος ἰδύσατο ταρσὰ κοθόροισι.

Nec non veteres heroes, Theseus aliique. Vide quae notavit ampl. Cuperus Apoth. Homer. p. 34. Ita capi non incommode posse ~~quibusdam forte~~ videbitur Anacreon Oda 81. v. 5.

Ἐμάλνεται Ἀλκμαίων τε
 Χ' ὁ λευκόπους Ὀρέστης,
 Τὰς μητέρας κτανόντες.

In quo loco iuvenis eruditissimus Georgius Arnaldus Animadv. Critic. cap. 5. p. 28. emendat Ἀελλόπους Ὀρέστης, me non probante. Tutius enim verti posse cum interpretibus *Et pulchris pedibus praeditus Orestes*, quam quidquam hic novari putem. Nihil certe valet quod obiicit elegans iuvenis, epitheton illud mulierculae magis convenire, quam Oresti, cuius inmanis statura septem cubitos superaret. Theseus erat heros inter mortales fortissimus, ut vel ex honorifico testimonio Nestoris apud Homer. Iliad. A. v. 265. patet, et tamen pulchri eius pedes laudantur. Ita Ariadne apud Gatulum de Nupt. Pelei et Thetidos:

Quae tibi iucundo famularer serva labore

Candida permulcens liquidis vestigia lymphis.

ubi *candida vestigia* sunt pulchra, quemadmodum *pede candido* in loco Horatii iam citato. Acro interpretatur *pulchro*: Pulchrum autem eum fuisse patet ex Hygino cap. 270. ubi inter eos, *qui formosissimi fuerunt*, refertur *Theseus Aegei et Aethrae filius, quem Ariadne amavit*. 186
 Aliae emendationes virorum doctorum non magni momenti videntur. Pauwii *λευκόνους* nullo modo placet, minus adhuc Ὁ λευκόπους Ὀρέστης alterius, quae referuntur in Observ. Miscell. Vol. III. p. 6. et seqq. in notis. *Χῶ λευκόπους* vel *Χῶ λευκόπους*, quae protulit vir eruditissimus, etiam minus necessaria. Recte tamen idem illam Barnesii *de albis cothurnis* sententiam ex Istro Grammatico refutavit: vellem et alteram de Oreste in furore suo nudis pedibus currente, cum id furen-

tibus saepissime adscribatur. Nonnus lib. 9. p. 264. l. 5.
de Inone in furorem a Iunone acta:

Ἐκ θαλάμου δὲ φυγοῦσα διέδραμε δύσγαμος Ἴνῶ
Τρηχάλειας ἀπέδιλος ἐπισκαλοῦσα κολώνης.

Tales Bacchae describuntur lib. 14. p. 408. l. 3.

Ἄλλη ταρσὰ φέρουσα κατ' οὔρεα γυμνὰ πεδίλων
Ποσὶ βάτους πατέουσα καὶ ὄξυδέιρας ἀκάνθας
Θηγαλέη στατὸν ἴχνος ἐπεστήριξεν ἀχέρδω.

Ita l. 17.

ἦν δὲ νοῆσαι

Παρθένον ἀκρήδεμνον ἀδάμβalon ὑψόδι πέτρης
Τρηχάλειω πρηῶνι περισκαλοῦσαν ἐρίπνης.
Οὐ σκοπιῆν δ' ἔφριξε δυσέμβατον· οὐ πόδα κούρη
Ὅξυπαγῆς ἀπέδιλον ὄνυξ ἔχάρασσε κολώνης.

C A P U T IX.

*Veteres poëtae a recentioribus mendacii arguuntur. Tres
Gratias statuit vulgatioꝛ sententia, alii tamen duas.
Homerus non unam sed plures fingit, alii tamen unam
tantum. In nominibus ingens discrepantia. Orpheus
tentatus. Emendatus Phurnutus. Bacchi et Iunonis
187 filias cum aliis facit Nonnus, alibi tamen parum sibi
constans Coronide natas canit, alii aliter. Aglaia Vul-
cani uxor. Phurnuti Interpres notatus. Sedes pulchri-
tudinis praecipua oculi. Oculi pulchri raro omissi in
formosarum forma describenda. Gratiae et Cupidines
in oculis et reliquis membrorum partibus excubant. Ho-
ratiū Scholiastes MS. emendatus. Νοῦς et φρένες, καρ-
δίη et θυμός, animus et mens, mentes et corda saepius
iunguntur. Gentes et mentes permutantur. Prosper ten-
tatus. Scholiastae deliram acumen. Oculos et mentem
iungunt. Tentatus Nonnus. Artificioſus poëtarum mos
in carminibus aliquos introducendi iisque longiorem ser-*

monem tribuendi. Καί τις, Atque aliquis, eleganter ponitur.

63.

οἱ δὲ παλακοὶ

Τρεῖς Χάριτας ψεύσαντο περνεῖναι.

Aliquando poëtae veteres mendacii arguuntur a recentioribus, ut Homerus a Nonno lib. 42. p. 1092. l. 9. in re quoque amatoria:

γυναιμανέοντι δὲ μούνη

Οὐ κόρος ἐστὶ πόθων, ἐψεύσατο βιβλος Ὀμήρου.

Homeri locum adnotavit Falkenburgius p. 1856. Neque talibus sūae desunt Veneres. A Musaeo hic notari Hesiodum discimus ex Aristaeneto lib. 1. ep. 10. p. 58. καὶ τοῖς ὄμμασι Χάριτες οὐ τρεῖς καθ' Ἡσίοδον, ἀλλὰ δεκάδων περιχορεύει δεκάς. Locus Poëtae invenitur in Theogonia v. 907.

Τρεῖς δὲ οἱ Εὐρυνόμη Χάριτας τέκε καλλιπαρήους,

Ῥαεανῶ κούρη πολυήρατον εἶδος ἔχουσα,

Ἄγλατην καὶ Εὐφροσύνην θαλίην τ' ἔρατεινήν.

ubi reponentem Quietum Ἄγλατην τε καὶ audio. Haec autem sententia, quae ternas Gratias statuit, vulgatiores est, quamvis non desint qui diversum numerum ineunt. Ita ab Atheniensibus Clitan et Phaennam, a Lacedaemoniis Auxo et Hegemonen, adeoque binas tantum cultas esse ex Pausania docuit eruditiss. Cuperus Apoth. Homer. p. 27. 28. Confer et Phurnutum cap. 15. Aliud agebat ampl. Cuperus p. 27., cum unam tantum ab Homero statui ex opinione Heraclidis Pontici in Alleg. credebatur. En verba Homeri Iliad. ῥ. 267.

Ἄλλ' ἴθ', ἐγὼ δὲ κέ τοι Χαρίτων μίαν ὀπλοτεράων

Δάσω ὀπνιέμεναι καὶ σὴν κεκλήσθαι ἄκοιτιν,

Πασιδέην, ἧς αἶεν ἐέλδεται ἤματα πάντα.

Eadem ratione potuisset elicere Musaeum v. 77. loco gemino unam Gratiam statuere:

Καὶ τάχα Κύπρις ἔχει Χαρίτων μίαν ὀπλοτεράων.

Quod quam falsum sit, nemo nescit. Quin diserte Homerus Iliad. P. 51.

Αἵματι οἱ δέοντο κόμαι, Χαριτεσσὶν ὁμοῖαι.

V. et Iliad. Σ: 381. Neque id tradit ipse Heraclides p. 468. (hunc enim locum respici puto), qui scribit: ὄθεν συνοικοῦσαν οὐκ ἀπιδάνας τῶν τῶν ὄλων ἀρχιτέκτονι (Vulcano) πεποίημε τὴν Χάριν (Homerus). Unam autem ponit Scholiastes Homeri Iliad. ε. v. 230. laudante Galeo ad Phurnutum p. 162. In nominibus autem Gratiarum non minor discrepantia. Scholiastes noster memorat *Κάλλος, Φρόνησιν καὶ Ἔργον*. Cum Hesiodo facit Orpheus Suffimine Gratiarum p. 156.

*Θυγατέρες Ζηνός τε καὶ Εὐνομῆς βαθυκόλπου,
Ἄγλατῆ τε, Θάλεια καὶ Εὐφροσύνη πολυόλβε.*

ubi pro *Εὐνομῆ* reponendum forte *Εὐρυνόμη*, cum *Εὐνομῆ* sit filia Thetidis et Iovis. V. Hesiod. v. 902. Favent Apollodorus, Hyginus, nec non Phurnutus cap. 189 15., qui et aliis nominibus vocari scribit, ut *Εὐρυνδομένην* vel, ut legitur in MS. Galei, *Εὐρυνδόμην*, nec non *Αὐτομεδούσην*, quemadmodum recte coniectasse mihi videtur idem vir doctus pro *Εὐρυνμ*. Eurynomen Oceani et Tethyos filiam memorat Hesiodus in Theog. v. 358. Eurynomen quoque Oceani filiam Homerus Iliad. Σ. 398. Sed frustra fere in fabulis quaeras constantiam. Cum Orpheo vero et Hesiodo facit Phurnutus, sed loco corrupto. Pro *Εὐφρόνη* enim omnino restituendum *Εὐφροσύνη*, favente Galei MS. Lactantius ad Stat. 1. Theb. 286. pro *Thalia* habet *Pasithea*, quemadmodum *Pithonem* Proclus ad Hesiodum notante eruditiss. Munchero ad Hygin. p. 10., quem consule, ut et doctiss. Falkenburgium ad Nonnum lib. 33. p. 820. l. 1., qui *Pasitheam*, quam Nonnus memorat, eandem ac *Euphrosynem* putat. Illic autem Poëta Gratias Bacchi filias facit. Matrem autem iis adsignat Iunonem lib. 31. p. 794. l. 16.

*Ἐκλόν, ὡς ποθέεις Χαρίτων μίαν. ἀλλ' ἐνὶ θυμῷ
Οἴστρου ἔχων θαλάμοιο φυλάσσειο, μὴ δὲ χαλέψης
Μητέρα Πασιδέης ζυγίαν θαλαμηπόλον Ἥρην.*

quemadmodum et Coluthus de R. H. v. 87. et v. 171. nec non Phurnutus. Parum autem sibi constans Nonnus lib. 48. p. 1280. l. 19. Coronidis et Bacchi filias facit:

Σιγήσω φιλότητα Κορωνίδος, ἧς ἀπὸ λέκτρων
Τρεῖς Χάριτες γεγάσιν ὁμόζυγες.

Munckerus ad Hygin. p. 10. laudat lib. 8. ubi diu frustra id quaesivi. Phurnutus tradit ab aliis matrem ipsarum tradi Euanthen, ab aliis Aglaiam vel, ut emendat Gale, *Αγλην*. Iovis filias facit Hesiodus l. c. Aglaiam autem Vulcanus duxit uxorem. V. Hesiod. v. 945. Haec simpliciter Χάρις vocatur Homero Iliad. Σ. 381. Nonno lib. 190 29. p. 760. l. 11. et 14. Phurnutus cap. 15. *συνοικεῖν δ' Ὀμηρος ἔφη μιαν τῶν Χαρίτων Ἐφαιστω*. quae Interpres vertit *unam e Gratiarum numero cohabitare Vulcano*, barbare et inperite.

64.

εἰς δὲ τις Ἡροῦς

Ὁφθαλμὸς γελῶν ἑκατὸν Χαρίτεσσι τεθήλει.

Praecipuam pulchritudinis sedem in oculis esse formarum spectatores tradunt. Achilles Tatius lib. 6. p. 371. ἰδὼν δὲ ὁ Θέρσανδρος τὸ κάλλος ἐκ παραδρομῆς, ὡς ἀρπαζομένης ἀστραπῆς, (μάλιστα γὰρ ἐν τοῖς ὀφθαλμοῖς κάθηται τὸ κάλλος,) ἀφῆκε τὴν ψυχὴν ἐπ' αὐτήν καὶ εἰστήκει τῇ θεᾷ δεδεμένος. Ita p. 375. ἐπειδὴ γὰρ εἰς τὰ ὄμματα τῶν καλῶν τὸ κάλλος κάθηται, ῥέον δὲ ἐκεῖθεν ἐπὶ τοὺς ὀφθαλμοὺς τῶν ὀρώντων ἴσταται. Oculos pulchros describit Aristaeetus lib. 1. ep. 1. p. 4. ὀφθαλμοὶ μεγάλοι τε καὶ διανγεῖς καὶ καθαρῶ φωτὶ διαλάμποντες· τὸ δὲ μέλαν αὐτῶν, αἱ κόραι μελάνταται· καὶ τὸ κύκλω λευκόν, ἀγλη λευκοτάτη· (ita omnino legendum cum cl. Pauwio) καὶ ἐκάτερον ὑπερβολῇ πρὸς τὸ ἕτερον ἐπιδεικνύται· καὶ τὸ λίαν ἀνόμοιον εὐδοκιμεῖ παρακείμενον. ἔνθα δὴ τὰς Χάριτας ἐγκαθιδρυμένας πάρεστι προσκυνεῖν. Achilles Tatius lib. 6. p. 373. εἰς δὲ ἡδύς, καὶ τοῦ μέλανος ἔχων τὴν βαφὴν ἠρόμα τῷ λευκῷ στεφανούμενος. Horatius Carm. lib. 1-32. v. 11.

*Et Lycum nigris oculis nigroque
Crine decorum.*

ubi Acro: *Pulchrum enim hunc puerum Lycum Alcaeus dilexit. Pulchritudo autem puerorum saepe nigris decoratur oculis.* Hinc in descriptione formosarum raro omittuntur. Acontius apud Ovid. Heroid. ep. 20. ad Cydippen:

191 *Tu facis hoc oculique tui, quibus ignea cedunt
Sidera; qui flammæ caussa fuere meae.*

Hinc venustate plenissimæ locutiones, quibus Gratia et Cupidines oculis insidere dicuntur apud Aristaenetum lib. 1. ep. 1. et 10. locis iam ante adductis. Ita Theocritus Idyll. 18, 37.

Ὡς Ἑλένα, τὰς πάντας ἐπ' ὄμμασιν ἕμεροι ἐντί.

Atque ita Gratias, Cupidines Veneresque in aliis corporis membris non minore elegantia locant. Horatius Carm. lib. 4. 13. v. 6. de Cupidine:

Ille virentis et

Doctæ psallere Chiae

Pulchris excubat in genis.

ubi Acro notat: *Multum decoram vult Chiam mulierem videri, vel quod virenti aetate sit et docta psallere (saltare Scholiastes MS. corrupte), vel quod genis, id est facie, pulchra sit, (vel oculis pulchri sit l. pulchris sit MS. minus recte) et ideo Cupidinem excubare in eius genis (in genis i. in maxillis eius MS.) induxit.* Alciphron lib. 3. ep. 1. τὸ δὲ ὅλον πρόσωπον αὐταῖς ἐνορχεῖσθαι ταῖς παρειαῖς εἰποις ἂν τὰς Χάριτας τὸν Ὀρχομένον ἀπολιπούσας καὶ τῆς Γαργαφίας κρήνης ἀπονιψαμένης. Ita recte Berglerus pro ἀργαφίας. Atque ita vix ulli veterum cedens Secundus Basio XVI.

Dā tot basia, quot dedit

Vati multivolo Lesbia, quot tulit:

Quot blandæ Veneres quotque Cupidines

Et labella pererrant.

Et genas roseas tuas.

72. Ἐσπόμενον νόον εἰς καὶ ἄμματα καὶ φρένας ἀνδρῶν. Eodem modo quasi ex formula iunguntur νοῦς et φρένας ab Orpheo Argon. v. 1115.

Παῖδες δὲ ἤδη τοκεῦσιν ἐπὶ φρεσὶν ἤδη νόοιο.

192

Apud Homerum saepe recurrit κατὰ φρένα καὶ κατὰ θυμὸν, ut Iliad. A. v. 411. aliisque locis. Idem non raro καρδίην et θυμὸν iungit, quod dudum notatum H. Stephano in Thesouro L. G. Tom. II. p. 99. Ita Hesiodus in Ἔργοις v. 340. et Orpheus Argon. v. 766. atque ita in Oppiano Cyneg. lib. 1. v. 423. reponit vir eruditus in Observ. Miscell. Vol. II. p. 201.

Καὶ στένος ἄφραστον καρδίη καὶ θυμὸς ἀναιδῆς.

pro καθαρὸν κ. θ. ἄ. Ita Latini iungunt *animum et mentem*. Valerius Flaccus lib. 1. v. 76.

tu sola animos mentemque peruris

Gloria.

Ibi vid. Burmannus. Ita *mentes et corda* Statius lib. 1. Sylv. 2. 183. ex emendatione Marklandi:

Quas ego non mentes, quae non face corda iugavi.

ubi pluribus haec docuit vir egregius. Vulgo *gentes*. Contrariam labem in hac voce contraxit Prosper Carmine de Ingratis P. I. cap. XI.

*Dumque suis aditus domino pendente ministris
Crescunt primitiae, fuerint omnino necesse est
Quaedam terrarum partes, ubi gratia nondum
Corda hominum tenebris absorpserat impietatis,
Et dira innumeri demersi nocte peribant,
Cum multae accepto fulgerent lumine gentes.*

Ita mea quidem sententia venustius legeretur, quam *mentes*, ut opponantur *gentes* iis terrarum partibus, quibus gratia nondum adfulserat. Si vulgata magis adrideat, *multae mentes* non incommode opponentur *innumeris*, quod mihi tamen non perplacet. Ceterum haec erant monenda, ut Scholiastae nostri solito more acumen hic fuisse obtusum omnibus pareret. En egregiam

potam: Ἀόλουθον τὸν νόον εἶχε πρὸς τὰς φρένας τῶν ἠϊθέων. Viden' ipsum illud νόον referre ad puellam, quod nemo, nisi caecus, non animadvertit capiendum de iuvenibus? Notandum praeterea poëtam nostrum inserere hic ὄμματα, ut saepe Latini sociare amant *oculos et mentem* similiaque. Guntherus lib. 2. v. 421.

*Discurrunt oculisque notant ac mente sagaci
Naturam sedemque loci.*

Quemadmodum Ovidius Metam. X. 648. dixit

oculos animosque ferarum.

Et, qui instar reliquorum sit, elegantissimus Secundus loco adposito Oda XI. p. 136.

*Una inter omnes florida virgines
Terram tenello sollicitans pede
Versabat in gyrum sequaceis
Secum oculos animosque turbae.*

Comparandus vero cum poëtae nostri loco praeterea Nonnus, tanto magis quia opem medicam poscere videtur, lib. 33. p. 832. l. 25.

*Ὀκναλέοις δὲ πόδεσσι μόγις βραδύς ἦε Μορφέως,
Ἐντροπαλιζομένῳ δεδοκημένος δμματα νύμφην,
Μεμφόμενος Φαίδοντα ταχύδρομον· ἔσπόμενον δὲ
Χαλκομέδην νόον εἶχεν ὁμόστολου.*

Vide an non eleganter refingere liceat ex nostro Musaei loco:

*ἔσπόμενον δὲ
Χαλκομέδην νόον εἶχεν ὁμόστολου.*

194

sequentem vero

Chalcomede mentem (Morrhei) habuit comitem.

Nisi velis Χαλκομέδην.

73. Καί τις ἐν ἠϊθέοισιν ἰθαύμασε καὶ φέρο μῦθον. Egrege observat elegantem et artificiosum poëtarum morem in carminibus plerumque aliquam introducendum, cuius ore vota reliquorum vel questus aliaque exprimunt; longissimas etiam aliquando texunt narrationes, cum usurpant plerumque Καί τις, quemadmo-

dum Latini *Atque aliquis*. Nonnus Dionys. lib. 10. p. 284. l. 30.

*Καί μιν ἰδῶν Σατύρων τις ἐθέλητο θέσπιδι μορφῇ,
Καί κρηφίην ἐρόεσσαν ὑποκλέπτων φάτο φωνήν·
Ἄνδρομῆς κραδίης ταμίη φιλοτήσις Παιδῶ.*

Lib. 36. p. 904. l. 6.

*Καί τις ἀριστεύουσαν ἰδῶν ὑψαύχενα κούρην,
Θαῦμα Φόλω κεράσας, τρομερὴν ἐφθέγγετο φωνήν·
Ἄρες, Ἄρες, ἅλας τόξα κ. τ. λ.*

Vid. et lib. 47. p. 1232. l. 7. lib. 48. p. 1258. l. 28. Lucanus lib. 2. v. 67.

*Atque aliquis magno quaerens exempla furori,
Non alios, inquit, motus tunc fata parabant,
Cum post Teutonicos victor Libycosque triumphos*

Exsul limosa Marius caput abdedit ulva.

Statius Thebaid. lib. 1. v. 171.

*Atque aliquis, cui mens humili laessisse veneno
Summa, nec impositos unquam cervice volenti
Ferre duces, Hancne Ogygiis, ait, aspera rebus
Fata tulere vicem?*

Confer, si tanti videbitur, Ovidium Metam. lib. 3. 404. auctorem Elegiae in obitum Drusi v. 191. Neque haec elegantia fugit eruditissimum Sannazarium de Part. Virg. lib. 1. v. 236., ubi Davidem Christo in matris utero concepto apud Manes canentem introducit:

*Atque hic insignis funda citharaque decorus,
Insignis sceptro senior, per opaca locorum
Dum graditur nectitque sacros diademate crineis etc.*

*Attonita subitos concepit mente furores
Divinamque animam et consueto numine plenus
Intorquens oculos venientia fata recenset:
Nascere, magne puer.*

CAPUT X.

Musaei loca quaedam exposita. Ἐπιβαίνειν Σπάρτης, accedere Spartae, non adscendere. Καταβαίνειν. Sparta plano loco condita. Σπάρτη et Λακεδαίμων disiunctive memorata unam urbem notant. Parcis parentes diversi tribuuntur ab Hesiodo. Λακεδαίμων Cyprī urbs. Spartanāe puellae formosissimae. Deinias Weitzio male poeta habitus. Varia lectio in Oraculo. Spartanarum puellarum castimonia decantata. Cursu, lucta etc. publice exercebantur. Ἀγλαΐαι formosae. Venus Gratiarum praeses, nec non Iuno et Phoebus. Gratiis formosae comparatae earumque numerus forma egregia a poetis saepe auctus. Παρτιάων. Nonni interpretatio quinquies emendata aliaque. Ἐπιβαίνεσθαι concumbere cum aliqua. In coelo esse amatores potiti dilecta spernunt. In coelo esse. Ἀφάσσειν, tangere. Varia lectio in Ovidio reiecta. Intacta mulier casta. Iuvenaliis locus contra Marblandum adsertus.

74. Καὶ Σπάρτης ἐπέβην, Λακεδαίμονος ἔδρακον ἄστυ. Non hic cogitarem cum Pareo de Sparta collibus circumdata atque inde ad ipsam adeuntibus adscensu superanda, cum centies verbum hoc usurpetur de iis, qui iter quodcunque ingrediuntur, etiam ubi potior καταβαίνειν usus nonnullis videretur. De Iove in taurum
196 verso cum Europa mari se commissuro Moschus Idyll. 2, 113.

Ἀκτιάων δ' ἐπιβᾶς πρόσσω θεέν, ἦντε δελφίς.

Nonnus lib. 4. p. 132. l. 8.

Καὶ γαλις ἐπέβη Χαιρωνίδος.

Lib. 20. p. 538. l. 29.

Ἀφῶβίης ἐπέβαινε.

Lib. 21. p. 608. l. 1.

Ἥρη δ' ὡς ἐνόησε δαίκταμένων φόνον Ἰνδῶν,
Οὐρανόθεν πεπότητο, δι' ὑψικόρου δὲ κελεύθου

*Ἄστατος ἠνεμόεντι κατέφραγεν ἥερα ταρσῶ,
Ἄντολή δ' ἐπέβαινε.*

Confer lib. 24. p. 640. l. 2. lib. 25. p. 664. l. 8. Theor. crit. Idyll. 22, 59. 25, 156. aliaque loca, quae congerere putidum esset. Contra καταβαίνειν pro ἐπιβαίνειν usurpavit Ἡσόδος Iliad. Ω. 191. de Priamo:

*Αὐτὸς δ' ἐς θάλαμον κατεβήσατο κηῶεντα,
Κέδρινον, ὑψόροφον.*

Parum iuvat Pareum observasse, Laconiae regionem inter montes positam esse, cum de urbe Sparta hic sermo sit, quam plano loco conditam fuisse nos ignorare non sivit Strabo lib. 8. Ἔστι μὲν οὖν ἐν κοιλοτέρῳ χωρίῳ τὸ τῆς πόλεως ἔδαφος, καίπερ ἀπολαμβάνον ὄρη μεταξύ. A quo non dissentit Polybius lib. 5., quorum loca mihi subpeditavit diligentissimus Meursius Miscell. Lacon. lib. 4. cap. 10. Ἦντε κολλήν Λακεδαιμονα vocat Homerus Iliad. B. 581. Non enim quenquam tritari velle sperem, ob loca quaedam inaequalia, quae instar tumulorum complectitur urbs, adscensum eius memorari posse. Eleganter autem hoc versu Poëta Spartam et Lacedaemona disiunctive memorat, cum tamen unam urbem tantum significare velit. Nugas agunt, qui hic distinctiones in Spartam regionem et Lacedaemona urbem cogitant, elegantiarum minime protritarum non capaces, quae tamen poëtis in deliciis. Hesiodus in Theogon. v. 217.

*Καὶ Μοίρας καὶ Κῆρας ἐγείνατο νηλεοπόλους,
Κλωθῶ τε Λάχεσιν τε καὶ Ἄτροπον.*

Easdem has esse nemo nescit et ipse docet v. 904. easdem Μοίρας vocans:

*Μοίρας θ', ἧς πλειστὴν τιμὴν κόρε μῆλιτα Ζεὺς,
Κλωθῶ τε Λάχεσιν τε καὶ Ἄτροπον.*

Ubi notandum Poëtam parentes ipsis dare Themidem et Iovem, cum v. 217. Noctē satas canit, ut Hyginus Noctē et Erebo. Virgilius Aeneid. lib. 2. v. 624.

*Tum vero omne mihi visum considerare in ignis
Ilium et ex imo verti Neptunia Troia.*

Ita saepe voces idem significantes geminant. Homerus Iliad. A. 497.

Ἡερίη δ' ἀνέβη μέγαν οὐρανὸν Οὐλυμπόν τε.

Spartam et Lacedaemona etiam iungit Homerus Iliad. B. 581.

*Οἱ δ' εἶχον κοίλην Λακεδαίμονα κητώεσσαν
Φάργην τε Σπάρτην τε πολυτρήρωνά τε Μίεσσην.*

Miror vero quosdam Interpretes novarum rerum saepe satis cupidos hic non invenisse urbem Cypri mediterraneam, de qua Stephanus in v. *Λακεδαίμων*: *Ἔστι δὲ ἑτέρα Λακεδαιμόνων, Κύπρου μεσόγειος.* Sed bonum factum quod ipsis non reperta, cum nihil huc facit.

75. *Ἥχι μόθον καὶ ἄεθλον ἀκούομεν.* Spartanarum puellarum formam prae omnibus reliquis celebratissimam apud Graecos fuisse nemo nescit, ipsa Pythia etiam fatente in Oraculo, quod conservavit Scholiastes Theocriti ad Idyll. 14, 48.

*Γαίης μὲν πάσης τὸ Πελασγικὸν Ἄργος ἄμεινον,
Ἴπποι Θρητικαί, Λακεδαιμόνιαι δὲ γυναικίς.*

Ridiculus error est Weitzii, qui versus hos tribuit Deiniae, rari nominis poëtae, cum Scholiastes diserte scribit: *Ἰστορεῖ γὰρ Δεινίας, ὅτι οἱ Μεγαρεῖς — ἐκύθοντο τοῦ θεοῦ, τίνες ἀρείττονες τυγχάνοιεν.* ὁ δὲ ἔφη. *Γαίης κ. τ. λ.* Eadem ratione Herodotum, Eusebium aliosque, qui non pauca nobis conservarunt Oracula, poëtis inserere in posterum licebit. Ceterum versu primò Eusebius de Praep. Evang. lib. 5. cap. 29. legit *οὔδας*, quod et in Theodoro et Tzetze haberi verosimile, cum Franc. Vigerus nullam diversitatem memoret. Illud tamen *Ἄργος* mutandum non videtur, quippe quae *διασημοτάτη πόλις Πελοποννήσου*, teste Stephano. *Πελασγικὸν* autem *Ἄργος* proprio fere epitheto dicitur. Homerus Iliad. B. 681.

ὅσσοι τὸ Πελασγικὸν Ἄργος ἔναιον.

Quem locum respexit Stephanus in v. *Πελασγία*. Sed in viam. Oraculo huic quicquid est scriptorum calculum

adiicit. Athenaeus lib. 13. p. 566. καλλίστας γεννώσης τῆς Σπάρτης τὰς γυναῖκας. Conf. Is. Casaubonum cap. 2. p. 546. Nonnus lib. 47. p. 1106. l. 2.

www.libtool.com.cn
ἀλλὰ καὶ αὐτὴ

Eis τόκον, εἰς ὠδῖνας ἐνικήθη Λακεδαιμῶν.

Ita alii plurimi, quorum loca conguessit diligentissimus 199
Meursius Misc. Lacon. lib. 2. cap. 3. p. 105. et seqq. quem nec Musaei locus fugit. Coluthus de R. H. v. 217. Verum Theodoretus de Graec. Adfection. lib. 10. ansam hinc adripiens carpendi Oraculum inquit: οὗτος καὶ τὰς Λακεδαιμονίων ἐπαινεῖ γυναῖκας ἀδεῶς οἷς ἂν ἐθέλωσι μιν γυμνάσας. idque iure ipse fecisse videtur Vigero in notis p. 21. Sed tamen Spartanarum castimonia omnibus est decantata, licet nudaе a viris spectarentur. Plutarchus Oper. T. I. p. 48. ἡ δὲ γυμνωσις τῶν παρθένων οὐδὲν αἰσχρὸν εἶχεν, αἰδοῦς μὲν παρούσης, ἀκρασίας δὲ ἀπουσίας, ἀλλ' ἐθισμόν ἀφελῆ καὶ ξῆλον εὐεξίας ἐνεργάζετο, καὶ φρονήματος τὸ θῆλυ παρέγευεν οὐκ ἀγεννοῦς, ὡς μηδὲν ἤττον αὐτῶ καὶ ἀρετῆς καὶ φιλοτιμίας μετουσίαν οὔσαν. Missis aliis unum addo Propertii sed elegantem locum lib. 3. El. 12. 1.

Multa tuae, Sparte, miramur iure palaestrae,

Sed mage virginei tot bona gymnasii:

Quod non infames exercet corpore ludos

Inter luctantes nuda puella viros.

Eruditissimus Berglerus cum Weitzio et plerisque Interpretibus de certamine pulchritudinis Spartaе instituto locum intelligit, quod in aliis locis solenne. Sed cum apud alium scriptōrem simile quid non legerim, amplector cl. Kromaieri opinionem in Dissert. propositam, qui locum capit de more illo, quo virgines publice cursu, lucta, disco ac missilium iaculationibus exercebantur. Plutarchus Oper. Tom. I. p. 47. in Lycurgo: τὰ μέντοι σώματα τῶν παρθένων δρόμοις καὶ πάλαις καὶ βολαῖς δίσκων καὶ ἀκοντίων διεπόνησεν. Quae certamina ἐν ὄψει τῶν νέων facta fuisse tradit p. 48. Propertius

lib. 3. El. 12. l. c. a Kromaiero. Sic ἀγλαται erunt *formosae puellae*, quemadmodum κάλλη apud Lucianum 200 in Dialogo Menippi et Mercurii: ἔνθα Ἰάκινθος τέ ἐστι . . . καὶ ὅλος τὰ ἀρχαῖα κάλλη πάντα. Conferri meretur summus Hemsterhuisius pag. 13. Videtur autem Aristænetus elegantem hunc poëtae locum imitatus fuisse lib. 1. ep. 17. Πολλὰς τολύνην ἄτε ταχὺς τῆς πολιτείας ἰππεύς διελέηλυθα πόλεις, καὶ πρὸς γε τῇ νέᾳ τὴν πρεσβυτέραν ἰστορήκα Ῥώμην· καὶ τοιαύτην ἐν οὐδετέρῳ τεθέσθαι. εὐδαιμονες οὖν οἱ Παναρέτην εὐτυχοῦντες οὕτως ὑπερφέρουσαν καὶ τέχνη καὶ κάλλει. Scripsi locum ut vere emendavit Mercerus.

77. Καὶ τάχα Κύπρις ἔχει Χαρίτων μίαν ὀπλοτεράων. Venuste: Gratiarum enim praeses Cypria dea. Aristænetus lib. 1. ep. 1. ἤνλικα οὖν δέοι γράφειν Ἑλένην ἢ Χάριτας ἢ καὶ αὐτὴν γε τὴν ἄρχουσαν τῶν Χαρίτων. Hinc in Catalectis Pithoei:

*Iupiter est genitor: peperit de semine coeli
Harmonia, et Veneris turba ministra fuit.*

Hanc enim Munckeri coniecturam ad Hygin. p. 10. alteri, qua reponit *Eunomia*, praeferrem. Vulgo *Homonnia*. Sic peplum Veneris elaborasse ipsas testatur Homerus Iliad. E. v. 338. aliaque ministeria alii referunt, ut Nonnus lib. 33. aliisque locis. Idem tamen, adeo fabulatores dictorum memores sunt, lib. 34. p. 844. l. 20.

ὡς μὲν ἀκούω,

*Τρεῖς Χάριτες γεγάσι χορήτιδες Ὀρχομενοῦ,
Ἀμφίπολοι Φοίβοιο· χοροπλεκίος δὲ Δυαίου
Ἐἰσὶ τριηκοσίων Χαρίτων στίχες.*

Et Coluthus de R. H. v. 87. Iunonem ipsis praeficit. Hoc autem Musaei loco vides Gratiis comparari pulcherrimam Heronem more apud poëtas admodum recepto. Bacchus de Ariadna apud Nonnum lib. 47. p. 1218. l. 22.

201 *Πασιδέην, εὐδουσαν ἐγείρατε. τίς παρὰ Νάξω,
Τίς Χάριν ἐχλαίνωσεν ἀνείμονα;*

Sic alii plures. Saepissime autem solent numerum Gra-

tiarum forma egregia augere. Aristænetus lib. 1. ep. 1. κάλλιστα δὲ πάντων ἐκόσμησεν Ἀφροδίτη καὶ τῶν Χαρίτων σνηροῖδμῆσε τῷ χορῷ. quique instar omnium sit doctissimus Sannazarius in epigrammate longe venustissimo de partu Nysææ, quod habetur lib. 1. XI.

Exultat palma Venus et nascente puella

Augentur Charites, Cypria turba, deæ.

78. Παπταίνων ἐμόγησα. Verbum hoc notat diligenti cura adtentoque oculo aliquid inspicere, et non raro ponitur de amatoribus dilectarum formam oculis vestigantibus. Ita Nonnus lib. 1. p. 40. l. 12.

Ἀγένα παπταίνων γυμνούμενον· ἀμφὶ δὲ μορφῇ
Θέλγεται ἄλλοπρόβαλλον ἄγων ἀκόρητον ὀπωπῆν.

Vertit interpres *Cervicem contrectans nudam* aliud procul dubio agens, ut et lib. 8. p. 232. l. 12. de Latona errante:

Ἄστατα παπταίνουσα πολυπλανέων σφυρὰ νήσων.

ubi ridicule:

*Instabiles prehensens multam errantium radices
insularum.*

Sic lib. 46. p. 1188. l. 2.

Πενθέα παπταίνων δεδονημένον ἄλματι λύσσης.

Neque adhuc video, cur lib. 14. p. 412. l. 5.

Ἐνθάδε παπταίνω τύπον αἰθέρος· αὐτόχρητον γὰρ
Κεῖνο τόπερ καλέουσι Διὸς κόμα νέκταρ Ὀλύμπου
Νηιάδες χθονίοισιν ἀναβλύζουσι κυπέλλοις.

maluerit interpretari *Hic sentio imaginem coeli*, quam 202
video. Sed in viam. Idem Nonnus lib. 85. p. 870. l. 23.

Θέλγετο δ' εἰσέτι μᾶλλον ἀνέλιμονι κάλλει μορφῆς
Παπταίνων προθέουσαν ἀνάμπυκα λευκάδα νύμφην.

Ἡ δὲ μιν ὑπερόπτευε καὶ αἰδομένη φάτο φανῆν,

Ῥαυτέτην Μοῦσῆος ὑποπτήσσουσα πορείην.

Versu tertio scribe ἤπερόπτευε. Alterum forte est typorum flagitium. Versu ultimo ὑποπτήσσουσα mallem vertere *metu percussa ob gressum M. quam aspiciens*. Pro *circumspicere* occurrit Iliad. P. 84. et v. 115.

Ibid. κόρον δ' οὐχ εὖρον ὀπωπῆς. In hanc sententiam plura occurrunt apud Nonnum, ex. gr. lib. 42. p. 1080. l. 16.

Οὐδέ οἱ εἰσορόωντι κόρος πέλεν· Ἰσταμένην γὰρ
Παρθένον ὄσσον ὄπωπε, τόσον πλέον ἤθελε λεύσ-
σειν.

aliisque locis. Verba autem Musaei haec habes etiam apud Coluthum v. 253.

79. *Αὐτίκα τεθναλῆν λεχέων ἐπιβήμενος Ἡροῦς.* Nota formis ardentium amatorum vota. Nonnus lib. 4. p. 120. l. 8.

Ἀρχένα γυμνὸν ἴδοιμι, καὶ ἐξομένοιο πῖσσω
Δάκτυλον ὡς ἀέκουσα, καὶ ὑμετέρου διὰ κόλπου
Τεθναλῆν, ὅτε μοῦνον ἀφειδέα χεῖρα χαλάσσας
Ἀμφοτέρων θλίψειεν ἐλεύθερον ἄντυγα μαζῶν.

Ita alii. Videtur autem noster in oculis habuisse Homerum Iliad. Σ. 98.

Ἀὐτίκα τεθναλῆν, ἐπεὶ οὐκ ἄρ' ἔμελλον ἑταίρῳ
Κτεινομένῳ ἐπαμῦναι.

Ibid. λεχέων ἐπιβήμενος Ἡροῦς. Centies hoc verbum, sicut et ἀναβαίνειν, hoc sensu apud veteres ad cubilia altiora respicientes occurrit, cuius rei exempla congerere putidum esset. Rarior usus est apud Nonnum lib. 8. p. 238. l. 2.

Εἰ δὲ γυναιμανέων ἐπεβήσατο Κυανοχαίτης
Καὶ σὲ σοφῆς προβέβουλεν ἀειδομένης Μελανίπης,
Ἀμφαδὰ κωμάσσειε.

ubi ἐπιβαίνεσθαι notat concumbere puellae.

80. Οὐκ ἂν ἐγὼ κατ' Ὀλυμπον ἐφιμείρω θεὸς εἶναι. Ita ipse Bacchus in Ampelo furens lib. 10. p. 286. l. 1.

Καὶ μιν ἔχων ἄτε Βάκχος ὀμέστιον οὐ μενεαίνω
Ἀιδεῖρα ναιετάειν μετανάστιος, οὐ θεὸς εἶναι
Ἥθελον, οὐ Φαέδων φαεσιμβροτος, οὐ πόθον ἔλκω
Νέκταρος, ἀμβροσίης δ' οὐ δεύομαι· οὐκ ἀλεγίξω,
Ἀμπελος εἰ φιλέει με καὶ ἐχθαίρει με Κρονίων.

et l. 27.

Κάλλος ἐμοῦ Σατύροιο φιλατερόν ἐστιν Ὀλύμπου.

Quanta vero vis amoris his phrasibus exprimatur, patebit, si adtendamus maximum et inusitatum gaudium alias venire iis locutionibus, quibus eo adfecti *in coelo esse* dicuntur. Statius lib. 1. Sylv. 2. 212.

*Quis tibi tunc alacri caelestum munere, care
Stella, dies, quanto salierunt pectora voto,
Dulcia cum dominae dexter connubia vultus
Adnuit! Ire polo nitidosque errare per axes
Visus.*

Videndus vir politissimus I. Casp. Gevartius Lect. Pap. lib. 1. 20. p. 71. *Coelo proximos* vocat Boëthius de Consol. Philos. lib. 2. 4. *Quam multos esse coniectas, qui sese coelo proximos arbitrentur, si de fortunae tuae reliquiis pars eis minima contingat.*

82. Ἰέρειαν ἀφάσσειν. Ita infra v. 126.

204

Κύπριδος οὐ σοι ἔοικε θεῆς Ἰέρειαν ἀφάσσειν.

Eodem sensu Latini vocem *tangere* usurpant. Propertius lib. 2. 25. 9.

Lynceu, tunc meam potuisti tangere curam?

Perfide, nonne tibi tunc cecidere manus?

Ita Martialis, Horatius Carm. 3. 11. 10., saepe Ovidius, ex. gr. Metam. 3, 354.

Sed (fuit in tenera tam dura superbia forma)

Nulli illum iuvenes, nullae tetigere puellae.

Ita scribendum cum eruditiss. Burmanno, non *dira*. Quod vero in quibusdam Codicibus reperiri notat vir idem summus *flexere* pro *tetigere*, manum glossatoris aperte prodit, qui id adposuit interpretationis gratia, sed inuito conatu. Quamvis enim *tangere* pro *flectere* usurpari certissimum sit, ab hoc tamen loco alienus ille significatus, quod nemo non facile advertit. Hinc *intacta puella* Amor. 3. 7. 83.

Neve suae possent intactam scire ministrae,

Dedecus hoc sumta dissimulavit aqua.

Quae vox inde *castam* designat apud Iuvenalem Stat. 6, 161.

*Sit formosa, decens, dives, fecunda, vetustos
Porticibus disponat avos, intactior omni
Crinibus effusis bellum dirimente Sabina.*

Sed obstat celeberrimus Marklandus, qui ad Stat. lib. 2. Sylv. 3. 73. emendat *sit castior omni C.* etc., quia de Sabinis iam maritis id dici nequeat et Schoïastes 205 scribens, *Sit castior Sabinis, quae foedera inter Tatium et Romulum fecerunt*, antiquam hanc esse lectionem credere nos iubeat. Ego vero in Scholiasta nullum praesidium esse puto, quippe quem explicationem tantum vocis rarioris nobis dare voluisse omnino credo. Multo minus hanc vocem Latio prohiberem, quae rarior licet conmode se tuetur, cum secundum analogiam rite deducatur ab *intactus*, significatus autem et alibi reperitur, ex. gr. apud Statium Sylv. 3. 5. 6.

*Et si egomet patrio de litore raptus
Quattuor emeritis per bella, per aequora lustris
Errarem: tu mille procos intacta fugares.*

emensis l. Marklandus. Adloquitur hic Poëta uxorem Claudiam dudum virum passam. Si dicas *intactam* hic notare simpliciter *a procis non tactam*, quidni in nostro loco denotare posset *Sabinam a nemine praeter virum tactam*? Iuvat cognotae significationis vox *intemerata*, quae eodem modo pro *casta* ponitur apud Statium lib. 5. Sylv. 1. 60.

*Si Babylonis opes, Lydae si pondera gazae
Indorumque dares Serumque Arabumque, potentes*

*Divitias, mallet cum paupertate pudica
Intemerata mori.*

Certe Priscilla haec iam taedis secundis erat iugata, et tamen eam *intemeratam* vocat respectu procul dubio virorum aliorum. Quo denique rariora apud scripto-

res et praecipue poëtas toties obvia cum vulgaribus commutarem?

www.libtool.com.cn

C A P U T XI.

Νεύματα ἄφθογγα. *Interpres Nonni bis reprehensus. Nutus loquaces et similia. Papius reprehensus. Ἀναστῆλειν φέγγος aliaque. Nonni interpres reprehensus. Κνανόπεπλος δμῆλη. Nocti caerulea palla tribuitur. De-* 206
fensus Statius. Nox solem obscurare dicitur. Defensio Lucani lectio vulgata. Sidera pro sole ponuntur aliaque. Stellatus noctis pepus. Musaei locus explicatus. Pareus cum Scholiasta refutatus. Πολυδαίδαλος χιτῶν artificiosa vestis. Albas tunicas sacerdotes gestabant. Sacerdotes maximi civitatibus, Pontifices provinciis a Maximino praepositi candidis chlamydibus induti ince-
debant. Lactantii locus explicatus et vindicatus. Unus Pontifex provinciae praefectus a Maximino, non duo, quod putabat Bauldri. Praeter sacerdotes veterum dii aliique plurimi candidati erant. Candidatis ministris pro per candidatos ministros. Lactantii loca duo de-
fensa. Sacerdotum vestes aliquando purpureae.

102. Νεύμασιν ἀφθόγγοισι παρακλάζων φρένα κούρησ. Multus in hac locutione Nonnus lib. 1. p. 84. l. 2.

Νεύμασιν ἀφθόγγοισι πέλωρ ἐκάλεσσε Τυφωεύς.
 Lib. 47. p. 1216. l. 7.

Νεύμασιν ἀφθόγγοις ἐπισείκνυεν ἄζυγα κούρην.
 Sic ἄφθογγα δάκρυα habes lib. 24. p. 628. l. 21.

Ἰηριάδῃ βασιλῆϊ δυσάγγελος ἔκετο Θουρεύς,
 Δάκρυσιν ἀφθόγγοισιν ἀπαγγέλλων φόνον Ἰνδῶν.

Interpres vertit *Lacrumis non dicendis*, quod puerile.
 Digitum σιγαλέον κήρυκα vocat idem lib. 3. 92. l. 3.

τανυσσαμένη τότε Κάδμω
 Δάκτυλον ἀντιτύποιο νοήμονα μάρτυρα φωνῆς
 Σιγαλέον κήρυκα δόμεν σημήνατο Παιδά.

Sic emendavit Falkenburgius. Vulgo κήρυξι, sicut interpretres *praeconi*, quod futile. Ita saepe idem, ut p. 98. l. 3.

Ἀτόματοι κήρυκες ἀναυδῆες εἰσὶν ὄπωπα.

207 Ita lib. 4. p. 112. l. 5. lib. 5. p. 174. l. 33. lib. 33. p. 820. l. 17. etc. Sed in viam. Longo vero intervallo post se *νεύματα* illa *ἄφθογγα* relinquunt Veneres Latinorum, qui dicunt *nutu loqui* etc. Ita Ovidius Trist. 2, 453.

*Utque refert, digitis saepe est nutuque locutus,
Et tacitam mensae duxit in orbe notam.*

Propertius lib. 3. 6. 25. Tibullus lib. 1. 2. 21.

*Illā viro coram nutus conferre loquaces
Blandaque conpositis addere verba notis.*

ubi evolvisse Broekhusium non poenitebit. Secundus *ocellos loquaculos* vocat Basio VII.

*Non datur tua cernere
Labra, non roseas genas
Ocellosque loquaculos.*

Digitis nutus, quoque tribuitur in Scriptura Sacra Proverb. 6, 13. loco adposito: 'Ο δ' αὐτὸς ἐννεύει ὀφθαλμῶ, σημαίνει δὲ ποδὶ, διδάσκει δὲ ἐννεύμασι δακτύλων. Nostro loco magis convenit Ovidius Amor. 1. 4. 17.

*Me specta nutusque meos vultumque loquacem:
Excipe furtivas et refer ipsa notas.*

*Verba superciliis sine voce loquentia dicam:
Verba leges digitis, verba notata mero.*

Sed ad Ovidianam elegantiam *nutus* illi *muti* nullo modo adspirant. Ultimum autem hemistichium summum est ex Nonno lib. 42. p. 1096. l. 27.

Εἶπεν ἀκηλήτιο παραπλάζων φρένα κούρης.

105. *Ἐὴν ἀπέκρυψεν ὄπωπῆν.* Minus recte Papius haec et sequentia reddit:

208 *Interdum vultus terra attollebat amoenos
Leandrum per signa monens occulta vicissim,
Figebatque iterum.*

Aliter et recte reliqui. Vid. Kromaierus.

110. Φέγγος ἀναστειλασα κατήϊεν ἐς δύσιν Ἡώς. *Lucem contrahens* — *Sol recte vertunt, secus ac in Nonno* lib. 20. p. 532. l. 5.

Τοῖσι δὲ τροπομένοισιν ἀνέδραμεν ἔσπερος ἀστήρ
Φέγγος ἀναστειλας χοροτροπέος Ἡριγενείης.

ubi vertunt: *Lucem emittens*. Nihil ineptius. Varios significatus verbum hoc induit. μῆριν ἀναστέλλειν habes apud Nonn. lib. 24. p. 630. l. 11. ἄλμα χορείης lib. 84. p. 852. l. 2. χιῶνα lib. 48. p. 1266. l. 11. et p. 1268. l. 1. aliaque.

113. Κυανόπεπλον ἐπιθράσκουσαν ὀμίχλην. Eadem locutione utitur v. 232.

Ἦδη κυανόπεπλος ἀνέδραμε νυκτὸς ὀμίχλη.

Ita alii nocti vestem nigram dant. Nonnus lib. 38. p. 966. l. 9.

κελαινιόωντι δὲ πέπλω

Κρυπτόμενου Φαέθοντα μεσημβριᾶς εἶχεν ὀμίχλη.

Orpheus Sideram Suffimine p. 102.

Ἀυγάζοντες αἰὲ νυκτὸς ζοφοειδέα πέπλον.

Iuvenus initio lib. 2.

Iamque dies prono decedens lumine pontum

Inciderat furvamque super nox caerulea pallam

Sidereis pictam flammis per inane trahebat.

Stattius Theb. 3, 418.

Nox subiit curasque hominum motusque ferarum

Composuit nigroque polos involvit amictu.

Lib. 2, 527.

209

Cooperat humenti Phoebum subtexere palla

Nox et caeruleam terris infuderat umbram.

In quibus versibus miror virum eruditum in Observ. Misc. Vol. I. p. 219. carpere, quod Poëta debuisset dicere *Coelum subtexere palla*, neminem enim esse, qui dixerit noctem obscurare solem. Certe ita locutus Lucretius lib. 1. v. 14. loco laudato a viro docto in nota addita:

Unde venit Titan et nox ubi sidera condit.

Eo enim loco per *sidera* omnino intelligendum putem ipsum solem, quam coniecturam cum aliis prodiderat vir eruditissimus in *Observ. Misc. Vol. III. p. 249.*, ipse tamen parum ea fidens et varias coniecturas proponens, eruditas illas quidem, sed minus necessarias. Obfuit viro eleganti rarior usus vocis *sidera*, quam pro *sidere* poni ignorabat. Ita tamen Guntherus, senioris quidem aevi poëta, sed eruditus et Lucani adsiduus, ut multis docuit celeberrimus Withofius in *Specimine Guntheriano*, imitator Ligur. lib. 6. v. 189.

*Cum tu eunctorum, quos cernunt sidera, regum
Maximus et toto nulli cessurus in orbe.*

Per *sidera* intelligendum solem patet ex perpetuo poëtarum usu, qui in talibus semper dicunt *potentissimus eorum, quos sol adspicit* etc. Virgilius *Aeneid. lib. 7, 217.*

*Adferimur pulsi regnis, quae maxima quondam
Extremo veniens Sol aspiciebat Olympo.*

Claudianus *Cons. 1. Stil. 1, 159.*

210

ductor Stilicho tot gentibus unus,

Quot vel progrediens vel conspicit occiduis Sol.

Et quis non? Sed haec hactenus. Caligini vestem etiam tribuit Avienus *Ora Marit. v. 387.*

*Dehinc quod aethram quodam amictu vestiat
Caligo, semper nebula condat gurgitem
Et crassiorem nubilo praestet diem.*

In verbis *quodam amictu* nil mutandum probavit vir erudit. in *Observ. Misc. Vol. I. p. 387. in nota.* *Stellatum* pepulum ei dat Fulgentius *Mythol. 1. p. 24.*

*Tum nox stellato mundum circumlita peplo
Caerula rorigeris pigrescere iusserat alis.*

Ibi *Munckerum*, quem nec nostri poëtae locus fugit, consule. Idem pag. 26. *ac caerulanti peplo circumlita.* Orpheus *Argon. v. 1026.*

Νύξ δὲ τὸν ἀστροχίτων μέσσην καράμισις ποσειδαν.
Quod ipsi epitheton Lunae est v. 511.

118. Πολυδαίδαλον ἔλκε χιτῶνα. Interpres in editione Basileensi vertit *variā vestem*; quod ferri nequit, nisi Poëtam dicamus oblitum eorum, quae iam dixerat supra v. 62.

www.libtool.com.cn

Καὶ ῥόδα λευκοχιτωνος ὑπὸ σφυρὰ λάμπειτο κούρης. Vidit hanc difficultatem Pareus, sed ipsi superandae impar statim addit: *Nisi velimus dicere, in sacris operandis alba usam, domi alia, sibi ipsi contrarius erit Poëta.* Mirandum acumen! At quis nisi omnibus sensibus fere orbis non videt Poëtam agere de Sacerdote templum nondum egressa? Nonne orationis totius filium, nec non v. 187. et praecipue v. 226. ubi demum templo digressam canit:

Ἄλλήλων ἀέκοντες ἐνοσφισθήσαν ἀνάγκη,

Ἢ μὲν εἶν ποτὶ πύργον.

nonne, inquam, miselli Commentatoris ineptias luce 211 meridiana clarius ostentant? Scholiastes reddens *πολυκέντητον* non minus sibi aquam haesisse ostendit, cum tamen qui aere nondum lavantur videant haec vertenda *artificiosam traxit vestem*, quemadmodum recte iam in ultimis editionibus castigatum video, relictum tamen v. 338., ubi

Δαίδαλεον ῥήξασα περὶ στήθεσσι χιτῶνα.

reddunt *variā vestem*, quam nos potius *artificiosam* sumus interpretati, nisi velis domi alia, in sacro cultu occupatam alba veste usam sacerdotem, de quo cum nemine litigare vellem. Albas autem vestes plerumque induti erant sacerdotes sacris operaturi. Id de Peruviana testatur Antonius Zaratta in Historia Peruviana apud Sikiū Biblioth. Libr. Nov. Sept. et Oct. A. 1699. Tom. V. p. 671. Ita Maximinus Sacerdotes maximos, quos singulos singulis civitatibus, ut et Pontifices, quos provinciis praeposuerat, candidis chlamydis ornavit, sicut tradit Lactantius de Mort. Persec. cap. 36. Locum bona cum lectoris, ut spero, venia, quia nemini hactenus intellectus, longiorem licet adponam: *Quibus an-*

nuens novo more Sacerdotes maximos per singulas civitates singulos ex primoribus fecit, qui et sacrificia per omnes deos suos cotidie facerent et veterum sacerdotum ministerio subnixi darent operam, [ut] Christiani neque fabricarent, neque publice aut privatim colerent, sed comprehensos suo iure ad sacrificia cogere vel iudicibus offerrent. Parumque hoc fuit, nisi etiam provinciis ex altiore dignitatis gradu singulos quasi Pontifices superponeret, et eos utrosque candidis chlamydis ornatos iussit incedere. Incredibile est, quantas turbas hic dederint Critici, ut tolerabilem hinc sensum elicerent, in omnia se vertentes.

- 212 Locum non tantum difficilem, sed valde mendosum pronunciat P. Bauldri. Exercuit Interpretes praecipue *ut utrosque*, unde Maucroixius duos Pontifices singulis provinciis simul praepositos elicuit, Burnetus unum cunctis provinciae sacerdotibus praepositum, Bauldri duos ex altiore dignitatis gradu, sed qui singuli quasi Pontifices Maximi essent, quod ut clarius intelligatur, reponit audacter sane: *ex altiore dignitatis gradu duos, singulos q. P.* etc. Nihil horum. Simplicissima loci interpretatio est: Maximinum ut singulis civitatibus singulos Sacerdotes maximos, ita provinciis singulos Pontifices praeposuisse, utrosque autem candidis chlamydis ornatos fuisse. Neque ullam video rationem, cur tam studiose Lactantius inculcaret *utrosque*, si *duos* modo memorasset, quasi verendum, ne lector unum Pontificem candida chlamyde, alterum alia et communi forte veste ornatum suspicaretur. Sed quid bonas horas perdo in refellendis ineptiis huius emendationis, cum non duos sed unum tantum Pontificem provinciae superpositum certissimum sit ex Eusebio Hist. Eccles. lib. 5. cap. 14. p. 254. D. *ἱερέας τε εἰδώλων κατὰ πάντα τόπον καὶ πόλιν, καὶ ἐπὶ τούτων ἐκάστης ἐπαρχίας ἀρχιερέα, τῶν ἐν πολιτείαις ἕνα γέ τινα τῶν μάλιστα ἐμφανῶς διὰ πάσης ἐμπρέψαντα λειτουργίας, μετὰ σιγατιωτι-*

κοῦ ἑλέφους καὶ δορυφορέας ἐκτάσσων. *Adhaec Flamini-
nes in singulis locis atque urbibus constituit; iisdem
Sacerdotem cuiusque provinciae praefecit, eum qui
cunctis in curia muneribus egregie perfunctus esset,
addito ei militari satellitio.* Viden' reliquis in una
provincia Sacerdotibus maximis Pontificem fuisse prae-
fectum, quem ipsis superiorem fuisse pulcre iam docuit
ampl. Cuperus? Nec tamen adeo Suffenus sum, ut in
loco Lactantii sic explicato nihil esse, quod quenquam
offendere queat, mihi persuadeam, quippe qui illa ver-
ba, *et eos utrosque* etc. minus eleganter prioribus co- 213
haerere probe percipiam. Sed hoc seculo forte tribuen-
dum, nisi et apud meliores, de quo tamen nondum mihi
constat, scriptores similia aliquando reperiantur. Du-
riora tamen haec Bauldriana emendatione admissa red-
duntur, cum modorum simul et temporum permutatio
hic non adeo elegans statuenda videatur. Sed in viam
tandem. De candidis sacerdotum vestibus confer hic
Cuperum. Tales indutus Mopsus apud Valerium Flac-
cum lib. 1. v. 383.

*Hic vates Phoebique fides non vana parentis;
Mopsus; puniceo cui circumfusa cothurno
Palla imos ferit alba pedes.*

quomodo locum legendum esse erudite docet cl. Bur-
mannus. Sic priscorum dii exhibentur in monumentis
antiquis, qualis repraesentatur nobis Saxonum deus
Crodo apud Henninium ad Toll. Epist. Itiner. 1. p. 31.
Conf. Hesiodum in *Ἐργοῖς* v. 198. Eas alii plures quo-
que gestabant. Angelis eas tribuit Lactantius cap. 49.
*Tunc demum, amisso visu, deum videre coepit can-
didatis ministris de se iudicantem.* V. Cuperum. Mi-
nime vero et hoc de loco convenit inter Interpretes,
sed insolentia locutionis moti intrudunt *circumdatum*
vel ita vocem *candidatis* emendant. Cuperus reponit
cum candidatis. Nihil temere muto. *candidatis mini-
stris* videtur esse idem quod *per candidatos ministros*.

Ne dubites, eodem modo locutus auctor cap. 14. *Nam ut illum ad propositum crudelissimae persecutionis impelleret, occultis ministris palatio subiecit incendium.* **Quamvis et hoc de loco** in partes scindantur docti, quorum emendationes non refero. Sed et hoc modo coniecit ampl. Cuperus, dubius tamen, an non
 214 intelligendi ministri Diocletiani, quibus nesciis palatium incendi fecit. Prior omnino sententia amplectenda. Ceterum harum vestium in nuptiis usum quoque fuisse conligo ex Achille Tatio lib. 3. p. 171., ubi de Andromeda: *ἔστιμος δὲ νυμφικῶς ἐστολισμένη· ποδήρης χιτῶν, λευκὸς ὁ χιτῶν.* Heroidum quoque veterum in usu tales vestes fuisse conligere licet ex eodem lib. 1. p. 9. *χιτῶν ἀμφὶ τὰ στήθια τῆς παρθένου μέχρις αἰδοῦς τοῦντεῦθεν ἐπεκάλυπτεν χλαῖνα τὰ κάτω τοῦ σώματος. λευκὸς ὁ χιτῶν· ἢ χλαῖνα πορφυρᾶ.* Nec tamen perpetuo albis vestibus, sed et purpureis utebantur sacra celebraturi, quod testatur Servius ad Virgil. Aeneid. lib. 12, 169. *Impolluta et pura dicitur vestis, quā festis diebus uti consueverant sacra celebraturi. Est autem linea et purpurea. Purpura maris vicem ad piandum praebet, linum vero fluminis, quia, cum vere primum in Oriente flumen inundasset, sponte sua linum natum esse, Plinius Secundus dicit. Vide et quae ibi sequuntur.*

C A P U T XII.

Vestis adprehensa in amore. Γενετήρες, patres, genitores, pro patre et matre. Explicatus Ovidius. Duo epitheta aliquando et plura uni voci a poetis Graecis et Latinis aptantur. Tentatus Hesiodus. Horatius, Ovidius et Claudianus adserti aliaque. Boni odoris cervix. Candida cervix laudi ducitur. Collo dilectarum amatores oscula figebant. Acro notatus. Humeros, manus, pectus aliasque corporis partes osculabantur veteres. Usus,

praepositionis μετὰ ἀπὸδ Musaeum aliaque locutiones illustratae. Ab arvis eorumque cultu locutiones ad sobolis generationem deductae. Σπειρεω. Tentatus Nonnus. Ἄροῦν, φρεῦσιν de patre prolem generante. Phavorini locus restitutus. Emendatus Hesiodus. Prima vocis φρεῦσιν syllaba brevis est. Φιτύειν, φριώνυμος, φῖτον et similia. Oraculum apud Achillem Tatium semel, Coluthus bis emendatus. Nonnus emaculatus. Tentatus Orpheus. Defensus Plutarchi locus contra Potterum. Δοχεῦσιν de patre adhibitum, sicut et parere 215 aliquando. Locus Attii apud Ciceronem defensus. Τηπειν de patre positum, ut contra creare et gignere de matre. Ἔργα Κύπριδος, Ἄρηος, Παλλάδος, Θαλάσσης aliaque plurima. Tentatus Hesiodus. Θαλής μεμηλότες, Θαλής μεμηλότα ἔργα, Θαλής μεμηλότες. Inscriptio vetus apud Tollium adserta. Statius et Propertius defensi. Ἔργα ἔρωτος, ἔργον, opus, in amore.

124. Ἐμὸν δ' ἀπόλειπε χιτῶνα. Vestis adprehensae in re amatoria meminit et Nonnus lib. 48. p. 1270. l. 29.

εἰ δέ τις ἰνῆρ

Χερσὶ ποδοβλήτοισι τεῶν ἑδράξατο πέπλων.

125. Μῆνιν ἐμῶν ἀπόειπε πολυκτεάνων γενετήρων. Notari velim vocabulum γενετήρων de utroque parente eleganter adhibitum. Ita infra v. 180.

Οὐ γὰρ ἐμοῖς τοκέσσιν ἐπεύαδεν.

Nonnus forte lib. 3. p. 104. l. 15.

Μάρτυς ἐγὼ· πατέρων γὰρ ἀπόπροθι δώματα ναῶ, Ita Latini. Tertullianus III. ad uxorem: nec in terris filii sine consensu patrum rite et iure nubunt. Statius Theb. lib. 2, 463.

Mira equidem duco, sic primi sanguinis auctor,
Incestique patrum thalami.

Ad quem locum vir eruditus in Observ. Misc. Vol. II. p. 211. et seqq. plurima congescit post P. Burmannum ab ipso laudatum ad Ovidium Metam. lib. 4. v. 60.

Tempore crevit amor, taedae quoque iure cois-
sent;

Sed vetuere patres.

216 Verum, quod pace virorum summorum dixerim, in loco Ovidii *patres* vulgato significato capiendos esse docet v. 155.

O multum miseri meus illiusque parentes.

Si enim per *patres* Poëta significare vellet *parentes*, hic scribendum fuerat:

O multum miserie mei illiusque parentes.

quemadmodum olim editum esse testis est Heinsius. Sed haec prae altera sordet lectio. *Genitores* eodem sensu habes apud Catullum in Att. v. 58.

Egone a mea remota haec ferar in nemora
domo?

Patria, bonis, amicis, genitoribus abero?

ubi idem vir eruditus consulendus p. 331.

133. *Εὐδομον, ἐνχροον ἀνχένα κύσσας.* Notari velim duo epitheta uno vocabulo hic aptari, quemadmodum et v. 13., si Scholiastae expositio vera, de qua tamen merito dubitare licet. Ita v. 42. nec non v. 150.

θοός, χρυσόρραπις Ἐρμῆς.

et 264.

δέμας δ' ἔχριεν ἑλαίῳ

Εὐόδμῳ, ῥοδέῳ.

Ita et v. 294. Huius compositionis apud Graecos exempla satis superque obvia, qui aliquando plura etiam aptant. Homerus Iliad. T. 387.

Ἐκ δ' ἄρα σύριγγος πατρώϊον ἐσπάσασα' ἔγχος
Βριδὸν, μέγα, στιβαρόν.

Iliad. T. 73.

Ἄντα δ' ἄρ' Ἠφαίστειο μέγας ποταμὸς, βαθυδίνης.

Ita Iliad. Z. 238. Hesiodus in *Ἔργοις* v. 195.

Ζῆλος δ' ἀνθρώποισιν δίξυροῖσιν ἄπασιν

Δυσκέλαδος, κακόχαρτος ὀμαρτήδει στρυγερῶπης.

217 Conf. v. 63. 83. 789. In Scuto v. 124.

Δεύτερον αὖ θώρηκα περὶ στήθεσιν ἔδουε
Καλὸν, χρύσειον, πολυδαίδαλον.

In Theogonia v. 160. et v. 481.

Ἐνθα μὲν ἴκτο φέρουσα θοῆν διὰ νύκτα μέλαιναν.

Verum hic loci legendum puto θοῆ, quod multo elegantius. Orpheus Argon. v. 14.

καὶ διφυῆ περιπατῆα κωδρὸν ἔρωτα.

Lycophron Cassandr. v. 5.

Ἄλλ' ἄσπετον χέασα παμμυγῆ βοῆν.

Nonnus lib. 37. p. 938. l. 8.

Ἄρσενα καὶ νέον ἵππον ὀδριπτόρον ἄβροχον ἄλιος
Γηραλέη νίκησεν ἐμὴ θήλεια Ποδάργη.

Ita et Latini. Virgilius Aeneid. lib. 6. v. 603.

Lucent genialisibus altis

Aurea fulcra toris.

Lib. 3. v. 70.

et lenis crepitans vocat Auster in altum.

Ita enim legendum, non *lene*, recte docet vir eruditus in Observ. Misc. Vol. I. p. 10. contra Servium, qui vitiosum hoc vocat. Adde notam vixi docti p. 68. Miorum igitur cel. Bentleium in Horatio Carm. lib. 1. 2. 46.

Laetus intersis populo Quirini.

legere, quamvis quatuor libri, probantibus Heinsio et Broekhusio, scribant *Quirino*, usum hoc argumento, quia apud Ovidium Trist. 1. 3. 33.

Diique relinquendi, quos urbs habet alta Quirini,

legi nequeat *alta Quirina* ob adiectiva duo, geminata, 218 cum tamen ad Od. 4. 17.

Et domus exilis Plutonia.

pluribus exemplis id adstruxit. Neque audio virum cal. in Ovidio Amor. 3. 6. 45.

Nec te praetereo, qui per cava saxa volutans

Tiburis Argei spumifer arva rigas.

ad Horat. Carm. 1. 7. 14. sine ulla necessitate emendantem *pomifera arva*, cum *spumifer* omnino hic fluvio rapido conveniat, docente P. Burmanno, epitheta

vero duo saepe geminentur. Sic et Claudianus in Pr. Cons. Stilich. 1. v. 133.

*Dicite Bisaltae, vel qui Pangaea iuencis
Scinditis, offenso quantae sub vomere putres
Dissiliant glebis galeae.*

ubi Barthius cum Cod. Palat. mallet *ruptis*, Nic. Hein-
sius *quantis*. Ego contra Codices fere omnes nihil mutō.
*Quantas galeas dixit pro quot more loquendi praecipue
huic seculo proprio.* Tibullus 1. 1. 46.

Martia cui somnos classica pulsa fugent.

Quia idem Eleg. 8. v. 17. tria epitheta geminat:

*Quid referam, ut volitet crebras intacta per
urbes*

Alba Palaestino sancta columba Syro.

Verum exosculor aureum elegantissimi Broekhusii mo-
nitum: *Ego te, munditiae Latinae studiose, monitum
volo, uni hic columbae tria attribui epitheta exemplo
non facile alias reperiendo.* Apud Latinos certe exem-
pla diu quaesita non inveni: Graecos aliquando non ab-
horuisse liquidum ex locis adductis. Saepissime tamen
219 vitari possunt geminata epitheta admissio copulae de-
fectu, cuius in locis quibusdam laudatis etiam forte
usus. Atque ita Virgilium lib. 6, 552.

*Porta adversa ingens solidoque adamante co-
lumnæ.*

cepit Servius, qui notat: *Distinctione excludendum est
vitium de duobus epithetis.* Ita ad v. 887.

*Aeneas instat contra telumque coruscat
Ingens arboreum.*

monet: *Non sunt duo epitheta, sed Aeneas ingens te-
lum coruscat arboreum.*

Ibid. εὐδομον — ἀχένα. Ita amator apud Aristae-
netum lib. 1. ep. 12. p. 80. puellae ambrosiam spirans
collum praedicat: ὁ μὲν οὖν τράχηνος ἀντὴς ἀμβροσίας
ᾄδαδε.

Ibid. εὐχροον ἀχένα. Bonum hunc colorem candi-

dum esse recte monet Voetius. Ita Aristaenetus lib. 1. ep. 1. p. 6. *τράχηλος λευκός τε καὶ σύμμετρος τῷ προσώπῳ· κἄν ἀκόσμητος ᾖ, δι' ἀβροότητα τεθάρσθηκεν ἑαυτῷ.* Ovidius Heroid. ep. 20, 57.

Hoc flavi faciunt crines et eburnea cervix.

Horatius Carm. 3, 9.

Donec gratus eram tibi,

Nec quisquam potior brachia candidae

Cervici iuvenis dabat.

Ita sacer scriptor Cant. cap. 7, 4. sponsae collum turri eburneae comparat.

Ibid. ἀνθένα κύσσας. Inter varias corporis partes, quibus amatores oscula ferebant, erat et collum. Achilles Tatius lib. 2. p. 78. *ἦν δὲ ταῦτα σοῦ ποιοῦντος καρτερῆ καὶ προσήται, σὸν ἔργον ἤδη δέσποινάν τε καλεῖν καὶ φιλεῖσθαι τράχηλον.* Horatius Carm. 2. 12. 25.

Dum flagrantia detorquet ad oscula

220

Cervicem aut facili saevitia negat

Quae poscente magis gaudeat eripi:

Interdum rapere occupat.

Ita legendum cum Bentleio et cl. L. Bos in Animadv. ad hunc poetam cap. 7. p. 87., ubi notat ita quoque exhibere Codicem Francq.: quod verum est; sed superscriptum tamen *vel e. i. e. vel occupet.* Eadem Scholia interlinearia vocem *detorquet* explicant *inflectat*, ut et *facili saevitia* eleganter *levi luctamine.* Prius etiam ita explicat Acro, qui tamen sibi aquam haesisse clare docet notans: *Inflectit. Describit fastidium mulieris detorquentis se ab osculis amatoris, id est, cum flagrantibus osculis tuis detorquet avertens se, ut magis incitet, ut:* Et fugit ad salices et se cupit ante videri. *Aut illud magis volens intelligi, quod cervicem vertat ad oscula, designans, quod aut facile irascatur, aut facile blandiatur.* Prima interpretatio adversatur genio linguae. Quis enim unquam dixit *cervicem detorquere ad oscula* pro avertere ab osculis? Quid poeta

velit, quisque videt. Sed pergamus. Callimachus Epigr. 44. v. 5. ex emendatione certissima Bentleyi:

Ἐλθὼν δ' οὐκ ἐνόησα, τίς ἦ τίνοσ, ἀλλ' ἐφίλησα
τὴν δεξιῆν. εἰ τοῦτ' ἔστ' ἀδικημ', ἀδικῶ.

Alciphron lib. 1. ep. 28. σὺ δὲ ἑξακινναίως ἀναστὰς ἐπειροῶ
τὴν δεξιῆν ἀνακλάσας κύσαι. Ibi vid. erudit. Berglerus.
Humeris etiam non raro, imponebant. Ovidius 3. Art.
Amat. v. 307.

*Pars humeri tamen ima tui, pars summa lacerti
Nuda sit, a laeva conspicienda manu.*

*Hoc vos praecipue, niveae, decet. Hoc ubi vidi,
Oscula ferre humero, quia patet, usque
libet.*

221 Polyphemus Galateae manum osculari, si os non liceat,
cupit apud Theocrit. Idyll. XI. 55.

Ὅς κατέδυν παρὶ τὴν καὶ τῶν χεῖρα τῷ ἐφίλασα,
Αἰ μὴ τὸ στόμα λῆς.

Supplex Polycles apud Aristaen. 1. 13. p. 92. Panacii
medici pectus exosculatur: ἀλλ' ὁ πατήρ ἐτι μᾶλλον ἐκέ-
τευσ τὰ τε στήθη φιλῶν καὶ τῶν γονάτων ἀπτόμενος.
Multa osculorum genera simul recenset Nonnus lib. 4.
p. 122. l. 29. ubi de Harmonia:

Ἠλέκτρος κύσε χεῖρα καὶ ὄμματα καὶ πόδας ἄκρους
Καὶ κεφαλὴν καὶ στέφνα καὶ Ἡμαθίωνος ὀπωπὴν.

185. Κύριον φίλη μετὰ Κύριον. Hac locutione fre-
quentissimus est huius praepositionis usus. Nonnus lib.
18. p. 502. l. 23.

Ἰγγενέων ὀλετήρα μετὰ Κρονίδην σε καλέσω.

Ita lib. 19. p. 512. l. 5. Callim. Hymn. in Iov. v. 36.
Apud Achillem Tatium lib. 7. p. 455. aedituus Dianae
Ephesinae rogatus a Clinia de Leucippes pulchritudine
respondet: οὐκ ἄλλην τοιαύτην, ἔφην, μετὰ τὴν Ἄρτε-
μιν εἶδον.

136. Ἴσθην καλέω σε γυναιξίν. Ita hoc verbum occur-
rit apud Nonnum lib. 18. p. 504. l. 10.

Ἄρτος οὐ καλέω σε χειρίονα.

Ita p. 502. l. 23.

Γηγενέων ὀλετήρα μετὰ Κρονίδην σε καλέσσα.

137. Ἄλλά σε θυγατέρεςσι Διὸς Κρονίωνος ἔσχω. Eadem locutio occurrit apud Nonnum lib. 10. p. 276. l. 19.

οὐ γὰρ ἔσχω

Ὀυρανιον Διόνυσον ὑποβρυχίῳ Μελικέρτῃ.

Ita lib. 25. p. 656. l. 19. lib. 38. p. 970. l. 5.

222

Ἡελίῳ γὰρ

Δεύτερον ἀστράπτουσι φεραυγέα Βάκχον ἔσχω.

138. Ὀλβιος, ὃς σ' ἐφύτευσε, καὶ ὀλβιῆ, ἣ τέκε, μη-
τηρ.

Cum hoc loco dignissimus est, qui conferatur, Ovidius Metam. 4, 322.

Sive es mortalis, qui te genueré beati,

Et frater felix, et fortunata profecto

Si qua tibi soror est, et quae dedit ubera nutrix.

Et quae sequuntur oppido elegantia.

Ibid. ὃς σ' ἐφύτευσε. Ab arvis eorumque cultu ad sobolis generationem deductas locutiones non raro usurpant auctores. Virgilius Georg. lib. 3. v. 135.

Hoc faciunt, nimio ne luxu obtusior usus

Sit genitali arvo et sulcos oblimet inertis.

ubi recte Servius: *Bene rem turpem aperte a Lucretio tractatam vitavit translationibus, quas omnes ab agricultura transtulit, et mox: GENITALI ARVO] Pro muliebri folliculo, quem scilicet vulvam vocant, ut etiam Plinius docet; nam folliculus ante dicebatur.* Hoc usu frequens admodum est verbum σπείρειν apud Nonnum, ut lib. 3. p. 100. l. 4.

ἐνθάδε κούρη

Θηλυτόκοις ἔσπειρε γοναῖς εὐπάρθενος ἀνήρ.

p. 102. l. 7.

Βῆλος ἐπασσύτερην γενεὴν σπερμήματα παίδων.

Ita lib. 5. p. 170. l. 17. lib. 48. p. 1282. l. 12.

Ἐλχε δὲ Ναρκίσσοιο φερώνυμα φύλλα κορυμβῶν,

223

Ἴδιέου χαρίεντος, ὃς εὐπετάλω παρὰ Λάτμω

Νυμφίος Ἐνδυμίων κερσῆς ἔσπειρε Σελήνης.

Locus conruptus. Erudit. Falkenburgius legit ὄσ' vel ὄν. Posterius rectum. Ἄροῦν hoc significatu frequens apud eundem, ex. gr. lib. 3. p. 102. l. 14.

Ἦροσε τοσσατίων μιννώρια πάεα παιδων.

Ita p. 106. l. 23. Sic et voces inde deductae. Ita lib. 5. p. 152. l. 17. dixit

Ἄυτοσόην ζυγίων ἀρότων νυμφεύσατο θεσμῶ.

nbi Interpres misere caecutivit. Lucianus in Timone p. 109. εἰ δέ τις ἔμπαλιν ἔλευθέραν γυναικα εἰς τὴν οἰκίαν νόμφ παραλαβὼν ἐπ' ἀρότῳ παιδων γνησίω. ad quem locum pauca notavit eruditiss. Hemsterhuisius p. 105. Hinc et ἀροτήρ apud Nonnum lib. 3. p. 102. l. 3.

Ζῆνα Ἀβυν τέκε Βῆλον ἐμῆς ἀροτήρα γενέθλης.

aliisque locis plurimis, quae mitto. Ita verbo φυτεύειν idem poëta saepius usus, ut lib. 1. p. 16. l. 23.

ὄφρα φυτεύσῃ

Τάνταλον οὐρανίων ἀεθλοφρονα φῶρα κυπέλλων.

lib. 2. p. 62. l. 7. lib. 7. p. 220. l. 16. et l. 28. lib. 10. p. 280. l. 14. loco adposito et nostro fere gemino:

224 *Τίς σε πατήρ ἐφύτευσε; τίς οὐρανή τέκε γαστήρ;*

Τίς Χαρίτων σε λόχευσε; τίς ἤροσε καλὸς Ἀπόλλων;

Missis aliorum locis audiamus unicum Phavorini in v. Φυτεύειν ἐπὶ φυτῶν λέγεται, ἦγον τὴν ὄλξαν αὐτῶν καταβάλλειν. ἀπὸ τούτου καταβάλλειν ἀρχὴν ἐν πράγμασι λέγομεν, καὶ ἐπ' ἀνθρώπων. ὡς Εὐριπίδης· Οὗτος φυτεύει Πέλοπα. καὶ φυτεύειν ἀντὶ τοῦ σπείρειν ἐπὶ πατρός. καὶ παράγεται ἀπὸ τούτου φίτης, ὁ πατήρ. καὶ ἔστι τοῦ φιλῶτα. καὶ φυτῶ σημαίνει τὸ φυτεύω, ἀποβολῇ τοῦ ε. Ἡσίοδος· φυτύσασα φαίδιμον υἱόν. Quem locum transpositione restitues legendo: καὶ φυτεύειν ἄ. τ. σ. ε. π. ὡς Εὐριπίδης· Ο. φ. Π. Dein emenda φυτύσατο. Respicit enim locum Hesiodi in Theogon. v. 985.

Ἀυτάς τοι Κεφάλῳ φυτήσατο φαίδιμον υἱόν.

Ita omnes forte editiones sed mendose exhibent. Emenda ex Phavorino φυτύσατο, quod et reperiri apud Ety-

mologum docuit me Henr. Stephanus in Thes. L. Gr. in hac voce, atque ad Etymologi marginem doctiss. Is. Vossium simili modo locum Sophoclis in Trachiniis emendasse mihi ostendit, quae viri egregii est humanitas, eruditiss. Valckenaerius: eamque emendationem certissimam esse evincit non tantum Grammaticorum consensus, qui merito plurimi fit, sed et perpetuus veterum poetarum usus primam vocis syllabam nunquam non conripientium, si a paucis locis discesseris, quae indocta librariorum natio corrumpit, ex hac observatione omnino corrigenda. Inter haec refer Oraculum, quod exstat apud Achillem Tatium lib. 2. p. 93.

Νῆσος τις ἐστὶ φυτῶνυμον αἶμα λαχοῦσα.

ubi, si conferas dicta cap. 3. p. 138., patebit legendum:

Ἔστι δὲ τις νῆσος φυτῶνυμον αἶμα λαχοῦσα.

225

Sic in Colutho de R. H. v. 122. legendum:

Καὶ χορὸν εὐκελάδων δονάκων ἐπὶ φλίτου ἑάσας.

non *φυτοῦ*: quemadmodum v. 383. pro *νεόφυτον* emendandum:

Κασσάνδρη νεόφυτον ἀπ' ἀκροπόλης ἰδοῦσα.

Vox tamen hinc deducta *φυταλιή* apud Coluthum aliosque et praecipue Nonnum plurimis locis producitur, ex gr. lib. 31. p. 796. l. 5.

ἣ δὲ κομίζειν

Βάλσαμον ἰμελρουσα καὶ Ἰνδῶον δονακῆος

Φυταλιήν, ἑτέρη δὲ ποδῶν εὐώδεα πόλην.

Ultima verba turpissima foedat macula, quam absterges, si legas:

ἑτέρη δὲ ῥόδων εὐώδεα πόλην.

Pedum olentem herbam quis in rerum natura esse fando audivit? At rosam, florum pulcherrimam Venerique sacram, famulas ipsius Gratias legere convenientissimum est. Similem errorem emendavimus supra cap. VIII. p. 182. Verum crediderim istis locis primam produci ob concursum tot syllabarum brevium, quod

centies poëtae faciunt: idque observo in loco Orphei Suffimine Iovis p. 112.

Ἀστραπαῖε, βρονταῖε, κεραυνιε, φινάλαμει Ζεῦ.

Id ni placeat, scribe *φινάλαμει Ζεῦ*. Vocabula autem *φινάλαμει* etc. bonae satis notae esse docent Grammatici et usus veterum scriptorum. Plutarchus Lacaen, Apophth. Tom. II. p. 241. οὐκ ἔμὸν τὸ φίνυμα. Qui et mox refert epigramma:

226 *Ἐρῶε, κακὸν φίνυμα, διὰ σκότος, τοῦ διὰ μῖσος
Εὐράτας δειλαῖς μηδ' ἐλάφοισι ῥέοι.*

Mirror doct. Potterum Archaeol. Graec. lib. 3. cap. 12. p. 504., ubi locum hunc ex Lacon. Instit. perperam laudat, edere *φύνυμα*, quod an in ullo MS. habeatur equidem dubito. Si ita emendavit, vel auctor, cui sua non raro sublegit, huic labori supersedere potuisset, cum vulgata lectione non tantum non melius, sed et longe deterius sit. Plura exempla conlegisse virum eruditum in Observ. Miscell. Vol. II. p. 196. et seqq. multaque oca conrexisse, inter quae et Hesiodum, sero deprehendo, de quo viri doctissimi consensu mihi gratulor, praecipue cum in tempore viderim.

139. *Γαστήρ, ἣ σ' ἐλόχευσε.* Plerumque verbum hoc adhibetur de matre prolem pariente, sed et de patre apud Orpheum Argon. v. 133.

τοὺς ποτε νύμφη

Λαοδόη Μερέτοιο παρεννηθεῖς ἐλόχευσε

Κυλλήνης μεδέων χουσόρραπισ Ἀργειφόντης.

et v. 157.

Οινεύς, τὸν ῥ' ἐλόχευσε καὶ Ἀλθαίη ῥοδόπηχος.

Hinc varios induit significatus inde derivatos. Idem Orpheus v. 43.

Ἦδ' ὄσον Ἀγυπτιῶν ἱερὸν λόχον ἐξέλοχευσα.

et v. 252.

Καὶ οἱ ἀπὸ στηθέων ὄσα λειριον ἐξέλοχευσα.

Ut autem *λοχεύειν*, proprie de matre positum, aliquando de patre adhibetur, eodem modo verbo *parere*

utuntur Latini, de quo vid. Sanctius in Minerv. 1, 7. et Perizonius n. 10. Ita ex. gr. L. Attius in Trachiniis 227 apud Ciceron. de N. D. 2, 8. de Deianira Oenei filia:

Quantum una vecors Oenei partu edita.

quamvis aliter locum hunc capiat cel. Broekhusius ad Propert. 4. 7. 65., cuius explicationem licet non probe[m], longe tamen praefero emendationi cel. Bentleii conrigentis *Oeneo patre edita*. Cur non minore mutatione legit *Oeneo partu edita*, ut *Oeneo* sit tertius casus? Sed nihil hic movendum satis superque evicit vir eruditus in Observ. Misc. Vol. I. p. 408, 409. Eadem ratio est verbi *τίτραν* de patre adhibiti ab Hesiodo in Theog. 208. et 287. Homero Iliad. ε. 434. Achille Tatio lib. 1. p. 37. aliisque. Contra *creare* de matre habes apud Virgilium Aeneid. lib. 12, 271.

quos fida creatat

Una tot Arcadio coniunx Tyrrhena Gilippo.

Nec non lib. 7, 282.

patri quos daedala Circe

Subposita de matre nothos furata creavit.

et alibi. Vid. doct. Dukerus ad Florum lib. 1. 6. §. 1. *Nec obscuritas inhibuit, quamvis matre serva creatum. Gignere* de matre quoque usurpavit Virgilius in Ciri v. 65.

Ipsi seu Lamiae mater sit, sive Crataeis,

Sive illam monstro genuit Persaea bifirmi.

sicut et ignobilis aliquis versifex in Io. Bapt. Ferretii Musis Lapidariis lib. 1. Memor. 36. p. 64.

O Fortuna, fidem quantam mutasti maligne!

Quam genuit genetrix, secum tenet in lare Ditis.

Nec non Boëthius in Confess. Fidei p. 294. *sub quo ex-* 228 *stitit beata virgo Maria —, quae humani generis genuit conditorem.* Idque iam ostendisse ad Cicer. Tusc. Quaest. 1. 42. Davisium monet Burmannus ad Phaedr. 3. 15. 14. De vaccis usurpavit Columella de R. R. lib. 6. cap. 22. §. 1. *Nam et vietae prae vetustate, quod gi-*

gnere desierunt. Ita emendat Heinsius Advers. lib. 3. cap. 8. p. 459. Vide tamen novissimos Interpretes.

141. ~~Κύπριδος ἔργα~~ *pro* nuptiis et concubitu centies fere occurrunt apud bonos scriptores. Achilles Tattius lib. 4. p. 237. τὸ μὲν γὰρ ἔργον Ἀφροδίτης καὶ ὄρον ἔχει καὶ κόρον. Antoninus Liber. cap. 21. αὕτη τὰ μὲν ἔργα τῆς Ἀφροδίτης ἐξύβρισεν. et μοχ: Ἀφροδίτη δὲ, ὅτι αὐτῆς ἠτίμασε τὰ ἔργα. Ita cap. 37. et 38. Hesiodus in Ἔργοις v. 521.

Οὕτω ἔργ' εἰδυῖα πολυχρόσον Ἀφροδίτης.

Eodem modo Ἄρης ἔργα *pro* bello apud Coluthum de R. H. 182. Παλλάδος ἔργον apud Nonnum lib. 24. p. 634. l. 29. et lib. 38. p. 858. l. 20. Sic Virgilius Aeneid. 5, 284.

Olli serva datur, operum haud ignara Minervae. Ἔργον Ἐννοῦς Nonnus lib. 43. p. 1130. l. 10. Sic ἔργα μελίσσης *pro* melle apud Nonnum lib. 13. p. 366. l. 27. ἔργον ἀλωῆς lib. 17. p. 468. l. 1. ἔργα θαλάσσης *pro* piscatura lib. 20. p. 552. l. 24. et in Paraphr. Ioann. 21, 12. ἔργα κυδοιμοῦ lib. 27. p. 712. l. 8. θαλάσσια ἔργα Homerus Iliad. B. 612. Odyss. E. 67. ναὸς ἔργα Coluthus de R. H. 225. Hesiodus in Ἔργοις v. 231.

θαλίης δὲ μεμηλότα ἔργα νέμονται.
convivia autem celebrant.

Graevius cap. 6. intelligit per θαλίης μεμηλότα ἔργα *convivia* seu opera pertinentia ad convivia, quae grata sunt convivis. Heinsius et Guietus legunt θαλίης δὲ μεμηλότες. Ita Nonnus lib. 37. p. 926. l. 4.

ἡμέτεροι γὰρ

Παντοταῖς ἀρετῆσι μεμηλότες εἰσὶ μαχηταί.

Graevio favet alius locus Nonni lib. 42. p. 1104. l. 4.

Μὴ πάλιν ἄλλον ἔρωτι μεμηλότα μῦθον ἀκούσῃ.

Sed scribenda forte vox ἔρωτι litera maiuscula: alterum certe nunquam offendisse me memini. Unde mallem in Hesiodi loco legere

θαλίης δὲ μεμηλότα ἔργα νέμονται.

ex MS. Graevii. Posses et θαλίης μεμηλότες ex Homero Iliad. E. v. 708.

Ὅς ῥ' ἐν Ἰλῆ ναιεσκε μέγα πλούτοιο μεμηλώς.

Sed pergamus. γυμνάδος ἔργα occurrunt in Inscriptione inventa in insula Chio apud Tollium in Epist. Itiner. I. p. 5. et Henninium p. 20.

Ἄρτι σε τὸν θάλλοντα νέοις ἐπὶ γυμνάδος ἔργοις,
Ἄβας καλλίστοις ἀνδρασι τερχόμενον.

Henninius p. 21. pro νέοις legendum putat νέων; ego secus censeo. Idem enim denotat quod νέων ἔργα γυμνάδος, quod poeta forte vitavit, ne duo casus secundi a voce γυμνάς penderent, quod tamen non sine exemplo est. Ita apud Statium animi equestres pro équitis occurrunt lib. 1. Sylv. 1. 46.

At sonipes habitus animosque imitatus equestres. Male cel. Marklandus coniectat heriles. Propertius 2. 6. 13.

Unde mihi patriis gnatos praebere triumphis?

Nic. Heinsii enim coniectura in notis ad Propert. p. 685. 230 legentis Latiis triumphis minus est necessaria. Recte vero cel. Henninius Ἄβας pro Ἡβης poni vidit. Ita Theocritus Idyll. 1. v. 44. Nec raro Doricae voces aliusve dialecti occurrunt in carmine diversa dialecto scripto. Ita apud Plutarchum in Lycurgo T. I. p. 43. Tyrtæus:

Οἶσι μέλει Σπάρτας ἡμερόεσσα πόλις.

Pro ἔργα Ἀφροδίτης saepe etiam occurrit ἔργα γάμων, ex. gr. apud Nonnum lib. 42. p. 1100. I. 27. p. 1104. l. 5. ἔργα ἔρωτος apud Longum Past. 3. p. 80. et 83. et simpliciter ἔργον apud Achillem Tat. lib. 1. p. 35. 37. 39. et lib. 5. p. 309. Procopium in Supplem. Hist. Arcan. editum a cel. Moneta Menag. Tom. III. p. 256. Eodem significatu apud Ovidium occurrit opus Amor. 3. 7. 67.

Quae nunc ecce rigent intempestiva valentque,
Nunc opus exposcunt militiamque suam.

et lib. 1. Eleg. 4.

Saepe mihi dominaeque meae properata voluptas

Veste sub iniecta dulce peregit opus.

Ita Martialis et alii. Hinc ἐνεργεῖν apud Alciphronem lib. 3. ep. 53. p. 412. ὁλος ἦν ἐν ὀφθαλμοῖς ἀπάντων ὁρώντων ἐνεργεῖν. ubi pudicas tales locutiones esse disces ex Eustathio apud cel. Berglerum.

C A P U T XIII.

Repetitio earundem vocum, vicinarum admodum licet, multis exemplis demonstrata. Adsertus locus Hesiodi. Δόμος pro dolio. Antiqua Virgilii lectio. Voces derivatae et compositae saepe repetuntur. Boëthius emendatus. Vindicatus locus Apollonii Rhodii. Defensa vetus Propertii lectio plurimis in locis. Ponere urbem. Doctus Epicurus summo iure vocatur. Virgilius semel, Valerius Flaccus aliquoties adsertus, ut et Seneca, aliaque. Statii loca quaedam defensa. Decus et forma iunguntur. Claudianus et Guntherus adserti. Vindicatus Iustinus variis locis. Bellum Graeciae pro eo, quod Graeci inferunt, recte dici contra Schefferum probatur, aliaque. Defensus Florus et Virgilius. Tentatus Ovidius. Vindicati Valerius Flaccus, Statius et Ausonius. Tentatus Claudianus. Emendatus Minucius Felix. Ardua et erecta montium. Tentatus Avienus. Vindicatus locus Statii. Labens manus. Adsertus locus Longi.

145. Θεσμὰ θεῆς ἐρόεντα. Mox v. 147. habes μέλλουσα θεσμόν ἐρώτων, et paulo ante v. 142. γαμήλια θεσμὰ θεαίνης, repetitione eiusdem vocis sane vicina, quam et v. 296. 299. 300. aliisque locis observare poteris. Hanc si nonnemo culpae, saltem in poeta seculo non optimo florente excusare, audacior forte emendare sustinebit, ego secus censeo, cum utriusque linguae auctores probatos, historicos, poetas aliosque eandem

vocem, quae paullo ante, saepe et in eadem re, praecesserat, centies repetere solere dudum deprehenderim, atque adeo virorum in arte critica praestantissimorum, non tantum, qui praecipiti nimis calore lati multa loca conrumpunt, sed et moderatiorum aliquando, emendationes, quibus nullum praeterquam in vitiosa, ut vocant illi, repetitione praesidium est, merito suspectas habeam. Ne vero fortius locutum me, quam re ipsa praestare possum, existimes, en loca, quae mihi notavi, sat multa, plura, si quis id exigat, daturus. Ita Herodotus lib. 1. cap. 10. *μαθοῦσα δὲ τὸ ποιηθὲν ἐκ τοῦ ἀνδρός, οὔτε ἀνέβασεν ἀισχυθαῖσα, οὔτε ἔδοξε μαθεῖν.* cap. 11. *ἐκάλεε τὸν Γύγεια. ὁ δὲ, οὐδὲν δοκέων αὐτὴν τῶν προηθέντων ἐλίστασθαι, ἦλθε καλεόμενος· ἐώθεε γὰρ καὶ πρόσθεν, ὅπως ἢ βασιλεία καλεοί, φοιτᾶν.* Μοχ: ἢ 232 *αὐτόν σε αὐτίκα οὕτω ἀποθνήσκειν δεῖ, ὡς ἂν μὴ πάντα παιδόμενος Κανδαύλῃ τοῦ λοιποῦ ἴδῃς τὰ μὴ σε δεῖ.* Ita cap. 2. et 3. aliquoties habes *αἰτέειν δίκας*. Alia loca longe plurima non coacervo. Homerus *Iliad. I. 251.*

*Φράξεν, ὅπως Δαναοῖσιν ἀλεξήσεις κακὸν ἡμαρ.
᾿Ω πέπον, ἦ μὲν σοὶ γε πατὴρ ἐπέτέλλετο Πηλεὺς
᾿Ηματι τῷ.*

Conf. v. 266. et 269. Hesiodus in *Ἔργοις* v. 27.

*᾿Ω Πέρση, σὺ δὲ ταῦτα τεῶ ἐνικάτθεο θυμῷ,
Μηδέ σ' ἔρις κακόχαρτος ἀπ' ἔργου θυμὸν ἐρύκοι.*

Conf. v. 20, 21. v. 51, 52, 53. v. 96.

*Μούνη δ' αὐτόθι Ἑλπίς ἐν ἀρόρηκτοισι δόμοισι
᾿Ενδον ἔμιμνε πλῆθους ὑπὸ χεῖλεσιν, οὐδὲ θύραζε
᾿Εξέπητῃ· πρόσθεν γὰρ ἐπέμβαλε πῶμα πλῆθοιο.*

ubi Seleucus praeterea emendat *πλῆθοισι*: et ita quater in paucis versibus (occurrit enim et v. 94.) repetitam eandem vocem haberes. Verum cassa nuce magistelli hanc ineptam non emerim coniecturam, quippe quae ingrata et, si absit, nunquam quaerendam fundit *ταυτολογία*. Fateor rariori usu hic occurrere *δόμον*, sed non ideo loco protinus movendum, praecipue cum le-

ctionem adserat vox *θύραξ*, quae magis quadrat in domum, quam dolium. Quid? anne nidos avium *domos* a poëtia vocari magis proprium, quam dolium hoc ingens, cui inclusa tot mala? Quid? minusne inproprie *δόμοι* vocantur arcae, quibus vestes adservantur? Ita tamen Euripides in *Alcest.* v. 158. Confer omnino eruditissimum Cuperum *Observ.* lib. 3. cap. 18. Sed pergo. Orpheus quoque repetit *Argon.* v. 1150. *ἀναστήσαοδε*, eam praecessit v. 1147. *ἀνστήσεισθαι*. Idem Hymno in *Venerem* v. 21.

233. *Τετραπομίη χαιρεις θνητῶν κυκλαισι χορειαίς,*
Ἡ Νύμφαις τέτραπυ κωνάπισιν ἐν χθονὶ δια.
 Idem *Argon.* 717.

ὄς ᾗ ὑπόδεκτο

Ἡρώας Μινύας, ξενίη δ' ὑπόδεκτο τραπέξῃ.

Callimachus Hymn. in *Del.* 6. et 10. Theocritus *Idyll.* 27, 66. et 69. Moschus *Idyll.* 2, 18, 19. Oraculum apud Achillem *Tatium* lib. 2. p. 93., ubi v. 2. *φέρουσα* et 4. *φέρειν* occurrit. Quale et illud apud Scholiastam *Aristophanis*. *Plut.* v. 9. *Judas* *epist.* v. 6. *Iustinus* in *praef.* §. 1. *Prorsus rem magni et animi et operis adgressus.* mox §. 2. *nonne nobis Pompeius Herculea audacia orbem terrarum adgressus videri debet?* Ita aliis locis multis. *Virgilius* lib. 8, 240.

umbrosae penitus patuere cavernae

Non secus ac si qua penitus vi terra dehiscens
Infernas reseret sedes.

Ita v. 252. loco notabili:

Faucibus ingentem fumum (mirabile dictu)
Evómit involvitque domum caligine caeca
Prospectum eripiens oculis glomeratque sub an-
tro

Fumiferam noctem commixtis igne tenebris.
Non tulit Alcides animis seque ipse per ignem
Praecipiti iniecit saltu, qua plurimus undam
Fumus agit nebulaque ingens specus aestuat atra.

*Hic Cacum in tenebris incendia vana vomentem
Corripit.*

Lib. 7. v. 464. scripserat Poëta:

*Exultantque aestu latices; furit intus aquae
amnis*

Fumidus atque alte spumis exuberat amnis.

ubi nunc ex emendatione Vari et Tuccae legimus *aquai*.
Ita enim Servius: *Hanc autem diaeresin Tucca et Va-
rus fecerunt. Nam Virgilius sic reliquerat: furit in-* 234
*tus aquae amnis et exuberat ut aquae amnis. quod satis
asperum fuit. Dele ut aquae nisi Poëtam scripsisse
velis atque ut aquae s. e. a.* Sed recte haec correxerunt
post obitum Virgilii viri doctissimi. Inepte autem in
quibusdam editionibus exhibetur *furit intus aquae vis*.
Lib. 12, 298.

*Obvius ambustum torrem Corynaeus ab ara
Corripit et venienti Ebuso plagamque ferenti
Occupat os flammis. Olli ingens barba reluxit
Nidoremque ambusta dedit.*

Idem in Culice v. 50.

*Tondentur tenero viridantia gramina morsu;
Pendula proiectis carpuntur et arbuta ramis: etc.
Haec suspensa rapit carpente cacumina morsu.*

Ovidius Metam. 8, 233.

*Icare, dicebat: pennas adspexit in undis
Devovitque suas artes; corpusque sepulcro
Condidit, et tellus a nomine dicta sepulti.*

v. 278.

*Praeteritae cessasse ferunt Letoidos aras.
Tangit et ira deos. At non impune feremus.*

v. 377.

*Nec iaculis tisset, nec equo loca pervia, silvas.
Persequitur Telamon: studioque incautus eundi.*

Valerius Flaccus lib. 2, 65.

*Axe nitet serpens septenosque implicat ignes.
Sic ait; et certi memorat qui vultus Olympi*

*Pleiones Hyadumque locos; quo sidere vibret
Ensis et Actaeus niteat qua luce Bootes.*

v. 75.

www.libtool.com.cn

cum primus equis exegit anhelis

*Phoebus Athon mediasque diem dispersit in un-
das.*

235

*Certatim remis agitur mare: rostraque cursu
Prima tremunt.*

v. 252.

*Iam fuge, iam dubias donum rape mentis et
ensem*

*Tu potius miseræ retine. Tunc excipit artus
Obnubitque caput tacitumque ad conscia Bacchi
Templa rapit.*

Ita v. 162. et 167. habes geminatum *implet*. aliisque lo-
cis. Apud Statium lib. 5. Sylv. 1. v. 147. *alta* occurrit
et v. 151. et *aura* v. 149. et 153. Apud Boëthium de
Cons. Phil. lib. 2. Metr. V. v. 16. *saeva*, ut et v. 21. et
25., repetitur, et *arma* v. 18. et 20. Guntherus Ligur.
2, 426.

ne protinus agmina iungi

*Possent, auctus aquis fluvialibus obstitit amnis.
Ast ubi detumuit fluctus positoque furore
Coepit habere vadum, nec dum residentibus undis
Protinus evectu validorum miles equorum
Non tam flumineas transit quam transnatat un-
das,*

Iunctaque considunt sociatis agmina campis.

Ita enim recte emendavit cel. Withofius in Specim.
Gunth. cap. 2: p. 46. pro *cuncta*, de quarum vocum
permutatione adeas ante alios Heinsium Advers. lib. 1.
cap. 13. p. 141. Idem lib. 1. v. 269. ex emendatione
Withofii cap. 1.

*Quid iuvenis de laude loquar? quid fortia pri-
mae*

Acta iuventutis? quid, quod peregrina secutus

*Castra dei primis tiro famosus in annis
Gessit?*

Vulgo armis. Vid. et lib. 4. 486, 489, 489, 490. lib. 9.
434. et 437. Lib. 10. 76. www.libtool.com.cn

Ipse per hostiles numeroſo milite campos 236
Undique discurrens hostilia quaeque gerendo.

Ita Rosweytha p. 725. v. 760, 761, 763. Plura loca de-
scribendi taedium iam me tenet, et te procul dubio le-
gendi, quisquis es, erudite lector. Non possum tamen,
quia semel in hanc palaeſtram est descendendum, hac
occasione non adferre numerum non minorem locorum,
in quibus voces non quidem easdem, sed tamen deriva-
tas et compositas vicina admodum sibi in sede locari ab
auctoribus frequenter admodum clarissimum est, Ex
poëtis tantum, quia ipsis praecipue hoc argumento vul-
nera infliguntur, loca dabo, atque ante alios e Virgilio,
qui multus est in his repetitionibus. Sic lib. 7, 458.

*Olli somnum ingens rumpit pavor: ossaque et
artus.*

Perfudit toto proruptus corpore sudor.

Ita v. 222. et 225. Lib. 2. v. 25.

Nos abiisse rati et vento petiisse Mycenae.

Ergo omnis longo solvit se Teucra luctu:

Panduntur portae: iuvat ire.

v. 67.

*Namque, ut conspectu in medio turbatus inermis
Constitit atque oculis Phrygia agmina circum-
spexit:*

*Heu quae nunc tellus, inquit, quae me aequora
possunt*

*Accipere? aut quid iam misero mihi denique
restat?*

Confer v. 158. 161. v. 186.

coeloque educere iussit,

Ne recipi portae aut duci in moenia possit.

v. 243.

237

Substitit, atque utero sonitum quater arma dedere.

*Instamus tamen immemores coecique furore
Et monstrum infelix sacrata sistimus arce.*

Conf. v. 315, 317. 337, 338, 340. 494, 496. v. 498.

*Fertur in arva furens cumulo camposque per
omnis.*

*Cum stabulis armenta trahit. Vidi ipse furentem
Caede Neoptolemum.*

Vid. v. 553, 555. 637, 641. lib. 8. v. 233.

inde repente

*Impulit: impulsu quo maximus insonat aether.
Addam loca ex Culice, quia eorum usus postea in refu-
tanda Heinsii emendatione, v. 105.*

*Quae subter viridem residebant coerulea muscum.
Iam medias operum partis evectus erat Sol,
Cum densas pastor pecudes coegbat in umbras.
Ut procul aspexit luco residere viranti.*

Conf. 100. et 106. v. 145.

*Carmina per varios edunt resonantia cantus.
His suberat gelidis manans e fontibus unda,
Quae levibus placidum rivis sonat orta liquorem.*

v. 166.

*Tollebant aurae venientis ad omnia visus.
Iam magis atque magis corpus revolvibile volvens
Attollit nitidis pectus fulgoribus.*

Vid. v. 204, 207. v. 211, 213. v. 237, 240. v. 277, 281.
v. 290.

nec divae corrumpit munera lingua.

*Sed tu crudelis, crudelis tu magis, Orpheu,
Oscula cara petens rupisti iussa deorum.*

238 Conf. 382, 386. Tibullus lib. 4. El. 1. v. 99.

Adversisque parant acies concurrere signis.

Sequitur v. 202.

Rectus ut aequatis decurrat frontibus ordo.

Conf. 204. et 211. v. 118, 125. Ovidius Metam. 8, 248.

*ut, aequali spatio distantibus illis,
Altera pars staret.*

Statius lib. 4. Sylv. 4. 1. www.libtool.com.cn
noti tibi vatis amorem

*Corde exire veta, nec enim Tirynthius almae
Pectus amicitiae: cedit tibi gloria fidi
Theseus, et lacerum qui circa moenia Troiae
Priamidem caeso solatia traxit amico.*

Lib. 5. Sylv. 1. v. 110. ex emendatione Marklandi:
vicisti gaudia certe

*Ipsius, affuso dum pectore prona sacratos
Ante pedes avidae domini tam magna merentis
Volveris. Aonio non sic in vertice gaudet.*

Ita lib. 1. Sylv. 2. v. 27.

*Cessent mordaces obliqui carminis astus,
Fama tace, subiit leges et frena momordit.*

Herc. Surrent. v. 152.

*nudosque virorum
Certatus et parva suae simulacra coronae.
Quin age et ipse libens proprii certaminis actus,
Invicta dignare manu!*

Boëthius de Cons. Philos. 4. 6. 38.

*Et quae motu concitat ire
Sistit retrahens ac vaga firmat
Nam nisi rectos revocans itus.*

239

Lib. 5. Sylv. 3. 149.

*Quantus equos pugasque virum decurrere versus
Maeonides, quantumque pios ditavit agrestes
Ascraeus Siculusque senex: qua lege recurrat
Pindaricae vox flexa lyrae.*

Huc refer (semel enim haec molestia devoranda) loca, in quibus repetitio haec obvia in fine periodorum. Ita Herodotus lib. 1. cap. 10. *ἐκ τοῦ αὐτοῦ μὲν χωρίου ἢ ὁμοίη ἔσται, ὄθεντες καὶ ἐκεῖνος ἐμὲ ἐπεδέξατο γυμνῆν· ὑπνωμένω δὲ ἢ ἐπιχειρησὶς ἔσται.* Ita in prooemio, nec non Aelian. V. H. 2, 9, aliisque locis, Boëthius in Conf. Fidei

p. 294. *Reges instituti leguntur: quorum post Saulem primatum David de tribu Iuda legitur adeptus fuisse, qui primus ex gentibus legitur imperasse.* p. 295. *Sed huic tam sanæ atque veracissimæ fidei exstiterant (emenda, si quid video, exstiterunt.) multi, qui diversa garrirent: et præter alios Nestorius et Eutyches repertores haereseos exstiterunt.* Alias repetitionum species enumerare non est animus. Tot exemplis convicti viri eruditi tandem, nisi omnia me fallunt, libenter fatebuntur, Criticos plurimos et primi præcipue ordinis in restituendis id generis locis laterem lavisse, quorum numerum non exiguum oblata hac occasione vindicare conabor. Restitue igitur Apollonium Rhodium Argon. lib. 1. v. 942.

*Ἄρχον μιν καλέουσιν ὄρος περιναετῶντες.
Καὶ τὸ μὲν ὑβρίζαι τε καὶ ἄγριοι ναετῶνσι
Γηγενέες, μέγα θαῦμα περικλονεσσω ἰδέσθαι.*

240 Inmerito *pro arido ac ieiuno* locum hunc a cel. Bentleio habitum esse, qui inmanis certe mutatione legebat v. 943. *ἀμφινέμονται*, dudum docuit doct. Iensius Lect. Lucian. lib. 2. cap. 6. p. 177. 178. nec potuit refutare erudit. Arnaldus Animadv. Crit. cap. 6. p. 31. Sed de h. l. postea adhuc agendi dabitur occasio. Sed quia graviora passi et plura longe vulnera Romani scriptores, ipsis ut succurramus par est. Retineatur igitur vulgata Propertii lectio lib. 3. 9. 19.

*Ut qui pacato statuisset in orbe columnas,
Tam dura traheret mollia pensa manu.
Persarum statuit Babylona Semiramis urbem.*

Ad hunc locum Heinsius in notis p. 704. monet: *τὸ statuit et statuisset non conveniunt. alterum corruptum.* Miror virum eruditum emendationem non protulisse, cum in promptu esset *posuit* vel *posuisset*, quo significatu obvium hoc verbum apud Virgilium Aeneid. lib. 6. v. 18.

*Redditus his primum terris, tibi, Phoebe, sac-
cravit*

Remigium alarum posuitque immania templa.

Ita lib. 5. v. 69. ubi videatur Servius. Hieronymus in interpretatione Iudithae 1, 3. *posuitque portas eius in altitudinem turrium.* Verum nihil hic. muto, ut nec Eleg. 21. v. 6.

Et qua septenas temperat unda vias.

ubi Guietus (v. Heins. p. 737.) perperam vult *perforat*, quia sequitur v. 22.

victrices temperat ira manus.

Sic lib. 8. El. 20. v. 26.

Illic vel studiis animum emendare Platonis

Incipiam, aut hortis, docte Epicure, tuis.

*Persequar aut studium linguae, Demosthenis
arma,*

Librorumque tuos, docte Menandre, sales.

cum unânimi consensu repraesentent omnes editiones ²⁴¹ et MSS., tamen Nic. Heinsius coniectat *Ludorum.... culte M.*: neque enim placet bis repetitum *docte*. Idem torsit Broekhusium, sed qui alia via rem expedire conatur legendo scilicet *dux Epicure*: Epicurum enim fuisse indoctum adfirmat. Adeo autem coniectura hac fidit vir elegans, ut in ipsum textum invexerit. Nolle factum. Vulgatam enim lectionem et nomen nobilissimi Philosophi, hanc iniuriam ipsi inferri dolens, strenue et erudite defendit cel. Vlamingius ad Boëthium de C. P. lib. 8. Metr. XI. 15., ubi observat Broekhusii emendationem suis membranis et omnibus Codicibus adversari; apud optimos poëtas epithetorum abusum esse ingentem; Torquatam apud Cicer. lib. 1. de Finibus ipsum *doctum* potius quam *indoctum* vocandum esse adserere; nec tam praeclare potuisse de vita moribusque hominum disserere sine cognitione historico-rum; imo inter Historicos relatam a Vossio; nosque ablegat ad Gassendum; *doctos* dici eleganter *duces*, qui

enim in arte aliqua excellunt eo titulo ornari, Epicurum autem in Physicis parem vix habuisse; tandem ita vocari a Petronio cap. 122.

*Ipse pater veri doctus Epicurus in arte
Iussit.*

ita enim diserte scribere Codicem Tragurianum. Haec breviter ex nota longiori delibasse non poenitet. Nihil novandum quoque puto lib. 1. Et. 2. 9.

*Adspice, quot submittat humus formosa colores
Et veniant hederæ sponte sua melius,
Surgat et in solis formosius arbutus antris.*

Neque enim audio Bentleium ad Horat. p. 38. frondosior emendantem, quia arbutus rara fronde est; ut nec erudit. Heinsium Advers. lib. 2. cap. 6. p. 247., qui magno molimine repositum it pomosior, Sanam quoque contendo esse vulgarem lectionem Eleg. 9. v. 9.

Quid tibi nunc misero prodest grave dicere carmen?

quamvis occurrat v. 6. dicere et v. 8. praecedente

Atque utinam posito dicar amore rudis.

Veterem hanc esse lectionem vel inde patet, quia Heinsius p. 663. emendat ducere, quemadmodum editum est a Broekhusio, quod miror, nulla lectionis varietate memorata. Sana etiam antiqua scriptura lib. 3. 23. 17.

*Nunc demum vasto fessi respiscimus aestu,
Vulnera et ad sanum nunc coiere mea.*

quamvis praecessit v. 10.

Elicere aut vasto Thessala saga mari.

Minus recte Heinsius Advers. 1, 9. p. 94. et in notis p. 738. legit insano aestu, quod parum mihi placet, et ne concurrat haec vox cum sanum, ibi legit ad planum, coniectura forsitan non spernenda, quamvis alteram sectionem tueatur Broekhusius. Nullo quoque modo adsurgere possum cel. Marklando ad Stat. lib. 2. Sylv. 1. v. 45. in Virgilio lib. 10. v. 96. pro

cunctique fremebant

Caelicolae adsensu vario, ceu flamina prima

Cum deprensa fremunt sylvis.

coniectanti *gemunt*. Nulla ratio quoque est, cur Heinsius in Valerio Flacco lib. 2. v. 141.

Huic dea cum lacrymis et nota veste Neaerae 243

Icta genas.

Bulaei *Picta* reiiciat eo argumento, quia infra v. 150. occurrit *picta manus*: quamvis ipsam lectionem minime probem, cum persuasus sim cum Zinzerlingo et Burmanno (nam quod in nota occurrit *picta* typorum videtur flagitium) legendum *Ficta genas*, i. e. ementita; neque enim unquam Lesbias mulieres genas pictas habuisse, qualem tamen, si quid efficere vellet, Fama simulare debebat, legere me memini. V. 254. iterum Heinsio displicet

tacitumque ad conscia Bacchi

Templa rapit.

cum v. 257. sequatur *tacita*: inmerito, ut iam cel. Burmannus observavit, qui et v. 138. secure legit:

manet illa toro; famulasque fatigat

Velleribus: tardi reputant quae tempora belli

Ante torum et longo mulcent insomnia penso.

quam lectionem omnium coniecturis praefero: certe *Litoribus* absurdum est, et explicatio Vossii inepta et ipsi Valerio contraria, qui v. 135. canit:

Illa abit et mediam gaudens defertur in urbem.

Toro tamen non placet prae veteri lectione *virum*, quam probant Aldus, Zinzerlingus et Vossius, nec non Codices. Idem tamen Heinsius, quod mirere, v. 43. pro

Ac velut ignota captus regione viarum.

raptus coniecit, teste Burmanno, cum tamen v. 39. *raptos* praecesserat et vulgata lectione deterius est. In Seneca paucis defungar. In Herc. Oet. v. 621.

Cupit hic gazis implere famem:

Nec tamen omnis plaga gemmiferi

*Sufficit Istri; nec tota sitim
 Lydia vincit; nec quae zephyro
 Subdita tellus, stupet aurato
 Flumine clarum radiare Tagum;
 Nec si totus serviat Hebrus,
 Ruraque dives cingat Hydaspes,
 Intraque suos currere fines
 Spectet toto flumine Gangem.*

Ad hunc locum, quem praetervertectus fuit Gronovius, varia notavit vir eruditus in *Observ. Misc. Vol. I. p. 77. 78. nec non p. 287. et seqq. Gemmifer Ister* merito displicuit, sed non in *Indi* vox erat mutanda, vel *Austri*, sed potius in *Euri* cum Nic. Heinsio; an enim *plaga fluvii* recte dicatur, dubito. Pro illo alioqui faceret Boëthius de *Cons. Philos. lib. 3. metr. X.*

*Aut Indus calido propinquus orbi,
 Candidis miscens virides lapillos.*

Libya, quae coniectura *Lincolniensis*, optime refutata a viro docto p. 288. et 289. Nec placet alterum illud: *N. s. votis s. Eurus*, quamvis nondum mihi constet de veritate vocis *Hebrus*, licet ab ultima seculorum memoria auriferum hunc fluvium celebratum autumet, sed auctoritate nulla fultus, doct. Henninius ad *Toll. Epist. Itiner. 1. p. 28.*: cum utique, si quid mutandum, nihil verius sit emendatione eorum, qui *Hermus* restituunt, favente perpetuo ipsius imitatore Boëthio l. c.

Non quicquid Tagus aureis arenis

Donat, aut Hermus rutilante ripa.

245 Neque placet, quod monet vir eruditus, melius convenire *soli s. H.* ob repetitionem vocis *totus*, quamvis non inde sequeretur Poëtam ita scripsisse, cum nihil hac tragoedia sit miserius, quae parcius erant Poëtae, siquid video, obicienda, cum similia toties occurrunt. Quare damno quoque *Lincolniensis* coniecturam legentis *torto*, quae vulgaris est emendatio, et centies, saepe tamen infelici successu, a Criticis tentata. Minus ne-

cessaria quoque videtur coniectura summi Gronovii in Herc. Fur. v. 22. legentis

escendat licet

Morsumque victrix teneat Alcmenae torum.

pro *locum*, quia praecesserat v. 4.

Locumque coelo pulsa pellicibus dedi.

Venio ad Statum ab acutissimo viro Ierem. Marklando, quemadmodum multis in locis felicissime sanatum, sic aliquando, 'ubi minus necessaria medicina, tentatum, ut ex. gr. lib. 3. Sylv. 3. 111.

Quis sublime genus formamque insignis Hetruscae

Nesciat? haud quanquam proprio mihi cognita visu,

Sed decus eximium formae par reddit imago Vultibus.

Ibi enim reponit *decus famamque*, quia mox sequitur *formae*. Sed ipsum iugulemus suo gladio. Sequitur enim eodem v. *decus eximium*, ut, si hoc argumentum firmum, nullius momenti ipsius emendatio sit habenda, quam tamen veram puto. *formam* tamen in *famam* mutandum nondum persuadeor, cum non de *fama* Hetruscae, sed pulchritudine hic sermo. *Decus* autem et *forma* iunguntur quoque lib. 1. Sylv. 1. v. 17.

Nec veris maiora putes: par forma decorque.

Recta etiam vulgata lectio lib. 3. Sylv. 3. v. 179.

246

haud aliter gemuit periuria Theseus,

Littore quo falsis deceperat Aegea velis

Tunc inmane gemens foedatusque ora.

ubi idem 'vir doctus tentabat fremens. „Forte tamen nihil mutandum“ addit, „cum fremere potius iratorum sit quam moestorum.“ Recte. Nihil etiam mutem lib. 3. Sylv. 4. 90.

tunc iunctis crinem incidere sagittis

Atque auro gemmisque locant: rapit ipsa cadentes

*Mater et arcanos intrat Cytherea liquores.
Tunc puer e turba, manibus qui forte supinis
Nobile gemmato speculum portaverat auro,
Hoc quoque demus, ait, patriis nec gratius ul-
lum*

Munus erit templis ipsoque potentius auro.

ubi idem vir doctus legit *gemmato orbe*. Nollem factum. Non maiore successu lib. 4. Sylv. 6. v. 67.

*Seu clausam magna Babylona refrigerat hasta,
Seu Pelopis terras libertatemque Pelasgam
Obruerat bello: magnoque ex agmine laudum
Fertur Thebanos tantum excusasse triumphos.
Ille etiam magnos fatis rumpentibus actus.*

emendat *longoque ex agmine laudum*. Retinerem quoque Thebaid. lib. 2. v. 39.

medium cava nubila montis

Insedere latus.

licet v. 36. occurrat *insiditur*, quamvis alteram lectionem *insumsere*, quam tuetur vir eruditus in Observ. Misc. Vol. 1. p. 185. in nota, non plane spernam. Nescio quo modo etiam vulgata blanditur lectio Claudiani de R. P. lib. 2. 26.

247

saltem communi sole fruuntur.

*Sed mihi virginitas pariter coelumque negatur:
Eripitur cum sole pudor.*

Nollem certe nob. Heinsium *luce* contra Codices, quos certe non memorat, in textum invexisse, praecipue cum in illa lectione elegantior repetitio, quamvis alias voces istas saepe commutari tritum. Vid. Markland. ad Stat. 3. Sylv. 3. v. 53. Neque in mendo cubare crediderim v. 306.

*Accipe Lethaeo famulas cum gurgite Parcas.
Sit fatum quodcumque voles. Haec fatus ovantes
Exhortatur equos.*

Quae diversa admodum ibi cogitat vir celeberr. animum

dubium satis arguunt, Vulgatam firmant haec Lucani ab ipso adlata:

*Sive canit fatum, seu, quod iubet ille, canendo
Fit fatum.*

Nec non Virgilius Aeneid. 1. 262.

*fabor enim, quando haec te cura remordet:
Longius et volvens fatorum arcana movebo.*

Tutius quoque, ut videtur, summus Withofius in Specim. Gunther. p. 136. intactam reliquisset vulgatam Guntheri lectionem Ligur. lib. 6. v. 180.

*Haec igitur tanto radiantia dona decore
Regia mellifluis ornavit epistola verbis:
Anglicus Augusto rex gaudia vera monarchae
Optat et aeternae felicia gaudia vitae.
Sit tibi vera salus, rex optime, semper ab illo,
Qui bonitate sua dat regibus esse salutem,
Inspiretque tuo bona coelitus omnia cordi,
Cuius clausa manu regum pia corda feruntur.*

quam; cum tot diversarum vocum repetitiones concurrant, priori loco *gaudia in gaudens* mutasset. Venio ad soluti sermonis scriptorem Iustinum, cuius in praefat. §. 6. statim oculis nostris se obiciunt haec verba: *Simul ut et otii mei, cuius et Cato reddendam operam putat, apud te ratio constaret.* Ita Vorstius et Graevius. Sed acutissimus Tan. Faber coniectat: *cuius et Cato reddendam rationem putat.* Ita certe veteres editiones; teste Vorstio, et propius convenit dicto Catonis, quin et Iustini stylo. Ita enim §. 4. *ut haberent et qui Graeca didicissent, quo admonerentur, et qui non didicissent, quo instruerentur.* lib. 1. cap. 1. §. 2. *Populus nullis legibus tenebatur, arbitria principum pro legibus erant.* adeo ut coniecturae huic non parum tribuam, et veram prope censeam. Pergentibus lib. 1. cap. 7. §. 10. occurrunt haec verba: *Tantus Croesi amor apud omnes urbes erat: passurusque Cyrus grave bellum Graeciae fuisset, si quid in Croesum tradelius*

consulisset. Hic cl. Schefferus ex MS. pro *Graeciae* probat *eius gratia*, quo an ineptius quidquam fingi possit equidem dubito. Audi, quid illum moverit. Bellum Graeciae paullo dicitur insolentius pro a Graecis. At obiectio haec inutilis est et tanto viro indigna. Exciderat igitur ipsi Virgilius Aeneid. lib. 2, v. 485.

quorum Iphitus aeyo

Iam gravior, Pelias et vulnere tardus Ulixi.

ubi Servius: *quia illi Ulysses inflixerat.* An quod? Exciderat Valerius Flaccus lib. 2, 178.

vel iam patriae vidisse per ignes

Culmen agi stragemque deum!

Vid. Burmannum et Perizonium ad Aelian. Var. Hist. lib. 2. cap. 25. n. 9. nec non doct. Broekhusium ad 249 Propert. lib. 4. El. 7. v. 65. Altera obiectio eiusdem momenti est, quod vox *Graeciae* superflua, quoniam praecedat *ex universa Graecia*. At, mi Scheffere, cur te non movet quoque nomen *Croesi* ter quaterve repetitum? cur non quae praecedunt §. 3. *Domitii demum plerisque, cum adversus Babylonios bellum gereret, Babylonis Rex Lydorum Croesus — in auxilium venit?* Ita Herodotus lib. 1. cap. 61. *κατὰ τὴν ὁμολογητὴν τὴν πρὸς Μεγακλέα γενομένην γαμῆν τοῦ Μεγακλέους τὴν θυγατέρα.* quemadmodum recte restituit ex Cod. Medic. Iac. Gronovius p. 814., qui addit: *Id mutarunt, qui repetitionem nominis aversabantur tantopere Herodoto amatam, ut quisque potest annotare.* Conf. cap. 1. 52. Medicina etiam non indiget sanus locus cap. 8. §. 2. *cum prohibere eos transitu Araxis fluminis posset, transire permisit, et sibi faciliorem pugnam intra regni sui terminos rata, et hostibus obiectu fluminis fugam difficiliorem.* Non tamen deterior est Iustinæ editionis lectio apud Graevium: *cum prohibere eos posset, vadum A. f. t. p.* Male tamen vir eruditus contra omnes MSS. eicit *τὸ fluminis*, quia paulo post sequitur, cum neque Iustinus neque alii haecce curent.

Flumen vero Araxes et similia centies occurrunt. Ex-
ciderat fere monere, in Floro lib. 2. cap. 15. §. 5. Sci-
pio Nasica servandum, ne, metu ablato aemulae ur-
bis, luxuriari felicitas inciperet. Medium senatus ele-
git, ut urbs tantum loco moveretur. me non probare
sententiam Interpretum, qui vocem urbis delent, multo
minus Begerum, qui ita edidit. Sed haec loca sufficiant.
Nunc non plane easdem, sed deductas voces, quia re-
petitae, a viris eruditis expulsas restitutum eo. Primus
locus est Virgilii Culice v. 52.

si nitor auri

Sub laqueare domus animum non tangit avarum,
Picturaeque decus, lapidum nec fulgor in ulla 250
Cognitus utilitate manet.

Non debuit doct. Nic. Heinsius Advers. lib. 4. cap. 8. p.
 617. sollicitare hunc locum legendo *Igneus*, quia v. 59.
 praecessit *incognita*. In Ovidio Metam. lib. 8. v. 341.
 libenter legerem

Sternitur impulsu nemus: et propulsa fragorem
Silva dat.

cum uno Leid. apud cl. Burmannum, cui *incursu* magis
 adridet, quamvis addat, *nisi sit Ovidiana repetitio*,
 quod a vero haud quaquam abluere videtur. Sollici-
 tasse etiam non debuit eruditiss. Burmannus Valer. Fl.
 lib. 2. v. 80.

trux ille eiectat adesi

Fundamenta iugi; pariter tunc omnis anhelat
Trinacria, iniectam fesso dum pectore molem
Commovet experiens.

ubi vir cel. *ingestam* mallet, quem et, ipso fatente,
 retinuit illa repetitio, quo minus v. 29. et 14. aliquid
 tentaret. Potuisset et Nic. Heinsius Advers. lib. 1. p. 99.
 intactum relinquere Statium lib. 5. Sylv. 2. 102.

nuper cum forte sodalis

Immeritas falso palleret crimine famae

*Erigeretque forum succinctaque iudice multo
Surgeret et castum libraret Iulia ferrum.*

ubi vir eruditiss. dubitat an non scribendum *Ferveret-que*, cum a *surrigendo* derivetur *surgo*, candide tamen addens, praestare id in medio; utpote minus exploratum; relinqui, quamvis nihil tentandum ego probe sim persuasus. Minime tamen spernendum *toros* pro *forum*,
251 licet ratio, quia paullo post vox recarrit, minus solida. Opem quoque medicam; quam doctiss. Cannegieterus, haec licet vix ferens, aliis praestandam relinquit Observ. Misc. Vol. X. p. 171., desiderare non videtur Ausonius Mosella v. 56.

*utque almus aperto
Panditur intuitu, liquidis obtutibus aër,
Nec placidi prohibent oculos per inania venti.*

Mirror autem virum acutissimum Nic. Heinsium, cum Claudjan. in Eutrop. lib. 1. v. 14. elegantem Codic. Oxon. et Pricaeae. lectionem

*Quae nova portendunt superi! Nilusne meatu
Deviis, et nostri tendat iam transfuga mundi
Se rubro miscere mari?*

multis inlustret, moneatque tum insuper legendum *portendant*, probare tamen vulgatam lectionem *tentat*, non culpata repetitione. Emaculatum hac occasione ibo unum Minucii Felicis locum cap. 17. *Quid loquar apte disposita erecta montium, collium flexa, porrecta camporum?* Ita enim legendum, non, quod vulgatur, *recta montium*, quod ineptum est. Nullus dubito, quin haec emendatio facilitate sua nemini non magis adrisura sit, quam quae placuit doct. Wopkensio in Observ. Misc. Vol. X. p. 30. *ardua montium* reponenti, locutione egregia et Virgilio Aeneid. lib. 11. v. 518. usurpata:

ipse ardua montis

Per deserta iugo superans adventat ad urbem.

Ita *ardua terrarum* habes lib. 5, 694. Alia notavit vir eruditissimus in Observ. Misc. Vol. I. p. 167. Rarior,

fateor, nostra est locutio, sed p̄p̄ius accedit ad vulgata-
tam, neque Tacito est ignota, quod ignorare nos non
sinunt Lexica. Ita Avienus Ora Maritima v. 639.

Ad rupis illud erigentis se latus,

Quod deditamne genties cognominant

Solis columnas, tanto enim fastigio

In usque celsa nubium subducitur

Meridianus sol, ut oppositu iugi

Conspicius haud sit etc.

Locus contaminatissimus. Barthius legit *Quod de editamine* vel *altitudine*. Sed, quia *editamen* vox est ignota, vir doctus in *Observ. Misc. Vol. I. p. 390.* legit *de cacumine*; alter in nota monet virum doctum emendasse *Quod edit amnem — columnam*. Quod si in tantis sententiarum divortiis aliquid proferendum, legi forte posset *Quod et etiam nunc*, pleonasmō admissō, qui exemplis similibus, ut *post deinde*, de quo alias fusius, defendere se posset. Vel lege *Quod editum nunc* facili emendatione. Prior litera vocis *deditam* adhaesit e praecedente *Quod*, qualia millies accidunt. *Ne et nec* saepissime permutari docuerunt Dukerus ad *Florum 2. 5. §. 2.* Graevius ad *Lactant. de M. P. cap. 4.* et quis non? *Nec* autem et *nunc* non rarius confusa deprehendes. In *Statio lib. 3. Sylv. 5. v. 35.* pro

Nunc etiam labente manu, nunc lumine sicco

Ordior acclinis tumulo.

Gronovius et Marklandus legunt *nec lumine sicco*. Doctē. Huic vero *labente manu* in *trepidante m.* mutanti equidem non accesserim. Virgilius certe *lib. 6, 32.*

Bis conatus erat casus effingere in auro:

Bis patriae cecidere maurus.

Haec respexit Statius. Vid. et Heins. ad *Ovid. Metam. 253 8, 241.* Finem faciam, postquam in loco Longi Pastor. 1. p. 8. ἐκιδάξαντες ἕκαστα, πῶς δεῖ νέμειν πρό μισσηβότας, πῶς δεῖ νέμειν κοπέλαντος τοῦ καύματος. nihil mutandum esse monuero, atque adeo vanam esse con-

iecturam P. Moll. p. 12. emendantis πῶς δεῖ ἐπιμένειν. His autem exemplis, quae vel pertinacissimis, si quid video, sufficere poterunt, si eruditissimi viri moniti in posterum cautiores esse didicerint in sollicitandis talibus locis, quae nullo modo in mendo cubant, operae pretium sat luculentum mihi tulisse videbor. Alia res est, si quaeras, an non rectius antiqui poëtae elegantiae carminum suorum consulissent, si a talibus repetitionibus, saepe (quod qui non plane aure sunt iacenti negare non sustinebunt) ingratis, abstinuissent, quod summum seculi nostri poëtam aliquando me monuisse recordor, qui et exemplar Carminum Nic. Heinsii, in quo politissimus vates manu sua loca, quae imprudenti sibi exciderant, olim emendarat, se possidere memoravit.

C A P U T XIV.

Ἀγρεύειν de Amore positum, sicut et venari. Hercules et Omphales exemplum in amore. Χρυσόδραπτις Ἐρμῆς quare dictus. Mercurius in nuptiis conciliandis adhibitus Venerisque ob eloquentiam comes. Θητεύειν ἐκόμιζεν elegans locutio neo Latinis ignota. Ἀπ' Ἀρκαδίας Ἀταλάντη. Defensio Virgilii lectio contra Marklandum. Antonius victor. Μελαγλῶν rectius scribitur. Amatores puellas difficiles Veneri invisas esse dilectis persuadent. Adsertus Aristaenetus contra Pauwium. Masculinum genus pro foeminino recte adhibitum. Praepositio ἐν et ἰν variis in locutionibus abundat. Defensus locus Statii.

149. Τὸν σοὶ Ἔρως ἤγρευσεν. Elegantem verbi
254 ἀγρεύειν usum pulchre animadvertit doct. Röverus, adducto etiam Macedonii loco, cui addi velim Nonnum lib. 1. p. 32. l. 17.

Πανδαμάτωρ, ἓνα βάλλε τεῶν κυρῶ. θελγόμενον δὲ
Σὸν βέλος ἀγρεύσεις, τὸν οὐ νίκησε Κρονίων.

Lib. 16. p. 452. l. 5.

Ἄλλοι μὲν, Διόνυσε, κυνοσσοῖο Ἴοχεαλον
Ἐνθάδε θηρεῖουσι, σὺ δ' ἀγρώσσεις Ἀφροδίτη.
Ἦδὺς ὁ δειμαίνων ἀπαλοχροὸν ἄβυγα κούρην.

Inde Amor ἀγρευτῆρ eidem lib. 48. p. 1662. l. 31.

Ἀγρευτῆρος Ἔρωτος ἐλαφρίζουσα φαρέτρην.

Eleganter Theocritus epigr. 3.

Ἀγρεύει δέ τν Πᾶν καὶ ὁ τὸν κροκύντα Πρίηπος

Κισσὸν ἐφ' ἡμερῶ κρατὶ καθαπτόμενος.

Aristaenetus lib. 1. ep. 7. p. 50. ἐγὼ δὲ ἀμήχανος παρε-
στήκειν, καὶ οὐς ἐθηρησάμην θρηνηῶν, καὶ ἦν οὐκ ἤγρευ-
σα μειζόνως δακρύων. Ita et sacer scriptor Proverb. 6,
25. μὴ σε νικήσῃ κάλλους ἐπιθυμία, μηδὲ σὺναρπασθῆς
ἀπὸ τῶν αὐτῆς βλεφάρων. Ita v. seq. γυνὴ δὲ ἀνδρῶν τι-
μίας ψυχὰς ἀγρεύει. Claudianus in Fragmento Giganto-
machiae de Venere:

Πορφυρέων δ' οὐ κρύπτειν ὑφ' εἵμασιν ἄντυγα μα-
ξῶν

Ἄομματος εἰς ἄγρην ὀπλισμένη κ. τ. λ.

εἰ δέ τις αὐτῇ

Ἄομμα βάλῃ, δέδμητο.

Ovidius ex emendatione Burmanni Medic. Faciei v. 27.

Per se quaeque parat, nec quo venetur amores

Praefert: munditiae crimina nulla merent.

150. Ὡς θρασὺν Ἡρακλῆα κ. τ. λ. Non minore venu-
state Terentius eodem exemplo usus Eunuch. Act. 5.
Sc. 8. v. 2.

TH. Egone ut Thaidi me dedam et faciam quod 255
iubeat? GN. Quid est?

TH. Qui minus huic quam Hercules servivit
Omphalae? GN. Exemplum placet.

Clitophon apud Achillem Tat. lib. 2. p. 75. ὅτι συνῆκε,
πῶς εἶπον τὸ χαίρε Δέσποινα, εἶπεν· Ἐγὼ σή; μὴ τοῦτ'
εἶπες· καὶ μὴν πέπρακέν σε τίς μοι θεῶν, ὥσπερ καὶ τὸν
Ἡρακλῆα τῇ Ὀμφάλῃ; Τὸν Ἐρμῆν λέγεις. τοῦτω τὴν πρᾶ-
σιν ἐκέλευσεν ὁ Ζεὺς.

Ibid. Χρυσόφραξις Ἐρμῆς. Cornutus (ita scribendum nomen docet in praef. Gale) de N. D. cap. 16. p. 165. hanc rationem nominis reddit: χρυσόφραξις δὲ, ὅτι πολύτιμός ἐστι καὶ ὁ ἐξ αὐτοῦ φραξιμός. πολλοῦ γὰρ ἀξία ἐστὶν ἢ εὐκαιρὸς νοουθεσία καὶ ἐπιστροφή τῶν αὐτῇ προσεχόντων. Kromaierus notare putat hanc vocem auream gestantem virgam et aureos calceos, quia φραξις est ῥάβδος et ὑπόδημα. Ultimum nunquam me legisse memini, neque adhuc adducor, ut credam huc poëtas respexisse. Certe Cornuti explicationes omnes quadrant in *virgam*, non *calceos*, de quibus verbo eum dicturum credibile, si haec veteribus fuisset opinio.

Ibid. Ἐρμῆς. Mercurio suas in amore partes dant poëtae, ut patet ex Herculis et Omphales fabula, quo respicit Musaeus. Hinc ab Iove ad Harmoniae nuptias Cadmo conciliandas caelo demittitur apud Nonnum lib. 3. p. 106. l. 19.

Ζεὺς δὲ πατὴρ προέηκε τανύπτερον νίεα Μαιῆς
 Εἰς δόμον Ἥλέκτρης ταχὺν ἄγγελον, ὄφρα καὶ Κάδμω
 Ἀρμονίην ὁπάσειεν ἐς ἀρμονίην ὕμεναίων.

Nec mirum: erat enim eloquentiae praeses deus, unde 256 ποικιλόμυθος vocatur Nonno lib. 3. p. 110. l. 3. Sapienter igitur instituit Horatius Carm. 1, 30., qui ipsum in comitatu Veneris numerat:

*Fervidus tecum puer et solutis
 Gratiae zonis properentque Nymphae
 Et parum comis sine te Iuventas
 Mercuriusque.*

ubi optime Porphyrio: *Quia multum facit eloquentia ad amorem conciliandum, unde illud: disertum me faciebat amor.* Perperam Acro: *Per Mercurium quaestum vult accipi, tanquam sine venustate nec lucrum sit.* Adde doctiss. Arnaldi de Diis Παρθέροις commentarium cap. 23. p. 161.

151. Θητεύειν ἐκόμιζεν. Elegans locutio Graecisque admodum familiaris, ut patet ex Homero Iliad. A. v.

201. et 648. Hesiodo Θεογ. 181. Orpheo Argon. 1208. Theocrito Idyll. 27, 68. Alciphrone lib. 3. ep. 40. ἐγὼ μὲν τὸν παῖδα ἀποδόσθαι εἰς ἄστυ ξύλα καὶ κριθὰς ἀπέπεμψα. Matthæo cap. 26, 55. 28, 1. 8. Nonno lib. 3. p. 110. l. 16. lib. 5. p. 168. l. 15. lib. 14. p. 404. l. 2. Luca Evang. 22, 47. 24, 29. aliisque plurimis. Græcissimum imitati Latini. Horatius Carm. 1. 16. 1.

*Musis amicus tristitiam et metus
Tradam protervis in mare Creticum
Portare ventis.*

Statius lib. 4. Sylv. 4. v. 61.

*Forsitan Ausoniae ibis frenare cohortes,
Aut Rheni populos aut nigrae littora Thules,
Aut Istrum servare latus.*

Prosper Carmine de Ingratis P. II. cap. 17.

*Atqui Salvator mundi non praemia iustis
Solvere, non sanis venit conferre medelam.*

Boëthius de Cons. Philos. 4. 7. Rosweytha v. 196. p. 714. 257

*Pompa regali pergit solamina fratri
Ferre sub ingenti cordis languore dolenti.
Nec mora: quem venit fratrem refovere, redemit.*

Ita v. 566. p. 721. v. 701. p. 724. Plura dabit Barthius ad Rutilium lib. 1. v. 210.

Missus Romani discere iura fori.

Referri huc possunt similes locutiones, quales apud Claudianum in sec. Cons. Stilich. v. 287.

*Quos decus esse deae primi sub limine coeli
Roscida foecundis concepit Luna cavernis.*

Orpheum Argon. 575. et seqq. v. 584. etc. Alciphronem lib. 3. ep. 3. et 4.

153. Ἄπ' Ἀρκαδίας Ἀταλάντη. pro Arcadica Atalanta. Ita Theocritus Idyll. 1. v. 146.

καὶ ἄπ' Αἰγύπτου ἰσχάδα τρώγοις

Ἄδειεν.

Matthæus Evang. cap. 2. v. 4. Ἴδοὺ, μάγοι ἀπὸ ἀνατο-

λαῶν παρεγένοντο εἰς Ἱεροσόλυμα. Consule notata eruditissimo Alberti. Imitatus est Hieronymus in Esai. cap. 19. *In tantum, ut Magi de Oriente docti a daemonibus — venerint Bethlehem.* Tibullus lib. 2. 4. 40.

et a rubro lucida concha mari.

Vid. Broekhusium, et Weitzium ad Valer. Fl. 1, 549.

veniet Phrygia nam pastor ab Ida.

Ovidius Amor. 2. 6. 1.

Psittacus, Eois imitatrix ales ab Indis.

258 Ita recte post alios emendavit Nic. Heinsius. Virgilium Aeneid. lib. 8. v. 685.

Hinc ope barbarica variisque Antonius armis

Ductor ab Aurorae populis et litore rubro

Aegyptum viresque Orientis et ultima secum

Bactra trahit.

Ita emendat Marklandus ad Stat. lib. 2. Sylv. 6. 8. pro *Victor*: an recte, dubito. *Victor* enim Antonius a Poëta conmode vocari nec sine acumine videtur, qui talem se haberi volebat. Velleius Paterculus lib. 2, 8. *Fugam suam, quia vivus exierat, victoriam vocabat.* Florus lib. 4. cap. 10. §. 10. *Ibi incredibili quadam mentis vecordia ferocior aliquanto factus est, quasi vicisset, qui evaserat.* Ibi Dukerum vide. Saepe quoque eleganter omitti quasi observari potest: ex. gr. apud Virgilium Aen. lib. 2, 66.

*Namque ut conspectu in medio turbatus inermis
Constitit.*

ubi Servius: *quasi turbatus.* Praeter Hieronymum autem praepositione *de* ita usus Statius lib. 2. Sylv. 5. v. 28.

*Inter tot Scythicas Libycasque et litore Rheni
Et Pharia de gente feras.*

Terentius Eunuch. 1. 2. 85. dixit ex *Aethiopia ancillulam*, quod honestius esse quam *Aethiopissam* putat Donatus. De ipsa Atalanta viros doctos ab Interpretibus laudatos conferre operae erit.

154. *Μελανίωνος*. Vera haec est scriptura, obvia et apud Nonnum lib. 30. p. 782. l. 19. idque docet *Milanonis* nomen apud Propertium 1. 1. 9. Perperam *Μηναλλών* exstat apud Palaephatum cap. 14., sicut apud alios *Μεναλλών*, nisi *Μειναλλών* poeticum velis, quod tamen etiam usurpavit Scholiastes Eurip. l. c. a Perizo- 259
nio ad Aelian. V. H. 13, 1, adductus, ubi triplicis scripturae exemplum habes, nam praeter *Μειναλλών* occurrit *Μεναλλών* et *Μιναλλών*.

157. *Πείθεο καὶ σὺ, φίλη, μὴ Κύπριδι μῆνιν ἐγείρῃς*. Scilicet id sedulo agunt amatores, ut difficiles sibi et crudeles puellas Veneri eiusque filio invisas omni modo dilectis persuadeant. Consule omnino Nonnum Dionys. lib. 42. p. 1100. l. 22. et seqq. Achill. Tatium lib. 5. p. 305. Aristaen. 1. ep. 27. p. 180. οὐ γὰρ ἐμὲ γελᾶς ἢ καλῆ, ἀλλὰ τὸν Ἑρωτα παίζεις. ἔλπις ἄρα τὸν τοξότην ἐκείνον τοσοῦτον ἐπαφεῖναι σοὶ βέλος, ἵνα τούτων προκαλινομένη τῶν ποδῶν λιτεύῃς ἐμὲ τὸ σοῦ ἀκίεσθαι πάθος. Aelianus Calycae apud eundem lib. 2. ep. 1. p. 194. οἴσθα δὲ, ὅσον Ἑρῶς ἀντιστρατεύειν τοῖς ὑπερηφανοῦσι φιλεῖ. Qui locus satis superque refutat Pavonidem elumbi coniectura depravantem hunc scriptorem lib. 1. ep. 10. p. 64., ubi queritur Acontius: τί δέ σοι τοῦτον ἐπήγον τὸν φόβον; ὁπότε καὶ φασὶ τὴν θεὸν ἐπὶ πάσαις μὲν ἀμαρτίαις κινεῖσθαι δεινῶς, μάλιστα δὲ τοὺς ἀμελοῦντας τῶν ὄρκων πικρότερον τιμωρεῖσθαι. Hic enim rogat vir cl., an non convenientius de virginum praeside legeretur μ. δ. τὰς ἀμελούσας τῶν ὄρκων. Sed ne iam eo recurram, ut, de quo ad v. 327. plura monui, masculinum genus pro foeminino poni contendam, non raro genere masculino efferuntur, quae potius ad foemininum referenda viderentur, ut apud Ovidium Metam. lib. 2. v. 436.

*Illam quidem pugnat: sed quae superare puella,
Quisve Iovem poterat?*

An et hic emendandum *Quaere* I. p.? Sed turbas omnes facile componet Virgilius Aeneid. lib. 6. v. 442.

*Hic, quos durus amor crudeli tabe peredit,
Secreti celant calles et myrtea circum
Sylva tegit.*

260 Et tamen, Servio notante, in sequentibus foeminarum tantum ponit exempla. Sed vide cap. 16.

159. *Παραπλάγξας ἐνὶ μύθοις.* Eodem modo locutus Alciphron lib. 1. ep. 34. *ἀμνησθῆναι γὰρ αὐτὰς οὐκ ἐν σκώμασιν οὐδ' ἐν βλασφημίαις, ἀλλ' ἐν οἷς μάλιστα ἀνιάσονται.* Iacobus Ep. cap. 3. v. 9. de lingua: *ἐν αὐτῇ ἐυλογοῦμεν τὸν θεὸν καὶ πατέρα, καὶ ἐν αὐτῇ καταρώμεθα τοὺς ἀνθρώπους.* Lucas Evang. cap. 23. v. 9. Ita in aliis locutionibus plurimis abundat haec praepositio, Homerus Iliad. Σ. 135.

Πρὶν γ' ἐμὲ δεῦρ' ἔλθοῦσαν ἐν ὀφθαλμοῖσιν ἴδῃαι.
Ita v. 190. etc. Alia dabit Munckerus ad Anton. Liber. cap. 23. et P. Moll. ad Long. Past. I. p. 36., quem nec Musaei locus fugit. Nec raro Latinorum *in* simili modo adhibetur. Sidonius Carm. X. 9.

*Tum divum quicumque aderat, terrore remoto,
Quo quis pollebat lusit in officio.*

et v. 15.

Alcides clava, Mavors tum lusit in hastā.

Lactantius de Mort. Pers. cap. 39. *spadones in tormentis necat.* Hieronymus in interpretatione Iudithae cap. 2. 16. *omnesque resistentes sibi occidit in ore gladii.* Vide, an hinc defendi possit Statius lib. 4. Sylv. 9. v. 42.

Ollares rogo non licebit uvas,

Cumano patinas in orbe tortas,

Aut unam dare synthesin (quid horres?).

ubi cel. Marklandus legit *vel o. t.* In tempore Valerius Flacc. lib. 2. v. 144. V. Burmannus. Iustinus praef. §. 6. Statius praef. lib. 1. Sylv. *quaedam et in singulis*
261 *diebus effusa.* Ita optime Marklandus ex vetustis editis

in Addend. Interpres Iudithae cap. 2. 17. *Et post haec descendit in campos Damasci in diebus messis.*

www.libtool.com.cn

CAPUT XV.

Oculi deiecti signa pudoris. Modestae virgines ad nuptiarum nomen horrescunt. Cervicem dilectarum intueri solent amatores. Nonni interpres reprehensus aliquoties. Ἐπέων κέλευθοι et similia. Inepta Croii emendatio in Aulo Gellio reiecta. Elys cum quarto casu positum pro ἐν. Sine parentum consensu matrimonia inire vetitum. Alciphronis locus contra Berglerum vindicatus. Elys στενὸν τοῦ καιροῦ pro εἰς στενὸν καιρὸν. En pro εἰς ab Homero aliisque recte adhibitum contra Grammaticos docetur. Puerilis Guieti in Hesiodo coniectura explosa. Prae-positionis in promiscuus usus. Emendatus Boëthius. Defensus Lactantii locus contra Tollium. Tentati Florus et Valerius Flaccus. In cum casu sexto pro quarto recentioribus usitatius. Lactantius defensus contra P. Bauldri, Iustinus contra Gronovium, Propertius contra Gebauerum. Flavi fluvii, flava unda, ob flaventem arenam. Reiecti Acro et Servius. Tentatus Acro. Ubi et ibi pro quo et vicissim. Ἐκπε δὲ, μὴ κούψης, et similia.

160. *Ἐπὶ χθόνα πῆξεν ὀπαπήν.* Oculi enim deiecti signa sunt pudoris. V. Achilles Tatius lib. 6. p. 371. lib. 8. p. 467. Longus Past. lib. 4. p. 124. Boëthius de Cons. Phil. 1, 1. *His ille chorus increpitus deiectis humi moestior vultum confessusque rubore verecundiam limes tristis excessit.*

161. *Αἰδοὶ ἐρυθρίωσαν ὑποκλέπτουσα καρδίην.* Modestae enim virgines nuptiarum nomen horrescunt, saltem horrere se fingunt. Unde Petronius cap. 26. de propudiosissima meretrice Quartilla: *Sine dubio non re-*

*puignaverat puer, ac ne puella quidem tristis expro-
 rat nuptiarum nomen. Consula et Burmannum. Ari-
 staenetus lib. 1. ep. 10. p. 60. de Cydippe: ἔτι διερχο-
 262 μένη τὸν ὄρκον, εἰ καὶ ἀκουσίῳ τε καὶ νόθῳ, τὸν ἐρω-
 τικὸν λόγον ἀπέδωκεν αἰδουμένη καὶ ἡμίφωνον καταλέ-
 λουκε λέξιν τὴν ἐπ' ἐσχάτῳ κειμένην, ἄτε διαμνημονεύου-
 σαν γάμον, ὃν σεμνὴ παρθένος, καὶν ἐτέρου λέγοιτο, ἤρη-
 θρίας. Ovidius lib. 4. Met. 329.*

*Nais ab his tacuit: pueri rubor ora notavit
 Nescia, quid sit Amor; sed et erubuisse decebat.*

171. Οὐ κάμεν εἰσορόων ἀπαλόχροον ἀγχένα κούρης.
 In hanc sententiam Nonnus lib. 7. p. 216. l. 21.

Ἄσκεπέος σκοπίαξεν ἐλεύθερον ἀγχένα κούρης.
 Ita lib. 15. p. 426, l. 10. lib. 16. p. 438. l. 23. lib. 34.
 p. 854. l. 28.

Ἵμματα μὴ σκοπίαζε καὶ ἄργυρον ἀγχένα Βάκχης.
*Oculos non introspice et argenteam cervicem
 Bacchae.*

Ita vertunt pueriliter, cum deberent *splendidam*, quem
 errorem aliis locis plurimis commiserunt, Ita lib. 38. p.
 972. l. 21.

Ἄργυρέων εὐκνυκλος ἴτης φοινίσσατο μαζῶν.
 Nisi legendum quis putet Ἄργυρέων oppositione non in-
 venusta. Sed et lib. 47. p. 1208. l. 16.

Ἄργυρα πορφύροντο παρήϊα.
 ubi idem error, sicut et lib. 40. p. 1022. l. 20. et aliis
 • locis, nam *argenteum* pro *splendido* cepisse vix cre-
 derem.

175. Τίς σε πολυπλανέων ἐπέων ἐδίδαξε κελεύθους.
 ἐπέων κελεύθους eleganter dixit Poëta. Solent enim vo-
 ces et locutiones desumtas a cursu et via transferre ad
 orationem. Homerus Iliad. T. 186.

ἐν μοίῳ γὰρ πάντα δῖσκεο καὶ κατέλεξας.
 Herodotus lib. 1. cap. 5. et 24. Lycophr. Cass. v. 10.

263. *διοίχνει δυσφάτους αἰνιγμάτων
 Οἴμας τυλίσσαν, ἦπερ εὐμαθὴς τρέβος*

Ὁρθῆ κελύθῳ τὰν σκότῳ ποδηγετεῖ.

ubi Tzetzes: Διολύκει] ποσειδῶν, διέρχον. τροακή δὲ ἡ λέξις. ἔστι γὰρ ἀντι τοῦ ὕδατος. et: Οἴμας τ.] ἀνερευνῶν κἀνταῦθα τροακῶς. οἴμους καὶ ὕδατος λέγω τὴν ὀρυμνῶν τῶν λόγων τῶν τῆς Κασσάνδρας; ἢ οἴμας τὰς ὁδοὺς. οἴμος γὰρ ἡ ὁδὸς; οἴμη δὲ ἡ ὁδὴ. Ultima recte castigavit Spanhemius ad Callim. H. in Iov. v. 78. Confer hic Pottorum. Auctor vitae Homerū p. 815. Achilles Tat. 8. p. 471. Aristænetus 1; 24. Nonnus lib. 48. p. 1272. l. 18. Plautus Milt. Glor. 4. 4. 29.

PA. Ordine is:

Nisi modo unum hoc: hasce esse ædis dicas doctus talis tuas.

Ita recte restituerunt viri docti. Virgilius Ciri v. 270.

Dicendum est, frustra circumvehor omnia verbis Georg. 2, 174.

tibi res antiquae laudis et artis

Ingreddior. Georg. 3, 285.

Singula dum capti circumspectamur amore.

Aeneid. 6, 868.

Tum pater Anchises lacrimis ingrepius obortis:

O nate, ingentem luctum ne quaera tuorum.

Status Sylv. 3. 3. 149. Ennodius lib. 4. ep. 1. ex emendatione Gronovii Diatr. Stat. cap. 29. p. 188.

Dum salum curris verbis in statione compositis et incerta liquentis elementi placida oratione describis; dum sermorum cylindram inter loquetæ scopulos rector diligens fretus et cursum artificem fabricatus tratinator expendis. Rosweytha præf. ad Odon. II. v. 33. p. 711.

dignorés tamen et propriæ Mōnialis

Transcurrens seriem nunc lectitare recentem.

Ita verbo transire usus Aulus Gellius lib. 20. N. A. cap. 11. Ego vero, quum illud Heracliti Ephesii, viri summa nobilis, verbum vordi haberem, quod profecto ita est: Ἡρακλεῖδι, ὅσῳ οὐ διδάσαι, ipse quidem vol-

vendis transeundisque multis admodum voluminibus per omnia semper negotiorum intervalla, in quibus furari otium potui, exercitus defessusque sum. Ita hunc locum ex MS. emendasse cl. Salmasium, favente Diogene Laërtio, qui haec verba ab Heraclito prolata testatur, monet Ioan. Croius Observ. in Nov. Testam. cap. 4. p. 31. 32. Ipse tamen satis pro imperio tolli iubet in Gellio negationem, ut, quod negavit Heraclitus, adfirmet Gellius: *quo enim aliter testaretur se in variorum librorum lectione plurimum temporis impendisse?* Sed manifeste ratio fugit virum alias non indoctum, ut mitissime dicam, perverse admodum Gellium intelligentem, cuius haec mens: Graecos sine discrimine et delectu tantum copiam secutos multa congestisse, se vero, utpote memorem dicti Heracliti, quod profecto ita erat, in legendis multis quidem voluminibus totum fuisse, sic tamen, ut modica tantum et utilia inde acciperet, *quae aut ingenia prompta expeditaque ad honestae eruditionis cupidinem utiliumque artium contemplationem celeri facilitateque compendio ducerent, aut homines aliis iam vitae negotiis occupatos a turpi certe agrestique rerum atque verborum imperitia vindicarent.* Non videtur inspexisse Croius auctorem, cum haec scriberet, certe nec librum indicat: incredibile 265 alioqui tam turpiter se dare potuisse. Et tamen hic Heinsio (at quanto viro!) oblonge minores errores tam barbaro modo insultat.

180. *Ὅ γὰρ τῶν τὸν τοῦ τῶν ἐπιπέδων.* Horum enim sine consensu matrimonia contrahere apud veteres vetitum. Ovidius Metam. 4. v. 60.

Tempore crevit amor; aedae quoque iure coissent;

Sed vetuere patres.

Vid. quae notarunt Feithius Antiq. Homer. 1, 13, p. 163. 164. Potterus Archaeol. Graec. 4. 11. p. 603., qui nec Musaei locum omiserunt. Idemque patet ex Genes. cap.

24. v. 50. Quantopere haec distent a moribus hodiernis Hispanorum, patet ex Itinerario D'Aunoy cap. 15. p. 201. ed. Belg.

181. *Ἐμὴν ἐς πατρίδα μίμνειν.* pro *ἐν πατρίδι.* Locutio haec apud Graecos usitatissima. Ita enim Orpheus Argon. v. 475. Herodotus lib. 1. cap. 9. 14. et 70. Theocritus 17. 50. Alciphron 3, 43. Matth. 2, 23. Luc. 21, 37. Achilles Tat. 1. p. 3. lib. 3. p. 157. lib. 6. p. 375. Nonnus lib. 3. p. 94. 1. 31. Scholiastes Musaei ad v. 71. Ita in Inscript. Berenic. post alios edita a cl. Wesselingio Diatr. de Iud. Archont. p. 7. Vide, an hinc non defendi queat vulgata Alciphronis lectio lib. 1. ep. 24. p. 98. *μηδὲ περὶ τοῦ ἀγαθοῦς γέροντος εἰς στενὸν τοῦ καιροῦ φθιζομένους. ἢ verò committas, ut incuria tua boni vicini in angustias coacti pereant.* quemadmodum iam suspicatus est acutissimus Berglerus, quem fateri, non satis se videre, quid hic sibi velit τοῦ καιροῦ, equidem miror, cum certissimum sit idem esse, quod εἰς στενὸν καιρὸν, quemadmodum Thucydides saepe dixit τὸν κλειστόν τοῦ χρόνου, alique multi. Consulenda omnino quae in hanc rem observavit vir harum literarum longe peritissimus Tib. Hemsterhuisius ad Lucian. Dialog. p. 102, 103. Ipse Alciphron lib. 3. ep. 56. p. 416. *ἡ ἀνάγκη* 266 *στέρησιν τῆς οὐκίας θύραζε ἐν ἀπαρτεῖ χρόνου ἐκβληθέντα ἐκπεσεῖν.* pro quo Demosthenes ἐν στενῷ. Sicut autem Alciphron εἰς στενὸν τ. v. dixit, ita Aristaenetus lib. 2. ep. 1. p. 194. *εἶδον τοῖς σοῖς ὀπωρῶν ἐς τὴν ὄραν τραγῶν.* Contrario autem modo praepositionem ἐν pro εἰς adhibet saepissime Homerus, ut Iliad. M. v. 23.

Κακίπσον ἐν νοστήσει καὶ ἡμιδέων γένος ἀνδρῶν.
Ita Iliad. A. 425. 742. Σ. 452. A. 593.

Κακίπσον ἐν Αἴμῳ.

Antoninus Liber. fab. 4. Orpheus Argon. v. 172. Nonnus lib. 22. p. 598. l. 18. et quicquid est bonorum scriptorum. Adeo tamen haec loquendi ratio ineptam Grammaticorum, poetis plerumque iniquissimorum iu-

dicum, censuram effugere non potuit, ut inter solecismos referre eam non dubitaverit auctor *περὶ Σολοκίας* nuper editus a cel. Valckenaerio p. 202. Neque Hesiodi versus 189. in Theogonia:

Κάββαλ' ἐπ' Ἠλείοιο πολυκλύστῳ ἐνὶ πόντῳ.

liberari potuit a vana Franc. Guieti correctione, qua reponit *πολύκλυστον ἐνὶ πόντον* nimia corrigendi pruriginē laborans Criticus. Sed Graeci poetae saltem graece loqui deberent, nisi ne eo audaciae procedendum, ut pueris ridendos errores ipsis inpingeremus. Quis enim unquam praepositionem *ἐν* cum quarto casu construxit? Et tamen id antiquissimi aevi poetae hic obtrudit acutissimus Criticus reliquos alto supercilio despiciens ut plurimum. Si quis famae Guieti consulere velit, culpam necesse est inpingat typographorum nationi conviciis audiendis adsuetae, qui *ἐνὶ* pro *ἐπι* dederunt, quamvis ego nimis praecipiti viri huius calori verius haec 267 deberi putem. Eodem modo Latini praepositione *in* utuntur, ubi quartus casus usitator, construētes cum sexto, et vicissim. Scholiastes in Arati Phaenomena: *Piscis magnus dicitur in astra collocatus, ea quod decidens in Boethi stagno Aphacitidis filia Veneris in piscem sit transfigurata, quam Syri deam nominaverunt.* Ita recte locum emendavit post Seldenum Bochartus Chan. lib. 2. 14. p. 749. Fulgentius Myth. lib. 2. 4. p. 70. *Abscisae ergo vires temporis — atque in humoribus velut in mari proiectae.* Ita legendum cum MS. Leid. et edd. vett., non *mare*. V. Munckerum. Ita cap. 1. p. 66. *Beatus vir, qui non abiit in consilio impiorum.* Ita et interpres vulgatus, monente eodem. Dictys Cretensis de B. Tr. lib. 1. p. 11. *omnes qui aderant in voluntate eius traduxit.* Servius ad Virg. Aeneid. 3, 171, *excepta piscatorum retibus in vitam reducta est* ubi in aliis editionibus *invita* perperam scribitur. Boethius de Cons. Phil. lib. 2. cap. 1. *Sed, ut arbitror, haud multum tibi haec in memoria revocare labora-*

verim. Ita diserte scribitur in C. D'O., cum in reliquis omnibus editt. et MSS: *memoriam.* Optime Lactantius de Mort. Pers. cap. 21. *Lecta ossa et in pulverem comminuta iactabantur in flumine ac mari.* Ita legendum puto, non *mare*, quod nimis caecum videtur. Pessimè autem cum plurimis Tollius emendat *in flumina aut mare*, dupliciter peccans. Non enim ac loco movendum, ut multis aliquando ostendam. Nec altera locutio sollicitanda, de qua Columbus consuli potest, qui dubitanter tamen pronunciat, cum mea quidem sententia nihil certius. Florus lib. 2. cap. 12. §. 11, *Quum in conspectu venisset hostis.* Ita lego cum Ryck. Reg. F. et Ald. non *conspactum*, quamvis video improbare doct. Dukerum. Virgilius Aeneid. 6, 339.

Exciderat puppi mediis effusus in undis.

Valerius Flaccus lib. 2, v. 26.

*Ut memorant, prensum ipse comis Neptunus in 268
alto*

Abstulerat.

Ita legendum forte pro *in altum* ex Codice Carrionis, quamvis Heinsii membranae dissentiant. Plura hanc in rem notavit doct. Vossius de Construct. cap. 65, et cel. Cannegieter in Diss. de Aviano cap. 19. nec non Munckerus in Dissert. Hygino praefixa pag. 9., ubi cum Heraldò ad Arnob. lib. 1. censet vetustioribus scriptoribus haec minus usurpata quam recentioribus, a quo discedit cl. Cannegieter l. c. ratus, quanto quisque vetustior est linguae atque elegantior auctor, tanto frequentius promiscue duplicem hunc casum ab eo positum reperiri. Ego Munckeri sententiam verioremi puto; nam si discedas a Plauto et similibus antiquioribus, apud aureae aetatis scriptores parcius haec offendes, quam apud recentiores, ex quibus Mythologici scriptores a Munckero editi exemplorum ingentem numerum sufficere poterunt. Minime tamen apud alios haec non occurrere vel reprobanda censeo. Contra autem *iz* cum quarto casu,

ubi usitator textus, usurpavit Boëthius Conf. Fid. p. 294. quia multis infectus criminibus iacebat in mortem. Lactantius de Mort. Pers. cap. 19. Protraxit a tergo Daianam, Constantino repulso, et exitum vestem privatam constituit in medium. Non debuerat hunc locum P. Bauldri legendo in medio satis pueriliter depravare: Iustinus lib. 1. 9. §. 14. in femur graviter vulneratus occubuit. Id quia MSS. omnes habent, obsecutus Granovio non mutarem in famur. Propertius lib. 2. 7. 50.

Et dominum lavit moerens captiva cruentum

Appositum flavis in Simoënta vadis.

269 Quam lectionem interpres eruditus contra Guictum et Heinsium recte defendit. Hic tamen coniecturam Guicti, quamvis in notis p. 686. probatam, repudiat Advers. lib. 2. cap. 5. p. 241. Hoc autem versu Georg. Christ. Gebauerus; ut discimus ex Act. Lips. A. MDCCXXXIII. mens. Aug. p. 382., reponit *fulvis*, ab arenarum fulvo colore, ut putat vir eruditus in Observ. Misc. Vol. III. p. 438. Nec multum abludivit a voce *fluviis*, ex quo *flavis* post alios fabricavit Broekhusius. Hoc tamen male omnino. Fluviorum enim epitheton proprium id esse nemo paulo humanior nescit, idque recte observavit Broekhusius. Sic et Albinovanus El. ad Liviam v. 221.

Ipse pater flavis Tiberinus inhorruit undis,

Sustulit et medio nubibus amne caput.

Ita *flavum littus* Ovid. lib. 15. Metam.

Templa parentis init flavum, tangentia litus.

Virgilius Georg. lib. 3. v. 350.

Turbidus et torquens flaventis Hister arenas.

Idem de Tiberino lib. 7. 31.

et multa flavis arena.

ubi Servius proprium hoc esse epitheton notat. Acro in Horatio Carm. lib. 1. Od. 8. v. 8.

Cur timet flavum Tiberini tangere?

flavum explicat inundatione turbidum, adducto hoc Virgilio loco. Servius ad Virgil. 8, 32.

Populeas inter senior se attollere frondes

Visus.

notans: *Atqui ubique cum flavum dixit: sed senior 270 aut propter spumas dictum est, aut ad reverentiam pertinet.* videtur putasse, *flavum* epitheton esse juvenum florenti aetate, quod ipsum doctis persuadere posse hactenus dubito. Sed tandem in viam. Refer ad locutiones memoratas usum τοῦ *ubi* et *ibi*, quo adhibentur pro *quo*, et vicissim. Cassiodorus lib. 1. ep. 45. *Ut te notum in illa parte mundi facias, ubi aliter pervenire non poteris.* Boëthius Conf. Fid. p. 294. *ibi que missi Prophetæ et alii sancti viri.* V. Munckerus ad Hygin. fab. 15. Rosweythà v. 151. p. 714.

Ni sua spernendo forsân regalia iussa

Illic pugnaret, quo rex idem prohiberet.

Ita v. 650. p. 723.

Hic modo sublimem gaudens captaret honorem,

Quo prius ingentem fuerat perpessa dolorem.

184. Ἐργον κ. τ. λ. Aperta imitatio Nonni lib. 42. p. 1096. l. 81.

Ἐργον, ὅπερ τέλει τις ἐν ἡματι, νοκτὶ δοκεῖ.

185. *Εἰπέ δέ, μὴ κρύψης.* Non otiosa hæc repetitio, sed venusta plane, nec quidquam minus quam ταντολογίαν sapit. Plane eodem modo locutus Nonnus lib. 8. p. 286. l. 14.

Εἰπέ δέ μοι, μὴ κρύψης τῆς σολήτορα μύθου.

Lib. 10. p. 280. l. 16.

Εἰπέ φίλος, μὴ κρύψης τῶν γένου.

Nec non p. 286. l. 28. Ita alii plures similes eiusdem significatus voces venuste sociant. Herodotus lib. 1. 271 cap. 9. *Θάρσει, Γύγη, καὶ μὴ φοβεῖ.* Apud eundem Pythia cap. 47.

Καὶ κωφοῦ συνιῆμι καὶ οὐ φωνεῦντος ἀκούω.

Mutum percipio, fantis nihil audio vocem.

Aristophanes Plat. v. 494.

Ἦν γὰρ ὁ Πλούτος τυφλὸς καὶ μὴ τυφλὸς ὢν κρινοστέῃ.

ubi Scholiastes: τὸ δὲ βλέψῃ κ. μ. τ. ᾧ. κ. δηλοῖ ἐκ παλαιολογίας ταύτων σημαῖνον. Ita legit doctiss. Hemsterhuisius, vel δῆλον — σημαίνειν, pro δηλοῖ — σημαίνειν. Hesiodus Theog. v. 551.

Ἐνὸς ἑὶ οὐδ' ἠγνοίησε δόλον.

Sacer scriptor Indic. cap. 5. v. 3. Ἀκούσατε βασιλεῖς καὶ ἑνοσίχασθε σαρδάσαι. Ita saepe. Lucas Evang. cap. 1. v. 20. Καὶ ἰδοὺ, ἔσθ' ὁ σιωπῶν καὶ μὴ θυνάμενος λαλῆσαι. Consuli merentur quae doctiss. L. Bos in Exerc. Philol. ad h. l. contra Theophylactum, Grotium aliosque observavit, qui perperam ἔσθ' ὁ σιωπῶν ταυτολογίας vitandae ergo exponebant *surdus fies*.

C A P U T XVI

Musaeus ob inconstantiam reprehensus, quemadmodum et Orpheus. Iason nave aedificata primus mare tentasse a poetis vulgo statuitur. Valerius Flaccus ob inconstantiam cum Orpheo notatus, semel defensus contra Scyligerum. Emendatio Eschenbachii in Orpheo repudiata. Praepositivum ἐν et, in frequentissima ellipsis. Supplementum Servii. Arator contra Withofium semel, Statius contra Heinsium, Marklandum etc. bis defensi. Etenim datus Orpheus, notatus et vindicatus. Calliochori et Parthenii fluminum distincta nomina apud Orpheum unum tributa. Reprehensus Stephanus Byzantinus et Nonnus, qui Lycurgum modo Dryante, modo Marte creatum prodit. Longus, reiectis Jungermanni et P. Mollii coniecturis, bis emaculatus et ab inconstantiae crimine cum Achille Tatio absolutus. Virgilius inconstantiae in descriptione inferni accusatus. Mariti non videntur sortiti locos, quae meruerant uxores. Sichesio non recte iuncta

Dido in lugentibus campis, in quibus inmerito etiam Caeneus et Eriphyla ponuntur. Ixionis diversae poenae rotae, silicis imminentis et anguium memorantur a Virgilio. Defensus locus Virgilio. Tentatus Servius. Torti orbis. Valerius Flaccus reprehensus. Argonautae primo navigationis tempore tempestate iactati fuisse non videntur. Stautius expositus contra Marklandi sententiam. Iuncta luna non triplicata. Duas noctes Herculis generationi impensas pauci tradunt cum Statio, qui alibi tamen trium meminit: Talis inconstantiae varia exempla. Aurorae ab Ausonio et Virgilio bigae et quadrigae datae. Tentatus Virgilius. Nocti modo bigas, modo quadrigas sine respectu hiemis et aestatis dari contra Broekhusium observatum. Diana modo uno cervo, modo bigis, modo quadrigis vecta. Notatus Buonarrotus aliaque. Auctor Confessionis Fidei plurimis locis reprehensus et refutatus. Alia inconstantiae auctorum exempla plurima. Propertius forte defensus. Hieronymi locus contra Phaleranum adsertus. Dictys Cretensis emendatione ab inconstantia absolutus.

191. Οὐδὲ μοι ἐγγὺς ἔασιν ὁμήλικες, οὐδὲ χορεΐαι
Ἡιδέων παρέασιν. Atqui supra v. 33. ipse Musaeus de
puella adfirmat:

σαοφροσύνη δὲ καὶ αἰδοῖ
Οὐδέ ποτ' ἀγρομένησι μεθωμίλησε γυναιξίν,
Οὐδὲ χορὸν χαρίεντα μετήλυθεν ἤλικες ἤβης,
Μῶμον ἀλευρομένη ζηλήμονα δηλυτεράων.

Haec non optime cohaerent. Consultum certe magis modestiae et pudicitiae Heronis putarem, si ipsa scena mutata rationes v. 33. ab ipso poëta adlegatas memora-
ret Leandro, ipse vero Musaeus v. 38. causam societa-
tis cum aequalibus vitatae candide et aperte panderet,
vel potius utroque loco sibi constaret. Non tamen nimis
hoc nomine exagitandum putem elegantissimum vatem, 273
cum Poëtis, Historicis aliisque talia aliquando excide-

runt, ad quae investiganda et adtentione et iudicio opus est, quia difficulter talia animadvertuntur, nec raro inmeritis talia inpingi possunt. Optimo tamen iure in hanc classem refero vetustum Argonauticorum scriptorem, qui sub Orphei nomine circumfertur, quando v. 66. diserte canit Minervam primam navem fuisse fabricatam:

*Καὶ οἱ φηγνέην πρῶτον τεκτόνατο νῆα,
Ἥ καὶ ὑπ' εἰλατίνοις ἑρετμοῖς ἀλιμυρία βένθη,
Πρώτη ὑπεξεπέροσσε, τρίβους δ' ἦνυσσε θαλάσσης.*

Et tamen v. 1291. canit de nave Argo:

*Κέκυρκεν ξαθήην ἐξέικετο, τὴν σφιν ἔναον
Ἰδρως εἰρεσίης καὶ ἀλιπλάγκτοιο πορείης
Φαίης.*

Phaeaces igitur maria navigare iam ante norant, cum ab Argonautis nunquam visis discere non potuerunt. Iasonem primam navem longam aedificasse, quod monet Apollonii Rhodii Scholiastes a quibusdam statui, quod et ex Plinio lib. 7. cap. 56. manifestum, inquit, Phaeacas autem magis litora legisse neque alto se credere fuisse ausos adhuc. Fateor non credibile esse, primam navem ab Iasone ante phaselos, rates, imo naves alias fuisse fabricatam, quaeque multa a multis dicta, cum nobis sufficit alios plures, quemadmodum Eratosthenem Catast. cap. 35. *πρώτη γὰρ αὐτῆ ναῦς κατασκευάσθη καὶ ἀρχῆθεν ἐτεκτονήθη, φωνήεσσα δὲ γενομένη πρώτη τὸ πέλαγος διείλεν ἄβητον ὄν,* (de quo conferri potest Munckerus ad Hyginum p. 49.) statuere primam navem ab Iasone in mare fuisse deductam, quam opinionem, quod nemo nescit, secuti poetae, ex. gr. Valerius Flaccus lib. 1. v. 1.

274 *Prima deum magnis canimus freta pervia natis.*
et v. 196., ubi Iason Neptunum placare studens ita loquitur:

*Da veniam. Scio me cunctis e gentibus unum
Illicitas tentare vias hiememque mereri.*

Qui tamen lib. 2. v. 108.

*Dux Lemni, puppes tenui contexere canna
Ausus et inducto cratem defendere tergo,
Laeta mari tum signa refert plenasque movebat
Armentis nuribusque rates.*

Utinam hæc summus Burmannus, quod promiserat ad v. 1., conciliasset: neque enim, si iam rates potius quam naves fuerunt, ut censet vir clarissimus, penitus convenient hæc cum eo, quod dicit *se unum e cunctis gentibus* mare tentare. Quod vero Iulius Caesar Scaliger lib. 6. de Poëtica Flacca obiicit v. 642., ubi ita Neptunus:

*hanc mihi Pallas,
Et soror hanc, inquit mulcens mea pectora fletu,
Abstulerint: veniant Phariae Tyriaeque carinae
Permissumque putent: quoties mox rapta videbo
Vela Notis plenasque malis clamoribus undas?*

in eo inique agit, cum clarissimum in modum patet vaticinantem hic introduci maris deum, quod vel caeco patet et recte observatum Burmanno: nam quod primo coniectat concedi posse, ante Argo versus occidentem et oras Africae et Hispaniae cursum instituisse *Tyrias et Pharias carinas*, sed minime ausas fuisse Bosporum et Euxinum peragrarè, non placet, cum evidenter pateat eum sermonem tribui Neptuno, quo de mari tunc primum aperto loquatur, ob quam rationem alias naves Argonautis in Ponto Euxino non nimis adcurate obvias 275 quoque fingere mihi videtur Poëta, quemadmodum hic Phaeacas navigationis peritos Orpheus. Idem hic quoque v. 1297. classem Aeëtae ipsos insecutam, memorat, quemadmodum et Valerius Flaccus lib. 8. v. 259.

*Quis novus inceptos timor impediit hymenaeos
Turbavitque toros et sacra calentia rupit?
Absyrtus subita praeceps cum classe parentis
Advehitur.*

Atqui ea tantillo tempore aedificari non potuit. Con-

ferri possunt notata Eschenbachio, qui tamen non vidit haud firmiter cohaerere responsum Orphei Iasoni ipsum, itineris comes sociusque ut esset, roganti datum, ubi hanc causam intenderit v. 98.

Ἦδη γάρ μοι ἄλις καμάτων, ἄλις ἔπλετο μόχθων,
 Ὃν ἰκόμην ἐπὶ γαῖαν ἀπειριτον ἠδὲ κόλης
 Αἰγύπτῳ Λιβύῃ τε βροτοῖς ἀνὰ θεσφατά φαινων.

At quo modo Orpheus iter adeo longinquum et difficile, quo maria vasta et flumina sonora ipsi superanda, nullo usus navigio conficere potuerit, me cum ignarissimis scire candide fateor, nisi arte aliqua nobis ignota, vel Triptolemi curru vel Daedali alis, vectus fuerit. Interea invictum hoc argumentum, quo antiquitas huius poëtae ipsum se Argonautam fingentis destruitur: talis enim si fuisset, ipsum tam turpiter a veritate potuisse aberrare quis sanus credet? Ceterum v. 100.

Αἰγύπτῳ Λιβύῃ τε βροτοῖς ἀνὰ θεσφατά φαινων.

Eschenbachio emendanti Αἰγύπτου Λιβύης τε βροτοῖς ne auscultem, facit ipse poëta v. 77., ubi dicit:

Βιστουλή Κικόνεσσι πολυρόηνοισιν ἀνάσσω.

276 Pro quo praepositione addita v. 129.

Ὅς Δολόπεσσω ἀνασθεν ἐν Φθίῃ ἐριβάλλω.

Nihil tritius hac praepositionis ἐν ellipsi. Homerus Iliad. P. 36.

Χήρσας δὲ γυναῖκα μυχῶ θαλάμοιο νέοιο.

Iliad. II. 151.

Βοσκομένη λειμῶνι παρὰ ῥέον Ὠκεανοῖο.

Aelianus Var. Hist. 3, 12. ἀλλ' οὐδετέροις ἐλυσιτέλης τῇ Σπάρτῃ καταμεῖναι. Id Kuhnius retinendum putat, cum Faber corrigit ἐν τῇ Σπάρτῃ. Sed obnititur vir eruditus in Observ. Misc. Vol. III. p. 89. neque admodum ego defendam. Vide quae observat eruditissimus Xenophontis Ephesii interpres ibid. p. 419. Poëtis talia magis in deliciis. Ita Latinis praepositionis in usitatissima ellipsis. Claudianus de R. P. 3, 114.

Iam non ulterius Phrygia tellure morabor.

v. 363.

*Sic qui vecturam longinqua per aequora merces
Molitur tellure ratem.*

Virgilius Aeneid. lib. 5. v. 730. ol.com.cn

*gens dura atque aspera cultu
Debellanda tibi Latio est.*

Lib. 12, 546.

*Hic tibi mortis erunt metae: domus alta sub Ida,
Lyrnessi domus alta, solo Laurente sepulcrum.*

Lib. 7, 779.

quod litore currum

Et iuvenem monstris pavidi effudere marinis.

Ita lib. 2, 33. Ecl. 8, 95. 97. Ibi Servius. Lib. 12, 343. 277

quos Imbrasmus ipse

Nutrierat Lycia paribusque ornaverat armis.

Ibi Servius: Lycia autem pro in Lycia, ut non Libyae.

Scribe: Non Libyae, non ante Tyro despectus Iarbas.

ex lib. 4, 36., ubi idem: aut in Tyro, ac si diceret

Tyri etc., quae nunc non discutio. Lib. 4, 632.

Tum breviter Barcen nutricem adfata Sichaei,

Namque suam patria antiqua cinis ater habebat.

Versum ultimum inmerito expunctum a viro docto in

Observ. Misc. Vol. I. p. 13. auctori feliciter vindicavit

vir eruditissimus in nota subiecta. Talia loca debuerant

obstare, quo minus eruditissimus Withofius in Spec.

Gunth. p. 157. in Aratore Act. Apost. 1. p. 246. pro

Ecclesiam terris colimus.

legeret in terris, praecipue cum ipse Virgilius diserte

Aen. lib. 3. v. 147. dixerit:

Nox erat et terris animalia somnus habebat.

Debuissent et haec retinere Heinsium Advers. lib. 1.

cap. 18. p. 188., ut et Marklandum, ne in Statio lib. 5.

Sylv. 4. v. 12. pro

non si mihi lumina mille,

Quae sacer alterna tantum statione tenebat

Argus.

emendaret uterque *in statione*, neque enim de reliquis coniecturis sententiam ferre vacat. Fors et retineri posset locus Statii lib. 4. Sylv. 1. v. 40.

278

Restat Bactra novis, restat Babylona tributis

Frenari; nondum gremio Iovis Indica laurus.

ubi Livineius, Barthius et Marklandus reponunt *in gremio*. Sed redeamus tandem ad Orpheum, quem nondum dimittendum puto. Canit hic v. 728.

Νῆα καθιδύνων ἐπὶ Παρθενίῳ ῥέειδρα,

Ὅν δὴ Καλλιχόρον μιν ἐπώνυμον οἱ καλέουσιν,

Ὅν τοι ἐγὼ μύθοισιν ἐπὶ προτέροισιν ἔλεξα.

Lego *μύθοισιν ἐνὶ προτέροισιν*. Consule dicta cap. 13. de hac locutione. Vides autem Poëtam hic memorare flumen Párthenium, cuius in superioribus mentionem se fecisse hic monet. Atqui evolve tota Argonautica, quod bis terve feci, nec quicquam reperies. Scrutentur acutiores, an alicubi corruptum hoc nomen adhuc lateat. Meminit et huius fluvii Valerius Flaccus lib. 5, 102.

*Altius in ventos recipit ratis ac fugit omne
Crobiali latus et fatis tibi, Típhy, negatum
Parthenium.*

ubi Vossius reiicit sententiam Nicolai Loënsis eundem fluvium statuentis ac Callichorum, quia Valerius antea v. 74. distinguit:

Praeterit et festa vulgatum nocte Lyasi.

*Callichoron: nec vana fides. His Bacchus in onis
Abluit Eoo rorantes sanguine thyrsos.*

Atque ita Scylax in descriptione Paphlagoniae ex coniectura Salmasii et Is. Vossii: ut adeo hic iterum errorem forte commiserit Orpheus, nisi alios ipsum secutum auctores velis. Nescio vero, unde hauserit Stuckius ad Arriani Peripl. p. 130. diversam lectionem *Καλλιχόρον*,
279 an e coniectura, an e vitiosis codicibus, quod probabilius. Certe eadem fere diversitas apud Valerium v. 75. Simili autem ratione memoria lapsus est Stephanus Byzantinus in v. *Λακεδαιμῶν*, ubi scribit: *ἔστι καὶ ὄρησις*

Λακωνική, ὡς ἐν τῷ περὶ Μαρτινείας εἰρήσεται. Nam in v. *Μαρτινεία* ne verbum de ea re monet. Hunc tamen errorem homini, qui librum hunc in compendium rededit, adscribendum puto. Parum etiam sibi constat Nonnus lib. 28. p. 538. l. 31.

*Ἐνθα τις Ἄρεος αἶμα μαιφόνος ἔκεεν ἀνήρ,
Ἦθεσι ῥιγεδανοῖσιν ἔχων μιμητὰ τοκῆος,
Ἵθνηλους ἀμείδυστος ἀμεμφέας εἰς μόρον ἔλκων
Ἀνομανῆς Ἀνκοόργος.*

ubi Lyncurgum Martis filium vocat, sicut et p. 540. l. 18.

Ἐνναλίῳ δὲ τοκῆϊ

Λαιτρεῶν ἱέρειος.

Nec non p. 542. l. 13. et 31. p. 544. l. 5., ubi Iunonis nepos vocatur. Vid. et p. 548. l. 4. p. 552. l. 8. Idem tamen p. 542. l. 4.

Ἀρφαβίης μεδέοντι Ἀρναντιάδῃ Ἀνκοόργῳ.

Ita lib. 21. v. 1. p. 564. l. 18. *ὕτα Ἀρναντος* vocat, quemadmodum Hyginus fab. 242. aliique. Sic et p. 544. l. 15. *Venerem γνωτὴν δάμαρτα* ipsius adpellat, quae quomodo inter se conveniant non perspicio. Indicent eruditi, an huc referendus elegantissimus Pastoralium scriptor Longus, cum lib. 1. p. 17. de Daphnide et Chloë dicit: *τοῦτο μόνον ἤθεσαν, ὅτι τὸν μὲν φίλημα, τὴν δὲ λουτρον ἀπόλεσεν.* At vero in praecedentibus lotionis mentio expressa non exstat. Igitur auctor sibi obloquitur? Minime. Haec librariorum culpa, per quam integram scriptoris locum perditum esse merito querimus; non tamen difficulter eruendum, cum vestigia eius deprehendimus p. 12. *Καὶ ἐλθὼν ἄμα τῇ Χλόῃ πρὸς τὸ ἄντρον τῶν Νυμφῶν, τῇ μὲν ἔδωκε καὶ τὸν χιτῶνα καὶ τὴν πήραν ἐγένετο. Τοιαῦτα πρὸς αὐτὸν ἀπελήθει. Τι πρὸς με Χλόης ἐργάσεται φίλημα; χεῖλη μὲν ῥόδων ἀπάλωτερα κ. τ. λ.* Lacunam hanc ut suppleant, Iungermannus inserit *ἐπεὶ δὲ μόνος ἐγένετο, P. Mollus καὶ πολλὰ φίλήματα ἐγένετο*, quae vanae et ineptae coniecturae. Ubi enim quaeso in Iungermanni commento mentio

osculi, quod a Chloë accepit Daphnis quodque in seqq. adeo praedicat? Quis vero patienter ferat hanc constructionem: *καὶ πολλὰ φιλήματα ἐγένετο. Τοιαῦτα πρὸς αὐτὸν ἀπέληρει. multaque intercœsserunt oscula. Talia apud se nugabatur.*? Nemo, puto, qui aure non plane est surda et iacenti. Cogitabam olim: *τῇ μὲν ἔδωκε καὶ τὸν χιτῶνα καὶ τὴν πήραν, ἣ δὲ αὐτῷ φίλημα. Ἐπεὶ δὲ ἐλούσατο καὶ μόνος ἐγένετο, τοιαῦτα πρὸς αὐτὸν ἀπέληρει. ei dedit tunicam et peram, ipsa vero ei osculum. Postquam vero abluit corpus et solus fuit* — Singularem numerum vocis φίλημα probat auctor p. 17. l. 21. p. 12. l. 21. 23. 29. etc. Neque nunc repudio hanc coniecturam, aliis certe longe praefendam, cum lotionis et osculi necessaria hic mentio esse debeat, quae an paucioribus verbis fieri queat nondum perspicio. Non nimis tamen periculosae, quales pleraeque sine libris in locis lacuna laborantibus, coniecturae tribuo, libenter cum faciliori permutaturus. Iam si ponamus haec a manu Longi profecta, quam non dissimilem fuisse certo statuere licet, qua ratione cum his in concordiam rediges, quae reperiuntur lib. 2. p. 39. *καὶ ἀγαγόντες τῆς ἐπιούσης ἡμέρας τὰς ἀγέλας εἰς νομὴν ἐφίλησαν μὲν ἀλλήλους ἰδόντες, ὃ μῆπω πρότερον ἐποίησαν, καὶ περιέβαλλον τὰς χεῖρας ἐπαλλάξαντες.*? Vides disertis verbis eum 281 adfirmare, illos nunquam antea invicem se osculatos fuisse, quod tamen ante ipse de iis narravit? Non difficile succurri potest legendo *ἰδόντες, καὶ, ὃ μ. π. ἐποίησαν, περιέβαλλον τ. χ. π. oscula dederunt, alternatimque, quod ante nunquam fecerant, in amplexu ruerunt.* ut reddidit Interpres iam olim, sed referens ad utrumque. Dubitabis tamen, sat scio, an ita scripserit auctor, certe an vel ita defendi possit, cum tria haec amoris remedia, osculum, amplexus et concubium, amoris ignaros docuerat Philetas p. 37. conlata et p. 38. Sed quid si ponamus, oscula iam sumsisse Daphnidem a Chloë sua Philetam ignorasse, et mysteriis

his, quorum sane rudissimi, eos plane nondum fuisse initiatos, et hinc tria illa remedia amanibus senem praescrripsisse? Ita **tolletur omnis difficultas** et recte auctor sibi constabit. Elige, quod videbitur, lector: ego vera me dixisse persuasus sum, praecipue cum et lib. 1. p. 19. l. 20. adfirmat: *εὐπρεπῶς δὲ διὰ τῆς σύριγγος τὴν Χλόην ἐφίλει.* quorum elegantissimum et satis adcuratum auctorem tam brevi oblitum fuisse, cum elabendi rima pateat, quare credam? Nescio an et huic numero adscribendus lepidissimus auctor Achilles Tatius lib. 8. p. 515., ubi de fonte Stygis loquitur, per quem diudicabant polluti tori accusatas: *καὶ διὰ τοῦτο, ὅταν τις αἰκίαν ἔχη Ἀφροδισίων, εἰς τὴν πηγὴν εἰσβάσα ἀπολούεται. ἡ δὲ ἐστὶν ὄλληγη καὶ μέχρι κνήμης μέσης. ἡ δὲ κοίσις ἐγγράφας τὸν ὄρκον γραμματεῖα μηνίδω δεδεμένον περιεθήκατο τῇ δέσφῃ· καὶ μὲν ἀψευδῆ τὸν ὄρκον, μένει κατὰ χώραν ἡ πηγὴ· ἀν δὲ ψεύδεται, τὸ ὕδωρ ὀρρίζεται καὶ ἀναβαίνει μέχρι τῆς δέσφης καὶ τὸ γραμματεῖον ἐκάλυψεν.* Id iudicium subire coacta Melite, Thersandri uxor, ab ipso marito polluti tori accusata, fontis aqua non tumescente, omnibus probantibus absolvitur p. 519. Attamen antea lib. 5. p. 355. et 357. refert Clitophonem cum ea rem habuisse victum lacrimis precibusque 282 infinis, in quas descendere Meliten vis amoris coegerat. Viden', lector, haec minime sibi constare? Quod si voluisset innocentiam mulieris omnibus testatam facere, alia ratione hunc, qui sane vindice dignissimus, nodum solvere debuerat, nec in artum desilire, unde pedem referre salva operis lege vix ipsi integrum erat. Fors tamen, candidos enim esse decet, elabendi aliquam adhuc rimam patere Tatio iudicabunt acutiores culpamque diluere conabuntur ex rite intellectis verbis p. 509: *Προκαλεῖται Θέρσανδρος Μελίτην — εἰ κεκοινώνηκεν εἰς Ἀφροδίτην τῷδὲ τῷ ξένῳ παρ' ὃν ἀπεδήμουσι χρόνον, εἰς τὸ τῆς ἱερᾶς Στυγὸς ὕδωρ εἰσβάσαν καὶ ἐπομοσαμένην ἀπηλλάχθαι τῶν ἐγκλημάτων.* Hanc oblatam conditionem

non sprevit Melite: ita enim auctor p. 511. ἡ δὲ Μελίτη
 θαρσύνουσα τῷ παρ' ὃν ἀπεδήμει χρόνον ὁ Θέρσανδρος
 μηδὲν κοινὸν πρὸς αὐτὴν γεγονέναι πλὴν λόγων, Ἄλλὰ καὶ
 ἔγωγε, ἔφη, ταύτην δέχομαι τὴν πρόκλησιν. Nuptias
 enim iniverat cum Clitophonte, non quidem cum per-
 egre abesset, sed domum iam revertisset, ut patet ex
 lib. 5. p. 355.: ut facile ipsi iurare fuerit absente marito
 virum se non passam, neque ipsa iurisiurandi ratio,
 quae habetur lib. 8. p. 515., adversatur. Hi doli artes-
 que Melites, mulierum callidissimae, Thersandrum,
 virum naris non adeo emunctae, latuerunt. Hoc modo
 si quis Tatium capiat, non dubito omnes in castra eo-
 rum transituros, qui absolvi posse contendant: quin
 vero ita capiendus, quamvis aliter olim senseram, nul-
 lus iam dubito. Maius iam opus moveo, ipsum poeta-
 rum principem Maronem, si pote, non plane absolvi
 posse evictum iturus. Hic in inferarum sedium descri-
 ptione lib. 6. v. 440. canit:

283

*Nec procul hinc partem fusi monstrantur in
 omnem*

Lugentes campi: sic illos nomine dicunt.

Hic, quos durus amor crudeli tabe peredit,

Secreti celant calles et myrtea circum

Sylva tegit: curae non ipsa in morte relinquunt.

His in locis Poëta conlocat infelicem Didonem, quae
 cum Aeneae adspectui se subtraxisset, ad Sichaenum
 maritum se recipit v. 472.

Tandem corripuit sese atque inimica refugit

In nemus umbriferum: coniunx ubi pristinus illi

Respondet curis aequatque Sichaenus amorem.

At enim crudeli amoris tabe peresus non periit Sichaenus,
 sed a fratre Pygmalione, quem auri sacra illa fames in-
 vaserat. Quo igitur hic constitutus? Anne ex opinione
 veterum mariti easdem apud inferos sedes tenere,
 quas uxor incolebat et ipsa fuerat merita? Id si pro-
 bari queat, ocyus absolvam elegantissimum vatem; at

fieri id posse nondum adducor ut credam. Puerile et vanum esset effugium, si quis verbis Servii ad v. 474., aut certe respondet curis par est mortis similitudine, ferro enim uterque consumptus est, uti vellet ad haec destruenda. Nonne enim et Deiphobus ferro consumptus ipsiusque adeo uxoris Helenae scelere potiori iure haec loca incolere deberet? Et tamen ponitur in arvis ultimis, quae bello clari frequentant, v. 477. et 494. Excipere non est, Sichaeum alia loca tenuisse, eaque invisisse forte pristinam maritam: obstat enim ipse vates v. 431.

Nec vero hae sine sorte datae, sine iudice sedes. Atque ita Servius ad v. 466.: *quia post mortem tenebit alterum circulum, viris fortibus scilicet, non amantibus datum.* Quin diserte eisdem in locis constituit 284 coniuges hos, ut patet ex v. 472.

Tandem corripuit sese atque inimica refugit.

In nemus umbriferum: coniunx ubi pristinus illi Respondet curis aequatque Sichaeus amorem.

Quale enim hoc *nemus umbriferum*? Nonne *myrtea sylvā* v. 443. et *silva magna* v. 451. vocata? Id verissimum videtur, at monendum, ne quis Phoenissam Didonem a vulnere recentem et certam sedem nondum adeptam huc et illuc oberrasse atque ita etiam ad mariti circulum fugisse aliquis suspicaretur. Dein num maiore iure lugentibus his campis adscribitur *maesta Eriphyle, crudelis nati vulnera monstrans*? an quia maritum Amphiaräum accepto monili prodidit Polynici? Ita inquires, et ne alia cogitem facit Homerus *Odyss. A.*, quo loco Ulyxes animas Orco evocans ita loquitur:

*Μαῖράν τε Κλυμένην τε ἴδον στυγεράν τ' Ἐριφύλην,
Ἥ χροσὸν φίλου ἀνδρός ἐδέξατο τιμήεντα.*

cuius versus a Clemente Strom. 11. p. 388. adducti auctor latuit Munckero ad Hyginum fab. 73. Sed an ideo *durus amor eam crudeli tabe peredissee* dici potest? Non putem. Merito etiam quaerere licet de Caeneo,

an, quia olim femina ereptae virginitatis pretium a Neptuno accepit sexus mutationem, conmode a crudeli tabe peresa dici queat, cum certe mea quidem sententia magis locum meruerat in circulo virorum fortium, cum fortiter pro Lapithis contra Centauros pugnando non nisi ictibus fastium crebris superari potuit, notante praeter alios Servio ad v. 448. Videant acutiores, an placeat Servii observatio ad v. 476.: *In his enim quae dixit mista sunt virtutibus vitia. In his autem quae* 285 *dicturus est nocentum poenas a piorum segregat meritis. Nam inferi (ut diximus supra) humanam continent vitam, hoc est animam in corpore constitutam. Haec autem quae dixit mista esse manifestum est. Licet enim in viris fortibus laudetur virtus; est tamen vituperabile alienum imperium caedibus occupare. Item amare privignum crimen est: virtus maritum. an vero calculum addere libeat notae ad v. 444.: Sane sciendum, loqui eum de amore generali: nihil enim interest, quid quis amet, dummodo amore teneatur. Ita sane omnes removeri possent difficultates: sed nihil est in verbis Poëtae, quod nos eo ducat, ut adeo ego non videam, quomodo sibi constet Virgilius, praecipue si urgeas verba *durus amor crudeli tabe peredit*; quae nemini fere conveniunt. Aliud praeterea notavit Servius in verbis Poëtae v. 442.: *Notandum etiam (nam rarum est), quia, cum masculino genere usus sit, ut Hic quos durus Amor, tantum foeminarum ponit exempla, non quod desint viri: sed elegit sexum impatientem ad amandum. Tamen paullo post et Sichaei facturum est commemorationem. Fateor rarius hoc esse, nec tamen desunt exempla, ut illa quae adduximus cap. XV. Ita lib. 10. Aeneid. v. 88.**

*Nosne tibi fluxas Phrygiae res vertere fundo
Conamur? nos? an miseros qui Troas Achivis
Obiecit?*

ubi tamen Servius alio modo rem expedit. Adde quod

et hic Sichaei mentio fiat. Idem vates in poena Ixioni adsignanda vehementer variat, ut Georg. 3. v. 87. angues in ea memorat:

*Invidia infelix Furias annemque severum
Cocytii metuet tortosque Ixionis angues
Immanemque rotam et non exsuperabile saxum.*

libro autem Aeneid. 6, 601. atram silicem ipsi inminere tradit:

*Quid memorem Lapithas, Ixiona Pirithoumque? 286
Quos super atra silex iam iam lapsura cadenti-
que*

Inminet adsimilis.

et tamen vox v. 616.

*Saxum ingens volvunt alii radiisque rotarum
Districti pendent.*

Non mihi latet virum eruditum in Observ. Misc. Vol. I. p. 272. et p. 390. et praecipue Vol. III. p. 309. et seqq. ingenti exemplorum ex omni antiquitate sedulo collecto numero id agere, ut unius Codicis, in quo *orbes* legitur, scripturam defendat, sed parum, quod pace ipsius dixerim, ista me movent, ut mendosum locum putem, praecipue cum et Servii aetate iam ita lectum ut patet ex ipsius nota: *ANGUES*] *quibus religatus ad rotam est, postquam illicitos Iunonis petivit amplexus.* ut et quae habet ad 6, 601.: *ad inferos trusus est et illic religatus ad rotam circumfusam serpentibus.* Inmerito hic Scholiastam, quod vellem ostendisset vir eruditus, interpolatum esse p. 311. obiicitur, cum et idem tradat altero loco iam adducto, in quo legere potes *quibus circumfusam religatus ad rotam est.* ut non sit ratio, si ita capies Poëtam, quod p. 320. de Latinitate dubitetur. Iam vero, quod iactat vir eruditus p. 313., nullum e Latinis poëtis unquam recedere a nota mythologia, et idcirco verisimillimum esse Virgilium scripsisse *orbes*, non *anguës*, quodque p. 318. satis audacter adfirmat, nullam esse differentiam in authen-

ticis scriptoribus, aut qui ante Virgilium vixerunt, omne illud vanum et nimis praecipitanter effusum certissime patet ex v. 601. iam adducto, ubi vides ipsum Virgilium diversam ab omnibus aliis et se ipso sequi sententiam, ut adeo ego reiicere vulgatam non ausim lectionem. Optime Servius ad v. 616.: *Ixionem dixit, ut alibi ostendit: Atque Ixionii vento rota constitit orbis. licet supra dixerit: Quos super atra silex. Nam de his fabulis variae sunt in ipsis authoribus opiniones.* Summo mirari opere licet tam evidentem Virgilii locum omnes fuisse praetervectos. Ceterum *tortos orbis* latine dici cum viro eruditissimo Vol. I. p. 272. in nota, non ausim negare, cum ita Cicero in Arateis loco citato Vol. III. p. 316.

Tam tornare cate contortos possiet orbis.

Missio Virgilio, pergo ad Valerium Flaccum lib. 2., ubi navigationem Argonautarum describit a v. 1. ad v. 17., ubi Pallenen ipsis adparuisse adfirmat, et digressionem de Gigantum pugna absoluta v. 34. occasum solis memorat:

*Iamque Hyperionius metas maris urguet Hiberi
Currus et evectae prono laxantur habenae
Aethere, cum palmas Tethys grandaeva sinusque
Sustulit et rupto sonuit sacer aequore Titan.
Auxerat hora metus.*

Metum hunc in sequentibus luculentius pingit tantumque fuisse vates nobis refert, ut vix trepidantes confirmare potuerit Tiphys. Haecne prima nox in mari iis vigilata? Si negas, interrogare libet: Cur adeo heroes trepidant, ubi nullum ipsis periculum immineat? Si adfirmes, te refutabo ex oratione Tiphysos v. 48.

*Non hanc, inquit, sine numine pinum
Dirigimus; nec me tantum Tritonia cursus
Erudiit; saepe ipsa manu dignata carinam est.
An non experti, subitus cum luce fugata
Horruit imbre dies? quantis, pro Iuppiter, au-
stris*

*Restitimus? quanta quoties et Palladis arte
Incassum decimae cecidit tumor arduus undae?*

Quando enim haec omnia acciderunt? Unone die toties 288
luctati cum spurcissima tempestate, cuius *νεμα*, ne-
dum ipse Valerius meminit, imo quae reliquis poëtis
adversa est? Certe Orpheus Argon. v. 359.

*Καὶ τότε δὴ λιγὸν οὐρόν ἐπιπροΐηκε νέεσθαι
Ἥρη, Ζηνὸς ἄκοιτις, ἐπέλεγτο δ' ἐς πλόον Ἀργῶ.*

Vix etiam iter, certe ut ab Orpheo describitur, tantillo
tempore tam longinquum conficere potuerunt, praeci-
pue si adeo cum tempestate luctati. Componant haec,
quibus *volupe est* et de tam bono luto praecordia Titan
finxit: ego me non expedio putoque poëtam nostrum
non cohaerere et plane dissona canere. Statium etiam
dictorum non semper fuisse memorem docuit eruditis-
simus Marklandus ad Sylv. 4. 1. 28. et lib. 2. Sylv. 1.
v. 181., quae referre non vacat: ut adeo mirer virum
acutissimum lib. 4. Sylv. 6. v. 17.

O bona nox! iunctaque utinam Tirynthia luna!
iunctam lunam cum Cruceo interpretari triplicatam,
quia ita ipse poëta Theb. lib. 6, 289. et 12, 301., a qua
sententia discedendum non putat, cum explicationem
ferat vox *iuncta*, quae est continuata inque quamvis
longitudinem protracta, ut 2, 6. *iunctum stemma* longe
continuatam, a proavis demissum. Ego tamen facio
cum Gronovio Diatr. cap. 43. p. 281., qui mea quidem
sententia Cruceum recte reprehendit, cum nemo ita
iungere noctem, lunam etc. usurpavit. Fateor senten-
tiam eorum, qui tres noctes iunctas volunt, esse vul-
gatiorem, quippe quam secuti Orpheus Argon. 1. 118,
Achilles Tattius lib. 2. p. 145. Nonnus lib. 7. p. 208. l.
17. lib. 25. p. 656. l. 7. Lycophron pluresque alii: sed
tamen et altera suos habet patronos Senecam, Proper- 289
tium, Capellam, quos debemus iudicio diligentissimi
Meursii ad Lycophr. v. 33. Hanc quin secutus sit hoc
loco sententiam poëta, nullus dubito, praecipue quia

poëtarum nullis in rebus maior inconstantia quam similibus. Ne longius abeam, Ausonius Perioch. Odyss. 17. bigas dat Aurorae:

Iam coelum roseis rutilat Tithonia bigis.

Ita recte emendat Marklandus ad Stat. 4. 6. 16. Vulgo Tritonia. Sic 8. Iliad.

Aurora in croceis fulgebat lutea bigis.

Quae sumta ex Virgilio lib. 7, 26.

Aurora in roseis fulgebat lutea bigis.

An scribendum *croceis* ex Ausonio? In Eclogis *croceo mutabit vellera luto*. Non tamen damno vulgatam: Secutus hanc sententiam inter alios Valerius Flaccus lib. 2, 261.

*Regina, ut roseis Auroram surgere bigis
Vidit.*

Idem tamen Ausonius Perioch. 8. ipsi dat quadrigas:

Iam coelum rutilat roseis Aurora quadrigis.

Nec non Virgilius lib. 6, 535.

*Hac vice sermonum roseis Aurora quadrigis
Iam medium aethereo cursu traiecerat axem.*

Bono iudicio hanc sententiam adoptavit vir summus Hugo Grotius in mollissima Elegia, qua hiemis comoda cecinit:

290 *Dicite, Chaldaei, roseis cur vecta quadrigis
Tardior hiberno tempore surgat Eos.*

Eodem modo poëtae Nocti modo quadrigas, modo bigas dant, ut docuit elegantissimus Broekhusius ad Tibullum lib. 2. El. 1. v. 87., qui putat haec conciliari posse, si aestate quadrigis, hyeme bigis vehi fingatur: quam vocem ore ipsius excidisse nollem, cum ex adductis exemplis id minime pateat. Ita cum Claudianus de R. P. lib. 1. v. 275. canit:

*Merserat unda diem: sparso nox humida somno
Languida caeruleis invexerat otia bigis.*

unde ipsi constitit de hyeme sermonem esse? Ex loco Virgilio lib. 5, 721. contrarium patet:

Et nox atra polum bigis subvecta tenebat.

Hyemem enim non intelligi abunde constat, ex toto libro. Confer. v. 79. 102. 660. etc. Fateor tamen favere Broekhusio lib. 4. v. 309., ubi Dido Aeneae obiicit:

*Quin etiam hiberno moliris sidere classem
Et mediis properas aquilonibus ire per altum
Crudelis?*

Post infelix enim Elissae fatum statim Siciliam venit Aeneas, ut patet ex filo carminis nemini non noti. Sed forte hic Poëta non satis omnia rite perpendens sermonem hunc adfinxit Didoni quascunque rationes libenter obiecturae perfidissimo hospiti. Quicquid sit, idem vates Culic. v. 201. disertis verbis bigas Nocti tribuit tempore minime hyemali:

*Iam quatit et biuges oriens Erebo cit equos Nox 291
Et piger aurato procedit Vesper ab Oeta,
Cum grege compulso pastor duplicantibus umbris
Vadit et in fessos requiem dare comparat artus.*

Contra eruditissimus Sannazarius de Partu Virginis lib. 2. v. 309. nocti, qua Christum mater enixa, hyemali quadrigas dat:

*Tempus erat, quo nox tardis invecta quadrigis
Nondum stelliferi mediam pervenit Olympi
Ad metam.*

Referri huc potest quod Diana modo cervo vehatur uno, modo duobus, ut apud Claudianum 2. Cons. Stil. 286.
cervi curvum subiere iugales.

V. Spanhemium ad Callim, Hymn. in Dian. v. 106. Phil. Buonarroto in Observ. Histor. ad numismata quaedam antiqua maximi moduli Tabul. VII., ubi binis vecta cernitur Diva. V. Biblioth. Sikii Tom. V. p. 609. Quadrigas dat Nonnus Dionys, lib. 48. p. 1274. l. 12.

*καὶ οὖρα κάλλιπς κόρη
Ἄρσιμς ἐξομένη κριάων τετραέξυγι δλωρη.*
et montes reliquit virgo.

Diana cervarum bigis insidens.

Ita reddit Buonarrotus satis inperite, certe admodum inconsiderate, eum vetus interpretatio insidens *quadri- iugo currui* recte se habet. Ovidius *Metam.* 15, 656. Aesculapio longam barbam dat et tamen iuvenem vocat v. 642. et *Fast.* 6, 735., notante viro docto in *Observ. Misc. Vol. II.* p. 230. Summo iure in classem hanc refero auctorem Confessionis Fidei, quem Trithemius, 292 Vallinus ex tribus MSS., Fabricius alijque Boëthium hæcenus crediderunt: recte an secus, alias forsani videbo, cum stylus incomtus et barbarus saepe aliaque nimum quantum discrepent ab elegantis et eruditione Boëthii. Hic enim p. 290. edit. Leid. A. 1671. de Ario, Sabellianis et Manichæis locutus addit: *Sed de his hæcenus; suo enim loco ponentur, sicut ordo necessarius postularit.* At toto libello evoluto frustra nihil reperies. Ita p. 293. *Tandem deus Aegyptii regis dominationem despiciens, divisio mari rubro, quod nunquam ante natura ulla cognoverat, suum transduxit exercitum ductore Moyse et Aaron. Postea igitur pro eorum egressione altis Aegyptus plagis vastata est, quum nollet dimittere populum.* Haec manifesto sese evertunt et ridicula sunt: quomodo enim Aegyptus, quum populum demittere nollet, postquam egressus iam ille, plagis vastari potest? Sensus constaret, si legeres *posteaquam pro eorum oppressione etc.* Sed hoc esset secare, non solvere nodam. Quid si historiae sacrae inperitus scriptor Aegyptum plagis percussam post Israëlitarum dimissionem (nam respici ad exercitum in mari rubro submersum vix videtur); quod nos novimus ante accidisse, putaverit? Hoc non adeo mirabitur, qui totum libellum perlegerit, cum huius farinae alia existent luculenta monumenta, ex. gr. p. 294. *Et quum multis annis multas quoque gentes per viam debellassent. Gentes sunt populi.* Ita p. 295. de Iudæis: *ut praedicatio salutaris non iam in una tantum gente, sed orbi terrarum praedicaretur.* Sed tres quatuorve

populos victos ante Iordanis transitum novimus: haene multae gentes? Sequitur: *Descendit itaque ab eo (Davide) per singulas successiones regum stemma, perductumque est usque ad Herodis tempora, qui primus ex gentibus memoratis populis legitur imperasse.* Regium igitur inperium non in captivitate Babylonica 298 expiravit? Fors et aliud latet. Videtur putasse, posteros Davidis continua successione inperium tenuisse. Quam puerilis autem hic error sit, patet vel ex Maccabaeorum principatu, quos e tribu Levi, non Iudae, oriundos fuisse, quicquid alii nugentur, certissimum est. V. vir eruditiss. Georg. Eric. Phaletranus de Ablat. Sceptri Iudaici in Syntagm. var. Diss. rar. Graevii cap. 3. Atque haec loca sufficere possunt. Addam breviter quaedam, quae alii occuparunt. Propertius lib. 1. 1. 1.

*Cynthia prima suis miserum me cepit ocellis,
Contactum nullis ante Cupidinibus.*

et tamen, monente Broekhusio, lib. 3. 13. v. 5. in Lycinna amoris tirocinium se posuisse narrat:

Illam rudes animos per noctes conscia primas

Imbuit, heu nullis capta Lycinna datis.

An primas noctes Poetae forte dedit Lycinna, quamvis prima oculis suis ipsum Cynthia ceperat? Iudicent acutiores. Iustinus lib. 1. cap. 2. §. 9. de Semiramide; *sed et Indiae bellum intulit, quo praeter illam et Alexandrum Magnum nemo intravit: cum tamen lib. 12. cap. 7. Herculis et Bacchi expeditiones longe anteriores memoret, observante acutissimo Tan. Fabro. Sextum Empiricum modo ποτῆμα nullum προσβύτηρον Homeri carminibus existimare se, modo probabile esse alios ante eum poetas et suo tempore fuisse, sed ab eius splendore obscuratos, scribere notat ampl. Cuperus Apoth. Homer. p. 64., quem et de Luciano vide p. 80. in fine. De Strabone v. Modium ad Iustinum lib. 1. cap. 10. §. 5., de Aeliano Iac. Perizonium in erudita praefatione. Cum vero toties optimos scriptores dictorum non satis*

memores fuisse apertum sit, dubito an recte Phalaetranus lib. cit. p. 390. locum Hieronymi ad Sophoniae cap. 1. *Quia semel tropologice exponere coepimus: Visitabit dominus in adventu et passione Salvatoris, i. e. in die hostiae filii sui, super Pontifices et super Sacerdotes populi Iudaici et super domum regiam. Usque enim ad illud tempus perseveraverunt reges Iudae de stirpe Davidis secundum prophetiam Iacob: Non deficiet Princeps etc. Post hostiam enim domini sublatum est regnum de Iudaeis.* resecta, ut loquitur, pannosa glossatoris lacinia a purpura Hieronymiana, legere inbeat p. 409. *reges secundum prophetiam Iacobi post etc.*, quia Hieronymus ad Ierem. cap. 22. dixerat: *Ioachin non successit rex filius, sed fuit in captivitate et Salathiel et Zorobabel; et usque ad Christum nullus regiam obtinuit potestatem. Omnes enim fuerunt captivi, et nullus deinceps de stirpe Davidis in terra Iudae tenuit principatum.* Non raro tamen haec liberiorum flagitia. Dictys Cretensis de B. Troi. lib. 1. p. 8. *Interim paucis post diebus Alexander cum supradictis comitibus venit Helenam secum habens.* Respicit ad p. 4. *Per idem tempus Alexander Phrygius, Priami filius, aliisque ex consanguinitate comitibus, Spartaee in domum Menelai hospitio receptus.* ubi in vulgatis cum Aenea aliisque contra MSS. et hystoriam. Scribendum igitur *Glauco Antenoris*, quem infra comitem huius expeditionis refert poenasque morte luisse, recte monet doct. Iosias Mercerus. Aliquando et inmerito culpatae poëtae, ut Statius a viro erudito in Observ. Misc. Vol. I. p. 339.: sed recte explicatus in nota addita.

CAPUT XVII.

Repetitio vocum invenusta. Contra Perizonium defensus locus Aeliani. Faciem velabant pudore adfecti, in caput summa vestis parte adtracta. Σφέτερος pro εὖς, pro nos, nec non ὑμέτερος. Auctor περί Σολοικίας leviter correctus. Varia in Hesiodo lectio. Φράζεσθαι. Quietis emendatio in Hesiodo reiecta aliaque. "Αγριον οἶδμα. Παφλάζειν verbum ab Hippocrate fictum perperam statuit Weitzius. Fervere, fervor etc. Heinsii emendatio in Tibullo non recepta. Temporum diversitas multis exemplis demonstrata. Aristaenetus ter defensus a correctione Pauwii, Statius a Marklandi, Iustinus a Schefperi, Hyginus a Munckeri emendationibus. Reprehensus Scholiastes. Aequora currere aliaque. Tentatus Ovidius. Defensus Propertii locus contra Marklandum. Aura puellae. Horatius explicatus. Diphthongos αι et οι corripri sequente consona contra Bentleyum et Arnaldum ostenditur. Oraculi apud Eusebium lectio defensa. Tentatus Tryphiodorus. Orphei locus defensus et emendatus. "Αμν mare. Defensus Hesiodi locus, ut et veteris poetae apud Diodorum Siculum, nec non Manethonis contra Arnaldum. Emendatio in Homero confirmata contra Iensium.

191. Ἠιδέων καρτάσιν. Praecedit εὐδέ μοι ἰγγύς ἰασιν ὀμήλικας, repetitione plane auribus ingrata atque invenusta, cui geminam observo apud Aelianum Var. Hist. lib. 2. cap. 4. ὁ Μενάλιππος ἦκεν ἐπὶ τὸν Φάλαριν καὶ ἀμολόγησεν οὐ μόνον κοινωνὸς εἶναι τῷ Χαρίτωνι τῆς βουλῆς, ἀλλὰ καὶ αὐτὸς ἄρξαι τῆς ἐπιβουλῆς, ubi cum in MS. βουλῆς invenisset cl. Perizonius pro ἐπιβουλῆς, hanc vocem expungit. Nollem factum. Ultimum huius versus hemistichium habes et apud Nonnum lib. 4. p. 122. l. 4.

194. Ὡς φαμένη ζοδίην ὑπὸ φάρῃ κρούετς παρείην. Faciem enim velare pudore adfectis in more est. Nonnus lib. 42. p. 1098. l. 22.

Παρθένος ἕστατον ὄμμα φυλασσόμενη Διονύσου
Φάρει μαρμαίρουσαν ἔην ἔκρουσε παρειήν.

Orpheus Argon. v. 1220. de Medea:

296

Ἄνταρ ἐπι Μηδείαν ἐσέδρακεν ὄφθαλμοῖσι
Λιτὴ καλυπτομένην, ἐανῶ δ' ἄμφεσχε παρειᾶς
Ἀλδομένη· χλωρὸν γάρ ὑπὸ στέροισι ἀνάχητο.

Hesiodus in Ἔργοις v. 198.

Λευκοῖσιν φαρέεσσι καλυψαμένω χροῶα καλὸν
Ἀθανάτων μετὰ φύλ' ἴτην, προλιπόντ' ἀνθρώπους,
Ἀλδῶς καὶ Νέμεσις.

Ubi nota primam vocis φάρεος syllabam conripi secus
ac apud Orph. Argon. 963. Homer. Odys. Θ. 84. Mu-
saeum h. l. aliosque. Caput autem prae pudore tegere
volentes summam in illud vestis partem adtrahebant, ut
monuit ampl. Cuperus Apoth. Homer. p. 114.

195. Σφετέροις δ' ἐπεμέμφοτο μύθοις. Nota σφέτερος
pro εὖς usurpatum. Erudite post Casaubonum contra
Grammaticos recte ita dici ostendit doctiss. Spanhemius
ad Callimachum Hymn. in Del. v. 233.

Κεῖνη δ' οὐδέποτε σφετέρης ἐπιλήθεταί ἔδρης.

V. et Stephanus Thes. L. Gr. T. I. p. 1070. Budaeus
Comment. L. Graec. p. 37. Pro noster occurrit σφωί-
τερος apud Nonnum lib. 5. p. 160. l. 15.

Μορφή θηρὸς ἔχει με καὶ ἀνέρος ἦθος ἀέξω.

Ἐρωτῆται ποῦτε θῆρες ἐπιστενάγουσιν ὀλέθρου.

Σφέτερος pro ὑμέτερος occurrit apud Hesiodum in Ἔρ-
γοις v. 2.

Δεῦτε δὴ ἐννέετε σφέτερον πατέρ' ὑμνίουσαι.

297 Quod inter soloecismos circa pronomina commissos refe-
rens auctor περὶ Σολοικίας editus a cel. Valckenaerio p.
201. εἴ τις, inquit, ἐπὶ μὲν τοῦ πρώτου προσώπου λέγον-
τος (scribendum λέγοι τὸ vel λέγοιτο τὸ) ὑμεῖς, ἐπὶ δὲ
δευτέρου προσώπου τάξιεν ἀντωνυμίαν τὴν ἀρμόζουσαν
τρίτῳ προσώπῳ, ὡς παρ' Ἡσιόδῳ.

Δεῦτε Δι' ἐννέετε σφέτερον πατέρ' ὑμνιλοῦσαι.

ἀντὶ τοῦ ὑμέτερον. Notandum hunc locum tibi senten-

tiam H. Stephani, qui solius Eustathii auctoritate compulsum reposuit *Α'*, quamvis ego pons accedam I. G. Graevio Lect. Hesiod. cap. 1. legenti cum omnibus Codd. δη. Adde locum Phavorini: σφετέραις ἀπλωνυμια ἔστι τρίτου προσώπου, ἀντι τοῦ ταῖς ἐκείνων, καὶ ἐκεῖ τίθεται οὕτω. Ἡσιόδος δὲ ἐκεῖ δευτέρου αὐτὸ ἔταξεν ἐν τῷ σφέτερον πατέρα (πατέρ') ὑμνείουσαι, ἀντι τοῦ ὑμέτερον. Idem ibid. σφέτερον πατέρα παρ' Ἡσιόδου κείται ἀντι τοῦ ὑμέτερον. καὶ σφέτερον, ὃ πολλοὶ ἔχουσιν, ἐόν δὲ, ὃ μόνον ἔχει τις. Usum hunc iam notavit Stephanus in Thes. L. Gr. T. I. p. 1071.

197. Φράζετο Scholiastae recte exponitur ἐβουλεύετο, διανοεῖτο. Ita Coluthus de R. H. v. 56. et 60. Tryphiodorus v. 250. et 401.

Ἄλλ' ἤδη μοι φράζεσθαι, τάδε γνώστε πάντες,
Καὶ νεφέλην ἀπόθεαθε * βλαψίφρονος ἄτης.

Variis modis subplere lacunam posses legendo τόσην, vel τέλην, vel casu secundo τόσης et τ., vel potius θοοί. Nonnus lib. 37. p. 954. l. 14. lib. 41. p. 1068. l. 11. Homer. Iliad. Ζ. 3. 470. etc. X. 358. P. 144. E. 411. 480. Ita Graevius in Hesiodo Θεογ. v. 532. legit:

Ταῦτ' ἄρα φραζόμενος τίμα ἀριδείκτον νόον.

Vulgo ἀζόμενος. Quietum falce critica hic grassantem et totum versum tollentem non moror.

201. Παρθένε κ. τ. λ. Colorem duxit e Nonno lib. 4. p. 118. l. 9.

Παρθένε, τί τρομέεις; σὺ μὲν εἰάρι κοῖτοπορήσεις 298
Στοιγνὸν ὕδαρ πλώουσα· σὺν ἱμερόεντι δὲ Κάδμω
Ῥωκεανὸν περιμέτρον ἐγὼ κατὰ χεῖμα περήσω.

Μὴ τρομέεις ἀλὸς οἶδμα βαρῦδρομον.

Prius hemistichium habetur lib. 42. p. 1100. l. 2. Cum sermone autem Leandri, quo fidelissimum Heroni animum et quaevis pro ea ferre paratum promittit, conferri poterit Tibullus lib. 4. 1. 193. Lucanus lib. 1, 367. Cum hoc loco compara et Coluth. v. 288.

Ἦς ἔνεκν τέλημα καὶ οἶδματα τόσσα περήσαι.

Ibid. Ἄγριον οἶδμα. Ita Achilles Tatius lib. 3. p. 165. τὸ δὲ ἄγριον ἱστοροῦτο τοῦ κύματος. Iudas in ep. v. 13. κύματα ἄγρια θαλάσσης ἐπαφρίζοντα τὰς ἐαυτῶν αἰσχύναις. Notavit hunc usum in verbo ἄγριαίνω Iul. Pollux 1. 9. 109. καὶ κύματα κατέψφει, μετέπιπτεν, ἐνέπιπτεν, ἤγριαίνε, φρικώδης ἦν ἡ θάλασσα. Nonnus lib. 6. p. 198. l. 23. dixit:

Ἄπλοος ἀφριόωντι ῥόφ κυμαίνεται αἰθήρ.

204. *Εἰ πνεῖ παφλάζοιτο. Etsi igni ferveat.* Hoc significatu verbum frequenter occurrit apud Nonnum, ut lib. 4. p. 130. l. 7. lib. 6. p. 190. l. 18. lib. 7. p. 102. l. 24. etc. Orpheum Argon. v. 687. Achilles Tatius lib. 3. p. 159. dixit: ἐφόρχει τὸ κύμα, ἐπάφλαξε τὸ πνεῦμα. quemadmodum l. Salmas. p. 588. Alii ἐπάφριξε. Turpissimus autem error est Weitzii ad v. 91. in Comment. Parei ad v. 82. scribentis, παφλάζειν esse verbum fictum ab Hippocrate, qui eo nomine designare voluerat τοὺς πταλοντας καὶ ἐπαναλαμβάνοντας ἐν τῷ διαλέγεσθαι, notante Galeno. Verum est Galenum in Expositione antiquarum dictionum Hippocratis usum huius verbi notare, sed non ut inventi ab Hippocrate, cum iam usurpatum sit Orpheo, nec non Homero Il. N. 798., ut vel ex Stephani Thes. L. Gr. T. IV. p. 163. patet. Eodem autem usu occurrit apud Latinos *fervere*, *fervor*, etc., ut apud Ovid. Her. ep. 18, 26. Virg. Aeneid. 7, 23. Lucan. 5, 234. 6, 67. Stat. 1. Sylv. 3. 29. Boëthium de Cons. Phil. 2. 3. 11. Adde, quae ex Nic. Heinsio notavit Graevius ad Flor. 2. 2. §. 5. *Sed adeo non est exterritus, ut illam ipsam ferventis aestus violentiam pro munere amplecteretur.* quam emendationem Tollius et Begerus, qui in textum invenit, probant. Ego vulgatam lectionem *ruentis* nondum sperno ob locum Virgiliti 11, 625. apud Dukerum. Tibullus Paneg. Messallae v. 72.

*Illum inter geminae nantem confinia mortis
Nec Scyllae saevo conterrui impetus ore,*

Cum canibus rabidas inter freta sorberet undas:
 Sic edidit Broekhusius secutus Heinsium ad Ovid. Am.
 2. 16. 26. Hic tamen Advers. 1. 13. p. 142. magis pro-
 bat *ferveret*. Mihi seorsus videtur. Quamvis enim *fer-
 vere* hoc significatu occurrere recte ibi doceat vir acu-
 tiss., diversissima tamen sunt *unda*, *fretum fervet* et
Scylla fervet undas, cuius verbi activo significatu po-
 siti exemplum desidero. Idem vir erud. Senecæ Thyest.
 7, 68. *fervens ahenum* reddidit Advers. 1. 4. p. 43.

Ibid. Ἔσεται et παφλάζοιτο diversis temporibus a
 Poëta hic posita observari velim, cuius rei quamvis non
 adeo raræ quaedam, quæ notavi, exempla in medium
 adtulisse operæ erit, quia nec ab his locis unguis suos
 abstinere norunt nonnulli. Ita Herodotus lib. 1. cap. 1.
 Περσεῶν μὲν νυν οἱ λόγιοι Φοίνικας φασὶ γενέσθαι τῆς
 διαφορῆς αἰτίους. τούτους γὰρ — ἐπιθίσθαι — ἰσακινύ-
 εσθαι — διατίθεσθαι — ἔλθειν — ὠνέσθαι. Ita cap. 4.
 cap. 22. aliisque locis. Achilles Tatius lib. 1. p. 145. ὁ 300.
 δὲ Ἰακὸς ἑύμη θεῶν ἐκτρέπεται τῆς λεωφόρον καὶ ἐς ἄλην
 ἐπήδησεν καὶ εὐθύς τὸν ἄθλιον Χαριάλτα περιφόρησεν
 δένδρῳ. Matthæus cap. 26. v. 26. Ἐσθιόντων δὲ αὐτῶν
 λαβὼν ὁ Ἰησοῦς τὸν ἄρτον καὶ εὐλογήσας ἔκλασεν καὶ ἔδι-
 δου τοῖς μαθηταῖς καὶ εἶπε. Homerus Iliad. 5. 179.

Ἔξυσ' ἀσκήσασα, τίθει δ' ἐνὶ δαίδαλα πολλά.

Sequitur:

Χρυσείης δ' ἐνετῆσι κατὰ στήθος πέρσονᾶτο.

Ζώσατο δὲ ζώνην ἑκατὸν θυράνοις ἀραρυίαν.

Neque in diversa abeunt Latini: Valerius Flaccus 2, 110.

Laeta mari tum signa refert plenasque movebat

Armentis nuribusque rates, it barbara vestis

Et torques insigne loci.

Ita et lib. 2, 7.

Templaque Tisæae mergunt obliqua Dianæ,

Iam Sciathos subsedit aquis, iam longa recessit

Sepias, attollit tondentes pabula Magnes

Campus equos.

Ibi Pius monet quosdam legere *recedit*, sed recte obiicit Burmannus tum quoque legendum *subsedit*. Claudianus de R. P. 8, 896.

*Compresso mons igne tonat claususque laborat
Mulciber. Obducti nequeunt haerere vapores.
Coniferi micuere apices: crevitque favillis
Aetna novis: stridunt admisso sulfure rami.*

Vid. et 2, 173, et 322.

301

*Reginam exsto cinserunt agmine matres,
Elysiae teneroque levant sermone timores,
Et sparsos religant crinea et vultibus addunt
Flammae sollicitum praevelatura pudorem.*

Adde Carmen quod exstat apud Fulgent. Myth. 1. p. 23. Bosweytham v. 3. p. 711. v. 661. p. 723. v. 665, et 785. Facile igitur vel me tacente quivis videt, quid tribendum sit violentiis illis et absonis correctionibus Io. Corn. de Pauw, qui satis pro inperio, ubi simile quid in Aristaceto deprehendit, ocyus eiectum it pessimo sane instituto. Sic lib. 1. ep. 9. p. 56. pro ἡ δὲ ὄσπερ ἀλοῦσα λαθραῖα στόματι προσάγει τὴν χεῖρα καὶ τοὺς ἐαυτῆς περιλήκει δακτύλους malit προσῆγε vel περιλήκει, cum ἐπελήκει satis rectum sit. Epist. 10. p. 58. pro καὶ τοῖς ὄμμασι χάρτιες οὐ κρεῖς καθ' Ἡσίοδον, ἀλλὰ δεκάδων περιχορέσει δεκάς scribendum iubet περιχορέσει, credo quia sequitur ἐκόσμων. Sed et praecesserat τὴν μὲν ἀπασὶ τοῖς ἐαυτῆς φιλατιμῶς κεικόσμεν Ἀφροδίτη. Mox pro τὸν δὲ νόον ἐκόσμων ὀφθαλμοὶ — καὶ φύσιν ἐρεθῆος εὐανδρῆς ἐπιτρέχον ταῖς παρειαῖς μανυλτ ἐπέτροχεν. Sed nonne admitti posset ellipsis verbi substantivi? Dubito quoque, an servari non possit vulgata Statii lectio lib. 2. Sylv. 7. 77.

*Et qui per freta duxit Argonautas:
Et qui corpora prima transfigurat.*

ubi vir eruditus Ier. Marklandus legit *ducit*. Id certissime scio, labi Schefferum, cum in Iustino lib. 1. cap. 4. §. 4. pro *Cambysi, mediocri viro, in matrimonium*

*tradidit legit cum: Angl. Cod. tradit, quia ita loqui
amant Historici et sequitur paullo post tradit: quae ra-
tio quam sit incerta, nemo non perspicit. Quid? eodem
capite §. 7. sequitur Pastori regii pecoris puerum ex-
ponendum tradidit, cum praecessit infans datur occi- 302
dendus Harpago. Quid vero disertius loco cap. 6. §. 8.?
Astyages meriti sui in Harpagum oblitus summam
belli eidem committit: qui exercitum acceptum sta-
tuit. Cyro per deditiōnem tradidit regisque crudelita-
tem perfidiae defectionis ulciscitur. Minus etiam ne-
cessaria emendatio Munckeri in Hygino cap. 8. Antio-
pam vinctam abduxit in Citheronem: parit geminos
et reliquit. ubi legit: relinquit.*

205. *Μετανεύμενος εὐνήν. adiens cubile recte reddi-
tur, sed a Scholiasta ἐνευφραυνόμενος, quod nihil huc
facit.*

208. *Νήτορας Ἐλλάσποντον. Imitati hunc loquendi
morem Latini, ut Virgilius Aeneid. 5, 235.*

*Di, quibus imperium est pelagi, quorum ae-
quora curro.*

Ovidius Amor. 3. 6. 29.

*Quid? non Alpheon diversas currere terras
Virginis Arcadiae certus adegit amor?*

Ita legendum forte emendatione, ut videtur, certiori,
certe faciliori, illa, quam dedit Marklandus ad Stat. 4.
Syl. 3. 20. *diversas quaerere terras ex sensu et Virgil.
Aen. 3, 4., ut ait. Tueri tamen vulgatam lectionem
posses loco Ovidii Heroid. 18, 6.*

Currere me nota nec patiantur aqua.

Qualia loca sunt plurima. *iter gradientis dixit Hyginus fab.
38. iter gradientes cogebat, ut secum arborem pinum
ad terram flecterent ubi plura dabit Munckerus, ut et
Burmannus ad Valer. Fl. 4, 689.*

*Contra omnes validis tenui discrimine remis
Pergere iter.*

Nec non elegantissimus Broekhusius ad Propert. 2. 21.
21.

908 *Ino etiam prima terras aetate vagata est.*

Qui et redire iter dixit lib. 2. 20. 73.

*Si modo clamantis revocaverit aura puellae,
Concessum nulla lege redibit iter.*

Nollem hic acutissimus Marklandus pro *revocaverit aura p.* ad Stat. 5. Sylv. 3. 59. repositum ivisset *revocarint ora*, cum ista lectio minus venusta prae altera merito sordeat. Quid voluerit vates politissimus, nemo melius explicabit suavissimo Secundo Basio XIII.

*Cum tu suaviolum educens pulmonis ab imo
Afflasti siccis irriguum labiis:
Suaviolum, Stygia quod me de valle reduxit
Et iussit vacua currere nave senem.*

et mox:

*Pars animae, mea vita, tuae hoc in corpore vivit,
Et dilapsuros sustinet articulos;
Quae tamen impatiens in pristina iura reverti
Saepe per arcanas nititur aegra vias:
Ac, ni dilecta per te foveatur ab aura,
Iam collabentes deserit articulos.*

Ita Basio XVI.

*et vitam tibi longi
Reddam afflamine basii.*

Ita Euhemerus apud Aristaen. lib. 1. ep. 12. p. 82. το
ἡδὺ ἄσδρα puellae suae laudat. Hinc intelligendum puto
Horat. Carm. 2. 8. 21.

*Te suis matres metuunt iuvenis,
Te senes parci miseraeque nuper
Virgines nuptae, tua ne retardet
Aura maritos.*

304 Ridiculus est Acro, dum notat: *aut facilitas, qua in
amorem trahuntur: aut unguentorum odor, ut ipse
superius: Aurae fallacis. nec non Servius ad Virgil.
Aeneid. 6, 204. splendorem interpretatus.*

218. Ὀφομαι δύντα Βοώτην. Sententiam meam de hoc loco in notis supra satis exposui: nunc promissi memor facile vulgatam lectionem potuisse servari, si tantum correptio diphthongi *αι* sequente consona obsisteret, ostendere conabor. Post Casaubonum in *Lection. Theocr.* cap. 18. p. 275., Salmasium aliosque prae caeteris cl. Iensium *Lection. Lucian.* lib. 2. cap. 6. animose hanc causam egisse contra dissentientem Rich. Bentleyum ad *Callim. H.* in *Iov.* v. 87., huius tamen sententiae contra Iensium acerrimum vindicem extitisse Georg. Arnaldum *Anim. Crit.* cap. 6. p. 29. et seqq. quis nescit? Nondum tamen meum adsensum eruditissimi viri sententiam inpetrare posse non diffiteor, cum in animum inducere vix possim, ut credam, omnia ista veterum loca hoc mendo laborare, in quibus correptio ista diphthongi *αι* et *οι* obtinet. Praeter enim tot loca ab aliis congesta pauca haec habe, in quorum nonnullis vix emendationi locus relictus ullus. Ita Theocritus *Idyll.* 22. v. 178.

ἀτὰρ ἄλλοι πάντας εὐφρανέουσιν ἑταίρους,
Νομφιοὶ ἀντὶ νεκρῶν, ὑμεναίωσούσι καὶ κούρας.

Orpheus *Argon.* v. 1313.

Ἄλκινοος μὲν ὅ' ὧκ' ἐπετέλλετο κηρύκεσσι
Κούρην ἀμφήριστον ἄγειν ἀπὸ νηὸς Ἰσθμυῆς,
Πατρὶ δ' ἐῶ τίσεσθαι δίκην ἀλιτημοσυνάων.

V. 834.

Οὐδέ τοι δὴ νῶννομοι ἐμοὶ ἐρήρηες ἑταῖροι.

V. 546.

Δοῦναι ὑποχθονλοῖσι καὶ δάκρυα λειβόμεν ὄσσαν. 305

Idem *Herculis Suffimine* pag. 110.

Παγκρατὲς ἦτορ ἔχων, κάρτος μετὰ τόξα, καὶ μάντι.

Oraculum apud Eusebium *Praepar. Evang.* lib. 3. cap. 35.

Ἄλλὰ καὶ Μηθύμνης ναῖταις πολὺ λάϊον ἔσται
Φαλληγὸν τιμῶσι Διωνύσοιο κάρηνον.

Aliud *Lycurgo* datum cap. 28.

Καὶ τὴν (ὁδὸν) μὲν διὰ θ' ἀνδροσύνης ἱερῆς θ'
ὁμονοίας

Ἔστι περᾶν, ἣν δὴ λαοῖς ἠγεῖσθαι κέλευθον.

Mala Vigerus in margine posuit dei: rectius p. 20. δὴ
retineri posse cesset, ut infinitivus sit pro imperativo,
ut saepe in legibus et oraculis, ex, gr. apud Herodotum
1, 55.

Καὶ τότε, Λυδὲ ποδαβρῆ, πολυνηφίδα παρ' Ἐρμον
Φεῖγειν μηδὲ μένειν μηδ' αἰδεῖσθαι κακῶς εἶναι.

Coluthus de R. H. v. 206.

Τόφρα καὶ Λαοδάνιον καὶ Τρωίῳν οὐδὲς ἀμείψας.

V. 260.

Ἰῆνε, πόθεν ταλέθεις; ἱερικὸν γένος εἰπὲ καὶ κάτην.
πῶν τε. Thryphiodorus de Excidio Ilii v. 438.

Ἀφραδίη τε βέβυστο μεσημοσύνη τε καὶ μῆνη

Πᾶσα πόλις.

Verum an sanus hic locus sit dubito: quid enim est
sepeliri Troiam praetextu? An καμοῦσα? Urbs, cum
caperetur, erat fessa et somno vinoque *sepulta*. Fateor
306 quidem horum aliquibus locis facilem admodum medi-
cinam praestari posse, verum omnibus non nisi duris-
simam, imo forte nullam v. gr. priori et posteriori Or-
phei loco, ut et ultimo Oraculo. Quod cum certissi-
mum sit, vera viam necessario sequi debet et reliqua
loca intacta praetermittenda, quia et maior pars loco-
rum a Bentley et Arnaldo sollicitatorum pristinae inte-
gritati vindicanda. Ex, gr. Orphei Suffimiae Parcarum
p. 156.

Ἄλλὰ μοι νυκτέραι μαλακόφρονες, ἠκρόθυμοι,

Ἄτροπε καὶ Δάχεσι, Κλωθῶ, μόλετ' εὐκατέραιαι.

quis ferat inmanem Bentley emendationem legentis εὐ-
καταίαι, praecipue cum illud convenientissimum Parcis
epitheton recte monuerit Ienius p. 171.? Tolerabilior
esset altera coniectura *νυ νυκτέραιαι*, sed minus necessa-
ria. Neque violentam illam correctionem plane conco-
quere potuit Arnaldus, leviori mutatione legens Ἄλλ'

ai v.: cui tamen adsensum dare nequeo, cum probe sciam in nullo Suffimine articulum isto modo intrudi, emendatio autem tantum nixa fundamento lubrico, ut ostendunt loca ex Orpheo adlata, apud quem ideo quoque fere inducor, ut credam loco vexatissimo Argon. v. 728. legendum:

αὐτὰρ οἱ τοῖς γῆ

Τύμβους χεῶμενοι πολὺν ἐπενεισάμεθ' ἄλμην.

quemadmodum docte coniecit Iensius conlatis coniecturis Casauboni et Eschenbachii feliciter usus. ἄλμην et ipse conieceram, quae vox pro *mari* occurrit v. 688. apud Achillem Tat. 3. p. 163. Musaeum v. 828. Nonnum lib. 2. p. 66. l. 8. lib. 5. p. 150. l. 13. etc. et ostenderem contra Bentleium, nisi praeripuisset Iensius, qui latius et docte omnia deduxit. Miror vero Arnaldum p. 30. probare Iensii emendationem, cum tamen, in quo ~~caso rei~~ vertitur, Casauboni in primis huic placeat emendatio, qui legit *oi*. Hesiodus in Theogon. v. 48. 307

Ἀρχόμεναι τ' ὑμνεῦσι θεαὶ λήγουσαι τ' αἰοιδῆς.

Infelices istorum conatus, qui *λήγουσαι* huc intrudebant, docte retudit Iensius, adstipulante merito elegantissimo Arnaldo, qui alia via instituens syncphonesiam in ultima voce admittit non satis probabilem. Nonne enim summo iure viro eruditissimo, quod ipse p. 35. obiecerat, versus tales, quibus *ai* et *oi* conripiuntur, *semper omni carere modulo*, regerere hic liceret? Id aurium certe iudicium flagitare patem. Fors et in Apollonii Rhodii loco lib. 1, 942. negligenda syncphonesis, quamvis hac de re litigare nolle. Certius scio, locum vetusti poetae apud Diodorum Siculum lib. 3. cap. 66.

Οἱ μὲν γὰρ Δρακίνας σὲ, οἱ δ' Ἰκάροϋ ἡμετέσση

Φασίν, οἱ δ' ἐν Νάξῳ, δῖον γένος Εὐραφῶτα.

ab Arnaldo expungente, versu secundo δ' post *oi* inmerito tentatum esse, cum illud δ' necessario heic loci adesse, non vero a nasuto quodam insultum, existi-

mem. Certe partes viri celeberrimi fuissent exemplis dicta firmare: quod donec fiat, nihil movendum persuasissimus ero. Tandem in Manethone lib. 2. v. 115. dum pro

Αὐτῶν τε κτῆσιν μινύθει καὶ πατρῷον οἶκον.

legendum *πατρῶον οἶκον* pronunciat Arnaldus, in eo manifeste labitur, cum talem pedem versus respuit. Si, quod nondum largior, locus corruptus, non adeo magna mutatione restituere *πάτριον* proclive esset; atque ita voluisse eruditissimum iuvenem libenter putarem, nisi verba contrarium indicare viderentur. Neque enim
 308 synecphonesin hic ipsum admittere credibile, cum ne verbum monet. Quid quod et versus ita non satis bellus exurgit? Plura non addo: singula enim loca a Iensio producta, ab Arnaldo vero emendata referre nihil adtinet, quia, cum tot exemplis exceptione maioribus *αὐ* et *οι* conripi posse constet, neque vix nisi emendationibus minus necessariis, saepe et pravis et nimis coactis iis locis mederi noverint Critici, raro autem admodum in longius a vulgata lectione recedentes mutationes conspirent Codices MSS. neque quicquam praeterea culpe tur in vulgata lectione, parvo admodum negotio refutari, imo sponte fere corruere istorum emendationes aequi rerum arbitri non aegre concedent. Modus tamen adhibendus, neque enim id de omnibus emendationibus Bentleii et Arnaldi acceptum vellem, quippe a quibus loca nonnulla docte et feliciter emaculata lubentissimo animo concedam, cuius rei specimen est in Homeri loco Odyss. H. 131.

Πρὸς δόμον ὑψηλόν, ὅθεν ὑδρεύονται πολῖται.

ubi Bentleius legit *ὑδρεύοντο*, quia et ita alio loco ipse poeta, et Scholia hanc lectionem habere notat Arnaldus. Nihil certius. Iensius tamen p. 171. putat Homerum merito rogari posse, *num antea fuisset ille alterius istius fontis usus, sed tum, cum describeret istum fontem, esse desiisset*: quas ineptas tricas esse quis

non videt? Solent enim poëtae in talibus semper fere uti tempore imperfecto, ex. gr. Homerus *Odyss. E.* v. 68.

www.libtool.com.cn

Ἡ δ' αὐτοῦ τετάνυστο περὶ σπείλους γλαφυροῖο
Ἥμερῃς ἠβώωσα, τεθῆλει δὲ σταφυλῆσι.
Κοῆναι δ' ἐξείης πύργους ῥέον ὕδατι λευκῶ.

P. 205.

καὶ ἐπὶ κοῆνην ἀφίκοντο 809

Τυκτῆν, καλλίροον, ὄθεν ὕδρευόντο πόλιται.

Vid. et Theocritum *Idyll. 22, 39.*

C A P U T XVIII.

Coniunctionem modos diversos coniungere pluribus exemplis docetur. Defensus Hyginus. Horatius contra Withofium semel, Staius contra Marklandum bis adsertus, semel leviter forte emaculatus. Defensus Guntherus. Emendatus Boëthius. Defensi Fulgentius et Florus. Territare fines. Loca pro incolis ponuntur. Reprehensus Virgilius. Casus diversi recte coniunguntur. Antiqua Ovidii lectio eruta, reiecto Mario. Difficilis Musaei locus contra Kromaieri sententiam expositus. Ἀνείν παννυχίδας ὕμεναίων. Hero et Leander primas nuptias in templo Veneris non fecerunt. Ἀνείν μητρην. Virginitatem non inlibate servatam ipsa Venus puniebat.

215. Πατρίδος ἀντιπόροιο ποτὶ γλυκὴν ὄρμον ἰκολομένην. Praecessit v. 212.

Ἔσδομαι ὀλκὰς Ἐρωτος.

Ut adeo observare hic liceat coniunctionis modorum diversorum inlustre exemplum, cuius rei ex utriusque linguae auctoribus exempla nonnulla adponere, quia docti etiam ad haec offendunt, operae erit. Siq̄ igitur Orpheus Argon. v. 767.

Ἡὲ γ' ἐπ' Ἀλήταρ μόλη δόμον οἶος ἀπ' ἄλλων,

Μειλιχίοις στέρξῃ τε παραιφάμενος ἐπέεσδιν,
 Ἡὲ μεθ' ἠρώεσσι καὶ ἐς μόθον αὐτίκα λεύσοι.

Herodotus lib. 1. cap. 53. ἐνετέλλετο ὁ Κροῖσος ἐπιρω-
 τῶν τὰ χρηστήρια, εἰ στρατεύηται ἐπὶ Πέρσας Κροῖσος καὶ
 εἴ τινα στρατὸν ἀνδρῶν προσθέοιτο φίλον. Ita hoc loco
 310 et paulo post edidit doct. Iac. Gronovius p. 811. pro
 προσθέηται. Optime. Iosephus Antiq. Iud. 1. 19. §. 3.
 καὶ εὐχὴν ποιῆται θύσειν ἐπ' αὐτῶν, εἰ κτησάμενος βίον
 ἀπαθῆς ἐπανοί, καὶ τῷ θεῷ δακτύλῳ τῶν πεπορισμένων
 ποιήσεται, οὕτως αὐθις ἀφικόμενος. Achilles Tatius lib.
 1. pag. 33. ἐγὼ δὲ πρὸς τὸν Κλεωνα καταλέγω μου τὸ
 δράμα πῶς ἐγένετο, πῶς πάθοιμι, πῶς ἴδοιμι. Vid. lib.
 7. p. 425. lib. 2. p. 143. Ita lib. 1. p. 35. τί λέγω; τί
 ποιῶ; πῶς ἂν τύχοιμι τῆς ἐρωμένης; supra ipse Musaeus
 v. 204.

Εἰ πυρὶ παφλάζοιτο καὶ ἄπλοον ἔσεται ὕδωρ.

Nec rarius Latinis coniunctio neglecta. Propertius 3.
 3. 47.

*Tum mihi naturae libeat perdiscere mores,
 Quis deus hanc mundi temporet arte domum:
 Qua venit exoriens, qua deficit: unde coactis
 Cornibus in plenum menstrua Luna redit:
 Unde salo superant venti: quid flamine captet
 Eurus, et in nubes unde perennis aqua:
 Si ventura dies, mundi quae subruat arces:
 Purpureus pluvias cur bibit arcus aquas:
 Aut cur Perrhaebi tremuere cacumina Pindi,
 Solis et atratis luxerit orbis equis etc.*

Virgilius Ciri v. 47.

*Impia prodigiis ut quondam exterruit amplis
 Scylla, novosque avium sublimis in aëre coetus
 Viderit, et tenui conscendens sidera penna
 Coeruleis sua tecta supervolitaverit alis.*

v. 310.

*Tum, mea alumna, tui cum spes integra ma-
 neret,*

Et vox ista meas nondum violaverat aures.

Adde notatu dignissimum locum Culic. v. 57. et seqq.

Georg. lib. 1. v. 155.

Quod nisi et assiduis terram insectabere rastris, 311

Et sonitu terrebis aves, et ruris opaci

*Falce premes umbras, votisque vocaveris im-
brem.*

Claudianus de R. P. lib. 1. 25.

Vos mihi sacrarum penetralia pandite rerum

Et vestri secreta poli, qua lampade Ditem

Flexit Amor, quo ducta ferox Proserpina cantu

Possedit dotale Chaos, quantasque per oras

Sollicito genetrix erraverit anxia cursu;

Unde datae populis leges et glande relicta

Cesserit inventis Dodonia quercus aristas.

Vid. et auctor prologi lib. 27. Trogi Pompeii, omnino

Sidonius Carm. XI. 75. et seqq. Multus est in his Hygi-

nus. Ita fab. 148. *Id Sol cum Vulcano nunciasset, ille*

eos nudos cubantes vidit, deos omnes convocavit. pro

vidisset. Ibi confer Munckerum, ut et Dissertationem

egregiam Hygino præfixam pag. 5., ubi inter alia hoc

argumento striblinem scriptoris ostendit, qui tamen

hic mea quidem sententia tot optimorum scriptorum

exemplis non difficulter excusari poterit, quamvis bar-

baro scriptori nullo caeteroquin modo patrocinari coner.

Non tamen necesse, ut locum citatum ita capias, cum

possis longe commodius copulae defectum statuere post

vidit, non vero post nunciasset, quod Munckerus cum

Scheffero vult, quorum hic que intrudit sinistra libera-

litate. Sic Fulgentius Myth. lib. 2. cap. 1. Freculphus

in Carm. Hexam. ad Elisacharum v. 15.

Quas dederint clades populis civilia bella,

Triverit externas gentes infanda cupido,

Quos casus tribuit regnis improvida cura.

Post tot exempla mirari subit eruditissimum Withofium 312

in Specim. Gunth. p. 55. in Horatio Carm. lib. 1. Od. 8.

Lydia, dic, per omnes

Te deos oro, Sybarin cur properes amando

Perdere; cur apricum

Oderit campum patiens pulveris atque solis;

Cur neque militares

Inter aequales equitat, Gallica nec lupatis

Temperat ora frenis.

versu 4. pro *Oderit* emendare *Deserit*, quod acutum quidem, sed minime hic necessarium, praecipue cum ipse Horatius lib. 4. 10. 1. haec spreverit:

*O crudelis adhuc et Veneris muneribus potens,
Inesperata tuae cum veniet pluma superbiae,
Et quae nunc humeris involitant, deciderint co-
mae.*

Priscianns *oderit* pro indicativo habens risune an lacrimis dignus, haereo. Dubito, an non defendi hinc possit vulgata Statii lectio lib. 4. Sylv. 1. v. 23.

*Aspicias, ut templis alius nitor, altius aris
Ignis, et ipsa meae tepeant tibi sidera brumae.
Moribus atque tuis gaudent turmaeque tribusque
Purpureique patres, lucemque a consule ducit
Omnis honor.*

ubi eruditissimus Marklandus emendat *Fascibus ecce tuis*, mutatione sane enormi, cum, si post *brumae* vulgatam distinctionem tollas, omnia cohaerebunt. Quod obiicit *atque* neminem ita posuisse, nec adfirmare nec negare ausim, sed, si vel verum, facilius pateret emendatio *inque tuis gaudent*. Sic verbo *laetari* usum 813 esse Ciceronem vel Lexica docent; permutari autem voces patet ex lib. 5. 1. 140.

aeternae modo qui sacraria genti

Condidit inque alio posuit sua sidera caelo.

ubi Codex Roman. *atque*. Altera obiectio est, *moribus* hic locum non esse, cum per totam Eclogam agat non de vita privata aut censoris officio, sed consulatu. Sed

et mores ducum principumque memorari quis nescit?
Ita Claudianus in 1. Cons. Stil. lib. 1. 167.

Scilicet in vulgus manant exempla regentum,

Utque ducum lituos, sic mores castra sequuntur.

Quidni et consulis? Quidni adeo mores memorantur, quod consulatum optime gesserat semper? quod pacem composuerat, ut liquet e v. 13.? quod tandem votis curiae respondens et victus lacrimis receperat consulatum, ut patet e v. 9. et v. 34.? Quidni, etiamsi toto carmine, quod breve est, de consulatu agit, hic verbum de moribus facere posset? Quidni Marklando regerere possem, Poëtam in carmine extemporaneo omnia tam accurate non disposuisse, praecipue cum ipse vir cel. tam turpem sui oblivionem in verbis paulo post sequentibus ei inpingat? Nihil etiam forsitan mutandum lib. 4. Sylv. 4. 56.

At tu si longi cursum dabit Atropos nevi,

(Detque precor!) Latius ducis sic numina pergant etc.

Forsitan Ausonias ibis frenare cohortes.

ubi Marklandus contra Codices legit *si numina pergant*, quod non necesse; ut nec emendatione Rittershusii probata Withofio Specim. Gunth. p. 70. in Gunthero Ligur. 3. 429.

Si te cura meo tangat, si gratia fratris

314

Ulla movet.

ubi legunt *tangit*, opus est, quamvis in minutis hisce quemque suo iudicio frui facile patiar. Hinc apud Boëthium de Cons. Philos. 4; 6. pro *Hoc tantum perspexisse sufficiat*, quod naturarum omnium proditor deus idem ad bonum dirigens cuncta disponit, dumquæ ea, quæ protulit, in sui similitudinem retinere festinat, malum omne de reipublicae suae terminis per fatalis seriem necessitatis eliminat, legerem libenter eliminat cum MS. Rittersh. et edit. Norimb. apud Sitzmannum, nec non MS. Putschii et C. D'O., quamvis et in hoc dis-

ponat, minus recte. Alibi lib. 8. cap. 8. *Quid enim? pecuniamne congregare conaberis? Sed eripies habenti. Dignitatibus fulgere velis? Danti supplicabis, et qui praeire caeteros honore cupis, poscendi humilitate vilesces. Potentiamne desideras? Subiectorum invidiis obnoxia periculis subiacebis. Gloriam petis? (petas MS.) Sed per aspeta quaeque distractus securus esse desistis. Voluptariam vitam degas? Sed quis non spernat etc.* Miror quoque in Fulgentii Myth. 3, 6. p. 116. pro *Sed quia haec saturantius Apuleius pene duorum continentia librorum tantam falsitatum congeciem enarraverit et Aristophontes Athenaeus in tibris, qui Dysarestia nuncupantur, hanc fabulam enormi verborum circuitu cupientibus prodidit, quod defendunt 6 edd. et Beroald., Munckerum probare Cod. Leid. scripturam, quae habet enarravit, corrupte procul dubio per emissam lineolam vocibus superponi solitam.* Miror etiam, re hac non percepta, turbatum in Flor. 2. 15, §. 3. *sed huius causa belli, quod contra foederis legem adversus Numidas quidem semel parasset classem et exercitum, frequens autem Massinisea fines territabat.* Sed recte vulgatam lectionem

315 Terentii auctoritate titus doct. Dukenus, contra Tullium *attractaret* legentem aliosque; inmerito vero de phrasi *territare fines* dubitavit. Ita enim Statius lib. 4. Sylv. 6. 99.

*Hic tibi sollemni memorabit carmine, quantis
Iliacas Geticasque domos, quantisque nivalem
Stymphalon, quantusque iugis Erymanthon aquo-
sis*

*Terrueris, quam te pecoris possessor Iberi,
Quem tulerit sacrae Mareoticus arbiter arae.*

Virgilius Aeneid. lib. 6, 802.

*Nec vero Alcides tantum telluris obivit,
Fixerit acripedem bervam licet aut Erymanthi
Bacarit nemora et Lernam tremefecerit arae.*

ubi tamen potius *Lerna* pro hydra Lernam incolente ponitur, quod et Servius animadvertit: *Pro Hydra paludem ipsam posuit*. Non raro enim ipsa loca ponuntur pro hominibus, bestiis etc. ea habitantibus. Mirari vero maximo subit opere, cel. Marklandum, qui in Virgilio erroribus aquila acutius cernit, cum in notis ad Statium emendationem licet malam, de quo alibi, tentet, nihil in verbis his Poëtae animadvertisse, cum tamen, salva reverentia, qua summum vatem veneror, sententia hic surgat non nimis egregia. Augustum enim Caesarem laudaturus ob victorias, quas adeptus, cum vitricia signa per orbem circumtulisset et imperium protulisset super Garamantas et Indos aliasque gentes dissitas, comparationem instituit cum Hercule, quem ipso minorem facit, quia tot regiones non obivit, Arcadiam scilicet solam, in qua haec omnia contigerunt. An praeter Arcadiam nulla loca invisit Hercules? Id nemo, sat scio, dicet, cum ipse Geryonis extincti meminit lib. 7, 652. lib. 8, 202. Caeque eodem loco, cum decantatissimam Argonautarum in Colchos expeditionem, cuius ipse pars magna fuit, cum iter in Afri- 816 cam nemo ignorat. Quisquamne igitur adeo plumbeus, ut negare possit, comparationem multo fuisse augustiorem, elegantio rem et doctiorem, si scripsisset: Alcides tantum telluris non obivit ac Augustus, licet peragraverit totum, qua patet, fere orbem, Hispaniam, Africam, Italiã, Arcadiam, Colchosque iverit etc. Sed in viam. Coniunguntur et casus diversi non raro a scriptoribus. Orpheus Argon. v. 115.

Παίδεσιν ἠδὲ τοκεῦσιν ἐπὶ φρεσὶν ἠδὲ νόοιο.

Boëthius de Cons. Philos. 3. 8. v. XI.

Quae gemmis niveis unda feracior,

Vel quae rubentis purpurae.

Qui locus pulcherrime tuetur coniecturam nostram vel potius antiquam lectionem in Ovidio Amor. lib. 2. 16. 8.

Terra ferax Cereris multoque feracior uvivis.

Quam cum ineptam varietatem vocat Marius, nugatorum coryphaeum facile se ostendit et glandem vesci frugibus relictis aduetum. Quam venusta, quaeso, lectio *Cerere* — *uvis*, quae tamen Gryphio et Bersmanno quoque probare se potuit? Hodie edunt:

Terra ferax Cereris multoque feracior uvas.

Si ex libris melioribus, non improbo: sed monere tanti fuisset. Ita tamen *uvae* fere tertium casum putarem. Idem Boëthius 1, 1. *adstitisse mihi supra verticem visa est mulier reverendi admodum vultus, oculis ardentibus et ultra communem hominum valentiam perspicacibus, colore vivido atque inexhausti vigoris.* Avienus Progn. P. 119.

317 *Nimborum expertes et tempestatibus atris.*

Vid. vir doctus in Observ. Misc. Vol. I. p. 277. Quod Vossius ad locum Boëthii subintelligi *cum oculis* excipit de Construct. cap. 67., parum me moratur. Tu vide Perizon. ad Sanct. Minerv. lib. 3. cap. 14. p. 479., ubi exempla pauca dat.

225. *Πάννυχίδας δ' ἀνύσαντες κ. τ. λ.* Scinduntur hic in partes Interpretes, quorum sententias hic referam. Kromaierns relictis aliis putat haec verba intelligenda de primo Leandri cum Herone concubitu, idque ipsa verba docere. Amplecterer, nisi vehementer obstare putarem, ut iam olim recte animadvertit Pareus, quod Poëta demum v. 272. canat:

ὁ δ' ἀντίκα λύσατο μίτραν.

Quae verba de primo concubitu omnino intelligenda docet locutionis usus apud omnes fere scriptores usitatus de puellis virginitatem amittentibus, non vero, quod scio, de alio concubitu cum virum iam passa. Homerus Odys. XI. v. 244. de Tyro a Neptuno compressa, quem locum respicit auctor Vitae Homeri pag. 296. *Ἀπὸ δὲ τοῦ προηγουμένου τὸ ἀκόλουθον.*

Ἄνθε δὲ παρθελίην ζώνη.

Ἀκολουθεῖ γὰρ τούτῳ τὸ διεκόρευσεν. Sic alii plures. Si

vero Musaei verba de zona soluta non capienda, sed Veneris valido nodo perrupto, quod tamen minime censeo cum viro docto apud Krommaierum, qui ipse nihil reponit isti explanationi, satis valide hanc sententiam evertunt, quae latius deducere non est animus. Praeterea incredibile Poëtam tanto apparatus ad describendas nuptias hasce uti voluisse, quantum ab his fere versibus ad v. 282. instruxit, si iam eas fecissent in templo 318 Veneris, quo, si non omnes, magnam tamen sequentium versuum partem commodissime transferre ipsi integrum erat. Nec id cadere videtur in Musaeum, ut in tantas angustias se coniiceret, unde pedem tuto referre operis lex vetabat; modo enim unum hunc versum omisisset, praecedentia sequentibus firmiter cohaerent, si scripsisset:

Ἀλλήλων δ' ἀέκοντες κ. τ. λ.

Quid? Ovidius, cui pleraque debet noster, ut vel hic conferenti descriptionem itineris prima nocte instituti apud illum et nuptiarum apud hunc patebit, videtur diserte confirmare v. 272. primum concubitum initum significari. Ita enim Leander ep. 18, 53.

*Interea dum cuncta negant ventique fretumque,
Mente agito furti tempora prima mei.*

Nox erat incipiens (namque est meminisse voluptas),

Cum foribus patriis egrediebar amans.

Hinc totum iter refert et de concubitu tandem v. 105. addit:

Caetera nox et nos et turris conscia novit,

Quodque mihi lumen per vada monstrat iter.

Nec magis illius numerari gaudia noctis,

Hellespontiacy quam maris unda potest.

Anne credibile laetitiam huius noctis adeo amatorem praedicaturum, cum maioris in templo perceptae ne verbo meminisset? Si quis incredibile putet, cum res in vado esset, non statim nuptias factas, facilis responsio,

ob seram iam noctem visum fuisse rem in commodiorem locum et tempus differre. Iuvat versus sequens, ubi statim additur:

319 Ἀλλήλων ἀέχοντες ἐνοσφισθησαν ἀνάγκη.

Nimis forte audax etiam facinus Leandri habendum, qui Veneris sacerdotem sub deae oculis vitiare ausus fuisset, nec adeo omnem statim decoxisse pudorem Hero censenda. Venerem quidem virginibus non gaudere amator v. 144. persuadere puellae voluerat, sed ipsa non mitius, ac alia numina, de quo vid. Animadv. ad v. 31., vindicabat virginitatem non inlibate servatam, si fides Servio ad Virgil. Aeneid. 3. v. 23., ubi refert Myrenem quandam a iuvene divite ambitam, urbe depopulata a latronibus, abreptam ad suos refugisse, iuveni autem ob latrones detectos captosque datam potestatem a populo, *ut virginem, quam amaverat, in matrimonium duceret; ob quam rem irata Venus illum mori fecit, virginem autem in Myrtum arborem vertit, eique, quod sacerdos fuisset, praestitit, ut perpetuo et suavi odore gauderet.* Poenae enim loco a diis delinquentes in arbores, aves etc. mutari, vel ex Antonino Liber., ubi ad fastidium usque idem exitus recurrit, nemini ignotum. Pareus de sola contestatione capit, atque ita Papius, qui vertit:

Gaudia dein noctis pacti vigilisque hymenaeos.

Aliter Whitfordus:

Furtivum interea cupidi certamen amoris

Perficere, abscedunt (invitus uterque).

Videtur hic respexisse ad significationem verbi ἀνά, qua capitur aliquando pro *festino, festinanter quid perficio.* Magis adrideret haec interpretatio, si Musaeus scripsisset ἀνύσοντες, nisi velis aoristum 1, poni pro futuro, ut apud Callim. Hymn. in Del. v. 204. ἐφύλαξα
320 Scholiastes explicat ἀντί τοῦ φυλάξω, ubi plura dabit illustr. Ez. Spanhemius: quod tamen nullo modo placet. Florens Christianus:

mox perfectis insomnibus horis

Pervigilis sacri.

Quae verbis Poëtae non clariora. Alium cepisse de *sacris Veneris in templo eius peractis* refert Kromaierus, sed linguae genium refragari. Dubium, quid voluerit. An peracta sacra, quae fieri debebant hoc festo Sesti a sacerdote? an quae Leander et Hero Veneri nuptias inituri remotis arbitris adferebant? Sed haec parvi momenti. Si vero Kromaierus locum aliter ceperit, ut fere ex verbis eius satis obscuris nunc deprehendere mihi videor, dum censet verba Musaei ad v. 231. elegans emblemata poeticum continere, quale infra a v. 274. ad 283. interrupto venuste filo orationis et post connexo, partes inplesset suas, si tam insipidi emblematis et interruptionis, ut ego puto prorsus sine ullo exemplo, dedisset exempla: nam illud e Musaeo petatum tantum differre,

Quantum Hypanis Veneto distat ab Eridano,
nemini, qui loca contulerit, ullum dubium superesse poterit: ut demirari adeo subeat cuiquam tam contortam explicationem adridere potuisse. Ego, donec maior lux adfulgeat, Parei et Papii sententiam amplectar.

C A P U T XIX.

Omnia tarda videntur amantibus dilectis potiri ocyus cupientibus. Emendatus Nonnus. Kai, ut et Latinorum et vel que, pro sed ponitur. Emendatus Alciphron et tentatus. Voces eiusdem vel adfinitis significationis saepe coniungi probatur. Ausonii et Ovidii lectio adserta. Δονεύειν, observare, de venatoribus, piscatoribus aliisque usurpatur. Venus mari nata mare navigantibus favet. Inperium in mare variis diis adtribuunt veteres, quod invocare et; si liberarentur, vota iis solvere solebant laborantes. Non solis diis patriis, sed et praesidibus loco-

rum, ad quas reiecti, a navigantibus vota soluta contra Servium docetur. Antiqua Virgilii lectio probata. Sacer cum casu secundo constructum. Aras peracta feliciter navigatione in litore et ripis diis erigebant. Sacrificia etiam faciebant navi se committentes. Illustrata elegans Musaei locutio. Ἀυτόματος pro αὐτὸς et vicissim, ut et ipse pro sponte. Defensus Claudiani locus contra Heinsium aliaque. Φοβὸς μυχὸς varius usus. Callimachus bis adsertus contra Heptleium aliosque. Χρᾶσθαι σποδιῇ, νιφετῷ, στίβῃ. Arta custodia tenebantur mulieres virginesque in Graecia aliisque locis. Diversis tamen institutis utebantur Lacedaemonii. Mos nuptias ineundi apud Lacones mirus an semper obtinuerit. Defensa lectio Propertii contra Broekhusium. Timor puellae est timor pro puella. Πᾶς pro ὅλος, omnis pro totus et vicissim ponuntur. Reiecta Wolfii explicatio in epistola Iacobi. Veteres, antequam cubitum irent, oleo se ungebant. Reiecta Schacchi explicatio in Canticum Solomonis. Leander mari se commissurus oleo membra tinguit ex sententia Ovidii, at ex Musaei postea. Sine veste dormire veteribus non insolitum aliaque. Ἄλις ὕδωρ pro ὕδατος.

231. Πολλάκις ἠρήσαντο μολεῖν θαλαμηπόλον ὄφρηνην.

Egrege ardentissimum amantium adfectum suavissimo amplexu ocyus frui desiderantium, adeo ut omnia ipsis tarda videantur, more poetis aliisque harum deliciarum peritis scriptoribus usitato exprimit. Infra v. 288.

Πολλάκις ἠρήσαντο καταθέμεν ἐς δύσιν Ἥῳ.

Ita Nonnus lib. 7. p. 218. l. 10.

Καὶ νοχλῆς ἐθέλων Σεμέλης ἐπιβήμεναι εὐνήσ
 Ἐἰς δύσιν ὄμμα τιτανε, πότε γλυκὺς Ἔσπερος ἔλθῃ,
 Καὶ δολιχὴν Φαέθοντος ἐμέμφετο δειλέον ὄφρηνην.

322 Ita v. 15.

Ζηλήμων Φαέθων με βιάζεται. ἢ ὅρα καὶ αὐτὸς
 Ἱμεῖρεῖς Σεμέλης καὶ ἐμοὶ ποθέοντι μεγάλοισι.

vix ullam mihi dubium, quin scribendum βιάζει, cum omnia in secunda persona efferuntur, quae minus venuste certe hic mutaretur. Ceterum confer lib. 33. p. 832. l. 27. aliisque locis. Claudianus de Nupt. Honor. et Mar. v. 14.

Incusat spes aegra moras, longique videntur

Stare dies, segnemque rotam non flectere Phoebe.

Longus Past. lib. 2. p. 38. de Daphnide et Chloë: ἐπιθυμοῦσιν ἀλλήλους ἔραν. διὰ τοῦτο θάττον εὐχόμεθα γενέσθαι τὴν ἡμέραν. Ita p. 52. ἀλλ' εὐχόμενος μὲν αὐδὶς τὰς Νύμφας ὄναρ ἰδεῖν, εὐχόμενος δὲ τὴν ἡμέραν γενέσθαι ταχέως, ἐν ἧ Χλόην ἐπηγγείλαντο αὐτῶ. νυκτῶν πασῶν ἐκελη ἐδοξε μακροτάτη γεγονέναι. Aristaenetus lib. 1. ep. 10. p. 72. ἅπαντα δ' οὖν ὁμῶς βραδύνειν ἐδόκει τῷ Ἀκοντίῳ, καὶ οὔτε ἡμέραν ἐκελης ἐνόμισε μακροτέραν ἔωρακέναι, οὔτε νύκτα βραχυτέραν τῆς νυκτὸς ἐκελης. Xenophon Ephesius lib. 1. p. 10. βραδύνειν δὲ πάντα ἐδόκει Ἀβροκόμῳ καὶ Ἀνθίῳ. ad quem vir longe eruditissimus in Observ. Misc. Vol. X. p. 206. locum Aristae-neti iam laudavit.

233. Καὶ οὐ ποθέοντι Λεάνδρῳ. Recte vertunt *sed*, significatione non admodum rara, sed aliquando minus intellecta. V. Nonnum lib. 15. p. 414. l. 27. p. 422. l. 20. ubi male vertunt. Longus Pastor. lib. 2. p. 42. ibi P. Moll. Notari haec fere indigna, nisi sic locum Alciphronis deformi macula turpatum pristino nitore restituendi daretur occasio. Reperitur is lib. 1. epist. 40. p. 194. Epistolam, quia brevis, adscribam integram. ΦΙΛΟΥΜΕΝΗ ΚΡΙΤΩΝΙ. Τί πολλὰ γράφων ἀνιᾶς σεαυτόν; πενήτηντά σοι χρυσῶν δεῖ, καὶ γραμμάτων οὐ δεῖ. 323 εἰ μὲν οὖν φιλεῖς, δός· εἰ δὲ φιλαργυρεῖς, μὴ ἐνόχλει. ἔξῶσο. PHILUMENA CRITONI. *Quid multa crucias te ipsum? Quinquaginta aureis nummis opus est, literis vero nihil opus est. Si igitur amas, da; si autem avarus es ac tenax, ne sis molestus. Vale.* Quin hic scribendum πενήτηντά μοι χρυσῶν δεῖ, quinquaginta

aureis nummis opus est mihi, nullum mihi dubium, neque esse posse adtendenti serio lectori persuasissimum. Qualis enim haec locutio *σοι χρυσῶν δεῖ* pro *nummos aureos mittere debes mihi*? Non peius etiam scriberetur, si quid video, *ἀνιᾶς ἑαυτήν*, scribendo me *enecas*, locutione erudita et ab aliis dudum inlustrata. Sed quia emendatio minus necessaria et longiuscule a vulgata lectione discedens, vulgatae non anteponerem. Ceterum ut Graecorum *καί*, sic et Latinorum *et* vel *que* pro *sed* aliquando occurrit, quod unico exemplo duntaxat confirmabo Boëthii de Cons. Phil. lib. 3. Metr. X. v. 7.

*Non quicquid Tagus aureis arenis
Donat, aut Hermus rutilante ripa,
Aut Indus calido propinquus orbi,
Candidis miscens virides lapillos,
Illustrant aciem, magisque coecos
In suas condunt animos latebras.*

Memini id minus perspectum fraudi aliquando fuisse viris doctis.

235. *Ἀγγελλῆν ἀνέμιμνε φαινομένων ὑμεναίων,
Μαρτυρῆν λύγνοιο πολυκλαύστοιο δοκεύων.*

Notari possunt voces *ἀνέμιμνε* et *δοκεύων* uno loco, quamvis eandem habeant significationem, a Poëta positaë, quod probum censeo et auctoritate bonorum scriptorum non raro voces eiusdem vel adfinis admodum significatus sociare solitorum, quicquid alii dissentiant, posse muniri. Sic enim Ovidius Metam. lib. 2, 1.

Regia Solis erat sublimibus alta columnis.

Virgilius Ecl. 10, 67.

Nec si cum moriens alta liber aret in utmo.

Georg. lib. 4, 425.

*Iam rapidus torrens sitientis Sirius Indos
Ardebat.*

Aeneid. lib. 2, 458.

Evado ad summi fastigia culminis.

v. 483.

Apparet domus intus et atria longe patescunt.

Lib. 8, 221.

aeris cursu petit ardua montis.

Ita aliis locis plurimis, quae convasare piget. Boëthius de Cons. Philos. 2. 5. 25.

*Sed saevior ignibus Aetnae**Fervens amor ardet habendi.*

Heroid. Epist. 18, 89.

Frigora ne possim gelidi sentire profundi.

Hinc patet infirmam esse, coniecturam viri eruditissimi in Observ. Misc. Vol. X. p. 184. propositam in Ansonii Mosell. v. 186., qua pro

*Sed non haec spectata ulli neque cognita visu.*rescribendum iubet *cognita ab usu. cognoscere visu* occurrit apud Claudianum de R. P. lib. 1. v. 159. et 325. alibi. Inmerito quoque Marklandus miratur locum Statii lib. 2. Sylv. 5. 30.*Unius amissi tetigit iactura sodalis.*

quamvis idem fere dixisse Ovidium Met. 9, 98. fateatur.

Hinc in Ovidio Heroid. Epist. 18, 211. pro

*Nec faciam surdis convicia fluctibus ulla,**Triste nataturo nec querar esse fretum.*summo Burmanno *flatibus*, ne bis idem dicat Poëta, legenti adsurgere nequeo, praecipue cum ipse Naso Epist. 19, 83.*Qui tamen evenit, cur sis metuentior undae,**Contemtumque prius nunc vereare fretum?*Addi velim, quae notavit doct. Iac. Gronovius ad Herodot. lib. 1. cap. 59. p. 814., quibus iunge cap. 48. *οἴχοντο ἀπιόντες ἐς τὰς Σάρδεις*, Achillem Tatium lib. 1. p. 61. nec non Munckerum ad Anton. Liber. cap. 1. et elegantissimum iuvenem Horatium Vitringam Animadv. ad Vorst. p. 343., qui dudum hoc docuerunt. Nec tamen necesse, ut hunc Musaei locum ita capias, cum comode cum doct. Rövero *δοκῶν observans verti*

Οἷτε Σαμοθράκην ἱερὴν χθόνα ναιετάοντες
Κινδύνους θνητῶν ἀπερύκετε ποντοπλανήτων.

Hecatae Hesiodus Θεογ. γ. 412.

πόρεν δέ οἱ ἀγλαὰ δῶρα,

Μοῖραν ἔχειν γαίης τε καὶ ἀτρυγέτοιο θαλάσσης.

Apollo apud Euripidem in fine Orest. dicit fore, ut Helena olim sit cum Tyndaridis

Ναύταις μεδέουσα θαλάσσης.

quem locum adtulit Meursius Misc. Lacon. 1. 4. Fortunae tribuit Horatius lib. 1. Od. 35.

Te pauper ambit sollicita prece

Ruris colonus; te dominam aequoris

Quicunque Bithyna lacessit

Carpathium pelagus carina.

ubi Acro: *Fortuna enim et aequori dominatur, ita ut a navigantibus invocetur.* Variis simul diis vota solvit quidam Lucilius e mari servatus in Anthol. 6. 21. 1.

Γλαυκῶ καὶ Νηρηϊ καὶ Ἴνοι καὶ Μελικέρτῃ

Καὶ βυθίῳ Κρονίδῃ καὶ Σαμόθρηξι θεοῖς

Σωθεῖς ἐκ πελάγους Λουκίλλιος ὠδε κέκαρμαι

Τὰς τρίχας ἐκ κεφαλῆς, ἄλλο γὰρ οὐδὲν ἔχω.

A navigantibus etiam advocabatur Venus, ut apud Rutilium lib. 1, 155.

329 *Pande precor gemino placatum Castore pontum,*

Temperet aequoream dux Cytherea ratem.

ubi v. Burmannus. Statius lib. 3. Sylv. 4. 3.

Ite, dabit cursus mitis Cytherea secundos

Placabitque Notos, fors et de puppe tremenda

Transferet inque sua ducet super aequora concha.

Coluthus de R. H. v. 198. de Paride in Graeciam iter moliente:

Καὶ λεχέων ἐπικουρον ἐφεσπομένην Ἀφροδίτην

Πολλάκις ἀκταλοισιν ἱλασκόμενος θυέεσσιν

Ἐπλετεν Ἐλλήσποντον ἐκ' εὐρέα νῶτα τιθήνης.

Adde animadversa eruditissimo Rövero ad h. l. Mitto

Nereides aliasque divas marinas deosque nemini e poëtis ignotos. Latius haec deducere visum fuit, ut pateret incertam, imo falsam esse Servii observationem ad Virgil. Aeneid. lib. 12; 768. *Et quæritur, cur terreno deo nautæ dona suspenderent. Quia constat omnes in periculis suis deos patrios invocare et ideo illis vota solvere, quorum familiarius numen sibi opitulari credant.* Deos patrios utpote notissimos saepe invocatos, vota etiam illis soluta non nego, sed id de omnibus constare aperte falsum. Quis enim id credat, cum tot diversis numinibus iisque nemini ignotis imperium maris adscripserint veteres? Quin diserta auctorum loca reclamant, e quibus liquidum vota a laborantibus, postquam e tempestate liberati in litus evaserant, soluta et sacra facta fuisse diis praesidibus locorum, ad quae reiecti. Achilles Fatius lib. 3. p. 167. *ἡμεῖς δὲ περὶ δαίλην ἐσπέρων τύχη τιλὶ τῷ Πηλουσίῳ προσίσχομεν καὶ ἄσμενοι γῆς λαβόμενοι τοὺς θεοὺς ἀνευφημοῦμεν.* Verba sunt Clitophontis Tyrrii, ut patet ex lib. 1. p. 11. Sic intelligendus idem lib. 1. p. 3. *ἐνταῦθα ἐκ πολλοῦ χειμῶνος σῶσθρά τε ἔθρου ἐν αὐτῷ τῇ τῶν Φοινίκων θεῶ· καλοῦσιν αὐτήν Ἀσάρατην οἱ Σιδωνιοί.* Venerem Sidoniis cultam quis nescit? Xenophon Ephesius lib. 5. p. 79. *Κρήτην παρελθὼν ἐν Κύπρῳ γενόμενος ἡμέρας διατριψας ὀλίγας καὶ εὐξάμενος τῇ πατρὶ καὶ Κυπρίων θεῶ.* Philocomasium apud Plantum Mil. Glor. 2. 5. 1.

Inde ignem in aram, ut Ephesiae Dianae lauta laudes

Gratesque agam, eique ut Arabico fumificem odore amoene:

Quae me in locis Neptuniis templisque turbulentis

Servavit, saevis fluctibus ubi sum afflictata multum.

Viden' Ephesiae Dianae mulierem Atticam sacra facere?
Sic intelligendus locus Virgilio lib. 12, 766.

*Forte sacer Fauno foliis oleaster amaris
 Hic steterat nautis olim venerabile lignum:
 Servati ex undis ubi figere dona solebant
 Laurenti divo et votas suspendere vestes.*

Non enim necesse statui Faunum a finitimis e naufragio servatis solum cultum intelligi. Hoc autem loco legendum putem *Forte sacer Fauni* etc., non *Fauno*, quod rarius et ideo, ut videtur, repudiatum; sed ita laudat Servius ad v. 779. et exhibent editiones nonnullae. *sacer* autem cum casu secundo construi ne Lexica ignorare nos sinunt; Ceterum in ipso litore, ad quod navem adpulerant, pro felici navigatione peracta aras erexisse diis patet ex Virgilio Aeneid, lib. 3, 403.

*Quin ubi transmissae steterint trans aequora
 classes*

Et positis aris iam vata in litore solvet;

Purpureo velare comas adopertus amictu.

331 Quod et in ripis fluminum obtinuisse docet Arrianus de Exped. Alex. M. lib. 1. cap. 4. p. 11. *ἀπὸ τοῦ δὲ καταστάψας τὴν πύλιν θύει τε ἐπὶ τῇ ὄχθῃ τοῦ Ἰστροῦ καὶ ὠρῆσι καὶ Ἡρανῆσι καὶ αὐτὸς τῷ Ἰστροῦ, ὅτι οὐκ ἄπορος αὐτῷ ἔγινετο.* Mari se commissuros quoque sacrificia diis fecisse patet ex eodem lib. 3, 118.

Sic fatus meritis artis maectavit honores,

*Taurum Neptuno, taurum tibi, pulcher Apollo,
 Nigram Hiemi pecudem, Zephyris feticibus albam.*

Addendus omnino Xenophon Ephesius lib. 1. p. 13. et 14.

252. *Ἐγὼ δ' ἔσφραξε καρήνω.* Musaeus Leandrum suum fingit veste capiti adstricta aequar natare. Ovidius autem vestes ipsum in litore relinquere Epist. 18, 57.

*Nec mora: deposito pariter cum veste timore,
 Iactabam liquido brachia lenta mari.*

Sic enim intelligenda videntur ea verba, quod firmant ea, quae infra dicemus ad v. 266.

255. *Αὐτὸς ἐὼν ἐρέτης, αὐτόστολος, αὐτόματος νηῦς.*
Locutio artificiosa et venusta, quam debet Ovidio Ep.
18, 147.

*Arte egeo nulla: fiat modo copia nandi,
Idem navigium, navita, vector ero.*

ubi *Argo e. n.* legendum contendit cel. Withofius Spec.
Gunth. p. 87. Neque invenuste Nonnus lib. 1. p. 12.
l. 32.

*Καὶ βοὸς ἀφλοίσβοιο κυβερνήτειρα πορείης
Κούρη φόρτος ἔην καὶ ναυτίλος.*

Simile quid tentat Achilles Tatius lib. 8. p. 499. ὁ δὲ
γενναῖος οὗτος πάντα ἐαυτοῦ γίνεται, δῆμος, βουλὴ, πρό-
εδρος, στρατηγός. Sic lib. 4. p. 247. Νεῖλος ὁ πολὺς πάντα
αὐτοῖς γίνεται, καὶ ποταμός, καὶ γῆ, καὶ θάλασσα, καὶ
λίμνη. Quae non dissimilia sunt istis Xenophontis Ephe- 332
sii lib. 2. p. 36. ἔλεγεν οὖν πρὸς τὴν Ἀνθίαν, ὡς πάντα
ἂν αὐτῇ γένοιτο Περιλάφ, γυνὴ καὶ δεσπότης καὶ παιδες.

Ibid. αὐτόματος νηῦς. pro αὐτὸς, ut vicissim αὐτὸς
pro αὐτόματος occurrit apud Bion. Idyll. 2, 15. Theocr.
Idyll. 11, 12., quem locum imitatum Virgilium monet
Dan. Heinsius in Lect. cap. 17. Sic lib. 4. Georg. v. 65.
aliique plures. V. Interpretes ad Callim. Hymn. in Apoll.
v. 6. Maximo igitur opere mirari subit Nic. Heinsium
in Claudiano in Pr. Cons. Stilich. lib. 2. 22. pro

hac ipse magistra

*Das veniam victis, hac exorante calores
Horrisficos, et quae nunquam nocitura timentur
Iurgia, contentus solo terrore, coërces.*

coniectare posse sponte, cum ipse idem notet multoque
sit venustius.

260. *Καὶ μὲν ἐὼν ποτὶ πύργον ἀνήγαγεν.* Versu 256.
puellam e turre marito lucernam ostendentem inducit
Poëta, et, descensu eius non memorato, hoc versu
ipsum ad suam turrin deduxisse, nimis certe concise.
Elegantius, si quid video, Ovidius Ep. 18, 97.

*Te tua vix prohibet nutrix descendere in altum:
 Hoc quoque enim vidi: nec mihi verba dabas.
 Nec tamen effecit, quamvis retinebat euntem,
 Ne fieret prima pes tuus udus aqua.
 Excipis amplexu feliciaque oscula iungis,
 Oscula (dē magni!) trans mare digna peti.*

263. Μυχός ἐπὶ παρθενῶνος. Eadem locutione usus Nonnus lib. 6. p. 186. l. 22., qui lib. 10. p. 272. meminit etiam ἐπταμύχον θαλάμοιο. Ceterum μυχός denotat penetrabile et intimum maxime recessum alicuius loci et ad varia transfertur. Hesiodus Θεογ. v. 119. Tartara ponit in μυχῷ χθονός. Conf. Orpheus Titan. Suff. p. 134. Idem de Argonautis v. 493.

333 Οὐνεκά οἱ κλώουσιν ἀνὰ πλατὺν Ἑλλήσποντον
 Ἐνδιος ἀντεβόλησε μυχού ἔντοσθε γαλήνη.

v. 84.

Ἄξεινου πόντοιο μυχούς.

Hesiodus Θεογ. 1014. meminit μυχῶν νήσων ἱεράων. Sacrum locum seu antrum ita vocat Callim. H. in Del. 16., ubi v. Spanhemium. ἐπτάμυχον σπέος apud eundem v. 64. λιμένος μυχός apud Orpheum 1303., quod et monuit Pollux 1. 9. 102. ἔστι δέ τις καὶ χήλη λιμένος, καὶ στόμα, καὶ μυχός, καὶ χελλή. μυχὸν νηός dixit Achilles Tatius lib. 2. p. 139.; ut sagenae Lucianus in Timon. p. 112. ed. Hemst. δώματος μυχάτοιο meminit Callim. H. in Dian. 68.

ὁ δὲ δώματος ἐκ μυχάτοιο

Ἔρχεται Ἐρμείης σποδιῇ κεχαρημένος αἰθῆ.

Non debuerat H. Stephanus hic emendare κεχρισμένος, neque id probare Vulcanius, nec Graevius reponere κεχαρημένος, ut nec Rich. Bentleyius κεχαρημένος, cum vulgata tueatur ipse poëta epigr. 33, 3.

Στίβη καὶ νιφετῶ κεχαρημένος.

Quamvis et hic cel. Bentleyius legat κεχαρημένος; sed quo iure, patebit ex loco Herodoti adlegato iam a cl. Ar-

naldo Anim. Crit. cap. 12. p. 65., ubi locum priorem Callimachi ipsum pulcre tueri sero video.

Ibid. παρθενῶνος. Id sedulo tota fere Graecia aliisque multis locis agebatur, ut nuptae et virgines a virorum consortio, quantum fieri posset, removerentur. De nuptis testatur Cornelius Nepos in praef. *nam neque in convivium adhibetur nisi propinquo, neque sedet nisi in interiore parte aedium, quae gynaeconitis appellatur, quo nemo accedit nisi propinqua cognatione coniunctus.* De virginum cura anxia nemo est fere quin meminerit. Addam illustrem locum Achillis Tatii lib. 2. p. 91., unde, quam arta custodia conclusae fuerint, abunde constat: *Νεανίσκος ἦν Βυζάντιος, ὄνομα Καλλισθένης, ὀρφανὸς καὶ πλούσιος, ἄσωπος δὲ καὶ πολυτελής. οὗτος ἀκούων τῷ Σωστράτῳ θυγατέρα εἶναι καλὴν (ita omnino legendum cum duobus MSS. apud Salmasium p. 570., ἢ τὴν), ἰδὼν δὲ οὐδέποτε, ἤθελεν αὐτῷ ταύτην γενέσθαι γυναῖκα, καὶ ἦν ἐξ ἀκοῆς ἐραστής. προσελθὼν οὖν τῷ Σωστράτῳ, πρὶν ἢ τὸν πόλεμον τοῖς Βυζαντιοῖς ἐπιπεσεῖν, ἤπειτό τὴν κόρην.* Liquet hinc honorato viro et inter suos claro Sostrato, quem p. 93. τοῦ πολέμου στρατηγὸν adpellat, filiam et quidem formosam fuisse plane nescivisse amatorem, quin nec illo tempore, quo nuptias eius ambiit. Liquet et ex sequentibus p. 101., ubi Callisthenes pro Leucippe raptam abstulisse dicitur Calligenon, eam conspicatus cum matre Leucippes, Sostrati uxore, quam probe norat, cum tamen filiam oculis nunquam usurpat. Sic et Hesiodus de in-nupta puella in *Ἔργοις* v. 520.

μυλὴ καταλέξεται ἔνδοθεν οἴκου.

Ita recte emendat cl. Graevius in Add. p. 185. pro *μυλῇ*. Conferri velim adcuratam thalami Leucippes descriptionem curamque anxiam matris ipsius eleganter depictam ab Achille Tatiao lib. 2. p. 107. Diversis vero admodum institutis nos esse Lacedaemonios luculentus testis est Propertius lib. 8. El. 12. v. 21.

Lex igitur Spartana vetat recedere amantes,

- Et licet in trivlis ad tatus esse suae:

Nec timor aut ulla est clausae tutela puellae,

Nec gravis austeri poena cavenda viri.

Nulla praemisso, de rebus tute loquaris

Ipsae tuis: longae nulla repulsa morae.

395 Sic invenibus licuisse ibi ante nuptias cum virginibus versari libere ex Agnone Academico apud Athenaeum lib. 13. monet Broekhusius, quem locum inquirere nunc non lubet. Difficiliter autem haec omnia in concordiam rediges cum Hermippo de Legum latoribus apud Athenaeum lib. 13. p. 555. C. *Ἐν Λακεδαίμονι εἰς οἴκημά τι σκοτεινὸν πᾶσαι συνεκλείοντο αἱ κόραι, συγκλειομένων καὶ τῶν ἀγάμων νεανίσκων, καὶ ἕκαστος, ἧς ἐπιλάβοιτο, ταύτην ἀπῆγεν ἄπροικον. διὸ καὶ Λύσανδρον ἐξημίσωσαν, ὅτι καταλιπὼν τὴν προτέραν ἐτέραν ἐβούλετο περικαλλεστέραν ἀγαγέσθαι.* Ex quo loco hunc contractarum nuptiarum ritum fuisse etiam docet Meursius Miscell. Lacon. lib. 2. cap. 3. p. 109. Certe non video, cur ipsi ex. gr. de rebus suis (nihil enim horum ad nuptias legitimas pertinere non est probabile) loquerentur, si caecae adeo fortunae connubia permitterentur, nisi statuamus tempore, ut fit, multa in his inmutata. Ceterum miror doctissimum Broekhusium fateri sibi vix adparere, quo referri debeat istud *timor*, unde aliquando se tentasse:

Nec timor est ulli clausae tutela puellae.

ut sensus sit, nullum amatorem timere custodes dominae suae, quominus ad eam palam accedere audeat. Mihi nullum dubium, quin Poëta dicat nullum, parentum sc. vel virorum, esse timorem pro puella, ipsos non timere puellae, atque arcta custodia non continere, ut alias fieri consuetum. *Timor puellae est timor pro puella*, quemadmodum Virgilius lib. 2. Aeneid. v. 784.

lacrimas dilectae pelle Creusae.

Verba sunt Creüsae maritum orantis, lacrimas ob se amissam fundere desistat.

264. Καὶ χροῖα πάντα κἀθῆρος. Et cutem totam abstersit recte vertunt, cum πᾶς pro ὄλος saepe poni notum. V. Callim. Epigr. 21, 5. et Epigr. 47. Achilles Tat. lib. 5. p. 306. καὶ πᾶν μὲν τὸ πρόσωπον ἐμπλήρησι φιλημάτων. Hesiod. Scut. v. 284. Homero id in more esse monet Eustathius ad Homer. Iliad. X. ἔστι σύνηδες Ὀμήρω ποιεῖν τὸ πᾶς ἀντὶ τοῦ ὄλος. quae verba adduxit Wolfius ad Iacob. ep. 1. v. 17. Πᾶσα δόσις ἀγαθὴ καὶ πᾶν δῶρημα τέλειον ἄνωθεν ἐστὶ, καταβαῖνον ἀπὸ τοῦ πατρὸς τῶν φῶτων. ubi πᾶσα δόσις ἀγαθὴ donatio bona mere, i. e. non nisi donatio bona, redditur Raphaelio in Annot. ex Polybio, non probante Wolfio, quia πᾶσα idem est quod πᾶν proxime sequens ad δῶρημα; id vero universalitatis notam inferre patet ex addito τέλειον. Acute, quasi πᾶν δῶρημά τέλειον non aequè reddi posset minus mere perfectum. Hoc vident etiam illi, qui naris non adeo sunt emunctae. Sic et omnis et cunctus usurpantur ab Ovidio Met. 2, 40. 3, 179. Virgilio Aeneid. 1, 283. Cuius 312. et 340. Claudiano de B. Gild. v. 372. ex emendatione Heinsii, aliisque, Contra totus pro omnis usurpavit Boëthius de Cons. Phil. 2, 7. quae quam sit exilis et totius vacua ponderis, sic considera. Auctor Pervig. Vener. 51.

Hybla, totos funde flores, quotquot annus adtulit:

Hybla, florum rumpe vestes, quantus Ennae campus est.

Sic et v. 60. Vid. Rivinum p. 105. Nemesianus Ecl. 2, 57.

Quae iuga celsa tenes Erycis, cui cura iugales.

Concubitus hominum totis connectere saculis.

Ibi v. cl. Burmannum. Sic et ὄλος usurpatur Nonno lib. 81. p. 10. l. 19. lib. 30. p. 768. l. 32. aliisque locis.

Ibid. δῆμας δ' ἔχουεν ἑλαίῳ Εὐόδμῳ, ὄδοισι. Respicit

337 morem veterum, qui, antequam cubitum irent, oleo unungi solebant, quod constat ex Hesiodo in *Ἔργοις* v. 520. de puella innupta:

Ἐντε λυεσσαμένη τέρενα χρῶσα καὶ ἀπ' ἑλαίου
Χρῖσαμένη μυχῆ καταλέξεται ἔνδοθεν οἴκου.

Elegans in hanc rem locus est Oant. Cantic. cap. 5. v. 2., quem, quia non intellectus, longiorem quamvis, adpronam: Ἐγὼ καθεύδω, καὶ ἡ καρδία μου ἀγρυπνεῖ. Φωνὴ ἀδελφίδου μου κρούει ἐπὶ τὴν θύραν. Ἄνοιξόν μοι ἡ πλησίον μου, ἀδελφὴ μου, περιστέρα μου, τέλειά μου, ὅτι ἡ κεφαλὴ μου ἐπλήσθη δρόσου καὶ οἱ βόστρυχοί μου ψεκάδων νυκτός. Ἐξεδυσάμην τὸν χιτῶνά μου· πῶς ἐνδύσομαι αὐτόν; ἐνψάμην τοὺς πόδας μου· πῶς μολυνῶ αὐτούς; — Ἄνεστην ἐγὼ ἀνοίξαι τῷ ἀδελφίδου μου, χεῖρες μου ἕσταξαν σμύρναν, δάκτυλοί μου σμύρναν πλήρη ἐπὶ χεῖρας τοῦ κλείδρου. Multa huc, nec protrita adeo, convasavit Fortun. Schacohus Sacr. Elaeochir. Myrothec. I. cap. 50. nec non cap. 52. col. 263., ubi rationes a sponsa prolatas, quod tunicam exuerat pedesque laverat, frivolas vocans vir celeb. aliis non intellectam causam se invenisse putat v. 4. *Surrexi, ut aperirem dilecto meo, manus meae stillaverunt myrrham et digiti mei pleni myrrha probatissima*: metuisse scilicet sponsam, ne maritus se deprehenderet nondum pleno unguentis et aromatibus curatam, quod, quia adhuc tota in cute tingenda, turpe ducbatur, unde nec soccos nec tunicam resumere licebat. Sed (brevis enim in hisce refellendis esse laboro) interpretationi huic obmo-veo v. 2., ubi dicitur sponsa iam decubuisse et καθεύδειν, ut adeo corpus curare, quod ante fieri solebat, non amplius potuerit omniaque haec facillimo negotio ruant, quae tam operose structa fuerunt. Musaeus autem non
338 ineleganter itinere marino confecto unctum Leandrum ab Herone inducit; erat enim veteribus in more marinis lavacris corpus abluere, ut ostendit doct. Feithius Antiq. Hom. lib. 3. cap. 9. p. 252. Eam autem lotio-

nem sequi solebat unctio, qua corporis spiramenta obstruerentur, monente eodem p. 254. Alios usus olei, quia huc non pertinent, sciens praetereo. Ceterum notari velim, Musaeum hic a suo auctore Ovidio dissentire, quippe qui, non, ut ille, membra ipsum oleo tingere, cum mare tranaverat inque amplexus puellae ibat, verum mari se commissurum natatorem fingit Epist. 19, 43.

Iamne suas humeris illum deponere vestes,

Pallade iam pingui tingere membra putes?

Neo sine ratione frigidissimo ponto se commissurus natator ita instituit.

266. *Είσεται δ' ἀσθμαλόντα βαδυστρῶτος ἐνὶ λέκτροις*

Νυμφίον ἀμφιχυθεῖσα.

Cum Leander per Hellespontum natavit veste capiti adstricta, eaque procul dubio madefacta fuit, nec verbo Musaeus natat ipsum suam induisse iterum vel cum alia mutasse, cum tamen accurate omnia talia persequitur, parum abest, quin cogitem nudum Leandrum cum sponsa decubuisse et Venereis sacris operatum fuisse; neque enim id adeo rarum. De Candaulis uxore pulcherrima nuda sodali Gygi ostensa notissima est historia ex Herodoto lib. 1. cap. 18. et seqq. Ovidius Amor. lib. 1. EL. 5. 17.

Ut stetit ante oculos posito velamine nostros,

In toto nusquam corpore menda fuit. etc.

Singula quid referam? nil non laudabile vidi?

Et nudam pressi corpus ad usque meum.

Dissentit Ovidius Ep. 18, 103.

339

Deque tuis demtos humeris mihi tradis amictus

Et madidam siccas aequoris imbre comam.

Nec non Ep. 18, 61.

Nunc dare, quae soleo, madidis velamina membris:

Pectora nunc iuncto nostra tenere sinu.

Sic Ep. 19, 39.

*Quid referam, quoties dem vestibus oscula,
 quas tu
 Hellepontiacae ponis iturus aqua.*

269. Ἄλις νό τοι ἄλμυρόν ὕδωρ. Locutio Homero
 prae caeteris usurpata, ut Iliad. B. 122.

ἄλις δὲ οἱ ἦσαν ἄρουραι

Πυροφόροι.

Iliad. P. 54.

ὅθ' ἄλις ἀναβέβρουχεν ὕδωρ.

Iliad. X. 340.

Ἄλλα σὺ μὲν χαλκόν τε ἄλις χρυσόν τε δέδεξο.

Adde Iliad. Φ. 236, Γ. 384. Odys. E, 225. Nonnus lib.
 31. p. 798. l. 18.

Οὐχ ἄλις αἰσχρὸς ἐκεῖνο θεοστρυγές.

Callimachus Hymn. in Iov. v. 84.

Ἐν δὲ δυνηφενίην ἐβαλές σφισιν, ἐν δ' ἄλις ὄλβον.

Recte post alios hanc lectionem tuitus est inlustr. Span-
 hemius pro ὄλβον.

Ἄειν μίτρον, solvere zonam, de puellis virginitatem amit-
 tentibus. Inscriptio Philadelphiae reperta bis emendata.
 Παρθένος μίτρον pro παρθενική aliaque. Auctor Elegiae
 in obitum Maecenatis contra Clericum et Heinsium ad-
 sertus. A quibus zona solvebatur? Ἄειν ζώνην de nu-
 bentibus dici male negavit Scriverius. Faber, Pareus et
 Weitzius per μίτρον sacerdotale capitis redimiculum in-
 telligentes reiecti. Ἄειν μίτρον de Veneris valido nodo
 petrupto perperam intellectum. Zona in lecto solvebatur,
 non antea. Festus leviter emendatus. Non unam fuisse
 zonam contra Braunium aliosque demonstratur. Vossii
 sententia puellarum pudenda zonis munita rati pluribus
 adserta. Tentatus Nonnus. Longus defensus contra P.

Moll. Ζῶμα pro ζώνη. Nubiles puellae zonam denum gestabant. Apud Romanos ipso nuptiarum tempore cingulo denum praecinctas puellas contra Scaligerum ostensum. Post concubitum zonas Veneri consecrabant apud Graecos, non Dianae, apud Romanos Iunoni Cinxiae. Mulieres etiam zonam gestasse videntur. Apollonius Rhodius explicatus. Ἐπενοημεῖν. Interpres Achilles Tatii reprehensus. Antiquo tempore apud Graecos faces nuptiales a matribus accensas et gestatas, recentiori vero a patribus, late contra dissentientes ostenditur. Ritus tamen illos ipsi auctores confundunt aliquando. Thoros vestibus consternere mos erat. Νύξ γαμοσύλος. Ἰμεναίων. Emendatus Nonnus. Sacerdotes, dii, nec non illustres apud antiquos virgines et mulieres vestibus ad talos demissis utebantur. Nominibus duobus singularibus additur verbum singulare, non semper plurale. Statius et Claudianus defensi. Eleganter diis inmitibus pristinos amores in memoriam revocant laborantes amatores. Nonnus bis correctus. Perditis aethoribus miseri de turribus, rupibus aliisque locis excelsis se praecipitabant. Saltus viriles ingressa Sappho. Statii locus contra Marklandum adsertus.

272. Ὁ δ' αὐτίκα λύσαστο μίτρον, solvit zonam. Nuptias factas significat Poëta locutione honesta et in hac re usitata et propria. Moschus Idyll. 2, 160.

Αὔσε δὲ οἱ μίτρον καὶ οἱ λέχος ἔντυνον Ὁραϊ.

841

Theocritus Idyll. 27, 54.

Φεῦ φεῦ, καὶ τὰν μίτρον ἀπέστρες, ἐς τί δ' ἔλυσας. Plutarchus in Lycurgo Oper. Tom. I. pag. 48. ὁ δὲ νυμφίος — ἔλυε τὴν ζώνην. Adde dicta superius p. 317. Ἀπολύειν μίτρον occurrit in Inscriptione Philadelphiae reperta in coemeterio saxo sepulchrali incisa apud Th. Smithum Sept. Asiae Civit. Notit. pag. 34.

Παρθένος, ἧς ἀπέλυσε μίτρον, ἧς ὄριον ἄνθος
Ἔσχεν ἐν ἡμετέλει παυσάμενον θαλάμῳ.

Versus primus corruptus et nulli intellectus, facili tamen negotio restitui potest in integrum, si pro ΠΑΡΘΕΝΟΣ legas ΠΑΡΘΕΝΟΤ hoc sensu: *virginis, cuius (Χαντιππες) solvit (Aquila) zonam, cuius maturum florem carpsit in semiperfecto pereuntem thalamo.* Σ in Τ migrantis exemplum habes v. sequenti:

Τρεῖς γὰρ ἐπ' εἰκοσίους τελέωσε βίωσις ἐνιαυτούς.

Tres enim super viginti finivit vitae annos.

Legendum enim pro ΒΙΩΣ videtur ΒΙΟΥ, nisi velis ΒΙΩ. Posses tamen et παρθένον μίτρον pro παρθευικήν, cuius locutionis exempla alii dederunt. Ita Sidonius Carm. 11, 17.

Hic lapis est de quinque locis, dans quinque colores,

Aethiops, Phrygius, Parius, Poenus, Lacedaemon.

Stattius lib. 1. Sylv. 5. 36.

Nomasiſque metallis.

342 Ita enim legendum puto pro *Nomadum* ex Ven. *Nomasis* scribente, quod nonnullis non displiciturum cel. Marklandus recte coniecit in Addend. p. 338. V. et ad 3. 1. 89. Claudianus de Nupt. Hon. et Mariae v. 87.

trabibusque smaragdis

Supposuit caesas hyacinthi rupe columnas.

Ita optime post Gronovium e MSS. restituit eruditissimus Heinsius. Vide et ad lib. 1. de R. P. v. 17. in Eutrop. 1, 342. in Pr. Cons. Stil. 1, 256. ad Ovid. Fast. 4, 362. Advers. 1, 1. p. 4. lib. 2. cap. 5. p. 239. cap. 9. p. 269. 270. et Not. in Propert. p. 679. Plures referre mora est. Adde tamen inlustr. Spanhem. ad Callim. H. in Del. 153. Sic et locutus Dionysius H. in Nem. post Aratea Oxon. edita p. 51. apud Spanh. ad Hymn. in Del. 107.

ἐπέχρισ ἀδάμαντι χαλινῶ.

Post tot exempla plorare inbeo. Io. Clericum, qui in auctore Elegiae in obitum Maecenatis v. 37. pro

Marmora Maeonii vincunt monumenta libelli.

Solito acumine legit *Marmora* — *monumenta*, scilicet ut obloqueretur Ios. Scaligero, qui *marmora monumenta* interpretabatur *marmorea*: nam doct. Heinsio *Advers.* 2, 5. p. 242. legendum putanti

Marmorea Aonii vincunt monumenta libelli.

id obstitisse quis credat? Ita vero videtur et coniectasse prius Scaliger, qui tamen e MS. lectione *Minaei* feliciter eruisse mihi videtur *Smyrnaei*, quamvis vulgata commode servari queat. Ceterum pro *λύειν μίτην* Latinus 343 dixerunt *zonam solvere*, ex gr. Claudianus *Fescenn.* v. 37.

*Et seminudo pectore cingulum
Forti negatum solveret Herculi.*

Catullus *Carm.* 2, 13.

Quod zonam solvit diu ligatam.

Zonam autem hanc solvere dicitur maritus, ut et ipsa virgo, ut apud Claudianum l. c. et alibi. Sed rarius. Unde vero hauserit Scaliger *Poetic.* lib. 3. cap. 101. p. 387. cunctanti virgini promnestriam duobus digitis cingulum solvisse, mihi latet. Liquet autem abunde ex locis adductis e Graecis scriptoribus, falli doct. Scriverium, cum ad *Pervig. Ven.* v. 26. Latinis *zonam solvere* dici, quae viro traditur, Graecis autem, quae primum parit, notat, cum nihil tritius, quam *λύειν ζώνην* apud Graecos de nubentibus usurpari, imo saepius quam de parientibus. Neque id absolute tradit Ios. Scaliger ad *Catull.* l. c., quem hic laudat Scriverius, cum ipse Theocriti exemplo id docet, vulgatiorem tamen alterum usum. Turpius fallitur Petrus Faber lib. 3. *Semestr.* cap. 11. quique eius *sententiam omnino verissimam* pronunciat Daniel Pareus, nec non Weitzius, rati Musaeum loqui de sacerdotali redimiculo capitis, eo quod Hero antea Leandro vestem suam tenenti dixisset supra v. 82.

Κύριδος οὐ σοι δοικε θεῆς ἱέρειαν ἀφάσσειν.
 eique postea Leander respondisset v. 141.

Κύριδος ὡς ἱέρεια μετέγχετο Κύριδος ἔργα.
 sic tamen, ut redimicula mitrae illo solvente nuptiae factae sint. Sed quo loca haec Masaei, cum ἀφάσσειν
 244 ibi significet *tangere*, ut monuimus supra, in altero autem loco ne verbum eo faciat? Nonne saltem unico exemplo *zonam* virginitatis signum capitisque ornamentum *solvi* dici a marito in lecto, cum nuptiae primae fiunt, ostendi fuisset officii ipsorum, ut specie aliqua saltem blandiretur tam paradoxa sententia? Ego certe, donec id fiat, procul abesse iubeo tam ridiculas explanationes, praecipue cum zonam hanc propinquam *λαγόνισσι* conlocent auctores, ut infra docebo. Longe ab his diversam sententiam sequitur vir quidam doctus, qui, referente ad hunc locum cl. Kromaiero, vocibus *λύσατο μίτρην* significari Veneris validum nodum perruptum a Leandro putat, idque denotare vocem *μίτρην*, qua ipsum uti notanter, quum *ζώνης* potuisset, quia, cum lecto se conposuerant, zona soluta forsitan iam erat, quae sententia antiquitatis ignorationem aperte prodit. Zonam enim virginis maritus in lecto demum solvebat, non antea. Audi Plutarchum in Lycurgo Oper. Tom. I. p. 48. Τὴν δὲ ἀρπασθεῖσαν ἢ νυμφεύτρια καλουμένη παραλαβοῦσα — κατέκλινεν ἐπὶ στιβάδα μόνην ἄνευ φωτός. ὁ δὲ νυμφίος — ἔλυε τὴν ζώνην καὶ μετένεγκεν ἀράμενος ἐπὶ τὴν κλίνην. nec non Euripidem in Alcest. v. 175.

Ὅλα λέκτρον, ἔνθα παρθένου ἔλυσ' ἐγὼ . .

Κορσύματ' ἐκ τοῦδ' ἀνδρός.

Audi Festum: *Cingulo* nomen nupta praeciungebatur, quod vir in lecto solvebat, factum ex lana ovium: ut, sicut illa in glomos sublata coniuncta inter se sit, sic vir suis secum cinctus vinctusque esset. Hunc Herculeo nodo vinctum vir solvit omnis gratia: ut sic ipse felix sit in suscipiendis liberis, ut fuit Hercules, qui LXX liberos reliquit. Locus leviter corruptus.

Lego *Hoc Herculaneo nodo vinctum scilicet cingulum*, quemadmodum Muretum ad Catull. p. 13. locum laudare video: quod enim Scriverius ad Pervigil. Vener. v. 26. citat *Hoc Herculanei nodi vinculum*, longius abit, neque, an ex libris, an ex ingenio habeat, scio. Aliam ab his diversam opinionem de zona sequitur doctissimus Braunius de Vest. Sacr. Hebr. lib. 2. cap. 3. §. 12. p. 488., cuius verba dabo: *Apud Graecos et Romanos adeo vulgare erat, ut feminae balteo et zona cingerentur, ut ζωστήρα λύειν et ζώνην λύειν, zonam solvere, diceretur pro pudicitiam deponere. Homer. Od. A. λύσε κορθεῖν ζώνην. In Epigr. veteri de Diana λεγνοτὸν ἀναξωθεῖσα χιτῶνα. Ideo muliebriter cincti dicuntur imbelles.* Harum autem zonarum circa mammas et pectus usum fuisse docet p. 496. Huic consentit Feithius Antiq. Homer. lib. 8. cap. 6. p. 236. Viden' ipsos nullam differentiam facere inter zonas, quas circa pectus, mammas et pudenda gestabant? Atqui istas diserte distinguunt veteres. Nonnus lib. 1. p. 28. l. 25. de Iove cum Europa concumbente:

ἀπὸ στέφνοιο δὲ νύμφης.

*Μίτρον πρώτον ἔλυσε περίτροχον. ὡς ἀέκων δὲ
Οἰθαλέην ἔθλιψεν ἀκαμπέος ἄντυγα μαζοῦ,
Καὶ κύσε χεῖλος ἄκρον, ἀναπτύξας δὲ σιωπῇ
Ἄγνων ἀννυμφεύτου πεφυλαγμένον ἄμμα κορθείης
Ῥομφακα. Κυπριδίων ἐθρόψατο καρπὸν ἐρώτων.*

Hic Iupiter post solutam pectoris zonam solvit virginem. Adhuc lib. 14. p. 394. l. 31.

μεσβατίω δὲ

*Στήθει δεσμὸν ἔβαλλε καὶ ὄρθιον ἄντυγα μαζοῦ
Παρθεῖνω ζωστήρι, καὶ, οἷά περ ἄμμα κορθείης,
Πορφυρέην λαγόνεσσι συνήρμοσε κυκλάδα μίτρον.*

Sermo est de Baccho in virginem se mutante, ubi notari potest antea etiam factam καλόπτρης mentionem, quod ineptae Parei sententiae etiam adversatur. Restat, ut exhibeam eruditissimi Is. Vossii observationem ad

Catull. p. 7. propositam his verbis: *Istiusmodi autem zonae non solum e corio et pellibus, quod minus tutum, verum etiam ex aere, argento et chalybe conpingebantur, iisque non puellarum tantum pudenda, sed et puerorum nates muniebant, uti nunc apud varias fit gentes. Docet hoc non uno loco Etymologici magni auctor et complures alii Grammatici, qui et intus lanatas fuisse addunt. Miror hanc sententiam tam raras sequi, cum tamen prae ceteris erudita et attentione digna, unde, quia vir eruditus adserere dicta tanti non putavisse videtur, diligentius paulo perpendam. Quae de Etymologo M. refert reperiuntur in v. *Μίτρα*, ubi notat: *Μίτρα ζώνη ἢ διὰ τοῦ μίτρου ὑφανομένη. ἐφορεῖτο δὲ ἐσωτέρα τῆς λαγόνος. ἢ χαλκῆ λεπίς, ἣν ζώνονται περὶ τὸν κενεῶνα χάριν πλειονος ἀσφαλείας.* Dubito an hoc non voluerit Nonnus lib. 14. p. 406. l. 32.*

*Καὶ τις ὄφιν τριέλικτον ἀπήμονι δῆσατο κόλπῳ,
Ἐνδόμυχον ζωστῆρα κεχηνότα γείτονι μηρῷ κ. τ. λ.
Ἐπιναλῆς ἄγρουπνον ὀπιπευτῆρα κορείης.*

ubi videtur serpentem, quo corpus circumdederat Baccha, ἐνδόμυχον ζωστῆρα vocare respiciens ad zonas securitatis gratia interius gestatas. Scribendum autem videtur γείτονα μηρῷ, ut lib. 15. p. 416. l. 22.

τανυσσάμενος δὲ κονίη

*Χερσὶν ἐρωμανέεσσιν ἀπεσφορηγίσσατο μίτρον
Ἐλπίδι μαψιδίη πεφορημένος. ἑξακίτης γὰρ
Ἄορθιος εἶπε δράκων ὑποκόλπιος ἕξόνι γέιτων.*

De tali zona loquitur etiam Nonnus locis ante laudatis ex lib. 1. et lib. 14., ubi cum et alias *μίτρας* memorat, 847 patet veterum auctorum loca, quamvis *μίτρος* mentio in iis, non capienda statim de hac zona virginea: ex gr. cum Longus Pastor. lib. 1. p. 5. de Nympharum simulacris dicit ζῶμα περὶ τὴν ἕξον, *zona circa lumbos*, P. Moll corrigit ζώνη, invitit Musis et Gratiis. Facilior emendatio esset ζῶμα, cuius mentio crebra apud aucto-

res. Achilles Tattius lib. 5. p. 281. de Philomela a Tereo violata: ἐσπάρακτο τὰς κόμας ἢ γυνή, τὸ ζῶμα ἐλέλυτο. Ita lib. 3. p. 205. καὶ ἐνσκευάσαντες τῇ κόρῃ τοῦτον τὸν τρόπον καὶ στολὴν ἔξωθεν περιβαλόντες μίτραις τε καὶ ζώμασιν ἐνδεδυμένην ταύτην τῆν σκευὴν ἐπικρούσωμεν. Ita legit Salmasius p. 602. Quo loco P. Moll ad Longum p. 10. nec non Dempsterus ad Rosin. p. 415. μίτρας perperam explicant ornamenta capitis, ut inspicienti locum patere potest. Nihil tamen in loco Longi movendum docet Etymol. M. in v. Ζωστήρ λέγεται ζῶμα, καὶ τὸ περιζῶμα. Ζῶμα δὲ οὐκ πρῶτον παρακάββαλεν, ἀντάρ ἔπειτα θῆκεν ἱμάντας ἐυδμήτους. atque ita Suidas et Phavorinus. Hesychius quoque ζῶνιον interpretatur γυναικίον ζῶμα. Praeterea, si discesseris ab hac Vossii opinione, non video, quomodo capienda loca, in quibus zonae istae tuendae virginitatis gratia gestatae leguntur, ex gr. Nonni lib. 16. p. 454. l. 8.

Κούρης δ' ἔγγυς ἵκανε· καὶ ἀτρέμας ἄκρον ἐρύσσας·
 Δεσμὸν ἀσυλήτοιο φυλάκτορα λύσατο μίτρης
 Φειδομένην παλάμη, μὴ παρθένον ὕπνος ἔαση.

Nam, quod zonam ligatam Bacchus solvit iusciae Nicaeae, non mirandum, cum vino sepulta iacebat. Adde locum Etymologici M. Atque ita iam diligentissimos Barthius Advers. 4, 9. p. 174. zonis ita fuisse cinctas puellas, ut sine earum sublacione corpori vis fieri non posset, probavit, ubi inter alia locum Nonni lib. 12. laudat, ubi cum ebrios Satyros vestibis sublatis femora 348 tangere fecisset, non virginitatis pubem, sed mitram eius custodem tangere facit, quod tamen ex loco Nonni p. 350. l. 7. nullis fidiculis extorquere possum. En locum:

Παρθενικῆς ἀγάμοιο σαόφρονος ἤψατο μίτρης·
 Ἀὖ ἐρύων δ' ἐπὶ Κύπριν ἀπειθέος εἴματα νύμφης
 Χεῖρὶ ὀπισθοδότῳ ῥοδέων ἐπαφήσατο μηρῶν.

Hinc potius concluderem, vestibis nondum sublatis mitram ipsum iam tetigisse. Quid autem tueri poterat

zona vestem corpori adstringens? Nihil certe: Quam absurdum vero puellas in lectum genialem concessisse vestibus non exutas, quod tamen statui fere deberet, si a vulgaribus zonis non fuerint distinctae, cum zonam in lecto solvi consuevisse constet? Quid? nubiles puellae demum zonam gestabant, non illae, quae toro nondum maturae, hinc ἀμύρτοι dictae Callimacho Hymn. in Dian. v. 14.

Πάσας ἐνάρτας, πάσας ἐτι παῖδας ἀμύρτους.

ubi Spanhemium consulere operae est. Anne igitur diversis vestium generibus ante id tempus utebantur aliove modo eas cingebant? Sed de eo mihi nihil constat. An vero puellae toro maturae apud Romanos zonam quoque acceperint dubito, cum ipso nuptiarum tempore ea demum praecingi solitas fuisse ut credam prope facit Festus, ubi, *Cingulo*, inquit, *nova nupta praecingebatur, quod vir in lecto solvebat*. Alias clarius dixisset *Cingulum*, quo n. n. praecincta erat, vir i. l. s. Hanc sententiam etiam sequi videtur, ut alios mittam, Hotmanus de Vet. Rit. Nupt. cap. 29. in Thes. Grævii Tom. VIII. p. 1142., ubi, *Iunoni*, inquit, *etiam sacrificabatur, cum cingulo nova nupta praecingebatur, unde Iuno dicta Cinxia*. Certe Iunonem Cinxiae nomen hinc adeptam verosimilius, quam, quae sententia Scaligeri l. c. p. 387. aliorumque, quia cingulum solutum ei sacrabatur. Apud Graecos quoque contraria ratione *Αυσιζώνου* nomine dicta, mea quidem sententia magis congruo. Ridiculus est Scaliger l. c., qui patronos huiusce sententiae confodere sibi videtur, quia Catullus de Atalanta non tempore nuptiarum canit:

Quod zonam solvit diu ligatam.

quasi de Atalanta, Graeca virgine, Romano ritu loqui deberet. Liqueat et exinde, quod zonas istas numini alicui post concubitum consecrabant, ut constat ex Theocrito Idyll. 27, 55.

Τῇ Παφίᾳ πρώτιστον ἐγὼ τόδ᾽ ἄρω δῶρον ὀπάξω.

ubi Veneri consecrari observare operæ est, cūm fraudi id minus perceptum fuit doctis, ut Inl. Caes. Scaligero Poët. lib. 3. cap. 101. p. 887., ubi promnestriam duobus digitis cingulum solutum Dianæ, ob eam causam *Αυσιζώνη*, a Latinis Cinxiae cognominatæ, dicare consuevisse scribit; ut et Franc. Rous. l. c. p. 367., qui animum dubium aperte prodit. Rhodiginus autem lib. 16. cap. 10. p. 854. utramque zonam confundit. Optandum Scaligerum tam multa sine veterum auctoritate, certe non adducta, in istos libros non coacervasse: certe Dianæ a nubentibus apud Graecos zonam sacratam me legisse non recordor. Traheret quis forte huc epigramma ex Anthologia apud Maderum de Coron. sacr. et prof. praes. nuptial. in Tom. VIII. Thes. Rom. Ant. Graevii:

Τῇ Παφίῃ στεφάνους, τῇ Παλλάδι τὴν πλοκαμίδα,

Ἄρτέμιδι ζώνην ἄνθετο Καλλιρόη.

Εὐρετο γὰρ μνηστῆρα τὸν ἠθελε, καὶ λάχεν ἤβην 350

Σώφρονα, καὶ τέκνων ἄρσεν ἔτικτε γένος.

Verum quid prohibet ad partus tempus extendere, praecipue cum ipsius mentio hic fit? Apud Romanos autem Cinxiae Iunoni sacrabant, Festus: *Cinxiae Iunonis nomen sanctum habebatur in nuptiis, quod initio coniugii solutio erat cinguli, quo nova nupta erat cincta.* Alii tamen Deae Virginensi tribuunt, notante Scaligero. Nisi vero hae diis sacrari solitæ peculiare aliquæ fuerint zonæ, id ridiculum fere videtur. Verum an peculiare zonæ istud gestamen fuerit puellarum, an vero et mulierum, non adeo certum. Hoc tuetur Potterus Archaeol. Graec. 4. 11. p. 618., qui fieri id ad arcendam libidinosorum vim putat, unde a Nonno diceretur *σαόφρων*. Et licet Nonni locus, quem indicat, lib. 12. p. 350. l. 7.

Παρθενικῆς ἀγάμοιο σαόφρονος ἤψατο μήτρας

Ἀὐτῶν δ' ἐπὶ Κύπριν ἀπαιδέος εἴματα νύμφης

Χειρὶ ἀπισθοδότῳ ροδίων ἐκαφήσατο μηρῶν.

nihil faciat ad rem, cum ibi de virgine sermonem esse quivis videat; et licet alterum, quod tamen officij ipsius fuisset, exemplis demonstrare omiserit, licet mirum admodum, si promiscue mulieres virginesque zonas gestabant, nunquam de nupta, sed semper virgine λύειν ζώνην occurrat: tamen negare non ausim, mulieres unquam gestasse zonas, cum id pateat ex locis auctorum, qui docent mulierum prima vice parientem zonam solvere eamque consecrare Dianæ. V. Apollonii Rhodii Scholiasten et Phavorinum locis in notis iam laudatis. Hinc λυσιζωνος vocatur Orpheo in Suffimine p. 132. Neque id tantum ad primum puerperium durasse sua-
 351 det locus Apollonii Rhodii lib. I. v. 255., ubi Alcimedo ob filium unicum Iasonem querelas fundit:

*Διωτὸς ὄπως κεν εἰοῖσι λελεῖσθαι ἐν μεγάροισι
 Σείο πόθῳ μινύθουσα δυδάμορος, ᾧ ἐπι πολλὴν
 Ἄγλατην καὶ κῦδος ἔχον πάρος, ᾧ ἐπι μούνη·
 Μιτρὴν πρῶτον ἔλυσα καὶ ὕστατον· ἔξοχα γὰρ μοι
 Εἰλειθνία θεὰ πολέος ἐμέγχε τόκοιο.*

Novi Meursium in nota, quae additur Callimacho Hymn. in Iov. 14., hinc eruere bis zonam solvi, prima scilicet nocte a marito et iterum puerperii tempore: verum id mihi verba vix pati videntur. Nec satisfacit Scholiastes caecumque ducem secutus Phavorinus ad τὴν πρῶτως τίκτουσαν referentes, ut nec magnus Scaliger, qui illum pro αὐτῆς πρῶτως τίκτουσαι debuisse scribere διαπαρθενευθεῖσαι adfirmat. Obstant his interpretationibus ipsa poetæ verba, quibus dicit Alcimedem ob unicum filium Iasonem prima et ultima vice zonam solvisse. Sed quomodo ultima vice, nisi toties zona solvebatur, quoties uxor peperit? Meursii sententia ridiculum facit poetam: nonne enim de muliere, quae plures liberos tulit, si bis tantum zona solvebatur, omnino dici posset, eam prima et ultima vice zonam solvisse? Lacrimis vero an risu dignus sit Scholiastes notans: ἐπὶ ἄφρονος δεῖ νοεῖν. εἶχε γὰρ καὶ ἀδελφὴν Ἰάσων Ἰαπολύ-

την, ὡς φησὶν Ἴβυκος. haereo. Adeo enim claris verbis utitur poeta, quibus significet unicam prolem viruisse matri, ut caecus sit, qui hoc non videat. Quam vero in fabulis auctores a se invicem discrepent, quis nescit?

275. Ἦγον τις ἐπευφήμησεν ἀοιδός. Aliis verbum hoc usurpatur de faustis, quibus maritum et uxorem prosequabantur, votis. Ita Xenophon Ephesius lib. 1. p. 10. Ἦγον τὴν κόρην εἰς τὸν θάλαμον μετὰ λαμπάδων τὸν ὑμέναϊον ἄδοντες ἐπευφημοῦντες καὶ εἰσάγοντες κατέκλινον. Achilles Tattius lib. 5. p. 339. ὡς γὰρ ἐπευφήμουν τοῖς γάμοις παρόντες. 352

276. Οὐ δαΐδων ἤστραπτε σέλας θαλαμηπόλου εὐνήν. De facibus nuptialibus multi multa scripserunt, quae, si tanti videntur, legi possunt. Minime tamen doctis inter se convenit, a quibus accensae fuerint haec faces. Achilles Tattius lib. 2. p. 85. patri adscribit: ἔδοξεν ἄγειν ἡμῶν τοὺς γάμους. ἤδη δὲ ἄφαντος αὐτοῦ τὰς δαΐδας, ἀποσβεσθῆναι τὸ πῦρ· καὶ μᾶλλον ἠπελγέτο συναγαγεῖν ἡμᾶς. Namque illas (nuptias) adornare sibi visum est, ignemque, dum nuptiales faces accendisset, extinguere, et nos, quae res vehementer etiam illum angebat, abduci. Ita Interpretes satis turpiter, nisi aliter, quod non puto, legerit, hallucinatus. Tu verte eoque magis festinabat nos matrimonio iungere: id enim significat συναγεῖν, idque patet ex seqq. τοῦτο δὲ εἰς τὴν ὑστεραίαν παρεσκευάζετο. Patri etiam adscribit lib. 1. p. 49. ἄλλο σοι, τέκνον, προσεδόκων πῦρ ἀνάσαι. E prioro loco Tatii Iungermannus ad Polluc. 3. 3. 42. concludit faces a patre accensas, sed misere caecutiens, cum matribus id toties adscribant veteres. Apud Claudianum de R. P. lib. 3. 407. Ceres de filia queritur:

*Non tales gestare tibi, Proserpina, taedas
Sperabam.*

Apud Nonnum lib. 46. p. 1198. l. 4. Agaue:

Οὐπω σοῖς θαλάμοισιν ἐκούφισα νυμφοκόμον πῦρ.

Ita lib. 38. p. 972. l. 30. de Luna:

ἀντι δὲ πεινῆς

Νυμφιδίην ἐκτὶνα γαμοστόλον εἶχε Σελήνη.

Addo inlustrem Euripidis locum in Iphig. in Aulid. v. 732.

853

ΚΑΤΤ. τίς δ' ἀνασχῆσει φλόγα;

ΑΓΑ. Ἐγὼ παρέξω φῶς, ὃ νυμφίοις πρόκειται.

ΚΑΤΤ. Οὐχ ὁ νόμος οὗτος, καὶ σὺ δὲ φαῦλ' ἤγγ' ἰτάδε.

Observarunt hoc dudum Coelius Rhodiginus, Pareus ad h. l. Dempsterus ad Rosin. p. 436. Interpretes Petronii et doct. Wouweren ad cap. 26. p. 88. Feithius Antiq. Hom. lib. 2. cap. 18. p. 168. Potterus Archaeol. Gr. p. 617. et, quem plerumque compilat, Franc. Rous Attic. Antiq. lib. 4. cap. 7. p. 367. ed. Belg. Sed omnes in eodem luto fere haeserunt rati, ut videtur, a solis matribus faces accensas fuisse, quod erroneum esse docent loca Achillis Tatii, quae ipsa laudans Dempsterus videre non potuit a matribus solis accensas non fuisse, quod certe non nimis acutum virum prodit. Haesit et hic doctissimus alias vir Franc. Rous, qui contra disertissimum Euripidis locum contendit promiscuum morem fuisse, nixus testimonio Libanii Declam. 85., ubi pater dicit: δᾶδας γαμηλούς ὑπανῆκτον, cum contra alibi Niobe dicat: ἐγὼ μὲν λαμπάδα γαμήλιον ὤμην προσάψειν τοῖς ἡϊθέοις καὶ ταῖς παρθένοις. Miror non attendisse virum eruditum, haec verba esse Niobes, quae antiquissimo aevo vixit, cui non alium sermonem adfingere convenientius poterat scriptor ille, nisi rituum veterum inperitum se proderet. Locus prior de patre explicandus forte (liber enim non est ad manum) de tempore Libanii: puto enim officium illud nuptiale, cum in veteri Graecia matrum fuisset, postea ad patres devenisse, quam coniecturam, donec veterum scriptorum testimoniis contrarium docentibus vincar, non sine ratione sequi posse mihi videor. Neque eiusmodi rituum mutatorum exempla desunt. Priscis ex. gr.

temporibus Romanae mulieres atratis vestibus in fune- 854
ribus procedebant. V. Kirchmannus de Funer. lib. 2.
cap. 17. p. 206. Easdem sub Imperatoribus albas ge-
stasse docet p. 208. et 209. Iterum sub Diocletiano
atras gestasse ex Lactantio de Mort. Pers. cap. 39. obser-
vat doct. Cuperus p. 220., quamvis non omnibus vel
certis casibus id etiam potuisse fieri addat, quae nunc
non discutio. Obiiciat quis forte locum Claudiani 3.
Cons. Honor. v. 155.

*Per taedas, quas ipsa tuo regina levavit
Coniugio sociaque virum produxit ab aula.*

de quo v. Barthium p. 525. Sed forte poeta mores pri-
scos hic respexit, quod observasse saepe usu venit in an-
tiquis scriptoribus. Exemplum in his ipsis facibus ha-
bes apud Senecam Octav. v. 593.

*Tellure rupta Tartaro gressum extuli,
Stygiam cruenta praeferens dextra facem
Thalamis scelestis. Nubat his flammis meo
Poppaea gnato iuncta.*

Respici hic ad ritus nuptiales apertum: at Romae faces
a matribus praelatas quis fando audivit? Tu consule
Hotmanum de Vet. Rit. Nupt. cap. 16. in Thes. Graev.
Tom. VIII. p. 1123. et Brissonium de Rit. Nupt. ib. p.
1034. et ex illis Taubmannum ad Plautum Casin. Act.
1. v. 30. nec non doct. Wouweren ad Petron. cap. 26.
p. 88. Mihi in his amplius morari non vacat, quamvis
nec hic desunt, quae propius forent discutienda. Si
Libanii locus aliter capiendus, hac ratione non difficul-
ter in concordiam redigetur. Ceterum Musaeus, quod
quisque videt, meminit tantam facium thalamum inlu-
minantium, quemadmodum Aristaenetus lib. 1. Ep. 10.
p. 72. Ἐκαὸν δὲ κατὰ δώματα δαίδες ἐκ λιβανωτοῦ συγκελ- 855
μεναι. Gestabant tamen et istas faces in veteri Graecia
famuli, quod liquet ex Hesiodo in Scuto Herc. v. 273.

*τοὶ μὲν γὰρ ἐὺσώτρου ἐπ' ἀπῆνης
Ἔγονε' ἀνδρὶ γυναῖκα, πολὺς δ' ἡμίγαιος ὄραρε.*

Τῆλε δ' ἀπ' αἰδομένων δαδῶν σείλας αἰλύφαξ
Χερσὶν ἐνὶ δμαίων.

279. Ἄλλὰ λέγος στορέσσα. Thoros vestibus con-
sterni solitos fuisse patet ex Xenophonte Ephésio lib. 1.
p. 10. ἦν δὲ οὕτως ὁ θάλαμος πεποιημένος· κλίνη χρυσῆ
στρώμασιν ἑστρωτο πορφυροῖς καὶ ἐπὶ τῆς κλίνης Βαβυ-
λωνία ἐπεκοίμωτο σκηνή. Claudianus de R. P. lib. 2;
320,

alii prætexere ramis

Lipina et in thalamum cultas extollere vestes.
Consule Interpretes ad Petron. cap. 26.

280. Συγῆ παστὸν ἐπηξεν. Eadem locutione usus Non-
nus lib. 2. p. 60. l. 18. lib. 3. p. 100. l. 32. lib. 40. p.
1048. l. 28. Hesychius in v. Θαλάμοιο νέοιο.

282. Νυξ μὲν ἔην κείνοισι γαμοστόλος. Nox pronuba
etiam memoratur Nonno lib. 7. p. 218. l. 21.

φανήσεται ἡματιή νυξ,

Ζηνὸς ἐπειγομένοιο γαμοστόλος.

Adde Claudiani locum apud Rondellum.

285. Ἐτι πηλείων ὑμεναιῶν. Similes locutiones obviae
apud Nonnum, ut lib. 5. p. 158. l. 8.

Ἰνδάων μετὰ δῆρῳ ἔτι πνείοντα κυδοιμοῦ.

Ita lib. 25. p. 672. l. 9. lib. 32. p. 806. l. 8. lib. 38. p.
828. l. 6.

Καὶ Σατύρων σχεδὸν ἦλθεν ἔτι πνείων ὑμεναιῶν.

356 Sic enim omnino legendum censeo, non autem ἐπι-
πνείων. Firmat interpres, qui reddit *adhuc spirans hy-*
menaeos. Pro ὄξειν lib. 9. p. 260. l. 80.

Καὶ Σεμέλη κατ' Ὀλυμπον ἔτι πνείουσα κροαυοῦ.

Ita lib. 10. p. 286. l. 32. lib. 14. p. 394. l. 16. lib. 16.
p. 438. l. 28. lib. 42. p. 1100. l. 7. lib. 44. p. 1146. l.
4. lib. 45. p. 1162. l. 32. Idem Nonnus lib. 4. p. 121.
l. 18. dixit:

Καὶ Χαρίτων πνείοντα φιλήματα κείνα διδάξω.

lib. 48. p. 1286. l. 15.

286. Ἡρώ δ' ἐλευσάπτελος. Decenter ad talos demissam vestem Heroni tribuit Poëta: hic enim sacerdotum proprius cultus, ut nemini ignotum. Talem Bassiani Solis sacerdotis fuisse refert Herodianus lib. 5. 3.

§. 12. Τούτω δὴ τῷ θεῷ ὁ Βασσιανὸς ἐρωόμενος προήει τε σχήματι βαρβάρῳ, χιτῶνας χρυσοῦφεις καὶ ἀλουργεῖς χειριδατοῦς καὶ ποδήρεις ἀνεξέσμενος, τὰ τε σκέλη σέπων πάντα ἀπ' ὀνόχων ἐς μηροῦς ἐσθῆσιν ὁμοίως χρυσῶ καὶ πορφυρᾷ πεποικιλμέναις. Ipsi dii vestibus spatiosissimis et talaribus utebantur, observante Acronē ad Horat. Carm. 1. 18. 11. *Bassaris enim vestis genus est usque ad pedes demissae dictae a Bassara, Ἰοῦ, Λιβυαε, ubi fit. Tali crinis et numina uti volunt, ut Pedes vestis defluxit ad imos, Et vera incessu patuit dea.* Locus est Virgillii Aeneid. lib. 1, 404. Unde patet male distingui vulgo. *Est Vera incessu p. d.* Tibullus lib. 1. 8. 45. de Baccho:

Sed varii flores et frons redimita corymbis,

Fusa sed ad teneros lutea palla pedes.

Consule elegantissimum Broekhusium. Nymphis tribuit Nonnus lib. 14. p. 398. l. 7. Haec vestes autem erant 357 indicium laetitiae et fortunae beatae, unde de irata Venere Valerius Flaccus lib. 2. v. 102.

*neque enim alma videri,
Iam cupit, aut tereti crinem subnectitur auro.*

Sidereos diffusa sinus.

ubi vide notata summo Burmanno. Minime tamen necesse est Musaeum id respexisse statuas; potius credam morem ipsum observasse veterum, quo talibus inlustrea virgines et mulieres indutae incedebant. Ita de Atalanta Ovidius Metam. 10, 591.

Aura refert oblata citis talaria plantis.

Tunica talari induta quoque Andromeda describitur ab Achille Tatio lib. 8. p. 171. Bacchae a Nonno lib. 35. p. 864. l. 30.

307. Ἀλλὰ πέδος καὶ μοῖρα βήσατο. Scholiastes ἐβλά-

σαντε, significans, ut videtur, nominibus duobus singularibus addi verbum singulare pro plurali. Ita Bion p. 204. v. 15.

Ἀνὰ μῆτε κούος μῆθ' ἄλιος ἄμυς βαρύνει.

Virgilius Aeneid. lib. 12, 667.

aestuat ingens

Imo in corde pudor mistoque insania luctu

Et Furis agitated amor et conscia virtus.

Ovidius Trist. lib. 2.

Nil nisi peccatum manifesta que culpa fatendum est.

Claudianus in Rufin. lib. 2, 282.

Spectaturque favens odiis locus aptaque leto

Tempora,

Servius ad Virgil. lib. 3. Aen. 269.

358 *Qua cursum ventusque gubernatorque vocabant.*
monet: *Honestius hac elocutione per pluralem utitur numerum, licet possit singularis esse: modestius sane, quam viri eruditissimi, qui haec plerumque eliminant.*
Ex. gr. Marklandus e Statio lib. 3. Sylv. 1. 96., ubi pro
quid enim ista domus, quid terra, priusquam

Te gauderet, erat?

quamvis eum Ven. Parm. et Rom. in Add. probat erant, quod probum quidem, sed tamen altero non melius. Nec ratio, cur Heinsius in Claudiano de R. P. lib. 2. 262. pro

Sed mihi virginitas pariter coelumque negatur.

contra omnes Codices velit negantur. Alia loca a viro docto aliisque tentata non recenseo.

320. *Πολλάκι μὲν λιτάνευσε θαλασσοῖν Ἀφροδίτην,*

Πολλάκι δ' αὐτὸν ἄνακτα Ποσειδάωνα θαλάσσης·

Ἀεθίδος οὐ Βορέην ἀμνήμονα κάλλιπαι νύμφης.

Recte laborantem et a vento vexatum Leandrum invocantem deos, quibus ius in mare, facit Musaeus: opido autem venuste Boreae in se saevienti in memoriam

revocat pristinos ignes, quibus tactus in Orithyia, Nympha Attica, arserat quondam, ut adeo, cum, quid esset amor, senserat, amatori faventior esse deberet. Similes elegantias apud alios, observare licet, ut apud Theocritum Idyll. 8, 59.

ὦ πάτερ, ὦ Ζεῦ,

Οὐ μόνος ἠγάσθην· καὶ τὸ γυναικοφιλάς.

Elegantius Ovidius Amor. 8. 6. 23.

Flumina deberent iuvenes in amore iuvare?

359

Flumina senserunt ipsa, quid esset Amor.

Inachus in Melie Bithynide pallidus Isse

Dicitur et gelidis incubuisse vadis.

Lege sequentia, nec poenitebit. Sic Heroid. Ep. 19.

v. 129.

At tibi flammaram memori, Neptune, tuarum

Nullus erat ventis impediendus amor:

Si neque Amymone nec laudatissima formâ

Criminis est Tyro fabula vana tui.

Ita Ep. 18. 60.

Hanc ego suspiciens, Faveas, dea candida, dixi,

Et subeant animo Latmia saxa tuo.

Non sinat Endymion te pectoris esse severi.

Flecte, precor, vultus ad mea furta tuos.

Nec non v. 37.

At tu, de rapidis immansuetissime ventis,

Quid mecum certa praelia mente getis?

In me, si nescis, Borea, non aequora saevis.

Quid faceres, esset ni tibi notus amor?

Tam gelidus cum sis, non te tamen, improbe,
quondam

Ignibus Actæis incaluisse negas.

Gaudia rapturo si quis tibi claudere vellet

Aërios aditus, quo paterere modo?

Paree, precor, facilemque move moderatius
auram.

Imperet Hippotades sic tibi triste nihil.

Huic sua debet Musaeus. Addi velim Nonnum lib. 7. p. 218. l. 15.

Ζηλήμων Φαίδων με βιάζει. ἢ ὅρα καὶ αὐτὸς
Ἰμεῖοις Σεμέλης καὶ ἐμοὶ ποθέοντι μεραϊοῖς.

Ἡέλιε, κλονέεις με, καὶ εἰ μάθης οἴστρον ἐρώτων.

360 Ceterum Boreae et Orithyiae mentionem non raro facit idem, ex. gr. lib. 1. p. 16. l. 11.

Ναὶ λίτομαι, Βορέης· ὡς ἤρπασας Ἀιδίδα νύμφην,
Δέξο με σαῖς πτερόγεσσι.

Corrige: Ναὶ λίτομαι, Βορέη, σ' ὡς ἦ. Ἄ. ν. ut interpres: *Certe supplico tibi, Borea: ut etc.* Idem mendum insedit lib. 11. p. 322. l. 15.

Ἐὶ Βορέης ἐδάμασσεν, ἐς Ὀρείδνιαν ἰάνω.

ubi scribendum omnino: *El Boreis σ' ἐδάμασσεν.* quod et sequentia docent:

Ἐὶ δέ σε κύμα κάλυψε καὶ οὐκ ἤδέσαστο μορφῆν,

Καὶ σε πατήρ ἐμὸς εἶλεν.

339. Ῥοιζήδον προκάρηνας ἀπ' ἠλιβάτου πέσε κύργου. Aperta imitatio Nonni lib. 28. p. 732. l. 27.

Ἡερόδθεν προκάρηνας ἀπ' ἠλιβάτου πέσε δίφρου.

Solebant enim perditis amoribus miseri de rupibus et excelsis locis se praecepitare. Horatius Carm. 3. 27. 61.

Sive te rupes et acuta leto

Saxa delectant, age te procellae

Crede veloci.

Glaucippe apud Alciphronem lib. 3, 1. ἢ τούτω μνησόμεναι, ἢ τῆν Λεσβίαν μνησασμένη Σαπφῶ, οὐκ ἀπὸ τῆς Λευκάδος πέτρης, ἀλλ' ἀπὸ τῶν Πειραιῶν προβόλων ἔμαντιν εἰς τὸ κλυδώνιον ᾤσω. Leucadiae huius rupis meminit etiam Statius Sylv. 5. 3. 154.

saltusque ingressa viriles

Non formidata temeraria Leucade Sappho.

361 Quo loco cel. Marklandi *actusque egressa viriles* legitis non sequor emendationem. *saltus viriles* eleganter dixit poeta, quia prae amoris impatientia viri tantum se hinc iaculabantur, unde ἄλλα ἐρώτων dietus locus. V.

Ios. Scaliger Auson. Lect. lib. 2. cap. 18. Sed Scaliger, inquires, duas feminas, Tolloius unam recenset, quae hinc se praecipitarunt etc.? Quid tum? Hocne officit, quod tam longinquo aevo tres tantum se hinc praecipitarunt? Sed et nihil mutandum docet Papinii sedulus imitator Ausonius Cupid. Cruc. Affix. v. 24.

Et de nimbo saltum Leucate minatur

Mascula Lesbicis Sappho peritura sagittis.

ubi *mascula* vocatur, quae masculos saltus ingredi audebat, non, quae sententia Vineti, quia non tantum in viros, sed, ut mas quispiam, in feminas feminam exarsit. Denique qua de ratione *actus viriles egressa* seu superasse dicetur Sappho? Viri hinc se praecipitabant. Sed an ideo actus eorum egreditur, quae non secus ac ipsi se praecipitem tantum dedit?

862 ADDENDA ET EMENDANDA.

Pag. 4. b. l. 2. post p. 115. adde: Consule et eruditiss. Spanhemio observata in Dissert. II. de Praest. et Usu Numism. Antiq. p. 99. et seqq., ubi loca Harduini et Th. Smithi ipsum adlegare sere video, castigare autem verba Harduini Σ e nummis prorsus ablegata, pro quibus ante quadraginta annos *vix postea* illud in veteri nummorum supellectile exstare se dixisse, neque tamen negare illud C pro Σ ante Domitianum occurrere, sed tantum *rarius* occurrere, adfirmare monet. Nihil verius: nam prorsus id negari cum Harduino et Smitho non posse patet ex exemplis a nobis adlatis, nec non eruditissimo Spanhemio observatis, sed rariora tamen prae aliis nemini nummos lapidesque versanti obscurum esse potest.

Ibid. post lin. 2. adde: 3. ἀγνώετια. ἀγλιόετια Par.

Pag. 7. b. l. 32. adde: cui ἀνούω vertitur *designatum volo, intelligo*, sed invitis mea quidem sententia Musis et Gratiis: neque melius ille, qui, referente Rondello, legebat *λίχνον ἀνοῆς*, i. *celebrem*, ut *viri gloriae* pro gloriosi, quod ridiculum.

Pag. 8. a. lin. 5. post solus adde: si discesseris a Rondello.

Pag. 9. b. lin. 5. adde: et Rondelli editio cum aliis apud Röverum.

Pag. 10. b. lin. 9. adde: et Whitf. ut et l. 13.

Pag. 13. a. lin. 18. post displicuit adde: Firmat le- 363
ctionem quoque Nonnus lib. 5. p. 156. l. 11.

*Εἰσέτι νῦν κήρυκες Ἀριστάλοιο θυηλῆς
Γαῖαν ἀνατύχουσιν ἐτήσιαι ἐκ Διὸς αὔραι.*

ubi interpres consueto more caecutivit. Nihil tamen
mutandum docet Apollonius Rhodius lib. 4. v. 1397.

Εἰσέτι που χθιζὸν παγχρύσεια φύετο μῆλα.

Pag. 14. a. lin. 5. adde: Magis convenit locus Non-
ni lib. 10. p. 270. l. 27.

Φάσμασιν ἀντιτύποισιν ἐς ἡμερον ἤλυθεν ἔργης.

Confer lib. 32. p. 804. l. 23.

Ibid. b. lin. 13. post ἐνέδησας adde: Ita et Homerus
Iliad. B. III.

Ζεὺς μὲ μέγα Κρονίδης ἄτη ἐνέδησε βαρείη.

Nihil tamen mutandum docere poterunt forte loca, li-
cet non prorsus gemina, Iliad. X. 5.

Ἐκτορα δ' αὐτοῦ μείναι ὅλοη Μοῖρ' ἐπέδησον.

Iliad. A. 517. Nonni lib. 10. p. 272. l. 8.

Παιδοφόνῳ νέον νῆα πατήρ ἐπέδησε βελέμνω.

*Pag. 15. a. lin. 4. Priorem versum, qui in no-
stra editione est v. 188., repertum et in Codice Regio,
probat Rondellus, sed reiecit merito Röverus.*

*Pag. 16. v. 40. post vocem οὐρανίη ponenda di-
stinctionis nota, quae vulgo male ponitur post θυηλαῖς,
iubente Georgio d'Arnaud et favente editione Rondelli.*

Pag. 18. a. lin. 9. adde: Praecipue cum non 364
tantum reliqui scriptores, sed et ipse Musaeus a talibus
sibi non cavit. Ita v. 82.

*Εἰ δέ μοι οὐκ ἐπέοικε τήν ἱέρειαν ἀφάσσειν,
Τολήν μοι, Κυθέρεια, νέην παράκοιτιν ὀπάσσαις,*

v. 191.

*Οὐδέ μοι ἔγγυς ἔασιν ὀμήλιαις, οὐδέ χορσαῖαι
Ἰιδέων παρῆασιν.*

v. 296.

Χειμέριοι πνελοντες ἀει σποφάλιζον ἀήται,
 Δαίλατι μαστιζοντες δλην ἄλα.

Ita v. 309, 310. Homerus Odys. E. 156.

Ἡματα δ' ἐν πέτρῳσι καὶ ἠιόνεσσι καθίζων,
 Δάκρυσι καὶ στοναχῆσι καὶ ἄλγεσι θυμὸν ἐρέχθων.

Hinc probare nequeo coniecturam Nic. Heinsii Ad-
 vers. 4. 6. p. 608. in Statio lib. I. Sylv. 4. 9., ubi pro
Ergo alacres, quae signa colunt urbana, cohortes,

*Inque sinum quae saepe tuum forq̄ turbida questu
 Confugiunt.*

Minus concinne repeti τὸ *quae* non ferens legit *ceui*, sed
 oratione non bene cohaerente, ut inspicienti patebit.
 Certius est Marklandi *questum*. An concinnius illud
 Horatii Epist. lib. 2. 2. 6.

*Verna ministeriis ad nutus aptus heriles,
 Literulis Graecis imbutus, idoneus arti.?*

An illud Guntheri Ligur. 7, 466.

*Namque novae quidam quaerentes semina lau-
 dis*

Praeclarumque sibi cupientes addere nomen?

365 Pag. 21. b. lin. 4. post suspicatur *adde*: Nunc aliter
 sentio. Ἀθανάτων θυηλάς, *deorum sacrificia*, eleganter
 vocare videtur, quae diis ab hominibus offeruntur. Vir-
 gilius Aeneid. 2, 189.

Nam si vestra manus violasset dona Minervae.

ubi recte Servius: *quae Minervae data sunt*. Idem
Ledae donum 1, 652. explicat: *vel quod ipsa filiae,
 vel quod ei Iupiter dederat.*

Pag. 22. a. post lin. 11. *adde*: 60. Ἡροῦς. Ἡρεῖς
 mendose Basil.

Ibid. lin. 18. cum aliis apud Röverum, in qua lectio-
 ne falsam quantitatem observare sibi visus vir doctus in
 Observ. Misc. Vol. IV. p. 369. caecutit et Oppianum,
 Bionem, Stratonem et Aratum infeliciter tentat. Vid.
quae moneo p. 105—107.

Pag. 25. b. lin. 2. adde: pro ἐπάξιον Par. habet ἐπάξιον. ut v. 68. Κύριος et 70. ἐπέων.

Ibid. lin. 3. adde: 70. μενύαιεν. μενύταιεν Basil.

Pag. 25. a. lin. 10. post adfirmo adde: nam tales coniecturae incertae et vanae, qualem et hanc nunc credo.

Pag. 26. a. lin. 9. adde: 75. μόθον. Editio Rondelli μόχθον exhibet, quae lectio vera videtur. Consule notata p. 105.

Pag. 27. a. lin. 8. post putarem adde: Idem Metam. lib. 2.

subit hanc arcana profana

Detexisse manu.

Virgilius lib. 8. 14.

et late Latio increbescere nomen.

Homerus Iliad. Γ. 298.

Ζεῦ κθιδιστε, μέγιστε, καὶ ἀθάνατοι θεοὶ ἄλλοι,

Ὀππότεροι πρότεροι ὑπὲρ ὄρμα πημήνεια.

V: et Orpheus Argon. v. 253. Nulla igitur ratio, quare 366 cum uno MS. Rittershusii cum viro docto in Observ. Misc. Vol. III. p. 65. in Oppiano legas pro

Τοῖσιν ὃ κεν προβάληται ὁμοῦ γάμου εὐρατο νίκην. quia id vulgatus altero, ὁμοῦ γάμω, cum vel ideo in MS. inmutatum sit credibile: nam ὁμοῦ cum casu secundo reperiri aliquando Lexica docent. An melius, quaeso, sonant haec Hesiodi Θεογ. v. 903. *θνητοῖσι βροτοῖσι?*

Pag. 29. b. lin. 12. adde: Par. θειναίην.

Pag. 30. a. lin. 8. adde: Prurienti Critico adrideret forte Τυπτήρην π. ε., ut ὑμέτερος pro tuus obvium. V. Animad. cap. I. p. 121. Neque exempla eorum, ad quos fermo dirigitur, in ipso orationis initio non positurum quaerenti deessent. Sed nos sobriam Criticem sectamur. V. autem 80. Rondellus exhibet ἐπιμειρα et v. 101. ἐπιπτύων, ut pag. 85. ὑπόκλεπτον.

Pag. 35. b. post lin. 25. adde: 102. ἀφθόγγοισι.

ἀφθόγγοισιν Basil. et v. 104. pro Χαῖρεν exhibet Χαῖρε, nec non v. 105. pro ἡμερόεσσαν ἡμερόεσσιν.

Pag. 36. a. post lin. 11. adde: 108. Ὅτι. ὅτι Basil. et pro ἀπεσιδατο legit ἀπεσίατο.

Pag. 41. a. lin. 20. ἀπειλοῦσα Rondellus et ἀνείκατο pro ἀνενείκατο, nec non v. 125. pro πολυκτεάνων legit πολυκτεάνων.

Pag. 46. b. lin. 81. Ceterum γυναιξί edidit Rondellus:

Pag. 49. a. lin. 12. adde: lib. 38. p. 216. l. 25.

Ὅμμασιν αἰδομένοισι παρήλυθεν ὄργια κόλπου.

Pag. 49. a. lin. 20. post coniecero adde: Nonnum lib. 42. p. 1100. l. 12.

367 Κύριδος αἶμα φέρουσα τί Κύριδος ὄργια φέρεις;

Adde Achillem etc.

Pag. 55. b. lin. 2. adde: 159. Θυμὸν. πνυμὸν Par. ut 5. 174. ἐπέεσσιν.

Pag. 57. b. lin. 4. post adridet adde: Neque enim dubitandi scrupulum ullum restare permittit elegans et conferri dignissimus locus Aristaeneti lib. I. ep. 15. p. 106. ἔστι δὲ καὶ τοῦδαφος περιχαράττουσα τῷ ποδί, ταῦτα δὴ τὰ τῶν αἰδουμένων ἐν διαπορήσει κινήματα. modo etiam signans terram pede, qualia pudore dubitabundi solent.

Pag. 59. a. lin. 2. post quibusdam adde: ut editione Rondelli aliisque apud Röverum.

Pag. 60. b. lin. 26. adde: non in MS., sed editione Parei ita exhibetur.

Pag. 65. a. lin. 15. adde: v. 209. autem Par. habet πολλέτρον et v. 121. ἀνέφανε.

Pag. 66. a. lin. 4. 213. Καὶ καὶ Rondellus.

Pag. 68. b. lin. 5. post Canteri adde: quae et magno Grotio in notis ad Germanici Phaenomena pag. 6. b. postea inciderat.

Pag. 71. b. lin. 15. adde: quae v. 218. pro φαισφόρον scribit φερεσφόρον.

Pag. 72. a. lin. 32. post νόση adde: quam sententiam probat vir doctus in *Observ. Misc. Vol. I. p. 123.* Ego tamen nondum video rationem mutandae lectionis vulgatae in utroque poeta.

Pag. 74. a. lin. 26. post 3. Dissentit vir eruditiss. in *Observ. Misc. Vol. II. p. 317.* in not. Neque, quod adtinet Hesiodi locum, admodum defendam, ipsam tamen rem negare non ausim.

Pag. 74. b. lin. 3. post cohaerebit: At vulgata non sollicitanda, sed omnino statuta synizesi in voce βούληαι retinenda. Neque enim χρέα una syllaba pronunciatum conripi conmode potest. Vid. *Observ. Misc. Vol. X. p. 422.* 368

Ibid. b. lin. 27. Doctiss. quidem Pierius Valerianus ad *Virg. Aeneid. 3, 578.* hanc synizesin ex duabus longis non condonat. Sed, quamvis apud Latinos rarissima sint exempla, apud Graecos esse plurima liquet ex locis pag. 73. adductis.

Pag. 75. a. lin. 37. Diserte Servius ad Virgil. Georg. I, 147. Sane solum hoc nomen est in polysyllabis, quod ultimam producat in nominativo et eam in obliquis corripit, ut Ceres, Cereris. Sane non crederem veterum quenquam hanc legem migrasse, unde humani quid passus videtur Hugo Grotius, Bataviae illud nobile decus, in longe venustissimo carmine *Pro Cervisia* in *Franc. Guetum*, ad altos superbissimi Galli spiritus et feroces inpetus retundendos vibrato, quod reperitur in *select. epist. Balzaci lib. 12. ep. 28. ad Morinum p. 313.*, ubi ultimam conripit:

Humor dulcis aquae, sed igne coctae,

Quam succo Ceres imbuat salubri.

Pag. 82. a. lin. 20. post docet adde: et praeterea cum *Io. Corn. Pauw λεβώμεθ'*, ut feliciter coniecit vir cl. Nam quod scribendum suspicatur,

Μάχης ἔσω μὲν οὖσης,

paucis, credo, persuadebit, cum talem numerorum mutationem poëtis aliquando in deliciis esse eruditiores sciant: nam, quia neminem unquam in animum inducturum, ut id negaret, credere potui, exempla multa adnotare neglexi. En tamen pauca, quae adtendenti haud longo tempore occurrerunt. Ita Statius lib. 5. Sylv. 2. 158.

369

nos fortior aetas

*Iam fugit: hinc votis animum precibusque iu-
vare.*

Ita l. Marklandus pro *iuvabo*. Lib. 5. Sylv. I. v. 11.

*Nos tibi laudati iuvenis rarissima coniux
Longa nec obscurum finem laturo perenni
Tentamus dare iusta lyra, modo dexter Apollo
Quique venit iuncto mihi semper Apolline Cae-
sar*

Annuat.

Ovidius Trist. lib. 2.

Unde precor supplex, ut nos in tuta releges,

Ne sit cum patria pax quoque adempta mihi.

Paulus Epist. ad Galat. cap. I. v. 9. ὡς προαιρέκαμεν, καὶ ἄρτι κάλιν λέγω. Xenophon Ephesius lib. 3. p. 46. οὐχ οὕτως ἀνανδρὸς ἐγὼ οὐδ' ἐν τοῖς κακοῖς δελεῖ. δεδόχθω ταῦτα. πίνωμεν τὸ φάρμακον. Ἀφροκόμη ἐστὶν δαί μοι ἄνδρα. lib. 5. p. 78. πόθεν δὲ εἰδέναι λέγεις ἐπὶ τὴν δυστυχῆ; διαβόητα μὲν γὰρ καὶ ἄδοξα πεπόνθαμεν, ἀλλὰ σὲ οὐ γνώσκω τὸ σύνολον. Ita optime emendavit vir literarum Graecarum ante alios peritissimus in Observ. Misc. Vol. V. Tom. III. p. 60. μα autem cum ἔσω rectum esse docet Homerus, qui dixit Ἕλιον ἔσω.

Pag. 85. b. lin. 10. adde: V. sequenti pro *ἐπίσκη-
πεν* Rond. habet *ἐπίσκηπεν*.

Pag. 86. a. lin. 1. adde: 263. *καρθεναῖος. καρ-
θεναῖος* Basil. et 271. ἐνὶ κέρθιο.

Pag. 91. a. lin. 24. adde: Whitf. habet *ζύγην*.

Pag. 92. a. lin. 10. post videtur adde: V. autem 282. Basil. cum Par. habet οὐδέποτε, nunquam. et 286. ἔλκεσσι πεπλος.

Pag. 96. b. lin. 26. adde: Parei editio exhibet οὐδέποτε. In fine pag. adde: v. 297. τυπτεμένης mendose exhibet Whitf. ut Par. v. 312. λειανθρος περ ἐσθήμονος. 870 et 319. Λεανθρος ἀηλήτοις ἐνὶ δλίαις, in litoribus progurgitibus, quod tamen et in aliis, et 327. ἔρφαίς.

Pag. 96. b. lin. 26. ut et in Theocrito Idyll. 23, 28. Οὐ νοεῖς, ὅτι νυκτὸς ἀσπί σου, οἱ δ' ἔτι τοῖχοι Πάντες ἀρφοραῖες.
non οἱ δέ τε.

Pag. 103. a. lin. 6. adde: Quin tamen, ut eo revertar, elegantissima lectio Μαινομένη σ' ὄτρυνεν a Musaei manu sit profecta, vix ullum iam mihi restat dubium. Locis iam adductis adde Orpheum Hymno Veneris pag. 152. v. 24.

ἔνθα καλεῖ σε

Παρθένοι ἀδμήται νόμφοι τ' ἀνὰ πάντ' ἐναιοντὸν
' Τυνοῦσί σε, μάκαιρα.

Pag. 105. b. lin. 7. post ἐρισμαράδοιο adde: vel in ἐρισμαράδοιο, ut Rondell.

Pag. 106. b. lin. 17. adde: Perperam alii edunt ἀδροτήτα, quemadmodum etiam citat Servius ad Virgil. 12, 952. Reliqua autem exempla fere omnia, quia una ex iis litera liquida est, nihil huc faciunt. Ipsam tamen rem negare vix ausim cum viris doctiss. Bentleio et Dervillio Vanni Crit. p. 249. Certe Orpheus Argon. v. 1321. dixit:

Ἀνδράσιν ἠδὲ γυναιξίν, ὅστις τάδε μῆσεται ἔργα.

Apud Diogenem Laërtium lib. 4. §. 27. occurrit:

Χήρη ἔστημεν Ἀκαδήμεια καὶ Σόλοι, πατρὶς σευ.

Versus est iambicus syllaba una productior. V. vir eruditiss. lib. cit. p. 151. Neque in Xenophonte Ephesio lib. 1. p. 41. vir elegantissimus in Observ. Misc. V. Tom. III. p. 55. legere veretur:

371 Οὐ τάφον ἐθανάτου ἀγαστὸν ἱεροῖο πολλίου.
Pag. 108. b. lin. 6. adde: pro θαλασσοῦλην Basil.

1. θαλασσοῦλην. www.libtool.com.cn

Pag. 114. b. lin. 6. adde: Quod vero Iliad. B. 549. vulgatur Καδ' δ' in Κάδδ' mutandum censeo, quomodo apud Theocritum aliosque exaratur.

Pag. 115. a. lin. 4. post Röverus adde: τέθνηκε ἐπ' Rondell.

Pag. 121. lin. 9. post Interpres adde: Nunc Interpretem pueriliter errasse animadverto, neque quicquam lectione vulgata sanius esse, cum non Imperatores Antoninus et Verus, sed ipse Polyænus fuerit Macedo. Sic enim in præfat. lib. 1. ἐγὼ δὲ Μακεδῶν ἀνὴρ, ἔχων πᾶσιον τὸ κρατεῖν Πελοπόννησος πολέμουσιν δύνασθαι.

Pag. 128. lin. 13. post partibus adde: Ita in Iustino lib. 1. 9. Tum pertractare dormienti caput iubet Cod. Franeg. pro pertrectare.

Pag. 131. lin. 16. post poterit adde: Bentleio tamen aliquo modo videri posset favere Servius ad Virgil. Aeneid. 8, 577. Sed, etiamsi ita scribendum iam negare non ausim, nihil id Bentleium iuvat. Post vides enim recte sequitur modus indicativus. Virgilius Aeneid. lib. 6.

videri, ut geminae stant vertice cristae?

Claudianus 4. Cons. Hon. 5.

*Cernis, ut armorum proceres legumque potentes
Patricios sumunt habitus etc.*

Id forte non intellectum fraudi fuit librariis. Carinas autem de una nave etiam explicuit Rich. Johnson Aristarch. Bentl. p. 66. 67., quem nunc demum beneficio cel. Burmanni videre contingit.

Pag. 139. lin. 5. adde: Apollonius Rhodius lib. 4. v. 282.

372 Ἔστι δὲ τις ποταμὸς, ὑπὸ τὸν πέτρῃς ὠκεανοῦ.

Ibid. lin. 22. post 74. adde: Sic Apollonius Rhodius lib. 4. v. 259.

Ἔστι γὰρ πλὸς ἄλλος, ὃν ἀδωάτων ἱερῆς.

Pag. 145. ante l. pen. adde: Sic cum Psemmis Anthiam ducere vellet apud Xenophontem Ephesium lib. 3. p. 53., illa hanc causam interserit: *ὅτι αὐτὴν ὁ πατὴρ γεννωμένην ἀναδείη. Ἰόιδι, μέχρῃς ὄρας γάμων. καὶ ἔλεγεν ἔτι τὴν χρόνον ἐνιαυτῶ πλάσσει.*

Pag. 149. post lin. 32. adde: nec non Andr. Papius, qui inmerito tandem improbavit.

Pag. 160. lin. 7. Post antonomasivum adde: Atque ita in melioribus editionibus iam exhiberi seorsum video, ut adeo per me emendationes istae in spongiam incumbant.

Pag. 186. lin. 24. addo: atque hanc explicationem unice amplectbr.

Pag. 187. lin. 31. pro audio scribe non audio.

Pag. 188. lin. 6. post credebat adde: Locus Homeri est Iliad. Σ. 382.

*Τὴν δὲ ἴδε προμολοῦσα Χάρις λιπαροκορήδεμνος
Καλή, τὴν ὄποιε περικλυτὸς Αἰφινυγῆϊς.*

Sed aliis locis plures aperte agnoscit, ut Iliad. Ε. etc. *Deia paulo post pra quin diserte Homerus scribe Sic Iliad. P. 51. etc.*

Pag. 191. lin. 23. post Ἀγαφίας adde: Nunc nihil muto, cum alterum aequè rectum. Etymologicum M. *Ἀγαφίης, ὄλον. Νιψάμεναι κρήναις ἔδραμον Ἀγαφίης. τινὲς δὲ διὰ τοῦ ε, ἀπὸ Γεργάφου τοῦ Ποδοιδῶνος. τὸ δὲ ἐντελὲς ἐν τῷ Ἐρυθρῷ κρήνης Γαργαφίης. ὁ Παρμένιος ἀνευ τοῦ γ. ἢ ἡ ἄλλειψις ἀπὸ ἱστορίας.* Conpilavit haec Phavorinus ad verbum: tantum pro *Γαργαφίης* scribit *Ἀγαφίης*, reliquis omissis. Alciphronem autem versum citatum respexisse credibile est.

Pag. 197. lin. 16. post Erebo adde: Quo argumento Th. Galeus ad Apollod. pag. 6. concludebat, poema hoc non esse unius auctoris, et fortasse partem

Theogoniae Orphei Hesiodo adsutam, sed non probante Fabricio Bibl. Gr. lib. 2. cap. 8. p. 878.

Pag. 207. post lin. 26. adde: 103. πόθον δολόεντα καθητικῶς molestam, quoque decipiebatur Leander, ut *damnosus senex* pro *damnis confecto* apud Plautum, intelligit Rondellus. Frustra.

Pag. 259. lin. 1. pro Perizonio scribe Scheffero. Dein pro Μειναλλῶν, Μειναλ. Μιναλ. scribe Μειλαν. etc.

Pag. 265. lin. 8. post insultat adde: Croium iam refutasse Io. Fr. Gronovium sero video.

Pag. 268. post lin. 29. adde: Apud Terent. Andr. 1. 1. 18. in memoriam habeo pro memoria exhibet Codex Franeq. Ita in Iustino lib. 1. cap. 6. *Astyages meriti sui in Harpago oblitus* pro *Harpagum* Codex Franeq. cap. 7. si quid in Croeso crudelius consulisset. cap. 8. *universo oriente in potestate redacto*. cap. 10. *urbemque ipsam in potestate eius redigit*.

Pag. 303. lin. 25. post laudat adde: Confer ioculariam inscriptionem apud Reines. Cl. I. 118. p. 156., ubi memoratur aliquis, qui *vixit annis CXV pteellarum anhelitu, quod etiam post mortem eius non parum mirantur Physici*.

Pag. 310. post lin. 10. adde: Hinc apud Homerum *Πιαδ. A. 18.* legendum puto:

Ἐπιέν μὲν θεοὶ δοῖεν Ὀλύμπια δῶματ' ἔχοντες,
Ἐκπέσαι Πριάμοιο πόλιν, εὐ δ' οἴκαδ' ἰκέσθαι.
Παῖδα δέ μοι λύσατε φίλην, τὰ δ' ἄποινα δέχεσθε.

non, quod editiones occupat, λύσατε, quod in ipsas metri léges peccat, cum secunda in λύσατε corrigiatur. 574 Veterem autem hanc esse lectionem patet ex Moschopuli scholiis ad h. l., ubi notat: λύσατε] ἀντὶ τοῦ λύσατε τὸ εὐκτικὸν ἀντὶ προστακτικοῦ. Quod iam video animadvertisse editorem doctiss. Jo. Scherpezeelium.

Ita praeterea Codicem MS. Bibliothecae Leidensis diserte exhibere, qui eum contulit, eruditissimus Valckenaerius mihi ostendit, atque ita iam edidisse Sam. Clarkium sero video. Spondanus in margine *λύσαι τσ* emendans an haec cum praecedentibus iungenda, an infinitivum pro imperativo poni voluerit, incertos nos linquit. Prius, licet et aliis apud Eustathium adriserit, est ineptum, posterius τῷ *λύσαις* deterius.

I N D E X

R E R U M E T V E R B O R U M.

(Numeri sunt paginae editionis Leovardiensis.)

A.

A et E permutantur.	36
<i>Ab ovilibus aurae pro aurae ovilium. 150. pastor ab Ida.</i>	257, 258
<i>Accipio et adspicio permutantur.</i>	7
<i>Ἀδίδακτος γάμων.</i>	143
Adiectiva in <i>ος</i> et <i>ος</i> aliaque vocibus foemininis adiunguntur.	15, 16, 109, 110
—— pro nemine.	229
—— vocibus adiuncta pro adverbis.	40, 41
—— <i>εἰς στενὸν καιροῦ</i> pro <i>στενὸν καιρόν.</i>	265
—— <i>παρθένος μήτηρ</i> pro <i>παρθενική.</i>	341
Adonis cum Venere plerumque coniungitur, et eodem, quo illa, templo honorata.	162, 163
<i>Adspicio et accipio permutantur.</i>	7
<i>Ἀεθλος certamen amoris, non officium.</i>	8, 125
<i>Aequor de fluvio.</i>	6
<i>Ἄγειν pro φέρειν et vicissim ponitur.</i>	123, 129
<i>Aglaiā Vulcani uxor.</i>	189
<i>Ἀγλαΐαι formosae puellae.</i>	199
<i>Ἀγρεύειν de Amore positum.</i>	253
<i>Ἄγχιον οἶδμα,</i>	298
<i>Αἷμα, αἷμα γενέθλης, genus quo quis ortus.</i>	136, 137
—— <i>filius.</i>	ibid.
—— <i>κομίζειν</i> e parentibus dicitur <i>filius</i> , ut et aliquis e regione ubi natus, ut et de insula.	137, 138
<i>Αἰολόμητις Ἔρωσ.</i>	63

Ἀκούω, <i>specto.</i>	6
Albae vestes. V. <i>Vestes.</i>	
Ἄλις ὕδαρ pro ὕδατος.	339
Ἄλιστεφῆς νῆσος, ἄστν etc.	17, 18
Ἄλλος pro ἔτερος recte ponitur.	151
Amatores spectandarum formarum gratia loca sacra adeunt.	171
— dilecta potiti mori cupiunt.	202
— in coelo esse amata potiti spernunt.	203
— dilectis persuadere omni modo conantur, crudeles Veneri eiusque filio esse invisae.	259
— omnia tarda dilectis frui ocyus cupientes putant.	321
— perditis amoribus de rupibus et excelsis locis se precipitare solent.	360
Amor militiae comparatus et pulcherrimae inde ductae locutiones.	125 — 127
— αἰολόμητις.	63
— ignes eius frigidi maris aqua extinguere nequit.	82
Ἀνατέλλειν et ἀναφαίγειν permutata.	38
Ἀναστέλλειν φέγγος aliaque.	208
Ἀνεναίκατο φωνήν.	41
Animus et mens iunguntur.	192
Antonius victor Virgilio quomodo vocetur.	258
Antonomasivum.	159, 160
Ἀνύειν παννυχίδας ὑμεναίων.	317
Aphacitis Venus.	168, 169
Ἀφάσσειν ἰέρειαν, <i>tangere.</i>	204
Ἀφροδίτη pessime pro <i>Minerva</i> a Scholiasta Musaei habita.	159
Ἀπό. πύργος ἀπό προγόνων, <i>turris avita.</i> 149. ἀπ' Ἀρκαδίας	
Ἀταλάντη.	257
<i>Ardia montium.</i>	251
Argaphia fons idem ac Gargaphia.	372, 373
Argo nave aedificata primus mare tentasse a poetis vulgo statuitur Iason.	273 — 275
— primo die tempestate iactata fuisse non videtur.	288
Ἄργος Πελαγονικόν.	198
Ἄροῦν de patre sobolem generante.	223
<i>Arvum genitale.</i>	222
Ἀστέρες πολλίων, ἄστρον ἀρούρης.	132
Atque aliquis eleganter positum.	194
Aura puellae.	303

Aurorae modo bigas, modo quadrigas dant poëtae. 289, 290
Αυτόματος pro *αὐτός* et vicissim. 382

www.libtool.com **B.**

Bacchus pulcher non pingui aqualiculo deformis. 153
 — pater Gratiarum. 189
 — iuvenes formosi ipsi comparantur. 152, 153
Βαλῶν et *λαβῶν* permutata. 76
Bellum Graeciae, quod inferunt Graeci. 248
 Bootes. 69
Βορρυλογία. 79

C.

C pro Σ in nummis ante Domitianum reperitur. 3, 362
 Callichori et Parthenii fluminum nomina diversa ab Orpheo
 uni tributa. 278
Carinae pro una navi. 181
 Casus tertius pro quarto cum praepositione eleganter ponitur.
 99—103
 — sexti rarior usus pro quarto cum praepositione *per*, ut
candidatis ministris pro *per candidatos ministros*. 218
 in *Ceres* ultima syllaba male corrigitur. 75, 368
Χρᾶσθαι σποδιῇ αἰθῆ, νιφετῷ καὶ στίβῃ. 833
Χρυσόσκαπις Ἐρμῆς, auream virgam gestans Mercurius. 255
 in *Coelo esse* gaudio inusitato et maximo adfecti dicuntur. 203
 Coeneus in lugentibus campis male ponitur a Virgilio. 284
Cognoscere visu. 824
 Colli bonus odor laudatur, ut et candor. 219
 Collum osculari mos erat. 220
 Color puellarum niveus purpureo mixtus laudatissimus. 175
 176
 — candidus et roseus. 176, 177
 Coniunctio modos diversos non raro copulat. 309—314, 373
 874
 — casus diversos copulat. 316, 317
Coniux, adulterio cognita. 124
 Conposita. v. *Voces*.
 Constructionis durae et impeditae exempla. 38, 39
Creare prolem dicitur et mater. 227
 Cupido virginibus infestum numen. 155
 — a nuptias inituris placabatur. 157
 — in membris formosarum excubat. 191
 Cythera insula. 166

D.

<i>De libris memoriae pro memoriae librorum.</i>	150
<i>De Magi de oriente.</i> www.libtool.com.cn	257, 258
<i>Δὲ, igitur.</i>	22
— γὰρ.	23, 24
— repetitum.	108
<i>ἐπὶ Ἀηρόν et ἐπὶ δηρόν.</i>	96
<i>Dianae venatrices comparabant.</i>	153
— modo uno, modo duobus cervis, modo quadrigis veli fingunt.	291
— a nubentibus apud Graecos zona non sacrabatur.	349
<i>Diis comparantur, qui inter homines aliis praestant.</i>	151—153
— pristinos amores, si nimitum sibi graves, eleganter in memoriam revocant amatores.	358, 359
— <i>reges</i> vocantur.	153, 154
— plures uno templo honorati, ut Venus et Adonis, Diana et Apollo etc.	162, 163
— albas vestes gestant.	218
— maris potentes.	327—329
<i>Diva pro Musa.</i>	122
<i>Δοκεῖν</i> de venatore, piscatore, aucupe aliisque ponitur.	325
	326
<i>Δόμος</i> pro <i>dolio</i> recte usurpatur.	282
<i>Dona Minervae</i> , quae ipsi data sunt.	366
<i>Dormire sine veste veteribus non insuetum.</i>	338
<i>Δρύπτειν</i> cum compositis.	112—114
<i>Duplex Amathusia.</i>	161
<i>Δῶρα μέλιχα Ἀφροδίτης.</i>	92

E.

<i>E et A permutantur.</i>	86
<i>Ἐγείρειν μῆνιν</i> etc. alicui.	83
<i>Ἐδρακον et ἔδραμον</i> permutata.	25
<i>Ἐλπὲ δὲ, μὴ κούψης.</i>	270
<i>Ἐλ ἑτεόν et εἰ δ' ἑτεόν.</i>	71
<i>Ἐλ δ' ἐθέλεις non δὲ θέλεις.</i>	71
<i>Ἐὶς πατρίδα μίμνειν</i> pro <i>ἐν πατρίδι.</i>	265
<i>Ἐἰσέτι που vel νῦν.</i>	13, 363
<i>Ἐἶσκω.</i>	221
<i>Ἐλέλιξεν vel ἐλέλιξεν ὄπακός.</i>	34, 35
<i>Ἐλθεῖν εἰς πόδον, ἕμερον.</i>	14, 363
<i>Ἐλλος et κάλλος</i> quomodo permutata.	31

Ἐν eleganter in multis locutionibus abundat.	260
— omittitur saepe.	275, 276
— pro εἰς, ut κάππεσον ἐν Ἀθήνῳ	266
Ἐνδεῖν vel ἐπιθεῖν τινα ἀνάγκη	14, 363
Ἐπευφημεῖν.	351
Ἐπιβαίνειν Σπάρτης, <i>accedere Spartae, non adscendere.</i>	195
	196
Ἐπιβαίνεσθαι, <i>concumbere cum puella.</i>	203
Episcurus doctus summo iure vocatur.	241
Ἐπιθεῖν. V. Ἐνδεῖν.	
Ἐπιόχεσθαι, <i>incedere.</i>	171
Epitheta duo uni voci addita.	9, 216—218
— aliquando etiam plura.	<i>ibid.</i>
— vitari saepe possunt admissio copulae defectu.	219
— frigida et otiosa etc.	131
Ἔργα Κυπρίδος, Ἄρηος, θαλάσσης aliaque plurima.	228, 229
Ἔργον simpliciter ὄριος in amore.	230
<i>Erecta montium.</i>	251
Eriphyle in lugentibus campis a Virgilio male ponitur.	284
Ἐρισπράξος, ἐρισμάραδος et ἐρισμάραγδος.	104, 105
Ἔστι δέ τις νῆσος vel ἔστι τις νῆσος initio versuum frequens.	188, 139
Ἐτερος pro ἄλλος recte ponitur.	151
Eurynome Gratiarum mater.	180

H.

Ἡθεος.	11
Ἡμέτερος et ὑμέτερος permutantur.	121
Ἡν, est.	10
Ἡν ἐθέλης, ἐθέλησης, non ἐθέλεις aut ἐθέλησεις, nec ἦν δὲ θελήσης.	51, 52
Ἡώς, <i>aurora, sol, dies etc.</i>	36, 37

F.

Faces nuptiales in veteri Graecia a matribus, postea vero a patribus videntur fuisse accensae, quamvis ritus hi non raro ab ipsis scriptoribus confundantur.	352—354
<i>Fervere.</i>	299
Flavi fluvii ab arenarum fulvo colore.	269, 270
Fortunae ius est in mare.	328

G.

Γάμος et similia verba pro coitu pudenter usurpantur.	123

a Generalibus ad specialia non raro descendunt poëtae:	164
	165, 166
<i>Γενετήσς</i> de utroque parente.	215
<i>Gentes</i> et <i>mentes</i> mutata.	192
Genus masculinum ponitur pro foeminino.	259
<i>Gignere prolem</i> et de matre ponitur.	227, 228
Grammaticorum placitis caute standum.	134, 135
—— ipsi leges a se latas migrant.	151
Gratias ternas vulgatioꝝ sententia statuit, alii tamen unam vel duas.	187—189, 372
—— variis parentibus ortas statuunt.	188, 189
—— in nominibus ingenis discrepantia.	188
—— in oculis formosarum excubare dicuntur.	191

H.

Harmonia Gratiarum mater.	200
Hebrus non est fluvius aurifer.	244
Herculis et Omphales exemplum in amore.	255
—— generationi duas noctes inpensas tradit cum paucis Staius, alibi tamen trium meminit.	288, 289
Hero sacerdos Veneris ad nubilem aetatem videtur fuisse.	146
—— publica fuit sacerdos.	160
—— et Leander primas nuptias in templo Veneris fecisse non videntur.	317—319
Heroes veteres pedibus nudis incedebant.	185
Heroïdes veteres albas vestes gestabant.	214
Humeris oscula inponebant.	220
Hyems gramina campis aufert.	181

I.

Iason. V. <i>Argo</i> .	
<i>Ἰάσων μύθον</i> .	87
<i>Ibi</i> pro <i>eo</i> .	270
<i>Ἰσῆλος</i> primam syllabam communem habet.	11, 12, 121
—— cum casu secundo.	46
<i>In</i> eleganter in multis locutionibus abundat.	260
—— cum quarto casu pro sexto et vicissim ponitur.	267
	268, 373
<i>Incedere</i> pompam ac maiestatem denotat.	171
Incessus decoris pars non temnenda.	171, 172
Inconstantiae accusati plurimi veteres scriptores, nonnulli absoluti.	272—294

Infernis in sedibus mariti non videntur sortiti loca; quae meruerant uxores.	283
—— manes certos circulos habebant.	<i>ibid.</i>
—— lugentibus campis a Virgilio adscribuntur alio loco dignae.	284
Infinitivi modo elegans usus in <i>θητεύειν ἐκόμειν</i> aliisque.	256, 257
—— pro imperativo.	305
<i>Intacta</i> pro muliere virum passa, sed casta, recte adhibetur.	204, 205
<i>Ipsæ</i> pro <i>sponæ</i> elegantèr ponitur.	332
* <i>Ἴσος</i> cum casu secundo et quarto constructum.	45, 46
* <i>Ἰσχεσθαι μῦθον.</i>	87
<i>Iuncta luna</i> non est triplicata.	288
Iuno <i>Ζωγλή.</i>	90
—— Cinxia unde dicta.	349
—— zonam ei sacrabant.	250
Ixionis in poena memorantur a Virgilio angues, silex imminens et rota.	285—287

K.

K et λ permutata.	31
—— τ permutata.	80
<i>Καί, sed.</i>	322
<i>Καί τις</i> elegantèr positum.	194
<i>Καλέω σε γυναίξιν Ἴσην.</i>	221
<i>Κάλλος</i> et <i>ἔλκος</i> quomodo permutata.	31
<i>Καταβαίνειν</i> pro <i>ἐπιβαίνειν.</i>	196
<i>Καταπτώσσω.</i>	65
<i>Κεδνός, venerandus.</i>	27
<i>ἐπέων Κέλευθοι.</i>	262
<i>Κλέπτειν</i> et <i>κρύπτειν παρειήν.</i>	62
<i>Κοῖτος</i> pro <i>lecto</i> et <i>concubitu</i> recte videtur poni.	149
<i>Κραδίη</i> et <i>θυμός</i> iunguntur	192
<i>Κρύπτειν</i> et <i>κλέπτειν παρειήν.</i>	62

L.

L et κ permutata.	31
<i>Labens manus.</i>	252
<i>Λαβών</i> et <i>βαλών</i> permutata.	76
<i>Lacedaemon</i> et <i>Sparta</i> disiunctive memorata pro una urbe ponuntur.	197
—— Cypri urbs.	198

Lacedaemon V. Virgines et Nuptiae:
 Leander veste capiti adstricta per Hellespontum natavit se-
 cundum Musaeum, secundum Ovidium in litore liquit.

Lenes dii. www.libtool.com.cn 331, 339
 158, 159
Λευκόπους Ὀρέστης. 185, 186
 Leucothoe in mare ius habet. 327
 Libanus mons Veneri sacer. 167, 168
 — puellae montis accolae prae ceteris Veneri dilectae
 erant et forma liberali. 168
 — fragrantissimas arbores gerit, non vero thus etc. 169
 170
Litus pro ripa. 61
Λογῶν de patre prolem generante usurpatum. 226
Loqui digitis, nutu etc. 207
Λύχνος lucerna, non fax. 4
 Lucifero formosos comparabant. 174
Λύειν ζώνην de puellis virginitatem amittentibus, non vero
 virum passis ponitur. 317
 — nec de patientibus tantum. 341, 343
 — minus de sacerdotali redimiculo capitis. 343
 Lugentes campi. V. *infernae sedes.*
 Lycurgum modo Martis, modo Dryantis filium facit Nonnus.
 279

M.

a Maiori ad minus non raro descendunt poetae. 164—166
 Manus oculandi mos. 221
 Maris frigida aqua ignea amoris extinguere nequit. 83
 — imperium variis diis tribuunt veteres, quos invocare et,
 si liberarentur, vota iis solvere solebant laborantes. 327
 328, 329
Μαρμαρυγή χαρίεσσα. 21
 Medea Hecatae fait sacerdos. 143, 144
 — ad nubilem aetatem. 145, 146
*Μεμηλότα ἔργα θαλάης, θαλάης μεμηλότες, θαλάης μεμηλότα
 ἔργα, θαλάης μεμηλότες.* 229
 Mens et animus iunguntur. 192
 — mentes et corda. *ibid.* mentes et gentes permutata. 192
 — et oculi iunguntur. 193
 Mercurius χρυσόόφθαλις. 255
 — partes suas in amore habet, quia eloquentiae praeses
 deus. 255, 256

<i>Μετὰ.</i>	221
Metaplasmi exempla varia	179
<i>Μετέχεσθαι Κύπριδος ἔργα.</i>	47
Militia. V. <i>Amor.</i>	libtool.com.cn
Minerva a nuptiis inituris placari solebat.	156
<i>Μίτρον et μήτρον</i> permutantur.	90
Modus imperativus in precibus usitatus.	119
<i>Μυχοῦ</i> varii significatus.	332, 333
<i>Munera Bacchica</i> , vinum, etc.	95

N.

Naves autumnno et hyemali tempore subducebant veteres.	97
— ulteriori usui ineptas fractas hyemali tempore fuisse non est verosimile.	<i>ibid.</i>
Navigantes in periculis patrios deos cuncti non invocant, et vota solvunt liberati diis praesidibus locorum, ad quae reiecti.	329, 330
— pro felici navigatione aras in litore et ripis erigere solebant.	330, 331
— mari se commissuri sacrificia offerebant.	331
<i>Nec et nunc</i> permutantur.	252
<i>Νεύματα ἀφθογγα.</i>	206
Nomina duo uni deo tributa, ut. <i>Phoebus Apollo, Κυθήρεια Ἀφροδίτη.</i>	159
<i>Νοῦς et φρένες</i> iunguntur. 192. et <i>ἄμματα.</i>	193
Nox pronuba.	355
Noctem obscurare solem tradunt auctores.	209
Nocti vestem nigram tribuunt. 208. et stellatum peplum	210
— aetate quadrigis, hyeme bigis vehi perperam vult Broekhusius.	290, 291
Numerus pluralis pro singulari ponitur.	130, 131
— singularis additur nominibus duobus singularibus pro plurali.	357, 358
— singularis et pluralis saepe permutantur.	368
<i>Nuno et nec</i> permutata.	252
Nuptias veteri aëvo sine parentum consensu contrahere non licebat.	265
— apud Lacedaemonios contrahendi mirus modus.	335
— in iis utebantur vestibus albis.	214
— nomen horrent virgines modestae, saltem horrere se fingunt.	261, 262
<i>Nutus loquaces.</i>	207

O.

Ὄφρου varius significatus.	48, 44
Ὄχθαι.	61
Oculi praecipua pulchritudinis sedes.	190
—— Cupidines, Veneres Gratiaequae iis insident.	191
—— mens et animus iunguntur.	193
—— deiecti signa pudoris.	261
Odor bonus mulierum laudatissimus.	181
Officium.	8
Ὄστρεος.	44
Ὄμματα et νοῦς iunguntur.	193
Oleum ῥόδιον et ῥόδιον.	86
—— eo veteres cubitum ituri iungere se solebant etc.	337, 338
—— membra tinguit Leander ponto frigido se commissurus.	838
Ὄλος pro πᾶς.	836
Ὅμνις pro totus.	836
Omphales et Herculis exemplum in amore.	256
Ὅπη anteriori respondet.	125
Ὅπιπτεύω et ὀπιπεύω.	66
Opus in amore.	230
Ὅραω, audio.	5
Ὅργια quaevis mysteria.	48, 49, 366
Orestes quare λευκόπους dicatur.	185, 186
Osculabantur veteres alicuius collum, humeros, pectus, manus aliasque corporis partes.	219—221

P.

Palaemoni ius in mare.	328
Πανθήμιος ἰορτή pessime ad Venerem πάνδημον refertur.	160
Πανσυδλη et πασσυδλη.	17
Παφλάζειν, <i>fervere</i> , verbum ab Hippocrate fictum male statuitur.	298, 299
Παπταλω.	201, 202
Parcis parentes diversi tribuuntur ab Hesiodo.	197, 373
Parentum sine consensu nuptias veteri aevo non contrahere licebat.	265
Parere de patre usurpatum.	226, 227
Parthenii et Callichori fluminum nomina diversa ab Orpheo uni tributa.	278
Παρθένος μητρη.	841

U

Participium in fine versus apud Graecos et Latinos recte ponitur.	133, 134
Πᾶς pro ὅλος.	356
Πασυδίη et πανσυδίη.	17
Παστός.	92
Patres pro utroque parente.	215
Pectus osculandi mos.	221
Pedes pulchri veteribus probatissimi.	182, 183
— pedibus nudis incedebant gentilium sacerdotes, dii alique, ut et in dolore. 184. veterum heroes. 185. nec non furentes.	186
Περικτιονες.	19
Περικτώσσω.	64
Πηγνύειν παστόν.	355
Φαιδροί ὀφθαλμοί.	173
Φάρεος prima syllaba est communis.	296
Φέρειν pro ἄγειν et vicissim ponitur.	129
Φιτεύειν pro φυντεύειν, ut et φιλώνυμον, φῖτον aliaque probae notae vocabula.	224—226
Φυντεύειν, de patre sobolem generante.	223, 224
— primam conripit.	224
Φράζεσθαι.	297
Φρόνες et νοῦς iunguntur.	192
Φρωγῆς prima conrepta.	19, 20
Plaga fluvii minus recte dicitur.	244
Pleonasmus pronominum elegans.	99, 370
Πνείω, <i>spiro</i> . 355. et ὄζω.	356
Poëtae praesides eorum, quas dicturi, proprios invocare solent.	119, 120
— nec non defunctos vates.	120, 121
— praecipue autem Musas.	121, 122
— ut et Imperatores.	124
— epitheta frigida et otiosa etc. adhibent aliquando.	131
— veteres a recentioribus mendacii arguuntur.	132
— in carminibus artificiose aliquem introducunt, cuius ore vota etc. aliorum exprimunt.	187
Πολυδαίδαλος χιτών, <i>artificiosa vestis</i> .	194
Πολυκλαυστος lucerna, quae miserandum fecit Leandrum.	210, 211
	81
Ponere urbem pro condere.	240
Pontificem unum, non duos, singulis provinciis praeposuit Maximinus.	212

<i>Πορθμὸς Ἀβύδου fretum</i> inter Sestum et Abydam, non <i>lit-</i> <i>tus.</i>	12, 13
Prato pulchro formosae comparatae.	180
<i>Πρόγονοι maiores</i> , non <i>parentes</i> , denotant.	147
—— <i>λέγεται ἀπὸ προγόνων, πύργος α΄. π.</i>	147, 149
Prolepsis.	81
<i>Πτέρυγες.</i>	171
<i>Πτώσσω.</i>	65
Pudore adfecti faciem velare solebant summa vestis parte in caput contracta.	295, 296
Pueri et puellae diis ministrabant.	144
Pulchrae puellae Veneri comparabantur.	152
—— ut et Lunae. 172, 173. nec non Aurorae. 173. prato ro- seo.	173
—— prae caeteris Libanum, ubi Veneris sedes, incole- bant.	168
—— colore niveo purpureo mixto celebrantur.	175, 176
—— nec non candido et roseo.	176, 177
—— odor earum bonus laudatissimus.	181
Pulchri iuvenes Baccho comparabantur.	152, 153
—— ut et Lucifero.	174
Pulchritudo puellae per oculos in amatoris animum penē- trat.	81, 32
—— sedes eius praecipua in oculis.	190
<i>Πῶς</i> in obliquis casibus primam forte syllabam communem habet.	16
Purpureas vestes gerebant sacra celebraturi.	214

Q.

<i>Quasi</i> eleganter reticetur.	258
<i>Que</i> pro <i>sed</i> positum.	323
<i>Qui</i> anteriori respondet.	125
<i>Quo</i> pro <i>ubi</i> .	270

R.

Reges diis comparantur.	154
Repetitio vocum.	43
—— earundem, licet vicina admodum in sede, multis exemplis demonstrata.	231—236, 249
—— in principio versus.	88
—— in fine versus.	103
—— periodorum.	239
—— τοῦ δέ.	108

Repetitio vocum conpositarum et derivatarum crebra admodum est.	236—239
—— nec tamen laudanda.	243
—— invenusta.	295
—— epithetorum etc. diversis personis et rebus tributorum.	110—112
<i>Ripa</i> pro <i>litore</i> .	61
<i>Ῥόδιον ἑλαιον</i> et <i>ῥόδιον</i> .	86
Rosae albae, praecipue in comparationibus, raro memorantur.	177
—— florum pulcherrimae ideoque Veneri sacrae.	178
Roseus color.	176
—— pulcher. 177, 178. <i>Rosea cervix</i> . ibid.	

S.

Σ pro C in nummis etc. ante Domitianum.	3, 362
<i>Sacer</i> cum casu secundo constructum.	330
Sacerdotes virginitatem fere omnes aervare tenebantur.	143
—— virginitatem minus sancte servantes graviter puniebantur.	144, 145
—— quaedam ad nubilem aetatem virgines manebant, ut Medea et Hero.	145, 146
—— sine deorum consensu nuptias contrahere non poterant.	144
—— iuvenes sacra peragebant, quia aetas innocentior diis grata.	145
—— albas vestes gestabant et purpureas.	211, 213, 214
—— vestes ad talos demissas gestabant.	356
Sacerdotia quaedam certis familiis adligata fuerunt.	147
<i>Sidera</i> pro sidere ponuntur.	209
Sichaens in lugentibus campis a Virgilio male ponitur.	283
<i>Sinus</i> .	13
Solem obscurat nox. 207. Eorum, quos sol adspicit, potentissimus.	209, 210
Soni eiusdem iterationis complura exempla.	26, 365, 366
Sparta plano loco condita fuit.	196
—— et Lacedaemon iuncta pro una urbe posita.	197
Spartanarum puellarum forma decantata. 198. nec minus castitas.	199
—— publice cursu lucta etc. exercebantur.	199
<i>Ἐπέρροσ</i> pro <i>ἕσ</i> , <i>nostēr</i> , <i>ὑμέρροσ</i> usurpatur.	296, 297
<i>Ἐπιγένειν</i> de patre prolem generante.	222
Stellas nitidas etc. claras sequuntur nautae.	68

<i>Σεφρανοῦν.</i>	18
Syllabae breves productae.	74, 139, 367
— longae per positionem conreptae.	105—107, 366, 370
Synizesis in voce θεοῖ. 67. in φάος, aliisque vocibus, multis, Graecis et Latinis.	72—75, 367, 368

T.

<i>T</i> et <i>κ</i> permutata.	80
<i>Tangere puellam.</i>	204
Taurum Iovi immolatum male negat Servius.	135
Tempora praesentia pro futuris.	49, 50, 51
— diversa recte coniunguntur.	299—302
Θεά, <i>diva</i> , Musa Calliope sive Erato, vel Venus.	119—122
Theseus pulchris pedibus fuit.	185
Θεσπιωδεῖν antepenultima conrepta.	21
Θηλαί ἀθανάτων, <i>sacrificia quae diis offeruntur.</i>	365
Θυμός et καρδίη iunguntur.	192
Thus Libanus non fert.	169, 170
<i>Timor puellae</i> est timor pro puella.	335
<i>Tis</i> eleganter abundat.	133
Toros nuptiales vestibus consternebant.	355
<i>Torti orbis.</i>	287
<i>Totus</i> pro <i>omnis</i> .	336
Traiectiones verborum.	147, 148
Τρέμειν καρδίαν et similia.	33

V.

<i>Venari</i> in amore.	254
Venatrices Dianae comparabant.	153
Veneficae in sacris magicis unum pedem nudum habuisse male statuuntur.	184
Veneri puellae pulchrae comparabantur.	152
— a nuptias inituris res divina fiebat.	157
— numen virginibus infestum.	155
— sanguine placabatur vel columbae vel maioris hostiae.	157, 158
— <i>Coelestis</i> et <i>Vulgaris</i> .	161
— cum Adonide plerumque coniungitur et eodem, quo ille, templo culta.	162, 163
— in Libano culta.	167, 168
— Aphacitidis nomen adepta a loco, ubi culta.	168, 169
— rosa florum pulcherrima ipsi sacrata.	178

Venus virginitatem non inlibate servatam ipsa aequa ac alii dii vindicabat.	319
— e mari nata mare navigantibus favet.	326, 327
— in mare ius habet et a navigantibus invocatur.	329
— zona virginea post concubitum ei sacrabatur.	349
<i>Ubi pro quo.</i>	270
Visus in amore satietas nulla.	202
Verba sensus denotantia permutantur inter se.	5, 6, 7
— neutra active usurpata, ut <i>pergere iter.</i>	302, 303
Versuum invicem se sequentium in exitu dictiones eodem modo desinentes recte ponuntur.	139—142
— invicem se sequentium in medio voces eodem modo desinentes recte ponuntur.	364
Vestes albas gestabant sacerdotes sacris operantes.	211
— Sacerdotes maximi civitatibus et Pontifices provinciis praepositi a Maximino candidis chlamydibus ornati ince- debant.	211
— vates, dii, angeli, veteres heroïdes, nec non nuptiarum tempore induebant.	213, 214
— purpureas sacra celebraturi gestabant.	214
— in amore adprehendebant.	215
— ad talos demissas gestabant sacerdotes et veteri aevo inlustres virgines et mulieres.	356, 357
Virginēs modestae nuptiarum nomen horrent, certe horrere se fingunt.	261, 262
Virginum cura anxia et custodia erat apud Graecos aliosque, a quibus tamen diversis institutis utebantur Lacedaemo- nii.	333—335
* <i>Τυτέρος</i> et <i>ἡμέτερος</i> permutantur.	121
— pro <i>tuus</i> .	121
Voces compositae sonum simplicium non raro retinent, ut <i>detrecto</i> pro <i>detrecto</i> etc.	127, 128, 371
— idem significantes iunguntur.	197, 270, 271, 323
	324, 325
— a cursu et via ad orationem transferuntur.	262—264
— ab arvis eorumque cultu desumptae ad sobolis genera- tionem deductae.	222—224
* <i>Ἐπὸ</i> abundat.	56
* <i>Ἐποδρήσειν</i> , non <i>ὑποδρήσειν</i> .	48

Z.

<i>Zonam solvere</i> dicitur virgo et maritus etc.	343

- Zonam solvere non usurpatur de redimiculo capitis soluto*
in re nuptiali. 343, 344
- solvebat maritus in lecto, non antea. 344
- non unam, sed plures fuisse contra Braunium aliosque
demonstratur. 345
- Vossii sententia puellarum pudenda zonis munita fuisse
rati pluribus adserta. 346—348
- nobiles puellae tantum gestabant. 348
- apud Romanos ipso nuptiarum tempore cingulo demum
praecingebantur. 348, 349
- post concubitus Veneri apud Graecos consecrabant,
non Dianae, apud Romanos autem Iunoni Cinxiae. 349
350
- mulieres etiam gestasse videntur. 341, 350
- Zvynḥ Ἡγή.* 90
- Zōna pro ζώνη.* 347

I N D E X

AUCTORUM VETERUM ET RECENTIORUM, QUI
IN NOTIS ET ANIMADVERSIONIBUS

VEL

EMENDANTUR, VINDICANTUR ET INLUSTRANTUR,

VEL

LAUDANTUR ET REFUTANTUR.

A.

A chilles Tatius.	45, 49, 133, 138, 224, 225, 281, 282, 334 352
Acro.	145, 153, 220, 269, 304, 356
Aelianus.	151, 276, 295
Alberti (Iohannes).	148, 257
Alciphron.	191, 265, 323
Ammonius.	37, 38
Anacreon.	82, 185, 368
Apollonius Rhodius.	239, 240, 351
Arator.	277
Aristaenetus.	110, 181, 259, 301
d'Arnaud (Georgius).	24, 109, 162, 185, 240, 256 304—308, 333
Attius <i>apud Ciceronem</i> .	227
Avienus.	253
Auctor Epistolae ad Hebraeos.	24
—— <i>περὶ Σολουκίας</i> .	296
—— Elegiae in obitum Maecenatis.	342
Ausonius.	324, 361

B.

Barthius (Casparus).	139, 218, 347, 348
Bauldri (Paulus).	50, 212, 268
Begerus (Laurentius).	249
Bentleius (Richardus).	7, 135, 140—142, 217, 218, 227 239, 241, 306, 308, 333, 370
Berglerus (Stephanus).	34, 76, 83, 90, 191, 199, 220, 265 326
Bochartus (Samuel).	154, 168, 267
Boëthius.	75, 128, 139, 240, 267, 292, 293, 314
Bos (Lambertus).	23, 99, 271
Braunius (Iohannes).	184, 345
Broekhusius (Ianus).	134, 135, 144, 153, 154, 156, 172 175, 207, 218, 227, 241, 242, 248, 269, 290 302, 335, 356
Buonarrotus (Philippus).	291
Burmannus (Petrus).	7, 27, 50, 204, 213, 215, 243, 250, 274, 325, 357
————— Iunior.	6, 105, 158

C.

Callimachus.	16, 49, 72, 109
Callyus (Petrus).	74, 75, 120
Cannegieterus (Henricus).	251, 268
Canterus (Gulielmus).	39, 68, 70
Canticum Salomonis.	337
Casaubonus (Isaacus).	140, 151
Catalecta Pithoei.	200
Claudianus.	122, 218, 246, 247, 251, 332, 358
Clericus (Ioannes).	24, 342
Columbus (Ioannes).	50, 267
Coluthus.	36
de Cordova (Franc. Ferdinandus).	125
Cornutus.	189, 190
Croius (Ioannes).	264, 265
Cruceus (Emericus).	288
Cuperus (Gisbertus).	188, 212, 214, 232, 354

D.

Davisius (Iohannes).	150
Deinias.	198
Dempsterus (Thomas).	90, 347, 353

Diogenes Tragicus <i>apud Athenæum</i> .	20
Diodorus Siculus.	307
Dorvillius (Iac. Philippus).	5, 9, 26, 29, 97, 164, 370
Douza (Ianus). www.libtool.com.cn	177
Dukerus (Carolus Andreas).	127, 130, 227, 267, 315

E.

Eschenbachius (Andreas Christianus).	26, 275
Euripides <i>apud Plutarchum</i> .	20, 21

F.

Faber (Tanaquillus).	248, 293
— (Petrus).	343
Falkenburgius (Gerartus).	52, 105, 106, 110, 120, 189, 223
Feithius (Everhardus).	338, 345
Festus.	344
Flórens Christianus (Q. Septimius).	8, 77, 78, 171, 172, 320
Florus.	249, 267
Francius (Petrus).	26, 55, 68, 72, 80
Fulgentius.	814

G.

Gale (Thomas).	189
Gebanerus (Georg. Christ.).	269
Gellius (Aulus).	264
Gevartius (I. Casparus).	79, 103
Graevius (Io. Georgius).	73, 74, 249, 334
— (Theodorus).	333
Gronovius (Io. Fridericus).	245, 252, 268, 288
— (Iacobus).	110, 249, 309, 325
— (Abrahamus).	15, 17, 157
Grotius (Hugo).	95, 150, 289, 367, 368
Guietus (Franciscus).	187, 240, 266, 297, 368
Gantherus.	209, 247, 813

H.

Harduinus (Ioannes).	2
Harpocraton.	161, 162
Havercampus (Sigebertus).	148
Heinsius (Daniel).	133, 143, 176, 265
— (Nicolaus).	158, 218, 230, 240—244, 247, 250, 251 253, 258, 277, 299, 332, 342, 358, 364
Hemsterhuis (Tiberius).	200, 223, 265

INDEX AUCTORUM. 315

Henninius (Henr. Christ.).	244, 229, 230
Herodotus.	110
Hesiodus.	73, 74, 107, 124, 187, 217, 224, 232, 266 297, 307
Hesselius (Franciscus).	99
Heumannus (Christoph. Augustus).	27, 34
Hieronymus.	294
Homerus.	26, 96, 131, 308, 370, 371, 374
Horatius.	7, 131, 158, 177, 217, 220, 256, 304, 312, 371
Hyginus.	302, 311

I.

Iacobus.	336
Iensius (Ioannes).	240, 306, 308
Inscriptio Palmyrena.	3
—— in insula Chio reperta.	229
—— Philadelphiae reperta.	341
Interpres Vulgatus.	148, 149, 170
Johnson (Richardus).	142
Iungermannus (Gothofredus).	86, 280
Iustinus.	248, 249, 268, 298, 301, 371, 373
Iuvenalis.	204, 205

K.

Knatchbull (Nortonus).	148
Kromaierus (Io. Henr.).	34, 40, 57, 72, 77, 98, 147, 255 317—320

L.

Lactantius.	103, 111—114, 267, 268
Libanius.	353
Longus.	253, 279—281, 347
Lucanus.	209

M.

Manetho.	307, 308
de Mara (Gulielmus).	77
Marius Nigrinus (Dominicus).	317
Marklandus (Ieremias).	79, 131, 192, 204, 205, 229, 242 245, 246, 252, 258, 260, 277, 288, 289, 301, 302, 303 312, 313, 314, 325, 342, 353, 360, 361, 364
Mercerus (Iosias).	124, 200, 294
Meursius (Iohannes).	147, 161, 196, 199, 289, 351

Mimnermus.	92
Minucius Felix.	150, 251
Mollus (Petrus).	253, 280, 347
Munckerus (Thomas).	89, 74, 102, 124, 152, 189, 268, 332 311, 314

N.

Nonnus.	41, 47, 48, 51, 52, 54, 58, 59, 90, 105, 106, 120 121, 132, 137, 162, 173, 174, 182, 193, 201, 202, 206 208, 223, 225, 262, 279, 291, 323, 326, 346, 356, 360

O.

Observationes Miscellaneae.	27, 94, 110, 111, 126, 156, 165 173, 179, 186, 192, 209, 210, 215, 216, 217, 226, 227 244, 245, 246, 251, 252, 276, 277, 286, 287, 291, 294 322, 324, 365, 366, 367, 368, 369, 370
Oppianus.	366
Oraculum <i>apud Eusebium</i> .	9, 14, 198, 305
Orpheus.	16, 188, 225, 273—275, 278, 306
Ovidius.	27, 204, 215, 250, 302, 316, 325

P.

Papius (Andreas).	12, 60, 154, 207, 372
Pareus (Daniel).	57, 60, 66, 72, 86, 97, 154, 160, 172, 195 196, 210, 343, 346
Paulus in Epist. ad Romanos.	148, 149
de Pauw (Io. Cornelius).	110, 181, 186, 190, 259, 301, 368
Perizonius (Iacobus).	293, 295
Persius.	140
Petronius.	127
Phaletranus (Georg. Eric.).	293, 294
Phavorinus.	11, 59, 90, 161, 224, 351
Pierius Valerianus.	368
Plutarchus.	226
Poëta vetus <i>apud Diodorum Siculum</i> .	138, 139
Pollux.	86
Polyaenus.	121, 371
Potterus (Iohannes).	226, 350, 353
Priscianus.	312
Propertius.	230, 240—242, 268, 269, 293, 303, 335
Prosper.	192

R.

Raphelius (Georgius).	148
Rondellus (Iacobus).	362
Röverus (Matthias).	11, 12, 18, 21, 29, 30, 35, 59, 64, 68 72, 76, 91, 95, 110, 147, 253, 325
Rous (Franciscus).	358

S.

Sannazarius (Actius Sincerus).	195, 201, 291
Santolius (Baptista).	102
Scaliger (Julius Caesar).	274, 349
—— (Iosephus).	342, 351
Schacchus (Fortunatus).	337
Schefferus (Iohannes).	248, 249, 301, 311
Scherpezeelius (Ioannes).	374
Schoettgenius (Christianus H.).	67
Scholiastes Musaei.	15, 16, 17, 32, 155—159, 192, 211
—— Horatii MS.	158, 147, 191
—— Cruquii.	158, 174
—— Theocriti.	198
—— Apollonii Rhodii.	351
Scriverius (Petrus).	343, 345
Secundus (Ianus).	152, 176, 191, 193, 303
Selencus.	232
Seneca.	244, 245
Servius.	6, 133—135, 159, 160, 163, 165, 166, 248, 277 286, 304, 329
Smithus (Thomas).	2, 362
Spanhemius (Ezechiel).	19, 20, 21, 143, 147, 263, 339, 342 362
Stadius.	27, 111, 209, 229, 245, 246, 250, 252, 260, 277 278, 288, 301, 312, 313, 358, 360, 361, 364
Stephanus (Henricus).	12, 16, 40
Stephanus Byzantinus.	279

T.

Theocritus.	370
Tibullus.	299
Titius (Robertus).	177, 178
Tollius (Iacobus).	267
Tryphiodorus.	72, 297, 305

V.

Valckenaer (Ludovicus Casparus).	37, 38, 224, 374
Valerius Flaccus. <i>libt</i>	68, 243, 250, 268, 274, 275, 287, 288
Vallinus (Renatus).	139
Vigerus (Franciscus).	305
Vinetus (Elias).	361
Virgilius.	6, 101, 135, 140—142, 163, 165, 166, 177, 233 234, 242, 250, 258, 259, 260, 282—287, 289, 315, 316 330
Vitringa (Horatius).	325
Vlamingius (Gulielmus).	75, 120, 128, 241
Voëtius (Paulus).	67, 219
Vossius (Ger. Iohannes).	268, 317
—— Isaacus.	224, 346
—— Gerardus.	243
Vulcanius (Bonaventura).	333

W.

Weitzius (M. Iohannes).	160, 166, 198, 343
Whitfordus (David).	12, 76, 86, 149, 319, 320
Withofius.	99, 207, 235, 247, 277, 311, 312
Wolfius (Io. Christophorus).	149, 336
Wopkensius (Thomas).	150, 251
Wouweren (Ioannes).	353, 354

www.libtool.com.cn

I O. S C H R A D E R I
M I S C E L L A N E A
I N
S C R I P T O R E S G R A E C O S
M A X I M E P O E T A S
E X C E R P T A E L I B R I S
O B S E R V A T I O N U M E T E M E N D A T I O N U M .

www.libtool.com.cn

I O. S C H R A D E R I
M I S C E L L A N E A
I N
S C R I P T O R E S G R A E C O S
M A X I M E P O E T A S.

[E Libro Observationum p. 14. ss.]

— Nihil vetat hac occasione similem medicinam facere Euripidi in Meleagro, cuius fragmentum vitiosum servavit Macrobius Saturn. V. 18.

Κύπριδος δὲ μίσημ' Ἀρκᾶς Ἀταλάντη κύνας
Καὶ τόξ' ἔχουσα, πελέκειος δὲ δίστομον
Γένν, πέπλ' ἀλλακᾶταιος· οἱ δὲ Θεστίου
Παῖδες τὸ λαιὸν ἴγνος ἀνάσβυλοι ποδὸς κ. τ. λ.

Barnesius p. 482. edidit Γένν, πέπλ' ἀλλοκᾶταιος, addita loci totius interpretatione:

*Odiumque Veneris Arcas Atalante canes,
Habens et arcus et bipennis os grave;
Huic mira vestis forma succinctae fuit;
Natique Thestí, qui pedem laevum gerunt etc.*

Verum quis ἀλλοκᾶταιος sic adhibuit? quis eiusmodi miram vestem tribuit Atalantae? denique quis heroïniam bipenni armavit? His armis poëtae semper instruunt

Aeneaeum, praecipue dum venatur aprum Calydonium, ad quem capiendum profectos heroes his versibus describi Macrobius et ipsa res docent. Ovidius Metam. VIII. 397. www.libtool.com.cn

Ancipitemque manu tollens utraque securim, unde 391. *bipennifer Arcas* appellatur. Gratius Cyneg. 67.

*ceciditque suis Ancaeus in armis,
Ut praedexter erat geminisque securibus ingens.*
ubi Barthius Apollonii Rhodii duo loca adduxit. Quid multa? Veritas ipsa restituere et corrigere iubet:

πελέκως δὲ δίστομον

Γέννυ ανέπαλλ' Ἀγκαῖος — — —

Apollonius Rhodius de eodem I. 168.

ἀμφίτομόν τε

Δεξιτερῇ πάλλων πέλεκυν μέγαν.

Notum illud Homeri:

ἀμπεκαλῶν προῖσι θολιχόσκιον ἔγχος.

Virgilius Aeneid. XI. 656.

Tullaque et aeratam quatiens Tarpeia securim.

Conf. Ruhnken. Ep. Crit. II. p. 55.

Simile mendum manet in Orphei Argon. 1352.

*Ἠλπόμεθα σκοπέλοισι μαλαινελοσιν κέσθαι
Νῆα θοήν. Παιᾶν δ' ἄρ' ἐκηβόλος ἀγχόθεν αἶεν
Δήλου ἀπὸ κραναῆς ἤκεν βέλος, ἐκ δ' ἀνέφηνε
Μεσσατίων Σποράδων· κραναῆν δὲ εἰ πάντες ὀπίσσω
Νῆσον ἐπικλήσκουσι περικτιοῦες ἄνθρωποι.*

Interpres: *ad nigros scopulos offenderetur. Sed restituendum σκοπέλοισι Μελαντελοσιν.* Apollonius Rhodius eadem narrans IV. 1706.

Ἀητοῖδη, τύννη δὲ κατ' οὐρανοῦ ἵκεο πέτρας

Ῥίμφα Μελαντίους ἀρηιχόος.

Scholia: *Μελάντιοι δὲ εἰσὶ δύο σκόπελοι πρὸς τῇ θύρᾳ (Θῆρα v. Holsten. ad Stephan. Byzant. p. 34.) οὕτως ὀνομαζόμεναι ἀπὸ Μέλαντος τοῦ κατασχόντος τὴν χώραν τὴν προσηγορίαν ἔχοντες.* Praeterea corrigendum *Ἀνάφη*

et Παιάν δ' ἄρ' ἐκηβόλος ἀγχόθι ναίων, ut poëtae loquantur, in his Apollonius Rhodius I. 37.

ὄρεος Φυλλήτου ἀγχόθι ναίων

Prius occupavit et egregie demonstravit politissimus Ruhnkenius in Epist. Crit. II. p. 85., cui legendum videbatur ἀγχόθι νηός.

Contrarium mendum continet eiusdem scriptoris v. 1258.

Ἐὶ μὴ πρεσβύστη θυγάτηρ ἀλλοιο γέροντος
 Εὐρυβία Πηλῆα πόσιν λελήτο ιδέσθαι,
 Μελιχλή δ' ἐκδυτο βυθοῦ.

Nam quis Eurybiam Pelei coniugem fecit? Lege Εὐρυβίην Πηλῆα, sicut 337.

Ἡρωτέρα καὶ Φόρκυνα καὶ εὐρυβίην Τριτωνά.

Nec aliter MS. Codex habet. Thetis uxor Pelei fingebatur, ad quem similiter venit apud Apollon. IV. 852.

ἠ δ' ἄσσαν ὄρεξαμένη χερὸς ἄκρης

Αλακιδεω Πηλῆος ὁ γὰρ ῥά οἱ ἦεν ἀκοίτης.

Frequenter in his per errorem lapsus Orphei interpretres ex appellativis propria locorum nomina fecit, verbi caussa v. 154.

Ἀγχόθι Παλλήνης τε καὶ εὐδδροῖο Διπάξου

Ἄστυ λιπῶν ἀφνειὸν ὄρειονόμους τε κολώνας.

Urbem relinquens Aphnium montanasque Colonnas.

et 204.

Ταινारीους δ' Εὐφήμος ἔβη Μαλεάτιδος ἄκρης

Ἐκπρολιπῶν αὐλώνας ἀλικύστους τε θεράπνας.

Relinquens Aulonas undisonasque Therapnas.

[E Libro Observationum p. 21.]

—Poëtae — perpetuo homines in aves ferasque iisdem vocabulis appellatas mutare consueverunt. Noti sunt omnibus Ceyx, Coronis, Cygnus, Halcyone, Lycæon, Lycus, Nisus, Perdix, Picus aliique — Nasonis

opere memorati. Haec observatio magnos usus adfert ad emendanda loca veterum scriptorum, ut Libanii in Narrationibus inter Excerpta varia Graecorum Sophistarum et Rhetorum ab Allatio Romae editis c. 2. Περὶ Ἀκαλανθίδος. Τὴν δὲ Ἀκαλανθίδα γαλῆν ἐκ γυναικὸς ἐποίησεν ἢ πρὸς τὴν Ἥραν ἀπάτη. Quippe mutatio mulieris in mustelam, γαλῆν, probat eius nomen fuisse Γαλανθίς, non Ἀκαλανθίς, ut Daphne, Hyacinthus, Pitys et Elate in arbores et flores iisdem nominibus appellatos convertuntur c. 11. 25. 30. 37. Confirmat Ovidius Metam. IX. 306. fabulam similiter narrans, a quo, sicut et Lactantio, convenienter origini *Galanthis* appellatur. Idem nomen Antonio Liberali c. 29. restituendum videtur, ubi nunc *Γαλιωθιάς* exhibetur. Auctor enim sua debet Ἐπικροουμένους Nicandri, quem imitari et exprimere consuevit Ovidius.

[E Libro Observationum p. 51. s.]

— Pariter — veteres scriptores Interpretum auxilio vicissim curari possunt, in his Aratus agens de sideribus, quae Chelis exorientibus apparent, Phaen. v. 607.

Οὐδ' ἂν ἐπερχόμεναι Χηλαὶ καὶ λεπτὰ φάουσαι
 Ἄφραστοι παρῴκειν, ἐπεὶ μέγα σῆμα Βωώτης
 Ἄθροος ἀντέλλει βεβολημένος Ἀρκτούροιο.
 Ἄργω δ' οὐ μάλα πᾶσα μετήρορος ἔσεται ἦδη,
 Ἄλλ' Ἄρην (κέχνηται γὰρ ἐν οὐρανῷ ἤλιθα πολλή)
 Οὐρῆς ἂν δέοιτο.

Vertunt:

*Argo autem non plane tota sublimis erit modo,
 Sed Hydra (fusa est enim in coelo abunde multa)*

Cauda indiguerit saltem.

In his mendum latere non tantum declarat oppositio, sed etiam constans Astrologorum observatio, Chelis exorientibus Argo totam apparere notantiam. Hyginus

Poët. Astron. IV. 12. Chelis exorientibus, videtur et Bootes exoriens totus, et tota navis apparet Argo, Hydraque præter acumen extremum caudae, quod est sub terra. Auctor incertus ad Arati Phaenomena p. 259. Uran. Petav. *Χηλῶν ἀνατελλουσῶν, ἀνατέλλει Βοώτης ὅλος, Ἄργῶ ναῦς ὅλη.* Res igitur et veritas ipsa nos admonet, ut corrigamus:

Ἄργῶ δ' αὖ μάλα πᾶσα μετήρορος ἔσεται ἦδη.

Nec aliter legerunt Interpretes. Cicero v. 645.

*Totaque iam supera fulgens prolabitur Argo,
Hydraque, quod late coelo dispersa tenetur,
Nondum tota patet, nam caudam contegit um-
bra.*

Aviennus v. 1133.

iam celso Thessala puppis

Aethere subvehitur: iam mundo funditur Hydra

*Longior, extremaeque polum subit indiga cau-
dae.*

Germanicus v. 615.

*Celsaeque puppis habet; cauda minus attamen
Hydra:*

Nam male Schwartzius vitiosos Arati codices secutus edidit:

*Celsaque puppis abit; cauda minus attamen Hy-
dra.*

quasi Argo Chelis exorientibus occidat, cum omnes eam apparere tradunt! Attalus apud Hipparchi. Enarr. ad Arati et Eudoxi Phaen. lib. II. p. 220. *εἰ γὰρ ἡ Παρθένος ὅλη ἀνατέταλκεν, ὅηλον ὅτι αἱ Χηλαὶ πρὸς τῷ ἀνατέλλειν εἰσὶν. κατὰ δὲ τοῦτον τὸν καιρὸν ὅλην φησὶ τὴν Ἄργῶ ἀνατεταλαίναι, λέγων οὕτως.* Ipse Hipparchus p. 221. *Τῶν γὰρ Χηλῶν ἀρχομένων ἀνατέλλειν τὸν Βοώτην φησὶν ὅλον ἀνατεταλαίναι καὶ τὴν Ἄργῶν, τοῦ δὲ Ἰθρου τὰ πρὸς τὴν οὐρανὸν μόνον ὑπὸ γῆς εἶναι.* Quis itaque non rideat ineptias Theonis, qui, cum bene scripsisset: *ἦ δὲ Ἄργῶ μετήρορος ἦδη πᾶσα μετῆ γὰρ αὐτῆς συνανα-*

τέλλει τῷ Λέοντι: ὅστε ὁμοῦ ταῖς Χηλαῖς πᾶσαν ἀνατε-
ταλκέναι, subiiciat: τὸ δὲ, οὐ μᾶλα πᾶσα, φησιν, ἐπειδὴ
οὐχ ὄλη καταστρέφεται, καθὰ εἴπομεν, ἀλλ' ἤμιτομος. Qua-
si navis Argo tota et non tota simul apparere dici que-
at! Adfert et aliam aliorum interpretationem, quam,
ne refutare cogar, haud exhibebo.

[E Libro Observationum p. 75. ss.]

— Longe plura glossemata, quae versuum leges
neglectae patefaciant, in pervulgatis Graecorum poëta-
rum libris reperias, ut Argon. Orphei v. 676.

Ἀρπάξας ἐκύλυδεν ὑπὸ δρυμὰ πικρὰ καὶ ὕλην
Βιστονίης.

Nam poëtae priorem syllabam vocabuli δρυμός et δρυ-
μὰ producere consueverunt, ut Theocritus Idyll. I. 72.
117. III. 16. XX. 36. XXV. 135. Bion Idyll. I. 20. 68.
Callimachus H. in L. P. v. 116. Apollonius Rhodius III.
581. IV. 1648. Nicander Ther. v. 28. 489. Dionysius
Perieg. v. 286. 492. Oppianus Cyneg. I. 64. 84. 150. II.
78. 82. IV. 354. et Orpheus sive auctor Hymn. XXXV.
12. et 10.

Ἡ κατέχεις ὄρεων δρυμούς, ἐλαφηβόλε, σεμνή.
XLV. 4.

Ὅς ποτ' ἀνὰ δρυμούς κεχορευμένα βήματα πάλλει.
et L. 12.

Δρυμοχαρῆς, ἀκαλα, πολυδρήμεους ἀνέκτροφοί τε
ut eleganter et feliciter Hadr. Heringa restituit Observ.
p. 89. Consuetudinem poëtarum firmat et probat Ety-
mologicum Magnum p. 568. Τὰ εἰς μὲς ὄξύκονα τῷ ὕ
ἐκτεταμένῳ παραλήγονται, οἷον θυμός, θυμός, δρυμός.
Quare tentabam: ὑπὸ δρυά, sive δρυά: nisi διὰ δρυά
fortasse cupiam propterea placet, quia margo Leiden-
sis codicis exhibet διὰ δρυά. Hoc vocabulum poëtae
frequentant, ut Hesiodus in Ἔργοις v. 530. Apollonius
Rhodius IV. 970. Dionysius Perieg. v. 193. Oppianus

Cyneg. IV. 218. 169. et alii, quorum loca D'Orvillius indicavit Observ. Misc. Vol. IX. p. 114. Explicatur autem *δριόν* ab Hesychio *σύμφυτος τόπος καὶ σύνδενδρος καὶ χλωάδης. ἢ ὄρος. — ἢ δρυμός, ὕλη.* Itaque non sine aliqua probabili ratione possumus statuere, librarios interpretationem carminis legi contrariam verae lectioni praetulisse. At infirmatur haec coniectura auctoritate Nicandri Ther. v. 222.

Νωθεὶ δ' ἔνθα καὶ ἔνθα διὰ δρυμὰ νίσσεται ὀλαῖ.
et Homeri Il. A. 118.

*Καρπαλλῆρος δ' ἦξε διὰ δρυμὰ πικνὰ καὶ ὕλην,
Σπεύδουσ'.*

quae recurrunt Odyss. K. 150. 197., et poëtae, cuius versus exhibetur Etymologici Magni p. 96. *Ἀνὰ δρυμὰ]*
— — *καὶ θῆρες ἀνὰ δρυμὰ πορῆνονται,*

Quasi veri simile non sit in his versibus describendis veteres et recentiores librarios pariter errasse! Certe causa nulla est, quare *δρυμός, δρυμῶν, δρυμόνιος* et reliqua priore syllaba longa semper efferantur, *δρυμὰ* autem saepissime longa, raro brevi, et quidem in locis, ubi *δριὰ* fuisse suspicari possis. Sed haec hactenus.

Videamus nunc Orphei Hymn. XXXVII. 14.

*Δαίμονες ἀθάνατοι, τροφῆες καὶ αὐτολειτῆρες,
Ἦνικ' ἀν δρυμάλῃητε χολούμενοι ἀνθρώποισιν,
Ἰλλύντες βίον καὶ κτήματα ἠδὲ καὶ αὐτοὺς
Πιμπλάντες.*

ubi non difficile est corrigere:

Ἰλλύντες βλοτον καὶ κτήματα.

Contrarium mendum continet Hymn. LXIX. 4.

*Κλυτὲ μου, Εὐμειλίδες μεγαλώνυμοι, εὐφροσι βουλήν,
Ἄγναι θυγατέρες μεγάλοιο Διὸς χθονίοιο
Φερσεφόνης τ' ἐρατῆς, κόουρης καλλιπλοκαμοτο,
Ἢ πάντων καθορᾶ βλοτον θνητῶν ἀσεβούντων,
Τῶν ἀδίκων τιμωροὶ ἐφεστηκνίαι ἀναγκη.*

Quid enim? num Persephone

καθορᾶ βλοτον θνητῶν ἀσεβούντων;

Nihil eiusmodi deae tribuitur Hymno XXVII. Eumenides autem facinorum speculatrices habebantur. Deinde perspicuum videtur de iisdem numinibus agere duos hosce versus:

Ἡ πάντων καθορᾶ βλοτον θνητῶν ἀσεβούντων,
Τῶν ἀδίκων τιμωροὶ ἐφραστηκυῖαι ἀνάγκη.

Non dubitamus igitur traiectis leviter literis corrigere:

Αἱ πάντων καθορᾶτε βλον θνητῶν ἀσεβούντων,
Τῶν ἀδίκων τιμωροὶ ἐφραστηκυῖαι ἀνάγκη.

ut LX. 2.

ἔσορῶσα βλον θνητῶν πολυφύλων.

et LXI. 8.

καθορῶσα βλον θνητῶν πολυφύλων,

Τοῖς ἀδικοῖς τιμωρὸς, ἐπιβρίθουσα δίκαια.

Qui locus ad emendationem probandam perappositus est. Accedit Cicero de N. D. III. 18. *Sin haec dea est, cur non Eumenides? Quae si deae sunt, quarum et Athenis fatum est, et apud nos, ut ego interpretor, lucis Furinae, Furiae deae sunt, speculatrices, credo, et vindices facinorum et sceleris.* ubi deae speculatrices et vindices facinorum et sceleris secundum correctionem nostram vocantur.

Ceterum cuncta carmina, quae sub Orphei nomine feruntur, innumerabilia continent menda, quae vel neglectae versuum leges indicare queant, ut de Coralio v. 24. p. 224.

Τερπωλὴ δ' ἴδλα θεωμένον ἐς φρένα σεῖο
Βῆσσι.

ubi fidenter corrigimus:

Τερπωλὴ δ' ἠδεῖα —.

Quod ne egere quidem videtur argumentatione. Nam verba permutari docuit I. Phil. D'Orvillius Anim. in Charit. VIII. 7. p. 708.

Gravioribus maculis affectus est Argon. v. 1278.

Ὡς ποτὲ οἱ δῆρισαν ἀλλοπόδων ὑπὲρ ἰακῶν.
Ἄνταρ κυανογαῖτα χολωσάμενος Διὶ πατρὶ

Τύψεν Λυκτουλήν γαλήν χρυσῆνι τριαινή,
 Καὶ ῥατῆδην διεσκέδασεν κατ' ἀπειρονα πόντον
 Νήσους εἰναλίας ἔμεναι.

Sed et has, ut mihi visus sum, feliciter sic elui:

Καὶ ῥα κατὰ γδην σκέδασεν —.

Ipse v. 1180.

Ἴκτο κατὰ γδην ὄνοφρεν βρομέουσα θύαλλα.

et de Lapidibus p. 222.

Ἦτε κατὰ γδην ὑπὸ νέφτερα νηδύος ἀνδρῶν
 Δευομένη.

Σκέδασεν Homerus frequentat. Eiusdem carminis v.
 396. legitur:

Χερσὶ λύραν ἤρασσε, φρένας δ' ἐπέτρπετο Χείρων.

Sed poeta scripserat:

φρένας δ' ἐπετέρπετο Χείρων.

Correctionem iuvat liber Leidensis, in cuius margine
 legitur ἐπετρέπετο. Huius autem præstantissimi codi-
 cis ope similia menda non pauca tolli possunt, ut v. 497.

Ἐνθάδε πρόσνοντες ἐπὶ προκάλαϊς προῦχούσαις
 Δείπνᾳ τε καὶ κλισίῃν.

et v. 678.

Αὐτὰρ ἔπειτα Φωνῆος —.

et v. 778.

Μηδείας κόλποισιν ἐν ἱμερτοῖσι συνθῆναι.

et v. 1058.

Μαιώτας προῦτ' ἐσαρκιάναμεν ἄβροχίτωνας.

Habet enim προσύνοντες, ἐπὶ, συνθῆναι et προῦτους ἀφι-
 κάνομεν, de quibus neminem dubitaturum existimo.
 Idem codex alias eruditorum coniecturas redarguit, alias
 confirmat, in primis Piersoni.

[E præfatione ad Librum Emendationum p. IV. ss.]

— Satis constat in eo maxime nobiles elaborasse
 Criticos, ut poetarum scripta vulgarentur emendata:
 tantum tamen abest, ut omnia librariorum vitia corre-

xisse videantur, ut iactari nondum queat, eos insignia in modis syllabarum vitia sustulisse. Quod ne quis in dubium vocet aut fortasse neget, exempla supponere non gravabor.

Magnis nuper plausibus magnaue approbatione conplures Orphei Carmina, quae I. M. Gesnerus, vir optime de literis meritis et ipsa senectute venerabilis, in vulgus ediderat, exceperunt: huius tamen generis menda prope innumerabilia (non loquor *ὑπερβολικῶς*) in iis relicta sunt; ut Argon. v. 13. *Καὶ Κρόνον ὃς ἐλόχευσεν* —, cum Vossii liber in bibliotheca Leidensi servatus et a me iuvene versatus ὡς offerret; et 257.

Ἄργῳ πύκην τ' ἰδὲ δρυὸν γομφωθείσα.

licet Piersonus et Ruhnkenius ab editore laudati correxissent ἤδη, et quivis hoc amplius corrigat *δρυὸν*. Contra manere passus est in γ. 275. *Τοῖσι δ' Ἀλκυονίδης*, cum liber idem *τρῖσιν* exhiberet. V. 546. dedit:

Λαῖνα ὑποχθονίαι καὶ δάκρυα λιβέμεν ὄσων.

Sed vel aurium caussa dare debuerat *ὑποχθονίαις*. V. 781. *ἑὺρότου ποταμοῖο* pro *ἑὺρότεου*, quod in optimo libro repererat. V. 834. *Οὐδέ τι δη νάννυμοι* — pro *νάννυμοι*. 958. *ἰδὲ στρούθιον ἑμῖα*. Nos fidei magnae codici credimus, in quo scriptum invenitur *στρουθείον*; nec dubitamus, quin pariter emendanda sint *ψύλλιον αἰιδὲς* v. 959. *Ἐρμιονία* 1134. et similia passim relicta. V. 941. vulgatur *γοννάσωνται*. Lex carminis, quam Critico notam esse oportebat, corrigere iubet *γοννάξωνται*. V. 968.

Καλετο δ' αὐτίκα βόθρος, ἐσμαράγει δ' ὄλοδον πύρ:

Ego vix dubito, quin a poeta scriptum sit *ἐπεσμαράγει*. Nam pariter in Voss. v. 1089. *ἐτείρετο* pro *ἐπετείρετο* reperitur; in aliis 396. *ἐτέρετο* pro *ἐπέτερετο*.

V. 974. vir clarissimus edidit *τρισσοκέφαλος ἰδεῖν*.

Ego correxeram *Τρισσοπάργηος*. Mecum facit, nisi memoriola vacillo, C. G. Heynius ad Virgilium.

1254.

*Νῆα δ' ἄρ' αὐτόθι οἱ κατέσχευεν ῥόος, οὐδέ μιν εἶα
Προπροθέειν, οὐδ' ἀντίκ' ἀναδύσεσθαι ὀπίσσω.*

Liber tamen praestantissimus congruentia versuum legibus offerebat *κάτεσχευεν* et *ἀναδύσεσθαι*. Nec minores maculae permanserunt in 1279.

Καὶ ῥα τῆσδην διεσκέδασεν κατ' ἀπειρονα πόντον.

Equidem feliciter Observ. p. 78. sic eas elueram:

Καὶ ῥα κατατῆσδην σκέδασεν —

Gesnerus tamen de *διεσκέδασεν* securus misere laborat in *ἀτῆσδην*.

Hymn. VII, 13. legitur:

Αἰθαλῆς, ἀλίαντε, χρόνου πέρας,

Fallor, an poeta scripsit *Αἰθαλόεις*? Editori placebat *Αἰεθαλῆς*. VIII, 6. in pervulgatis libris est:

Ἐλεγκρῆς βαρύθυμῃ καταναγάστειρα, νυχία.

In Vossiano *νυχία*. Recte. Similis itaque similibus adhibenda est medicina; veluti *σπέριμις* XXXIII, 3. et *σπερμια* XXXIX, 5. quae prope pudet memorare.

XXXVII, 16. etiam nunc habetur:

Ὀλλύντες βίον καὶ κήματα.

Ipse tamen olim *βίοτον* Observ. p. 76. correxeram.

LXVII, 7.

Εὐθαλῆς, εὐκταιοτάτη.

pro *Εὐθαλλῆς*. *Θα* corripi notum est vel ex Argon. 910. *Δένδρεσιν εὐθαλέεσσι κατάσκιον*. Aliter tamen Gesnero videbatur ad Argon. 746., sed corruptis locis dacepto.

De Lapid. Προθ. v, 65.

Ἔρχομαι εἰς ἀκρόρειαν ἄγων χορὰν ἠδὲν ἑταίρων.

Vel, ut Al., *ἀκρώρειαν*, pro

Ἔρχομαι εἰς ἀκρώρειαν —

ut XX, 16.

Νῶϊ δὲ κρημέσαν εἰς ἀκρώρειαν λούσει.

XI, 37.

Χρῆ δὲ σε πετληότι νόφ —

pro *τετληότι*. Ibid. 89.

Ἐκ χειρὸς οὐδάσδε βαλῶν —

pro Ἐκ χειρῶν. Ibid. 46:

Σοὶ δ' ἔτι καὶ σθένος ἄλλο σιδηρεῖται πιραύσκω.
Ἐρπετῶ γὰρ δὴ πάμπαν ὑποτρομέοντι ἔοικε.
Σεῖο δ' ἔχεν πολὺ μείζον ἀκολμητόν τε νόοιο
Δεῖμα Φιλοκτῆτης.

Ipsa tamen res et carminis lex corrigere iubent:

Ἐρπετὰ γὰρ δὴ πάμπαν ὑποτρομέοντι ἔοικας.

Nihil enim prorsus tribuendum praecipienti Gesnero:
„Corripienda inter scandendum vox, ἐρπετῶ.“ Ib. v. 86.
edidit:

Γλώσσησιν μεμάασι περισαίνειν, σκύλακας ὤς.

pro περισαίνειν.

XII, 13.

Καπνὸν ὑπὸ σπλάγγνοισιν αἰσδοντα δέχηται.

pro ἀναἰσδοντα.

XIV, 7.

Μέτρον δ' ὅς κεν μίξειεν ῥοδόεντι ἔλαιῳ,
Βάψας ἐκ πυρὸς ὀπὸν, ἐνάυχευίλις ὀδύναςσι
Ἄλλαρ ἄγει. μέλιτος δὲ μετὰ γλυκεροῖο κερασθεῖς
Ἵδατος ἀτηρήν ὀλέκει κατὰ γαστέρος ὕλην.

Sed, mihi crede, scripsit auctor ὀπτόν — ἰδίον.

XV, 2. reliquit

Καὶ Περσηῖδαο μίνος μέγα κούραλλιο.

pro Περσηῖδαο.

V. 57:

Ἄμφι δ' ἄρα σφιν αἶψα θοαὶ κόντοιο θυγατρὲς
Ἄνδρον ἐπεσσύμεναι θάμνοισι περιπήγνου Ἰθραι.

pro σφίσι. Sed graviore morbo poeta laborat. Horis
enim nullus in hac de curatio fabella locus est. Quid?
quod Hymn. XXXXII, 1. dicuntur

Θυγατρὲς Θάμιδος καὶ Ζηνὸς ἀνακτος.

Ne multa, restituo:

— περιπήγνου Ἰθραι

Πήγνου, ὥστε σε πάγχυ λίθον στερῆν ὀδύσθαι.

Οὐδέ τ' ἔην ὄσασθαι, ἐπεὶ στερεὴ λίθος ἦεν.

Ἐκ δ' ὄλεσεν βοτάνης ὑγρὸν δέμας.

Appositus ad medicinam probandam locus est Ovidii, *Metam.* XV, 416.

Sic et curalium, quo primum contigit auras

Tempore, durescit: mollis fuit herba sub undis.

Ut autem πόντοιο θύγατρεις hic vocantur Ἀῦραι, sic Eurip. *Hecub.* v. 444.

Ἀῦρα, ποντίας αὔρα.

et Hymn. LXXX, 1.

Ἀῦραι ποντογενεῖς, Ζεφυρίτιδες.

Ib. v. 93. legitur in editis libris:

Ἄμφι περὶ σταχύεσσι περισσινέχουσα κάθηται.

in Reg. convenientius metro περισμυχοῦσα.

XVIII, 40. vulgatur:

Τοιοῦ δ' ἐκτί μ' ἐκαῖνος ἀμοιβὰδὲν ἀρέσασθαι.

Sed a poeta scriptum fuit ἀμοιβήδην ἀρέσασθαι.

Ib. 71.

Τοῦ δὲ διαμειεῖστί δαίξιν ἑνέα μόρας.

pro διαμμελεῖστί. V. 91. κορέννυσθαι τε μεμαῶτας. pro κορέννυσθαι μεμαῶτας, quod liber Reg. suppeditat.

Omitto cum alia, τὴν Κελνοῖσι μερόπεσσιν (*Argon.* 1125.),

Φάρμακα, μὴ μούνον ὄφρα κατένωπα δύνασθαι

(*Lapid.* XI, 120.) et γλυκερῶ μέλιτι δὲ διάνας (*XVIII,*

28.); quae quisvis in *Κελνοῖσιν*, μούνων εἰ μέλιτι γλυκερῶ mulcet. *Ἐπορ.* καὶ *Argon.* 188., *Ἄη* τότε ἄρα κατὰ θυ-

μὸν 887. et *Εὐρυβία Πηλῆα* 1259., spreto magnae fidei

libro, qui dabat *Ἐπορ.*, *Ἄη* τότε οἱ et *Εὐρυβίην*, relicta

praetereo, non quia non vitia sunt, sed quia defensores forte syllabas breves ob causam saepe produci dicent

et ad insigniorem maculam delendam festinat animus.

Ea penitus insedit in libello de *Lapid.* XI, 48.

Σεῖο δ' ἔχεν πολὺ μείζον ἀκολμητόν τε νόοιο

Λεῖμα Φιλοκτῆτης, μεμνημένος αἰὲν ἐχίδνης.

Τοῦνεκα Παλαμήδαο σαόφρονος οὔποτε νόσφι

Ἦδελεν εὐχεσθαι, γοννούμενος, ὄφρα τιν' εἴποι

Θαλασσην, εἴπερ ποτ' ἐπὶ χθόνα μητέρα θηρῶν
 Ἔρχεται, πῶς κεν πολλὸν γένος ἔκπροφύγησι.
 Τῷ δ' ὄγε Λητοῖδην ἐπέωσ' ἐπιμάρτυρα Φοῖβον
 Κικλήσκων ἀγορεύε, τὰ θη νῦν σοι καταλέξω.
 Εὐτέ με παῖδ' ἐδίδασκεν Ἀκροσεκόμης ἀγορεύειν
 Μαντοσύνας, μέγαν ὄρκον ἐκέκλετο πρῶτον ὀμόσσαι,
 Ψευδέα μήποτε μῦθον ἐνισπεῖν ἀνθρώποισι·
 Τοῦνεκεν ἀτρεκέως μάλα τοι ἐρέω τὰ ἕκαστα.
 Φράξο νῦν, ἦρας ἑκατηβόλε, μῦθον ἐμείο.
 Αὐτὴ γαῖα μέλαινα πολυκλαῦτοισι βροτοῖσι
 Τίττει καὶ κακῆτῆτὰ καὶ ἄλγεος ἄλλαρ ἐκάστου.

Quippe Παλαμίδης prima syllaba brevi, tertia longa
 semper effertur. Erunt forte, qui Ναυπλιάδαο corri-
 gant. Sane *Naupliaden* Ovidius vocavit *Metam.* XIII,
 39. 310. et in *Ibin* 621. Sed nee illud ferri potest. Quis
 enim Παλαmeden vatem fecit Apollinis institutionibus
 eruditum? Ne plura, corrigo:

— Πριαμίδαο σαόφρονος — — —

Heleni prudentis. Hic *Priamides* vocatur ab Homero
Il. N. 586. ut *Πριαμίδης Ἐλενος Il. Z.* 76. et *Priamides*
Helenus a Marone *Aen.* III, 376. et 295. Hic summa
 prudentia et sapientia clarus fuit. Pausan. V, 12. p. 435.
 Isaacius Porphyrogenn. apud Rutgers. Var. L. V. p. 514.
 Hunc vatem fuisse celeberrimum consentiant Cicero de
Divin. I, 40. Philostratus *Heroïc.* cap. 16. Sophocles
Philoct. 621. 1379. Homerus *Il. Z.* 76.

Πριαμίδης Ἐλενος, οἰωνοπόλων ὄχ' ἄριστος.
 et Virgilius *Aen.* III, 474. 433.

*Praeterea, si qua est Heleno prudentia, vati
 Si qua fides, animum si veris implet Apollo,
 Unum illud tibi, nate dea, proque omnibus unum
 Praedicam et repetens iterumque iterumque mo-
 nebo.*

et 358.

*His vatem aggredior dictis, ac talia quaeso:
 Troiugena, interpretes divinum, qui numina Phoebi,*

Qui tripodas, Clarii lauros, qui sidera sentis

Et volucrum linguas et praepetis omina pennae.

Hic cum Graecis ducibus vixit. De familiaritatis autem caussa duplex fama fuit: alii, in his Sophocles Philoct. 624., ab iis captum tradunt; alii, in his Conon Narr. 34. et Tryphiodorus 44., transfugisse. Cf. Tzetzes ad Lycophr. Alex. 911. et Servius ad Virgil. Aen. III, 166. Ut ut est, a quibusdam vates habitus est patri Troianisque inimicus, amicus autem Graecis. V. Tryphiodorus et Christodorus Anth. Gr. V. XXIX. Indicavit autem cum alia, tum Troiam capi non posse, nisi Philoctetes, qui sagittas Herculis urbi fatales servabat, eo venisset. Sophocl. Philoct. 627—630. Praedixit item Philocteten morsu serpentis ulceratum illic sanatum iri. Sophocl. 1375. 1387.

Congruenter itaque fabulis Helenus, vates celeberrimus, de se praedicat v. 56.

— με παῖδ' ἐδίδασκεν Ἀκροσεκόμης ἀγορευῶσαι
Μαντοσύνας.

Congruenter itidem Philoctetes, μεμνημένος αἰὲν ἐχθρῆς, virum de se bene meritum supplex rogat (v. 51.),

ὄφρα τιν' εἴποι

Θαλπωρῆν, εἴπερ ποτ' ἐπὶ χθόνα μητέρα θηρῶν
Ἔρχεται, πῶς κεν πολιὸν γένος ἐκπροφύγησι.

Is autem libens de lapidum, qui serpentium morsibus aliisque malis medeantur, viribus exponit v. 59.

ἀτροκέως μάλα τοι ἐρέω τὰ ἕκαστα.

Φράξω νῦν, ἤρως ἑκατηβόλε, μῦθον ἐμεῖο.

Αὐτὴ γαῖα μέλαινα πολυκλαύτοισι βροτοῖσι

Τίχτει καὶ κακότητα καὶ ἄλγος ἄλκαρ ἑκάστου.

Γαῖα μὲν ἐρπετὰ τίχτει, τέκνει δ' ἐπὶ τοῖσιν ἀρωγῆν.

Ἐκ γαλῆς δὲ λίθων πάντων γένος, ἐν δ' ἄρα τοῖσι

Κάρτος ἀπειρέσιον καὶ ποικίλον.

Neque enim dubitari potest, quin ἤρως ἑκατηβόλος sit Philoctetes iaculandi peritia praeter caeteros clarus. V. Valerius Flaccus I, 398. Manilius V, 293. 302. Dictys

3, 1. et 18. Pindarus Pyth. 1, 104. Homerus Odyss. Θ. 219. Π. Β. 718. τόξων εὖ εἰδώς. et Quintus Calaber IX, 495. et 459.

www.libtool.com.cn
 "Ωικτειραν μάλα πάντες ἐκηβόλον ἀνέρα λυγροῦ
 "Ἐλκεῖ τειρόμενον.

Idem intelligitur Orph. v. 74.

ἀλλὰ σύ γ', ἦρωσ,
 Λαῦ σιδηροῖτη πεφυλαγμένος ἐρπετὰ πάντα
 Θαρσαλῶσ, εἰ καὶ τοι ὀμιλαδὸν ἀντιώσων,
 "Ἐρχεσθαι διὰ μέσσα.

Quod si versibus memoratis Helenus gemmarum miracula Philoctetae narrat, nemo dubitet, quin eiusdem sermo sit ad eundem XX, 10.

Ἀντὰρ ἐγὼ καὶ πρόσθεν ἀπάμοσα καρτερὸν ὄρκον,
 Ψευδέα μήποτε μῦθον ἐνισπεῖν ἀνθρώποισι.
 Καὶ νῦν ἀτρεκέως μάλα τοι λέξαντος ἕκαστα,
 Ἡμετέροις, ἦρωσ ἐκατηβόλε, πείθεο μῦθοις.

Adeo similia sunt verba praecedentibus XI, 56.

Εὐτέ με παῖδ' ἐδίδασκεν Ἀκροσεκόμης ἀγορευεῖν
 Μαντοσύνας, μέγαν ὄρκον ἐκέλευτο πρῶτον ὀμῶσθαι,
 Ψευδέα μήποτε μῦθον ἐνισπεῖν ἀνθρώποισι.
 Τοῦνεκεν ἀτρεκέως μάλα τοι ἐρέω τὰ ἕκαστα.
 Φράξω νῦν, ἦρωσ ἐκατηβόλε, μῦθον ἐμεῖο.

Dubitantem tamen subsequencia cogent credere:

"Ὡς ἄρ' ἔφη Πριάμοιο διοτρεφέτος φίλος υἱός
 Ἀτρεστοῦ θεράποντι φέρων χάριν Ἡρακλῆος.

quibus Helenus Priami φίλος υἱός appellatur pariter atque Iliad. H. 44. Πριάμοιο φίλος παῖς, θεράπων Philoctetes, ut ὀμῶσθαι φίλος Quinto Calabro X, 205. comes Serv. ad Aen. III, 402. Dict. I, 14. Senec. H. Oet. 1714. et, ne scrupulus restet, Philostr. Imag. Cap. XVII. pag. 889. θεράπων.

Quod si constat, ergo etiam XI, 26. — XX, 14. Heleni sermo cum Philocteta de lapidum virtutibus exponitur. Et sane nihil in eo deprehenditur, quod non in

hunc Priami filium conveniat. Hic enim (18, 104.) congruenter fabulis de se praedicat:

*Ταῦτ' ἐγὼ ἐκτελέσας, ὅσα τ' ἔσεται, ὅσα τε κοῦφοι
"Ορνιδες κλάζουσιν, ἐπίσταμαι.*

hic (18, 34.) Aiaci, quippe amico, commendat haematiten: hic (18, 49. 20, 18.) Priamum vere patrem vocat, ut (18, 46.) *αὐτοκασιγνήτον* Hectora et (20, 7.) *αὐτοκασιγνήτην* Cassandram: eadem enim matre Hecuba nati erant: hic (11, 93.) Menalippum vocare potest *ἀνεψιὸν*, qui *κασίγνητος* Hectoris est Hom. Il. O. 549.: hic (18, 45.) Dolona *θεράποντα*.

Dicet aliquis: Nonne matrem suam nominavit Abarbaream XI, 117.

*Ὡς καὶ ἐμῆς ποτε μητρὸς Ἀβαρβαρέης ἐπακούσας,
Ἄνδρῶν εὐ μάλα νοῦσον ἐπίσταμένης ἀκέσασθαι,
Βουκολίδης Εὐφορβος ἀγανοῦ φάσκεν ὄφλιτον
Φάρμακα —*

Minime vero. Poëta scripserat *ἔης — μητρὸς*. Tzetzes enim, diligens huius libelli lector, Euphorbum tradit ab Orpheo vocari filium Abarbareae et Bucolionis Hist. Chil. XIII, 574. et 1, 228.

Εὐφορβος Φροντίδος υἱὸς καθ' Ὅμηρον καὶ Πάνδου,

Ὁρφεὺς Ἀβαρβαρέης δὲ καὶ Βουκολίδην λέγει.

Adde, quod ita Bucolion et Abarbarea iunguntur pariter atque Il. Z. 21. et Nonni Dion. XV. p. 434.

Gesnerus itaque peccat, quod Heleni sermonem Thiodamanti, filio Priami, tribuit, et in Philoctetae locum substituit Orpheae. Quid quod intelligi non potest, quo modo Priami filius cum Graecorum ducibus Troiam circumsedentibus familiariter vixerit? Quid quod Thiodamas, Priami filius, nunquam fuit? Etenim nec Hyginus f. 90. nec Apollodorus III, XI, 5. nec Homerus, nec alius auctor locuples in Priami liberis eum numeravit. Non me fugit in argumento carminis, quod

Demetrio Moscho tribuitur, inveniri: Θειοδάμαντι τῷ Πριάμου συνήνησεν Ὀρφεύς, eumque multos, in his Fabricium Bibl. Gr. I, XVIII, 5. sequi: sed Graeculus eodem captus errore, quo Gesnerus, Heleno tribuenda Thiodamanti tribuit, et pro vero Priami filio falsum subiecit. In prima quidem parte carminis, qua se sacra Soli facturum scriptor occurrisse narrat

Ἀργόθεν ἄστρυδ' ἴοντι περιφρονι Θειοδάμαντι,

nunquam Priami filium vocat, atque adeo perfamiliares cum eo sermones confert, ex quibus confici possit, amicos veteres fuisse, qui eandem urbem colerent. Itaque notus ille Lucretii versus,

Pergula pictorum, veri nihil, omnia falsa,

convenit in haec, quae de Thiodamantis genere tradit Gesnerus p. 293: „Theodamas vel Theiodamas L. 20, „14. Abarbareae F. L. 11, 117. Frater Hectoris L. „18, 46. et 55. et Cassandrae L. 29, 7. Dolonem θε- „ράποντα suum vocat L. 18, 54.“ Convenit itidem in alia genealogi, veluti p. 291: „Menalippus La. 11, 93. „ἀνεψιὸς Theodamantis: Hectoris et Dolonis Il. O. „554.“ Menalippus enim fuit ἀνεψιὸς Heleni; Laomedontiades autem Dolops, non Dolon, ab Homero nominatur.

Hoc vero metri vitio lusus,

velut obscura captus regione viarum,

Noctivagum qui carpit iter,

ubique haesit et lapsus est. Pauca, ne quis de veritate dubitet, exempla ponam. Notat igitur ad XI, 56: „Hinc Palamedes loquitur, et v. 60., ut tanto veracior „fiat oratio, ipsius et Apollinis orationem directe refert „a 60—74.“ Sed ipse suo, quemadmodum dicitur, gladio confici potest. Nam si (ut in Thes. L. L. tradit), „Heroës dicuntur ii, qui cum sint homines, rebus ta- „men gestis eam opinionem apud vulgus emeruerunt, „ut inter divos relati credantur,“ Apollo dici nequit

ἦρως ἑκατηβόλος. Quid quod inepta versuum iunctura foret?

Τοῦνεκεν ἀτρεκέως μάλα τοι ἔρῳ τὰ ἕκαστα.
Φράξῃο νῦν, ἦρως ἑκατηβόλε, μῦθον ἐμῖο.
Αὐτῇ γαῖα μέλαινα πολυκλαύτοισι βροτοῖσι
Τίκτει καὶ κακότητα.

Quid quod Graeca male versa sunt?

*Nunc referas, quaeso, o heros longe iaculans,
sermone[m] meum.*

Notat itidem ad v. 74:

Ἦτοι ὄσαι βοτέναι, τόσσοι λίθοι. Ἄλλὰ σύ γ', ἦρως,
Λαῖϊ σιδηρίτῃ πεφυλαγμένος —.

„Hic abrupta oratione Phoebi et Palamedis, adeo Thei-
„odamas firmare pergit contra serpentium metum Or-
„phea.“ Imo vero Helenus, sermone non abrupto,
Philocteten ab serpente laesum contra serpentium me-
tum firmare pergit.

Haesit itidem ad XX, 5. et 10.

Καὶ νῦν ἀτρεκέως μάλα τοι λέξαντος ἕκαστα,
Ἡμετέροις, ἦρως ἑκατηβόλε, πείθεο μῦθοις.

Exponit enim de Apolline, et hoc amplius Graeca male vertit, et ad suum sensum sic accommodat:

*Nostris, heros longe iaculans, verbis placatus
esto!*

Omnium autem errorum maximus latet in hac nota, quam apposuit ad XX, 14.

Ὡς ἄρ' ἔφη Πριάμοιο διοτρεφέος φίλος υἱός,
Ἄτρεστον θεράποντι φέρων χάριν Ἡρακλῆος.

„Personam veluti facit aram, famulam Herculis (qui
„idem Sol est), ut Lap. Ἔπ. 61. ἀμύντορα βωμὸν dix-
„rat.“ Paucis enim verbis ἀτρεστον Herculem vertit
in Solem; eius autem θεράποντα Philocteten in aram
transformat: in qua ioculari metamorphosi vix ἀγέλα-
στος risum tenere possit.

In Arati carminibus itidem multa reperias huius generis menda, veluti Φαιν. V. 40. ἐπιφράσασθαι. V. 415. (et Διοσ. 94. 126.) ἀνέφελον. 573.

Ἡμῶν μὲν κεν ἴδῃται μετήγορον, ἡμῶν δ' ἦδη.

pro ἐπιφράσασθαι, ἀνέφελον, ἴδιοι, quae codices optimi suppeditant. et 184. ὄση. 309. — ὁ δὲ δύνεται ἡῶδι πρό. 624. καταμελεῖσθι, pro ὄση, δύνεται, καταμελεῖσθι.

Quid? ipse Callimachus a tot hominibus eruditis et sagacibus curatus etiam nunc talibus vitiis contaminatus est, ut in Lavacr. Pall. v. 70.

Δὴ ποτε γὰρ πέπλων λυσαμένα περόνας
Ἰκῶ ἐπὶ κράνα Ἐλικωνίδι καλὰ φείλοα
Λῶντο· μεσαμβρινὰ δ' εἶχ' ὄρος ἄσυχλα.
Ἀμφότεραι λῶοντο, μεσαμβριναὶ δ' ἔσαν ὄραι.
Πολλὰ δ' ἄσυχλα τῆνο κατεῖχεν ὄρος.

Ut enim ἡμερινός, sic μεσαμβρινός tertia syllaba brevi poëtae semper efferunt, in his Nonnus Dion. II. p. 72. V. p. 176. VI. p. 190. XL. p. 1036. XLI. p. 1054. XLVIII. p. 1266. Theocritus Id. I, 1. et Orpheus Argon. v. 1123.

Ἄσδον ἐπισκιάουσα μεσημβρινὸν ἠέρα Φλέγοη.

Equidem vix oculos in versus conieceram, cum vidi Callimachum scripsisse:

Λῶντο· μεσαμερία δ' εἶχ' ὄρος ἄσυχλα.

ut Theocr. VII, 2.

πᾶ δὴ τὸ μεσαμέριος πόδας ἔλκει;

Sed inpostor non viderat, qui ex vitioso versu vitiosiores fecit:

Ἀμφότεραι λῶοντο, μεσαμβριναὶ δ' ἔσαν ὄραι.

Πολλὰ δ' ἄσυχλα τῆνο κατεῖχεν ὄρος.

Nam sequor Ernestium, qui distichon, quod iam Ruhnkenius et Hemsterhusius reiecerant, ex alio poëta non credit adscriptum, sed ad similitudinem prioris factum.

Non dissimile vitium latet in Theocriti Idyll. XVII,
88.

Παμφυλλοισί τε πᾶσι καὶ αἰχμηταῖς Κιλικεσσι.

Nam secunda vocis *Παμφυλλοισί* syllaba corripitur. V.
Heins. ad Claud. in Eutrop. II, 465. Itaque leviter
emenda *Παμφύλοισι*,

Longe pluribus Anthologia Graeca contaminata est:
sed haec et alia forsitan alio tempore corrigam.

[E praefatione ad Librum Emendationum p. LVI.]

In Orpheo de Lapid. XVIII, 62. e Cod. Reg. repen-
nendum:

*Δεύτερον ἀντ' αἰθωνος ὑπὲρ λίθον Ἡφαίστειο
Τήκειν ἠδέειν ταναοὺς θέλωντα δράκοντας
Ὀδμῆ.*

pro τόνῳ ἰδίῳ.

[E Libro Emendationum p. 25.]

Haud dubie — nomen hoc [*Periboea*] reddendum
est Athenaeo XIII, 1., ubi refert ex Istro Thesea varias
quidem puellas rapuisse, *νομίμως δ' αὐτὸν γῆμαι Μελλ-
βοίαν τὴν Αἰαντος μητέρα*. Neque hoc fugit Augusti-
num van Staveren de fabulari historia praeclare meri-
tum. Burmannus tentabat *Ἐρίβοίαν*: sed altera muta-
tio minor et verisimilior est, eamque probat geminus
Plutarchi locus in Theseo p. 13., ubi, commemoratis
puellis a Theseo raptis, similiter subiicit: *γῆμαι δὲ καὶ
Περίβοίαν τὴν Αἰαντος μητέρα*.

[E Libro Emendationum p. 152.]

— — cui scripturae singulari [*Omphalie*] permagnum pondus affert Diotimus in Anthol. MS.

Χαῖρέ μοι, ἀβρὲ κύπασσι, τὸν Ὀμφάλη ποτὲ Λυδῆ
 Αὔσαμένη φιλότητ' ἦλθεν ἐς Ἡρακλέους.

Sic enim dedit Salmasius ad Tertull. Pall. p. 301.: sic habent Apographa duo, quae possideo: sic Lipsiense: nam Reiskius e coniectura, quae libris et MS. Propertii repugnat, edere maluit:

Ὀμφάλη, ἧ ποτὲ Λυδῆ.

P 65

www.libtool.com.cn

E R R A T A.

- Pag. 61. b. lin. 24. κνηροτάτην l. κνηρότατον.*
- Pag. 98. lin. 15. Porphyrius l. Porphyrio.*

